

Za Filis Gren i Lesli Gelbman

Glava prva

Kada je izvukla pismo iz svog sandučeta, Kelsi nije mogla biti ničim upozorena da ga je uputila mrtva žena. Hartija bo-je bele kafe, ime i adresa uredno ispisani rukom i poštanska marka Virdžinije izgledali su sasvim obično. Toliko obično da je pismo, skidajući cipele, jednostavno odložila na gomilu ostale pošte, na stari belker sto ispod prozora u dnevnoj so-bi.

Otišla je u kuhinju i sipala sebi čašu vina. Pijuckaće ga po-lako, rekla je sebi, pre nego što otvori poštu. Nije joj bilo po-trebno piće da se suoči sa tankim pismom ili bezvrednom po-štom, računima, veselom razglednicom od prijatelja koji se lepo provode na kratkom putovanju na Karibima.

Pošiljka od njenog advokata bila je ono što ju je uznemiri-lo. Znala je da se u njoj nalazi rešenje o razvodu njenog bra-ka. Dokument koji će Kelsi Monro pretvoriti ponovo u Kelsi Bajden, udatu ženu u neudatu, polovinu jednog para u raspu-štenicu.

Glupo je tako razmišljati i ona je to znala. Već dve godine, gotovo sve vreme koje su proveli kao muž i žena, za Vej-da nije bila udata ni u kom osim u sasvim formalnom, zakonskom smislu.

Ali, dokument je sve to činio tako konačnim, mnogo više nego rasprave i suze, rastava, advokatski honorari i zakonski manevri.

Dok nas smrt ne rastavi, mislila je smrknuto i otpila gutljaj vina. Kakva koještarija. Da je to istina, bila bi mrtva u dvade-set šestoj. A bila je živa - živa i zdrava i ponovo u mračnom moru samaca koji izlaze na sastanke.

Stresla se pri toj pomisli.

Pretpostavljala je da je Vejd izašao da proslavi zajedno sa svojom pametnom i pomodnom saradnicom iz reklamne

Nora Roberts

Iskrena izdaja

agencije. Onom saradnicom sa kojom je bio u vezi, u vezi za koju je rekao svojoj zapanjenoj i Ijutitoy ženi da nema nika-kvog uticaja na nju ili njihov brak.

Začudo, Kelsi nije tako mislila. Možda nije smatrala da je bilo potrebno da umre ili ubije Vejda da bi se rastali, ali je ostale bračne zavete shvatala ozbiljno. A odricanje od svih drugih Ijudi bila je jedna od najvažnijih stvari.

Ne, smatrala je da je živahna i sićušna Lari, sa telom izvanim aerobikom i osmehom mažoretkinje, i te kako imala ve-ze sa njom.

Nije pružena ponovna prilika. Njegov propust, kako ga je sam nazvao, neće se nikad ponoviti. Ona se smesta iselila iz njihove divne gradske kuće u Džordžtaunu, ostavivši za sobom sve što su skupili tokom braka.

Biio je ponižavajuće otrčati kući svom ocu i maćehi, ali postoje razni stepeni ponosa.

Baš kao što postoje različiti stepeni ljubavi. A njena ljubav je prepukla kao sijalica onog trenutka kada je saznala da je Vejd razmenjivao nežnosti sa Lari u apartmanu hotela u Atlanti.

Kakvo iznenađenje, mislila je s podsmehom. Zaista, troje Ijudi je bilo veoma iznenađeno kada je ona zakoračila u taj apartman sa torbom punom stvari i luckasto romantičnom namerom da za vreme Vejdovog poslovnog putovanja provede vikend sa njim.

Možda je i bila kruta, nepopustljiva, nemilosrdna, sve ono za šta ju je Vejd optužio kada je odbila da odustane od svog zahteva za razvod. Ali, Kelsi je istovremeno uveravala sebe da je bila u pravu.

Iskapila je vino i pošla nazad u dnevnu sobu besprekornog stana u Betezdi. U suncem okupanoj sobi nije bilo ni jedne stolice ili svećnjaka koji je stajao u Džordžtaunu. Potpuni ras-kid. To je ono što je želela, to je ono što je dobila. Hladne boje i muzejske reprodukcije koje su je okruživale sada su bile samo njene.

Odugovlačeći, uključila je muzičke uredaje, pustila kompakt disk i soba se ispunila Betovenovom Patetičnom simfonijom. Od oca je nasledila razvijen ukus za klasičnu muziku.

To je jedna od mnogih stvari koja im je bila zajednička. Uistinu, delili su ljubav prema znanju i Kelsi je znala da je u opasnosti da postane profesionalni student pre nego što je dobita svoj prvi ozbiljni posao u firmi „Monro asosijets“.

Čak i tada je osećala potrebu da pohada kurseve iz raznih predmeta, počev od antropologije pa do zoologije. Vejd joj se smejao, očigledno zaintrigiran i zabavljen njenim lutanjem od jednog do drugog kursa i od jednog do drugog posla.

Dala je otkaz u „Monrou" kada se udala za njega. Između svog starateljskog fonda i njegovih prihoda, nije joj bio potreban posao. Želela je da se posveti prepravljajući i preuređujući kuću koju su kupili. Uživala je u svakom satu ljuštenja boje, šmirgljanja podova, potrage u prašnjavim antilvartovima za potpuno savršeni predmet za potpuno određeno mesto. Rad u malenoj bašti, ribanje cigli, okopavanje korova i projektovanje engleskog vrta pružali su istinsko zadovoljstvo. U roku od godinu dana, gradska kuća je postala izložbeni prostor, zaveštanje njenog ukusa, njenih napora i strpljenja.

Sada je to bila samo imovina koja je procenjena i podeljena između njih.

Vratila se na studije, to akademsko utočište u kome je stvaran svet mogao biti gurnut u stranu svakoga dana na nekoliko sati. Radila je polovinu radnog vremena u Nacionalnoj galeriji, zahvaljujući kursevima istorije umetnosti.

Nije morala da radi, barem ne zbog novca. Starateljski fond koji je ustanovio njen deda po ocu mogao joj je pružiti dovoljno udobnosti, tako da je mogla da tumara od jednog interesovanja do drugog kako joj se prohte.

Dakle, ona je nezavisna žena. Mlada, mislila je i, bacivši pogled na hrpu pošte, slobodna. Kvalifikovana da radi pomažući od svega i mnogo ničega. Jedina stvar u kojoj je smatrala da je uspešna, brak, bio je tužan neuspeh.

Uzdahnula je i prišla belker stolu. Prstima je dotakla pošiljku od advokata, dugim uskim prstima kojima su držani čarobni klaviri i časovi umetnosti, prstima koji su naučili da kućaju, kuvaju gurmanska jela i programiraju računar. Veoma sposobnom rukom, koja je nekada nosila burmu.

Nora Roberts

Iskrena izdaja

Kelsi je prešla preko debelog koverta, zanemarujući glasić u svojoj glavi koji je siktao reč kukavica. Umesto njega, podigla je drugi, koverat sa rukopisom koji je neobično ličio njezino. Bio je istog naglašenog, okruglastog stila, uredan ali pomalo napadan. Tek blago radoznala, otvorila ga je.

Draga Kelsi, shvatam da si verovatno iznenadena što ti pišem.

Citala je dalje, dok se bleđa zainteresovanost u njenom pogledu pretvarala u šok, a šok u nevericu. Zatim se neverica pretvorila u nešto što je gotovo bio strah.

Bila je to pozivnica od mrtve žene. Mrtve žene koja je isto-vremeno bila njena majka.

U kriznim trenucima, Kelsi se oduvek, otkad pamti, okretala jednoj osobi. Njena ljubav prema ocu i poverenje u njezina bili su jedino nepromenljivo u njenoj nemirnoj prirodi.

Uvek je bio tu kada joj je bilo potrebno, ne toliko kao sigurna luka, već kao pružena ruka podrške dok se oluja ne okonča.

Njena najranija sećanja su sećanja na njega, njegovo lepo, ozbiljno lice, njegove nežne ruke i tih, beskrajno strpljiv glas. Sećala se kako je vezivao trakom njenu dugu ravnu kosu, čestljajući svetloplave šiške, dok je sa uređaja dopirala Bahova ili Mocartova muzika. On je bio taj koji je ljubio njene detinje povrede da produ, koji ju je učio da čita, da vozi bicikl i brišao njene suze.

Obožavala ga je i bila gotovo silovito ponosna na njegove uspehe dok je rukovodio katedrom za engleski jezik na Univerzitetu Džordžtaun.

Nije bila ljubomorna kada se ponovo oženio. Sa osamnaest godina, bila je oduševljena što je konačno našao nekoga koga će voleti i s kim će deliti svoj život. Kelsi je napravila

mesta u svom srcu i domu za Kendis i u sebi bila ponosna na svoju zrelost i altruizam u prihvatanju maćehe i adolescent-nog polubrata.

Možda je to bilo lako zato što je duboko u srcu znala da ni-šta i niko ne može izmeniti vezu između nje i njenog oca.

Niko i ništa, mislila je sada, osim majke, za koju je mislila da je umrla.

Sok zbog izneverenosti borio se sa hladnim, kamenim be-som, dok se probijala kroz saobraćajni špic prema rasko-šnom, veličanstvenom imanju u Potomaku, u državi Merilend. Izletela je iz stana bez kaputa i zaboravila da uključi grejanje u svom spifajeru, ali nije osećala hladnoću te februarske ve-čeri. Ljutnja joj je zapljusnula lice bojom, dodajući ružičast sjaj njenom porcelanskom tenu, u kontrastu sa očima sivim poput jezera.

Dobovala je prstima po upravljaču dok je čekala da se svetlo promeni, požurujući ga da se promeni da bi mogla ići brzo, brzo. Usne su joj bile stisnute u tanku liniju koja je prikrivala njihovu raskoš, dok se borila da ni o čemu ne razmi-šlja.

Nedopustivo je sada razmišljati. Ne, ne može dozvoliti da misli da joj je majka živa, da je živa i da živi jedva na sat vre-mena udaljenosti u državi Virdžinija. Nije mogla dozvoliti da

o tome razmišlja, inače bi počela da vrišti.

Ali, ruke su počele da joj se tresu dok je prolazila ulicom sa veličanstvenim drvoredom u kojoj je provela detinjstvo i parkirala se ispred trospratne kolonijalne kuće od opeke u ko-joj je odrasla.

Izgedala je spokojno i uredno poput crkve; prozori su sve-tlucali, a bela drvenarija je bila čista kao neukaljana duša. Oblačići dima od večernje vatre kotrljali su se iz dimnjaka, a prvi stidljivi šafrani isturili su svoje nežne listove oko starog bresta u prednjem dvorištu. Savršena kuća u savršenom susedstvu, mislila je oduvek. Sigurna, bezbedna, ukusno uređena, samo kratku vožnju udaljena od uzbućenja i kulture Vašingtona i sa ugladenom dozom mirnog, uvaženog bogatstva.

Zalupila je vrata od automobila, poletela do ulaznih vrata

i snažno ih otvorila. Nikada nije morala da kuca na vrata ove kuće. Čim je pošla uzanim berberskim tepihom u holu poplo-čanom belim pločicama, iz dnevne sobe sa desne strane iza-šla je Kendis.

Bila je, kao i obično, besprekorno odevena. Savršena obrazovana žena u konzervativnom plavom vunenom komple-

Nora Roberts

tu, a njena crvenkasto-smeda kosa, zagladena unazad od njenog lepog mladolikog lica, otkrivala je jednostavne biser-ne naušnice.

- Kelsi, kakvo divno iznenadenje! Nadam se da možeš da ostaneš na večeri. Dolaze nam neke kolege i bilo bi mi od po-moći...

- Gde je? - prekinula ju je Kelsi.

Kendis je trepnula, iznenadena ovim tonom. Sada je mo-gla da vidi da je Keisi u jednom od svojih uzbudjenih raspolo-ženja. Poslednja stvar koja joj je bila potrebna jedan sat pre nego što će se njena kuća napuniti ljudima bila je jedna od eksplozija njene pastorke.

Istog trenutka je promenila stav.

- Nešto nije u redu?

- Gde je tata?

- Uznemirena si. Opet zbog Vejda? - Kendis je odbacila problem odmahnuvši rukom. - Kelsi, razvod nije prijatan, ali ne znači ni kraj sveta. Udi unutra i sedi.
- Ne želim da sednem, Kendis. Hoću da razgovaram sa ocem. - Ruke su joj bile stisnute pored tela. - Hoćeš li mi re-ći gde je on, ili sama moram da ga nadem?
- Zdravo, seko. - Cening je krupnim koracima silazio niz stepenice. Izgledao je snažno i lepo na svoju majku i bio je avanturističkog duha, koji je, po mišljenju njegove majke, po-ticao niotkud. Iako je imao četrnaest godina kada se Kendis udala za Filipa Bajdena, ^Ceningova urođena dobra volja je prelaz učinila laganim. - Šta ima?
Kelsi je namernp duboko udahнула vazduh da ne bi viknu-la. - Gde je tata, Čening?
- Profa je u svojoj radnoj sobi, zakopan među svojim spi-sima.
Čeningove obrve su se podigle. I on je prepoznao znake besa u nastajanju - iskre u očima, rumenilo na obrazima. Bi-lo je dana kada bi sebe podmetnuo kao branu toj vatri. Bilo je i dana kada bi udovoljavao sebi dolivajući ulje na tu vatru.
- 'Ej, Kejs, nećeš valjda večeras da visiš sa onim knjiškim moljcima? Što ne bismo ti i ja zbrisali u grad, overili par klu-bova?

10

Iskrena izdaja

Odmahnula je glavom i pohitala hodnikom prema radnoj sobi svog oca.

- Kelsi. - Kendisin glas, oštar i iznerviran, pratio ju je. -Moraš li da budeš tako naprasita? Da, mislila je Kelsi, odgurnuvši vrata od omiljenog svetili-šta svog oca. Da.

Zalupila je vrata za sobom, ne izgovorivši ništa za trenu-tak jer su se reči u njenom grlu prebrzo pele do tačke usija-nja. Filip je sedeo za svojim omiljenim radnim stolom od hrastovog drveta, gotovo sakriven iza gomile knjiga i fascikli. U koščatoj ruci je držao penkalo. Uvek je tvrdio da najbolja pi-sana dela proističu iz prisnosti pisanja i tvrdoglavo odbijao da sastavlja svoje radove na procesoru.

Njegove oči iza naočara sa srebrnastim okvirima počinja-le su da liče na oči sove čim bi se odsekao od stvarnosti ono-ga što ga je okruživalo. Polako su se izbistrile i nasmejao se svojoj kćerki. Stona lampa osvetljavala je njegovu kratko podšišanu srebrnkastu kostu.

- Evo moje devojčice! Taman na vreme da pročita ovaj na-crt moje teze o Jejsu. Bojim se da sam ponovo preopširan.

Izgledao je tako normalno, to je sve što je pomislila. Tako savršeno normalno, dok je sedeo tu u svom sakou od tvida, sa pažljivo vezanom kravatom. Zgodan, neopterećen i okru-žen svojim knjigama o poeziji i geniju.

A njen svet, čija je on bio srž, upravo se raspao.

- Ona je živa! - ispalila je Kelsi. - Ona je živa, a ti si me lagao čitavog života!

Naglo je prebledelo i sklonio pogled od nje. Samo za tre-nutak, koliko tek za jedan otkucaj srca, u njemu je videla strah i šok.

- O čemu govoriš, Kelsi? - Ali on je znao, znao je i morao je iz sve snage da se suzdrži da mu glas ne zvuči molećivo.

- Nemoj sada da me lažeš! - Poskočila je ka njegovom radnom stolu. - Nemoj da me lažeš! Moja majka je živa i ti si to znao. Znao si to svaki put kada si mi govorio da je umrla.

Panika je presekla Filipa, oštro kao skalpelom. - Odakle ti ta ideja?

11

Nora Roberts

- Od nje. - Zavukla je ruku u tašnu i izvadila pismo. - Od moje majke. Hoćeš li sada da mi kažeš istinu?

- Mogu li da ga pogledam?

Kelsi je nagla glavu i gledala u njega. Pogledom ga je pro-strelila do kostiju. - Je li moja majka mrtva?

Kolebao se, čuvajući ovu laž blizu svog srca, baš kao i svo-ju kćer. Ali, znao je da će, ukoliko bude sačuvao jednu, ma ko-liko želeo da bude drugačije, izgubiti onu drugu.

- Ne. Mogu li da vidim pismo?

- To je sve? - Suze koje je skrivala isplivale su opasno bli-zu površini. - Samo jedno ne? Posle toliko vremena, svih tih laži?

Samo jedne laži, mislio je, i ni slučajno dovoljno vremena. - Daću sve od sebe da ti sve objasnim, Kelsi. Ali bih voleo da vidim pismo.

Predala mu ga je bez reči. A zatim se, ne mogavši da pod-nese da ga gleda, okrenula licem prema dugačkom uzanom prozoru sa koga je mogla da posmatra kako se veče spušta na poslednje tragove sutona.

Papir se zatresao u Filipovoj ruci tako da je morao da ga spusti na sto ispred sebe.

Rukopis je bio očigledan. Onaj ko-ga se pribojavao. Citao je pažljivo, reč po reč.

Draga Kelsi,

Shvatam da si verovatno iznenadena što ti pišem. Cinilo mi se da nije pametno, ili da barem nije pošteno da te kon-taktiram ranije. Iako bi telefonski poziv bio ličniji, smatrala sam da ti je potrebno vreme. A i pismo ti pruža više moguć-nosti izbora.

Sigurno su ti rekli da sam umrla kada si bila mala. Na ne-ki način, to je bilo tačno i ja sam se složila sa odlukom da bu-deš poštena. Više od dvadeset godina je prošlo i ti više ni-si dete. Verujem da imaš pravo da znaš da ti je majka živa. Tebi, možda, ova vest neće biti dobrodošla. Ipak, donela sam odluku da stupim u kontakt sa tobom i zbog toga ne žalim.

Ako želiš da me vidiš, ili ako jednostavno imaš pitanja ko-ja zahtevaju odgovore, moja vrata su ti otvorena. Moj dom je

12

Iskrena izdaja

farma Tri vrbe, pored Blumonta u Virdžiniji. Poziv je otvoren. Ukoliko odlučiš da ga prihvatiš, biće mi drago da kod mene boraviš koliko god ti odgovara. Ako mi se ne javiš, razumeću da ne želiš da se veza uspostavi. Nadam se da će te radozna-lost, koja te je gonila kada si bila dete, dovesti u iskušenje da barem razgovaraš sa mnom.

Tvoja Naomi Cedvik

Naomi. Filip je zatvorio oči. Pobogu, Naomi.

Skoro dvadeset i tri godine su prošle otkad ju je video, ali se kristalno jasno sećao svega što je imalo veze sa njom. Mi-risa koji je koristila, koji ga je podsećao na mračne, mahovi-naste udoline, brzog zaraznog smeha za kojim su se obave-zno okretale glave, srebrnastoplave kose koja je poput kiše padala niz njena leđa, garavih očiju i vitkog tela. Toliko su jasna bila njegova sećanja da je, kada je otvorio oči, Filip pomislio da ju je video. Knedla mu je snažno polete-la u grlo, delom od straha, delom zbog dugo potiskivane žud-nje.

Ali, to je bila Kelsi, ukrućenih leđa, licem okrenuta na su-protnu stranu.

Kako bi mogao da zaboravi Naomi, kada je bilo potrebno samo pogledati njihovu kćer i videti je?

Filip je ustao i sipao viski iz kristalne ukrasne flaše. Tamo je stajala zbog gostiju. Retko se doticao ičeg osim malog koktela od kupinovače. Ali sad mu je bilo potrebno nešto žestoko, nešto što bi smirilo njegove drhtave ruke.

- Šta nameravaš da učiniš? - pitao je Kelsi.

- Nisam odlučila. - I dalje mu je bila okrenuta leđima. - Mnogo zavisi od toga šta ćeš mi ti reći.

Filip je pozeleo da ode do nje, da je uhvati za ramena. Ali ona to sada ne bi prihvatila. Pozeleo je da sedne i zagnjuri li-ce u svoje ruke. Ali, to bi označilo slabost, a i bilo bi uzalud. Više, mnogo više od toga, pozeleo je da se vrati dvadeset i tri godine unazad i učini nešto, bilo šta, da ne dozvoli da sudbina bespoštedno pregazi njegov život.

i

13

Nora Roberts

Ali, to nije bilo moguće.

- Stvar nije nimalo jednostavna, Kelsi.

- Laži su obično komplikovane.

Tada se okrenula, a njegovi prsti su refleksno stegli kristal. Toliko je ličila na Naomi - kosa nemarno podvijena, oči tam-ne, a koža na izduženim i nežnim kostima lica presijavala se, zažarena od strasti. Neke žene izgledaju najbolje kada su im osećanja na opasnom vrhuncu.

Takva je bila Naomi. Takva je i njena kći.

- To si radio sve ove godine, zar ne? - nastavila je Kelsi. - Lagao si me. Baka je lagala.

Ona je lagala. - Kelsi je pokaza-la na sto gde je stajalo pismo. - Da to pismo nije stiglo, na-stavio bi da me lažeš.

- Da, dok god bih smatrao da je to najbolje za tebe.

- Najbolje za mene? Kako može da bude najbolje za me-ne da verujem da mi je majka mrtva? Kako laž ikada može bi-ti najbolja za bilo koga?

- Uvek si bila tako sigurna u to šta je dobro a šta loše, Kel-si. To je divna osobina. -

Zastao je i otpio malo. - Ali i zastra-šujuća. Još dok si bila mala, tvoja moralnost je bila nepoko-lebljiva. Tako je teško običnim smrtnicima da ti budu dorašli.

Oči su joj zažagrole. To je bilo blizu, previše blizu onome za šta ju je Vejd optužio. -

Dakle, ja sam kriva.

- Ne, ne. - Zažmurio je i odsutno trljao jednu tačku na sred svog čela. - Ništa od toga nije tvoja krivica i sve je to bi-lo tebe radi.

- Filipe. - Pokucavši jednom brzo, Kendis je otvorila vrata radne sobe. - Dorsetovi su stigli.

Usiljen, umoran osmeh pojavio se na njegovom licu. - Za-bavljaj ih, dušo. Treba mi malo vremena sa Kelsi.

Pogledom je brzo prešla preko svoje pastorke. Neodobra-vanje pomešano sa rezignacijom. - Dobro, ali nemoj dugo. Večera počinje u sedam. Kelsi, da postavim još jedno mesto?

- Ne, Kendis, hvala ti. Neću ostati.

- U redu, ali nemoj oca dugo da zadržiš, - Pustila je vrata i ona su se zatvorila.

Kelsi je udahнула i ukrutila kičmu. - Zna li ona?

\A

Iskrena izdaja

- Da. Morao sam da joj kažem pre nego što smo se ven-čali.

- „Morao sam da joj kažem“ - ponovila je Kelsi. - Ali ne i meni!
- To nije bila odluka koju sam doneo olako. Koju je iko od nas doneo olako. Naomi, tvoja baka i ja, svi smo verovali da je to najbolje za tebe. Imala si samo tri godine, Kelsi. Jedva malo veća od bebe.

- Ja sam odrasla već neko vreme, tata. Udala sam se, raz-vela.

- Nemaš pojma kako godine brzo prolaze. - Ponovo je seo, ljujajući čašu. Bio je ubeden da ovaj trenutak nikada ne-će doći. Da je njegov život previše staložen, previše stabilan da bi se ikada ponovo sjurio niz tobogan. Ali se Naomi, mislio je, nikada nije zadovoljila staloženim.

Nije ni Kelsi. A sada je bio trenutak za istinu.

- Objasnio sam ti da je tvoja majka bila moja studentkinja. Bila je lepa, mlada, puna života. Nikada nisam shvatio šta ju je privuklo meni. To se ustvari desilo veoma brzo. Venčali smo se šest meseci pošto smo se upoznali. Ni izbliza dovoljno du-go da bi bilo ko od nas dvoje razumeo koliko smo po prirodi zapravo različiti. Živeli smo u Džordžtaunu. Oboje smo imali ono što bi se moglo nazvati privilegovanim poreklom, ali je ona imala slobodu koju nikad nisam mogao da oponašam. Di-vljinu, žudnju za ljudima, stvarima, mestima. I, naravno, nje-nim konjima.

Otpio je ponovo, da bi olakšao nešto bola zbog sećanja. -Mislim da su konji, pre nego bilo šta drugo, bili ti koji su se najpre isprečili između nas. Kada si se ti rodila^ ona je očaj-nički želela da se preseli na farmu u Virdžiniji. Želela je da ti odrasteš tamo. Moje ambicije i nade za budućnost su bile ov-de. Radio sam na svom doktoratu i već tada sam bacio oko na tnesto šefa katedre za engleski jezik na Univerzitetu Džordžtaun. Jedno vreme smo pravili kompromis i ja sam u Virdžiniji proveo onoliko vikenda koliko sam mogao. To nije bi-lo dovoljno. Najjednostavnije je reći da smo se otudili jedno od drugog.

15

Nora Roberts

Sigurnije je reći, mislio je, zureći u svoj viski. I svakako manje bolno. - Odlučili smo da se razvedemo. Zelela je da budeš u Virdžiniji sa njom. Ja sam želeo da budeš u Džordžtaunu sa mnom. Nisam razumeo, niti me je zanimalo trkački svet sa kojim se družila, kockari, džokeji. Svadali smo se, žučno. Onda smo angažovali advokate.

- Zbog parnice o starateljstvu? - Zapanjena, Kelsi je zinu-la od čuda. - Borili ste se oko starateljstva?

- Bila je to gadna stvar, neverovatno niska. Kako dvoje lju-di koji su se voleli, imaju dete zajedno, mogu da postanu ta-kvi smrtni neprijatelji, na žalostan način govori o ljudskoj pri-rodii. - Najzad je ponovo podigao pogled prema njoj. - Nisam ponosan na to, Kelsi, ali duboko u srcu sam verovao da ti je mesto sa mnom. Ona se već vidala sa drugim muškarcima. Govorkalo se da je jedan od njih povezan sa organizovanim kriminalom. Žena kao što je Naomi uvek privlači muškarce. Kao da se razmetala njima, zabavama i svojim životnim sti-lom, izazivajući mene i ceo svet da je osudimo zbog toga što je radila šta joj se prohtelo.

- Dakle, ti si pobedio - tiho je rekla Kelsi. - Dobio si i par-nicu i mene, a onda odlučio da mi kažeš da je umrla. - Pono-vo se okrenula na drugu stranu, prema prozoru koji je sada bio taman. U njemu je videla duha sopstvenog odraza. - Lju-di su se razvodili sedamdesetih godina. Deca su izlazila na kraj s tim. Trebalo je da ima pravo da me posećuje. Trebalo je da mi bude dozvoljeno da je vidam.

- Ona nije želela da je vidaš. A nisam ni ja.
- Zašto? Zato što je pobjegla sa nekim od svojih muškara-ca?
- Ne. - Filip je odložio čašu sa strane, pažljivo, na tanak srebrni podmetač. - Zato što je ubila jednog od njih. Zato što je provela deset godina u zatvoru zbog ubistva.
Kelsi se okrenula polako, užasno polako jer se vazduh iz-nenada zgusnuo. - Ubistvo.
Govoriš li mi da je moja majka ubica?
- Nadao sam se da ti nikad neću reći. - Ustao je, siguran da u apsolutnoj tišini može čuti kako mu kosti škripe. - Bila
Iskrena izdaja
si sa mnom. Zahvalan sam bogu što si bila sa mnom, a ne na farmi one noći kada se to desilo. Ona je pucala na svog Iju-bavnika, čoveka po imenu Alek Bredli. Bili su u njenoj spava-ćoj sobi, Došlo je do svade i ona je izvadila pištolj iz fioke noćnog stočića i ubila ga. Imala je dvadeset šest godina, isto koliko i ti imaš sada. Proglašena je krivom za drugostepeno ubistvo. Poslednji put kada sam je video, bila je u zatvoru. Rekla mi je da joj je draže da ti veruješ da je mrtva. Ukoliko bih se složio, zarekla se da te ne bi kontaktirala. I držala je reč, sve do sada.
- Ne mogu da razumem ništa od ovoga. - Zateturavši se, Kelsi je pritisla oči rukama.
- Poštediti te. - Filip ju je nežno uhvatio za zglobove, spuštajući njene ruke tako da može da joj vidi lice. - Ako je bilo pogrešno štititi te, onda ću ti reći da sam pogrešio, ali bez izvinjavanja. Volim te, Kelsi. Ti si sav moj život. Nemoj da me mrziš zbog ovoga.
- Ne, ne mrzim te. - Po staroj navici, spustila je glavu na njegovo rame, odmarajući se dok su joj se misli i slike sme-njivale u mozgu. - Moram da razmislim. Sve izgleda tako ne-moguće. Ja je se i ne sećam, tata.
- Bila si premala - promrmljao je, uzdrman olakšanjem. -Mogu da ti kažem da ličiš na nju. I to skoro neobjašnjivo mno-go. I da je bila puna života i fascinantna žena, bez obzira na sve njene mane.
A nasilni zločin je bila jedna od njih, mislila je Kelsi. - Toli-ko je pitanja, a ja ne mogu da se držim samo jeclnog.
- Zašto ne ostaneš ovde večeras? Cim uspem da se izvu-ćem, razgovaraćemo ponovo. Bilo joj je primamijivo da popusti, da se zatvori u sigurnu intimnost svoje stare sobe, da pusti svog oca da otkloni sav bol i sumnje, kao što je to oduvek činio.
- Ne, moram da idem kući. - Izmakla se pre nego je stigla da smekša. - Treba da budem sama neko vreme. A i Kendis se već ljuti na mene što te odvajam od gostiju.
- Ona će razumeti.
- Naravno da hoće. Bolje idi sada. Mislim da ću izaći na stražnja vrata. Radije ne bih da se sada susretnem s bilo kim.

17

Nora Roberts

Rumenilo od strasti je uminulo, primetio je, ostavivši nje-nu kožu bledom i nežnom. - Kelsi, voleo bih da ostaneš.
- Dobro sam, stvarno. Samo treba da to svarim. Razgova-raćemo kasnije. Idi da se vidiš sa gostima, a mi ćemo kasni-je još razgovarati o ovome. - Poljubila ga je, koliko u znak oprostaja, toliko i da bi ga požurila. Kada je ostala sama, oti-šia je iza stola i zurila u pismo.
Trenutak kasnije, presavila ga je i ubacila u svoju tašnu.
Bio je to silan dan, zaključila je. Izgubila je muža, a dobila majku.

Glava druga

Nekada je najbolje slediti svoje instinkte. Možda ne baš najbolje, ispravila se Kelsi dok je vozila na zapad pravcem 7, između talasastih brda Virdžinije. Ali je očigledno bilo ispunjavajuće.

Bilo bi možda pametnije da je ponovo razgovarala sa ocem. Da je sebi dala vremena da dobro razmisli o svemu. Ali, mnogo više ju je ispunjavalo da jednostavno sedne u automobil, zaputi se ka farmi Tri vrbe i suoči se sa ženom koja se dve decenije pravila mrtva.

Njena majka, mislila je Kelsi. Ubica.

Da bi odvrtila pažnju od te slike, Kelsi je pojačala radio i Rahmanjinov se zaorio kroz poluotvoren prozor. Dan je bio di-van za vožnju. To je rekla sebi kada je izletela iz svog pustog stana tog jutra. Ni tada sebi nije priznala kuda se zaputila, ia-ko je na mapi već proverila koji je najbolji put za Blumont.

Niko nije znao da dolazi. Niko nije znao kuda je otišla.

Bilo je slobode u tome. Pritisla je jače papučicu za gas, uživajući u brzini, naletima pro hladnog vazduha kroz prozor i moći muzike. Mogla je da ide bilo kud, da radi bilo šta. Nikom nije morala da se opravdava, nije bilo nikog da propituje. Ona je bila ta koja je imala sva pitanja.

Možda je obratila malo više pažnje na odevanje nego što je to zahtevala neobavezna vožnja van grada. To je zbog po-nosa. Boja kajsije svilene jakne i pantalona bila je za nju do-bra boja, a blage linije pristajale su njenoj vitkoj građi.

Na kraju krajeva, svaka odrasla žena koja se sprema da se po prvi put sretne sa svojom majkom želela bi da izgleda naj-bolje što može. Kosa joj je bila uredno i vešto upletena, a pro-vela je više vremena nego obično u šminkanju i stavljanju na-kita.

Sve ove pripreme su je opustile.

19

Nora Roberts

Ali, kako se približavala Blumontu, počinjala je da ponovo oseća nervozu.

Još uvek može da se predomisli, govorila je Kelsi sebi dok je zaustavljala auto ispred male prodavnice. To što se raspi-tuje kako se stiže do Tri vrbe ne znači da će tamo i otići. Mo-gla je, ako je htela, da jednostavno okrene automobil i vrati se u Merilend.

Mogla je i da nastavi dalje. Kroz Virdžiniju, u Severnu i Ju-žnu Karolinu. Mogla je da skrene na zapad ili na istok ka oba-li. Jedno od njenih omiljenih zadovoljstava bilo je da uskoči u auto i vozi se kuda joj se prohte. Zatvaljujući hiru, provela je vikend u divnom malom pansionu na istočnoj obali kada je na-pustila Vejda.

Mogla bi ponovo da ode tamo, mislila je. Jedan poziv na posao, jedno zaustavljanje kod tržnog centra da pribavi ode-ću za presvlačenje i bila bi spremna.

Nije to bilo bežanje. To je jednostavno bio odlazak.

Zašto bi moralo toliko da liči na bežanje?

Mala prodavnica je bila tako krcata policama, gajbama mleka i zidovima punim alata da su tri mušterije u njenoj unu-trašnjosti već bile previše. Starijem čoveku iza pulta je pored lakta stajala pepeljara puna opušaka, ćelava glava mu se si-jala poput tek iskovanog novčića, a nova cigareta visila mu je u uglu usana. Skiljio je prema Kelsi kroz oblak dima.

- Možete li mi reći kako da dodem do farme Tri vrbe? Buljio je u nju još minut, dok su mu oči, zacrvenele od di-

ma, žmirkale u nagadanju. - Mora biti da tražite gospodicu Naomi?

Kelsi je pozajmila pogled od svoje bake, onaj koji je bio smišljen da ispitivača postavi na pravo mesto. - Tražim farmu Tri vrbe. Mislim da se nalazi u ovoj oblasti.

- O, da. - Iskezio se, dok je cigareta nekako prkosila gra-vitaciji i ostala čvrsto na mestu. - Evo šta ćete. Pod'te putem jedno parče. Da kažemo, dve milje. Tamo ima ograda, bela. Treba da skrenete levo na Čedvik roud i onda pravo još pet milja. Prodite Longšot. Ima golemu ogradu od kovanog gvo-žda sa imenom, ne mož'te da promašite. Skretanje na koje

2(

Iskrena izdaja

onda naidete ima dva kamena direkta sa propetim konjima. To vam je Tri vrbe.

- Hvala.

Uvukao je dim, otpuhnuo ga. - Da vam ime nije Čedvik?

- Ne, nije. - Kelsi je izašla napolje, puštajući da se vrata zaiupe za njom. Osećala je starčev pogled na sebi čak i dok se isparkiravala i ponovo vraćala na put.

Razumljivo, pretpostavljala je. Bio je to mali grad, a ona je bila stranac. Ipak, nije joj se dopalo kako je zurio u nju.

Pronašla je belu ogradu i skrenula levo van gradića. Kuće su sada bile razmaknutije, a zemlja je preuzela krajolik, sme-njujući se sa brdima koja su se valjala, još uvek između zim-ske izmaglice i proiećnog zelenila. Konji su pasli, griva zamr-šenih od povetarca. Kobile, čija je dlaka još bila gusta od zi-me, pasle su, dok su njihova ždrebad skakutala u blizini, na dugim nogama tankim poput čačkalica. Tu i tamo, polja su bi-la uzorana za prolećnu setvu; tamnosmedi pravougaonici ras-polućivali su zelenilo.

Usporila je kod Longšota. To nije bio put, kao što je pret-postavljala, već farma. Kroz krivudavu kapiju od kovanog gvožda, koja je nosila ime farme, mogla je da vidi dugačku či-stinu staze od makadama, koja je vodila do kuće od kedrovi-ne i kamena na vrhu brega. Privlačna, mislila je. Dominantna. Njeni brojni nivoi i terase verovatno iz svakog ugla pružaju pogled od kog zastaje dah.

Drvored brestova duž staze izgledao je mnogo starije i tradicionalnije od same kuće, koja je bila gotovo oholo mo-derna, a ipak je ponosno zauzimala mesto na bregu.

Kelsi je sedela ispred neko vreme. Ne zato što je bila stra-hovito zainteresovana za arhitekturu ili predeo, ma koliko se to nametalo. Znala je da se, ako nastavi ovim putem, neće vraćati.

Longšot, zaključila je, bila je tačka bez povratka. Delova-lo je ironično odgovarajuće. Zatvorivši oči, naterala se na iskrenost. Ovo je bilo nešto što mora da učini hladno i prag-matično. Ovo nije bilo ponovno viđenje u kome bi mogla jeca-jući pasti u zagrljaj svoje davno izgubljene majke.

!

Nora Roberts

Iskrena izdaja

One su bile tudinci koji moraju da odluče da li će to i osta-ti. Ne, ispravila se. Ona će odlučiti da li će tako ostati. Ona je ovde došla po odgovore, ne po ljubav. Čak ni po razloge.

A neće ih ni dobiti, podsetila se Kelsi, ako ne nastavi put i ne postavi pitanja.

Nikada nije bila kukavica. To je mogla da doda na spisak stvari zbog kojih je sujetna, rekla je sebi i ubacila menjač u brzinu.

Ali, ruke su joj bile hladne i stezale su upravljajući, dok se okretala između dva kamena stuba sa njihovim propetim ko-njima, dok je vozila uz stazu posutu šljunkom prema kući svo-je majke.

U leto, kuću su štitile tri graciozne vrbe po kojima je dobi-la ime. Sada, pognute grane su tek počele da pupe u znak na-dolazećeg proleća. Kroz njihove duge i tanke lepeze videla je bele dorske stubove koji su se uzdizali sa širokog prekrivenog trema i neprekidne vijuge trospratne plantažne kuće. Žen-stvena, mislila je, gotovo kraljevska, i kao razdoblje koje ve-liča, graciozna i veličanstvena.

Zamišljala je kako će boje u baštama eksplodirati za koju nedelju. Mogla je lako da dočara sebi kako se prizor pojača-va zujanjem pčela i crvrkutom ptica, možda i sanjivim miri-som vistarije ili jorgovana.

Instinktivno je podigla pogled na gornje prozore. Koja so-ba?^- mislila je. Koja soba li je bila mesto zločina?

Žmarci su joj strujali kičmom dok je zaustavljala auto. la-ko joj je namera bila da ode pravo do vrata i pokuca, zatekla se kako luta pored kuće, na mestu na kome se kamena ve-randa pružala izvan visokih francuskih vrata.

Odatle je mogla da vidi neke od zasebnih zgrada. Uredne šupe, štala koja je izgledala podjednako veličanstveno kao i sama kuća. U daljini, tamo gde su se brda previjala, mogla je da vidi konje kako pasu i slabašan odsjaj sunca u vodi.

Odjednom je neki drugi prizor izmenio pogled. Pčele su zujale, ptice pevale. Bilo je vruće i blještavo od sunca i mo-gla je da oseti miris ruža, tako jak i sladak. Neko se smejavao i podizao ju je uvis, još više, dok nije osetila stabilno snažno telo konja pod sobom.

22

Ispustivši slabašan uznemireni krik, Kelsi je rukom prekri-la usta. Nije se sećala ovog mesta. Nije. To je njena mašta prevladala, i to je sve. Mašta i nervoza.

Ali, mogla je da se zakune da je čula taj smeh, tako divlji i zavodljivo slobodan.

Obuhvatila je rukama telo da bi se zagrejala i koraknula unazad. Bio joj je potreban kaput, rekla je sebi. Bilo je po-trebno samo da uzme kaput iz kola. Tada su muškarac i žena dojezdili pored kuće, ruku pod ruku.

Bili su tako lepi, zapanjujuće lepi na tom blještavom sun-cu, da je Kelsi za trenutak pomislila da i njih zamišlja.

Muškarac je bio visok, preko metar i osamdeset pet, sa onom ugladenom gracioznošću sa kojom se neki muškarci ro-de. Njegova tamna kosa, razduvana vetrom, nemarno se ko-vrdžala preko okovratnika izbledele košulje od kambrika. Vi-dela je njegove oči, duboko živahno plave, na licu anđela i senki, kako se na kratko šire u znak nečega što je moglo biti lagano iznenadenje.

- Naomi. - Glas mu je bio sasvim slabašno otegnut, ne to-liko spor koliko pun, kao dobar, stari burbon. - Imaš posetio-ca.

Ništa što joj je otac rekao nije je pripremio. Bilo je to kao pogledati se u ogledalo u nekom budućem vremenu. Ogleda-lo izgledalo do tako visokog sjaja da zaslepljuje.

Kelsi kao da je gledala sebe. Na jedan ludi trenutak, uplašila se da je to i bila ona.

- Dakle - Naomina ruka je snažno stegla Gejbovu. Bila je to reakcija koje nije bila svesna i koju nije mogla da spreči. -Nisam mislila da ćeš se tako brzo odazvati, još manje da ću te videti. - Mnogo godina pre toga je naučila da su suze uza-ludne i njene oči su ostale

suve dok je proučavala svoju kćer-ku. - Baš smo nameravali da pijemo čaj. Zašto ne bismo ušli unutra?

- Neki drugi put - počeo je Gejb, ali se Naomi čvrsto držala za njegovu ruku kao da je bio štit, ili spasilac.

- To nije neophodno. - Kelsi je čula sopstveni glas, kao sa izvesne udaljenosti. - Ne mogu dugo da ostanem.

23

Nora Roberts

- Onda udi unutra. Nećemo uludo trošiti vreme koje imaš. Naomi ih je povela kroz vrata na verandi u dnevnu sobu,

koja je bila divna i uglancana baš kao i njena vlasnica. Tiha i lagana vatra gorela je u kaminu, razgoneći hladnoću kasne zi-me.

- Molim te, sedi, raskomoti se. Idem samo na trenutak da vidim šta je sa čajem. - Naomi je uputila brz pogled prema Gejbu i nestala.

Bio je to čovek naviknut na komplikovane situacije. Seo je, izvadio cigaru i uputio Kelsi osmeh namenjen da šarmira. -Naomi se malo usplahirila. v

Kelsi je podigla obrvu. Žena je izgledala prisebno poput statue od leda. - Zaista?

- Razumljivo, rekao bih. Sokirala si je. I sam sam bio za-panjen. - Upalio je cigaru i pitao se da li će joj roviti živci, ta-ko vidljivi u Kelsinim očima, dozvoliti da sedne. - Ja sam Gejb Slejter, sused. A vi ste Kelsi.

- Otkud vi to znate?

Reče kraljica seljaku, pomislio je. Bio je to ton koji bi ina-če isprovocirao čoveka, naročito čoveka kao što je Gabrijel Slejter. Ali, prešao je preko toga.

- Znam da Naomi ima kćerku po imenu Kelsi, koju dugo ni-je videla. A vi ste ipak premladi da biste joj bili sestra blizna-kinja. - Ispružio je noge u čizmama i prekrstio ih preko gle-žnjeva. Oboje su znali da on tek treba da skine pogled sa nje. A on je znao da ne namerava da to učini.

- Bolje bi vam išla od ruke ta dostojanstvena poza ako bi-ste seli i pretvarali se da se opuštate.

- Radije bih stajala. - Pomerila se ka vatri u nadi da će se ogrejati.

Gejb je samo slegao ramenima i naslonio se. Njemu to, ipak, ništa ne predstavlja. Osim ako se ne ustremi na Naomi. Nije da Naomi s tim ne bi mogla da izađe na kraj. Nikada ni-je upoznao sposobniju ili, barem po njegovom mišljenju, žila-viju ženu. Bez obzira na to, bila mu je previše draga da bi do-zvolio bilo kome, čak i njenoj kćerki, da je povredi. Nije ga ni zanimalo to što je Kelsi očigledno odlučila da ga ignoriše. Lenjo je povukao dim svoje cigare i uživao u prizo-

24

Iskrena izdaja

ru. Ukrućena ramena i tvrda kičma nisu ga pokvarili, razmi-šljao je. Bio je to ugodan kontrast dugim lepim udovima i ele-gantnoj kosi.

Pitao se koliko lako bi se dala zastrašiti i da li će ostati do-voljno dugo da je i sam iskuša.

- Čaj stiže. - Staloženija, Naomi se vratila u sobu. Njen pogled se zaustavio na kćerki, a osmeh joj je bio uvežban. -Ovo mora da je veoma neprijatno za tebe.

- Ne dešava se svaki dan da se moja majka vraća iz gro-ba. Da li je bilo neophodno da mislim da si mrtva?

- Tada je tako izgledalo. Bila sam u situaciji u kojoj je moj opstanak bio prioritet. - Sela je, izgledajući besprekorno i ne-uznemireno u svom sivosmedem jahaćem odelu. - Nisam že-lela da me posećuješ u zatvoru. A i da jesam, tvoj otac nikad na to ne bi pristao. I tako, trebalo je da nestanem iz tvog ži-vota na deset do petnaest godina.

Njen osmeh se unekoliko izmenio, postajući drhtav. - Ka-ko bi roditelji tvojih prijatelja reagovali da si im rekla da ti je majka na izdržavanju kazne zbog ubistva? Sumnjam da bi bi-la omiljena. Ili srećna.

Naomi se prekinula, pogleda uperenog u hodnik, dok je sredovečna žena u sivoj uniformi sa belom keceljom na koli-cima dovozila poslužavnik sa čajem. - Evo Gerti. Gerti, ti se sećaš Kelsi, zar ne?

- Da, madam. - Oči su joj se napunile suzama. - Bili ste tek beba poslednji put. Dolazili ste da me molite za kolačice.

Kelsi nije rekla ništa, nije ni mogla reći ništa tudinki vlažnih očiju. Naomi je stavila ruku na Gertinu i nežno je pritisnula. -Moraćeš da napraviš malo kolača sledeći put kada Kelsi do-de u posetu. Hvala, j3erti, ja ću da sipam.

- Da, madam. - Smrcajući, krenula je napolje, ali se okre-nula kada je stigla do vrata. - Ona je ista vi, gospodice Nao-mi. Ista vi.

- Da - rekla je Naomi meko, gledajući u svoju kćerku - ta-ko je.

- Ne sećam je se. - Kelsin glas je bio prkosan dok je pra-vila dva velika koraka ka svojoj majci. - Ne sećam te se.

5

Nora Roberts

ra Kooerts

- Nisam ni mislila da ćeš se setiti. Hoćeš li šećera, limu-na?

- Ovo bi trebalo da bude civilizovano? - pitala je Kelsi. -

Majka i kćerka se ponovo sreću uz čaj. Ti od mene očekuješ da samo sedim tu i pijuckam ulong?

- Zapravo, mislim da je erl grej, i, iskreno govoreći, ne znam šta da očekujem. Gnev, svakako. Zaslužujem da budeš gnevna. Optužbe, zahteve, ozlojedenost. - Rukama koje su bile iznenadujuće mirne, Naomi je šoljicu dodala Gejbu. - Da budem iskrena, sumnjam da postoji išta što možeš da kažeš ili uradiš što ne bi bilo opravdano.

- Zašto si mi pisala?

Zaustavivši se na trenutak da sabere misli, Naomi je sipa-la još jednu šolju. - Mnogo je razloga, neki su sebični, neki nisu. Nadala sam se da ćeš biti dovoljno radoznala da pože-liš da me upoznaš. Uvek si bila radoznalo dete i znam da je u ovom trenutku tvoj život nesreden.

- Kako ti znaš išta o mom životu?

Naomin pogled se podigao, nečitljiv poput dima koji kulja kroz sulundar, - Mislila si da sam mrtva, Kelsi. A ia sam zna-

•* v

la da si ti i te kako živa. Pratila sam tvoj razvoj. Cak i u za-tvoru sam to bila u stanju.

Kelsi je od besa koraknula napred, boreći se sa porivom da baci poslužavnik za čaj sa svim tim nežnim porcelanom.

Bilo bi to ispunjavajuće, tako ispunjavajuće. Ali bi takode na-

pravilo od nje budalu. Samo to ju je sprečilo da skoči.

Pijuckajući čaj, Gejb je posmatrao njene napore da se su-zdrži. Napeta je, zaključio je. Strastvena. Ali dovoljno pamet-na da se suzdrži. Verovatno na svoju majku liči više nego što je bilo koja od njih dve svesna.

- Uhodila si me. - Kelsi je odsecala reči. - Sta si radila, unajmila detektive?

- Ništa tako melodramatično. Moj otac je pratio šta se dešava s tobom dok je mogao.

- Tvoj otac. - Kelsi je sela. - Moj deda.

- Da, umro je pre pet godina. Tvoja baka je umrla godinu dana nakon tvog rođenja, a ja sam bila jedinica. Poštedena si

Iskrena izdaja

mora tetaka, ujaka i sestara i braće. Kakva god pitanja da imaš, ja ću ti odgovoriti, ali bih ti bila zahvalna ukoliko bi nam obema dala malo vremena pre nego što doneseš sud o meni.

Mogla je da se seti samo jednog, jednog koje joj je neprestano bubnjilo u dnu mozga. Postavila ga je brzo, pre nego što je stigla da ustukne.

- Jesi li ubila tog čoveka? Jesi li ubila Aleka Bredlija?

Naomi je zastala, a zatim prinela šoljicu svojim usnama. Gledajući preko ivice, netremice je posmatrala Kelsi. Bez zveketa, spustila je šoljicu nazad.

- Da - rekla je jednostavno. - Ubila sam ga.

- Oprosti, Gejb. - Naomi je stajala na prozoru, gledajući kako se njena kćerka odvozi, - Zaista je neoprostivo što sam te dovela u tu poziciju.

- Upoznao sam tvoju kćerku, to je sve.

Slabašno se nasmejavši, Naomi je čvrsto zažmurila. - Od-uvek si umeo majstorski da minimiziraš značaj stvari. - Zatim se okrenula, stojeći na jarkom svetlu. Nije joj smetalo što će sunce pojačati tanke bore oko njenih očiju i pokazati njene godine. Previše vremena je provela kloneći ga se. Previše. -Plašila sam se. Kada sam je ugledala, toliko toga je počelo da navire. Ponešto očekivano, nešto neočekivano. Nisam mogla sama s tim da izadem na kraj.

On je ustao, otišao do nje i spustio ruke na njena ramena da bi opustio jake, napete mišiće. - Ako čovek nije voljan da pomogne lepoj ženi, to mu je isto kao da je mrtav.

-Ti si dobar prijatelj. - Podigla je ruku do njegove i stegla je. - Jedan od retkih sa kojima uopšte ne moram da se pre-tvaram. - Njene usne su se ponovo zaokruglile. - Možda za-to što smo oboje bili na izdržavanju kazne?

Brzi osmeh je podigao uglove njegovih usana.

- Nema ničeg boljeg od zatvorskog života za nalaženje zajedničkog jezika.

- Ničeg boljeg od zatvorskog života. Naravno, mladalačka tuča zbog partije pokera nije baš isto što i drugostepeno ubi-stvo, ali...

Nora Roberts

- Eto, vidiš, opet si me pretekla.

Nasmejala se. - Mi Cedvikovi smo tako takmičarski na-strojani. - Odmakla se od njega, pomerivši vazu sa ranim nar-cisima na stolu nekoliko centimetara u desno. - Kako ti se ona čini, Gejb?

- Lepa je. Tvoja slika i prilika.

- Mislila sam da sam spremna za to. Otac mi je rekao. A i fotografije. Ali, gledati nju i videti sebe, to me još uvek zapre-pašćuje. Sećam je se kao deteta, sećam se deteta tako do-bro. Ali, videti je ovako odraslu... - Nestrpljiva sama sa so-bom, odmahнула je glavom. Godine su prošle. Znala je to bo-lje od b\o koga. - Aii, izvan toga. - Pogiedala je preko rame-na. - Sta misliš o njoj?

Nije bio siguran da je mogao, ili hteo, da objasni tačno šta je mislio. I on je bio zaprepašćen, a bio je čovek koji se retko iznenadivao. Lepe žene su dolazile i prolazile kroz njegov ži-vot ili je on prolazio kroz njihove. Cenio ih je, divio im se, žu-deo za njima. Ali, od prvog pogleda na Kelsi Bajden, umalo mu nije srce stalo.

On će kasnije analizirati taj interesantni mali podatak, ali sada, Naomi je čekala. A znao je da je njegov odgovor važan.

- Nju pokreću živci i temperament. Baš i nema tvoju moć kontrole.

- Nadam se da joj nikad neće ni biti potrebna - promrmlja-la je Naomi.

- Bila je ljuta, ali dovoljno pametna i dovoljno radoznala da zauzda svoju narav dok ne osmotri kako stvari stoje. Da je konj, morao bih da joj vidim hod pre nego što prosudim ima li srca, izdržljivosti ili gracioznosti. Ali krv nije voda, Naomi. Tvoja kćerka ima stila.

- Volela me je. - Glas joj je zadrhtaо, ali nije primetila. Ni-ti je obratila pažnju na prvu suzu koja se prelila i pošla joj niz obraz. - Teško je objasniti nekome ko nema dece kako je to biti neko ko dobija takvu potpunu, beskompromisnu ljubav. Kelsi je to osećala prema meni i prema svom ocu. Filip i ja smo bili ti koji su podbacili. Nismo se dovoljno voleli da bismo sačuvali zajednicu. I tako sam je izgubila.

28

Iskrena izdaja

Naomi je rukom obrisala suzu, uhvativši je vrhom prsta. Proučavala ju je kao da je bila neki upravo otkriven egzotični primerak. Nije plakala otkad je sahranila oca. Bilo je besmi-sleno.

- Nikada neću biti voljena na taj način. - Otresla je suzu i zaboravila. - Mislim da to sve do danas nisam shvatala.

- Prenagljuješ, Naomi. To ne liči na tebe. Imala si čitavih petnaest minuta danas sa njom.

- Jesi li video njeno lice kada sam joj rekla da sam ubila Aleka? - Kada se ponovo okrenula prema Gejbu, na usnama joj je bio osmeh, ali je bio tvrd, krt kao staklo. - Videla sam to kod desetine drugih. Civilizovan užas. Pošteni ljudi ne ubi-jaju.

- Ljudi, pošteni ili ne, rade ono što moraju da bi preživeli. - Imao je razloga da to kaže.

- Ona neće tako misliti. Možda liči na mene, Gejb, ali ima shvatanja na svog oca. Isuse, nema ničeg poštenijeg od shvatanja doktora Filipa Bajdena.

- Ili ludeg, pošto te je pustio da odeš.

Opet se nasmejala, s lakoćom ovog puta, i poljubila ga čvrsto u usta. - Gde si bio pre dvadeset pet godina? - Od-mahnula je glavom, gotovo uzdahnuvši. - Igrao se s bojica-ma.

- Ne sećam se da sam se ikad igrao sa njima. Kladio s nji-ma, to možda. Kad smo kod kladenja, dajem stotku da će moj ždrebac prestići tvog na majskom Derbiju.

Podigla je obrvu. - A kakvi su izgledi?

- Izjednačeni.

- Onda u redu. Zašto ne podeš sa mnom da vidiš moju ce-njenu omicu pre nego što kreneš? Za par godina, ostaviće iza sebe sve što staviš pored nje u prašinu.

- Kako si je nazvala?

Oči su joj zasvetlucale dok je otvarala vrata od verande. -Naomis Onor.

Bila je tako hladnokrvna, mislila je Kelsi dok je otključava-la vrata svog stana. Tako hladnokrvna. Naomi je priznala ubi-

29

Nora Roberts

stvo podjednako ravnodušno kao što bi neke žene priznale da farbaju kosu.

Kakva je to žena?

Kako je mogla da služi čaj i ćaska? Tako učtiva, tako su-zdržana, tako užasno nezainteresovana. Naslanjajući se na vrata, Kelsi je protrljala slepoočnice iza kojih je grmela glavo-bolja. Sve je bilo kao neki poremećeni san - velika, prelepa kuća, mirno okruženje, žena sa tim licem, dinamičan muška-rac.

Naomin najnoviji ljubavnik? Da li su spavali u istoj onoj so-bi u kojoj je čovek umro? On je izgledao kao da je sposoban za to, mislila je. Izgledao je sposoban za bilo šta.

Naježivši se, Kelsi se odgurnula od vrata i počela da kora-ča.

Zašto joj je Naomi napisala pismo? - mislila je. Nije bilo oluje osećanja, nikakve gozbe niti očajničkih izvinjenja zbog izgubljenih godina. Samo učtivi poziv na čaj.

I mirno, nepokolebljivo priznanje krivice.

Dakle, Naomi Čedvik nije licemer, mislila je Kelsi suvo. Samo kriminalac.

Kada je telefon zazvonio, pogledala je u njegovom pravcu i videla da lampica na telefonskoj sekretarici treperi. Kelsi se okrenula na drugu stranu, ignorišući i jedno i drugo. Imala je dva sata do početka smene u muzeju i nikakvu potrebu ili že-lju da do tada s bilo kim razgovara.

Sada je još jedino preostalo da ubedi sebe da povratak njene majke nije morao da joj promeni život. Može da nastavi kao i do tada - sa svojim poslom, časovima, prijateljima. Sručila se na sofu. Koga ona to zavarava? Njen posao ni-je ništa više od hobija, njeni časovi bili su navika, a prijatelji... Većina njih su bili zajednicki, njeni i Vejdovi, i stoga, kao nus-proizvod razvoda, stali su na jednu od dve strane ili su se jed-nostavno povukli da ih trauma ne bi doticala.

Život joj je bio u haosu.

Nije obraćala pažnju na kucanje na vratima.

- Kelsi. - Još jednom nestrpljivo kucanje. - Otvori vrata ili ću zvati nastojnika da ih otvori.

3i

Iskrena izdaja

Pomirivši se sa sudbinom, Kelsi je ustala i poslušala. - Ba-ko.

Nakon što je podmetnula obraz u očekivanju poljupca, Mi-lisent Bajden je ušetala u stan. Kao i uvek, odeća i frizura su joj bili besprekorni. Kosa joj je bila sjajne kestenjaste boje, zagladena unazad, otkrivajući njeno glatko lice koje je, na pr-vi pogled, izgledalo kao lice šezdesetogodišnjakinje pre nego osamdesetogodišnjakinje. Figuru je održavala u dobroj kondi-ciji uz pomoć bespoštedne dijeta i vežbi. Njen Sanel kostim, veličine trideset šest, bio je svetloplave boje. Skinula je ruka-vice od jareće kože iste boje, spustila ih na sto pored sebe i zatim ostavila bundu preko stolice.

- Razočaravaš me. Duriš se u svojoj sobi kao dete. - Nje-ne oči boje badema prešle su preko njene unuke dok je seda-la, prekrštajući noge. - Tvoj otac je užasno zabrinut za tebe. I on i ja smo te zvali barem po pet puta danas.

- Bila sam van kuće. A tata nema razloga da se brine.

- Ne? - Milisent je lupkala nalakiranim noktom o naslon stolice. - Upala si kod njega prošle noći sa vešću da ti se ta žena javila, onda si otperjala i odbijala da se javljaš na tele-fon.

- Ta žena je moja majka, a i ti i on ste znali da je živa. To je izazvalo emotivnu scenu, bako, za koju sam sigurna da bi ti smatrala da je neukusna, ali za koju ja verujem da je veo-ma opravdana.

- Nemoj tako da razgovaraš sa mnom. - Milisent se nagla napred. - Tvoj otac je učinio sve da te zaštiti, da te dobro vaspita i pruži ti stabilan dom. A ti ga zbog toga napadaš.

- Napadam ga? - Kelsi je podigla ruke, znajući da će joj se takav izliv samo uzeti za zlo. - Ja sam ga suočila s tim. Zah-tevala sam odgovore. Zahtevala sam istinu.

- I sada kada je imaš, jesi li zadovoljna? - Milisent je nag-nula glavu. - Bilo bi bolje za tebe, za sve nas bi bilo bolje da je ona ostala mrtva za tebe. Ali, ona je oduvek bila sebična, mnogo više zainteresovana za sebe nego za bilo koga drugog.

Iz razloga koje nikada ne bi mogla da objasni, Kelsi je od-lučila da ukrsti koplja. - Jesi li je oduvek mrzela?

31

Nora Roberts

- Oduvek sam znala kakva je ona u stvari. Filip je bio za-slepljen njenom lepotom, onim što je on video kao živahnost i polet. I platio je zbog svoje greške.

- A ja ličim na nju - rekla je Kelsi meko - što objašnjava zašto si me oduvek gledala kao da bih u svakom trenutku mo-gla da počinim neki užasan zločin, ili barem neoprostivo po-gazim etikeciju.

Milisent je uzdahnula i naslonila se. Nije poricala, nije vi-dela zašto bi. - Brinula sam se, naravno, koliko toga si nasle-dila od nje. Ti si Bajdenova, Kelsi, i to najvećim delom služi na čast ovoj porodici. Svaka greška koju sam videla da si na-pravila ima njen pečat.

- Zelim da mislim da sam pravila sopstvene greške.

- Kao na primer ovaj razvod - rekla je Milisent podozrivo. -Vejd potiče iz dobre porodice. Njegova baka po majci je se-nator. Njegov otac je vlasnik jedne od najprestižnijih i najce-njenijih reklamnih agencija na istoku.

- A Vejd je preljubnik.

Na mali prizvuk nestrpljenja, Milisent je odmahнула ru-kom. Dijamantska burma na ruci udovice svetlucala je kao led. - Kriviš njega, radije nego sebe ili ženu koja ga je zave-la. Gotovo zabavljena, Kelsi se nasmešila. - Tako je. Krivim njega. Razvod je konačan, bako, od juče. Gubiš vreme kada je to u pitanju.

- A ti imaš sumnjivu čast da budeš drugi član porodice Bajden u njenoj istoriji koji se razveo. U slučaju tvog oca, to je bilo neizbežno. Ti si, međutim, uradila ono što si stekla na-viku da radiš čitavog života: reagovala si impulsivno. Ali, to je druga stvar. Zelim da znam šta nameravaš da učiniš po pita-nju tog pisma.

- Zar ne misliš da je to moja i stvar moje majke?

- Ovo je porodična stvar, Kelsi. Tvoj otac i ja smo tvoja po-rodica. - Ponovo je lupkala prstom, pažljivo birajući i reči i ton. - Filip je moj sin jedinac. Njegova sreća i dobrobit su

od-uvek bili najvažniji u mom životu. A ti si njegova jedinica. - Sa istinskom ljubavlju, pružila je ruku i uhvatila Kelsinu. - Ja sa-mo želim ono što je najbolje za tebe.

32

Iskrena izdaja

Protiv toga nema argumenata. Koliko god da je škripao kodeks ponašanja njene bake, Kelsi je znala da je voljena. -Znam. Ne želim da se svadam s tobom, bako.

- Ni ja sa tobom. - Zadovoljna, potapšala je Kelsinu ruku. - Uvek si bila dobra unuka, Kelsi. Niko ko zna tebe i Filipa ne bi doveo u sumnju tvoju odanost. Znam da ne bi učinila ništa da ga povrediš. Mislim da bi bilo najbolje da meni daš to pi-smo i pustiš me da se ja pobrinem za to umesto tebe. Nema potrebe da je ti kontaktiraš ili sebi prireduješ taj haos.

- Već sam je kontaktirala. Išla sam jutros da je vidim. -Ti... - Milisentina ruka je zadrhtala, zatim se smirila. -Vi-

dela si je. Otišla si kod nje pre nego što si o tome razgovara-la?

- Imam dvadeset šest godina, bako. Naomi Čedvik je mo-ja majka i ja ne moram da razgovaram ni sa kim o susretu sa njom. Žao mi je ako te to uznemirava, ali to sam morala da uradim.

- To si htela da uradiš - ispravila ju je Milisent. - Bez raz-mišljanja o posledicama.

- Kako god želiš, ali to su moje posledice. Mislim da biste ti i tata morali da se složite da je to normalna reakcija s mo-je strane. Možda je to teško za vas, ali ja ne mogu da zamislim zašto te to toliko ljuti.

- Nisam ja ljuta. - lako jeste bila. Besna. - Zabrinuta sam. Ne želim da nekakva blesava emotivna reakcija utiče na te-be. Ti nju ne poznaješ, Kelsi. Nemaš pojma koliko je pamet-na i osvetoljubiva.

- Znam da je želela da dobije starateljstvo nada mnom.

- Htela je da povredi tvog oca jer ju je prozreo. Ti si bila sredstvo. Ona je pila, imala je druge muškarce i razmetala se svojim manama, jer je bila tako sigurna da će uvek pobeđiva-ti. A završila je tako što je ubila čoveka. - Milisent je duboko udahnula. Sama pomisao na Naomi izjedala ju je. - Prepo-stavljam da je pokušala da te ubedi da je u pitanju bila samo-odbrana. Da je branila svoju čast. Svoju čast.

Ne mogavši više da sedi, Milisent je ustala. - O da, ona je bila pametna i lepa. Da dokazi protiv nje nisu bili tako optu-

33

Nora Roberts

žujući, možda bi ubedila porotu da je oslobodi. Ali kada žena dovede muškarca u svoju spavaću sobu usred noći, samo sa svilenim ogrtačem na sebi, teško je žaliti se na silovanje.

- Silovanje - ponovila je Kelsi, ali je reč izgovorena kao uzdrhtao šapat i Milisent je nije čula.

- Neki su joj, naravno, poverovali. Neki će uvek verovati takvim ženama. - Krutog pogleda, zgrabila je rukavice sa sto-la i počela da udara njima po svom dlanu. - Ali, na kraju, osu-dili su je. Izašla je iz Filipovog života, a i tvog. Sve do sada.

. Da li ćeš biti toliko tvrdoglava i sebična da je pustiš da se u njega vrati? Da ocu izazivaš takav bol?

- Ovo nije izbor između njega i nje, bako.

- To je upravo to.

- Za tebe, ne za mene. Da li znaš da, pre nego što si ti došla ovde, nisam bila sigurna da li ću se ponovo videti s njom. Sada znam da hoću. Zato što mi se nije pravdala. Nije od me-ne tražila da biram. Otiću ću da se ponovo vidim sa njom i za-ključiću sama.

- Bez obzira koga će to povrediti?

- Koliko ja mogu da vidim, ja sam jedina koja išta rizikuje.

- Nisi u pravu, Kelsi, i to je opasna greška. Ona kvari Iju-de. - Milisent je kruto ispravljala svoje rukavice, prst po prst. - Ako uporno želiš da nastaviš sa tom vezom, ona će učiniti sve što može da uništi povezanost između tebe i tvog oca.

- Niko to ne može da učini.

Milisent je podigla pogled, bio je oštar kao čelik. - Ne znaš ti Naomi Čedvik.

34

Glava treća

Ne, Kelsi nije znala Naomi Čedvik, ali će je upoznati.

Kelsine godine visokog obrazovanja nisu bile uzalud. Ako je išta znala dobro da radi, to je bilo istraživanje neke teme. Bilo čega. Naomi nije bila izuzetak.

Tokom naredne dve nedelje provela je većinu svog slobod-nog vremena pažljivo pregledajući mikrofilmove u javnoj bibli-oteci. Njena prva stanica su bile društvene stranice, gde je p/onašla objavu veridbe dvadesetjednogodišnje Naomi En Čedvik, kćerke Metjua i Luiz Čedvik od farme Tri vrbe, Blu-mont, Virdžinija, za tridesetčetvorogodišnjeg profesora Filipa Džejmisa Bajdena, sina Endrjua i Milisent Bajden, iz Džordž-tauna.

Venčanje je planirano za juni.

Kelsi je pronašla i objavu venčanja. Zaprepastilo ju je da vidi svog oca tako mladog, tako bezbrižnog i srećnog, prstiju ukrštenih sa Naominim kraj njegovog srca. U reveru je nosio ružin pupoljak. Beo ili možda sunčano žut, pitala se Kelsi.

Pored njega, Naomi je blistala. Raster štampe u novinama nije mogao da umanju sjaj.

Njeno lice je bilo nemoguće mla-do, srceparajuće prelepo, njene usne oble, a oči bistre, na ivi-ci smeha.

Izgledalo je da su bili u stanju da se zajedno suoče s bilo čim.

Ne bi trebalo da boli. Kelsi je rekla sebi da je luckasto da bude povredena razvodom koji se desio bez njenog znanja. Ali, ovo dvoje mladih, vitalnih ljudi su je stvorili. A sada jedno drugom ne predstavljaju ništa više od bolnih uspomena.

Iskopirala je ono što je htela i zabeležila ostalo, kao što bi činila da je bio u pitanju bilo koji drugi izveštaj. Zabavljena i zbunjena, pronašla je i objavu sopstvenog rođenja.

Nakon toga malo šta se moglo pronaći, tek poneki zapis o prisustvu na balu ili dobrotvornoj svetkovini. Izgledalo je da

!!

Nora Roberts

su za kratko vreme svog braka njeni roditelji živeli mirnim ži-votom, izvan sjaja Vašingtona.

A onda je tu bila parnica o starateljstvu, jezgrovit i kratak članak koji je zaslužio mesto u „Vašingtonu postu“ - pretposta-vljala je zbog toga što joj je deda po ocu bio podsekretar Mi-nistarstva finansija. Pročitala je imena - sopstveno, Naomino i ime svog oca - sa osećanjem ravnodušnosti. „Post“ nije tro-šio mnogo svog dostojanstva na kućnu prepirku.

Našla je i nekolicinu članaka o Tri vrbe i trkama. Jedan od njih je pominjao tragediju ždrebeta koje je obećavalo, koje je palo tokom trke i bilo uspavano. Objavljena je i jedna slika -Naominog prelepog uplakanog lica.

A onda je došlo ubistvo.

Takve stvari su zavredivale više prostora, nekoliko istaknutih naslova.

SVAOA LJUBAVNIKA OKONČANA TRAGEDIJOM PASTORALNA VIRĐINIJA MESTO NASILNE SMRTI

Njena majka je opisana kao rastavljena supruga profesora engleskog iz Džordžtauna i kćerka istaknutog odgajivača trkačkih konja. Žrtva je pomalo neozbiljno nazvana plejbojem povezanim sa svetom trka.

Priča je bila sasvim jednostavna. Na Aleka Bredlija je pućano i on je umro u spavaćoj sobi na farmi Tri vrbe. Oruđe je pripadalo Naomi Čedvik Bajden, koja je i obavestila policiju. Ona i Bredli su bili sami u kući u vreme pućnjave. Policijska istraga je u toku. Virđinijske novine su pružile nešto više podataka. Naomi nikada nije porekla da je ispalila smrtonosni hitac. Tvrdila je, preko svog advokata, da ju je Bredli napao i da je posegla za oruđjem u samoodbrani.

Saopćtene su činjenice da su Naomi i Bredli imali prijateljski odnos i da su se vidali nedeljama. I, naravno, da se Naomi nalazi usred neugodne parnice o starateljstvu nad svojom trogodišnjom kćerkom.

Nedelju dana nakon ubistva, još naslova:

36

Iskrena izdaja

ŽENA IZ VIRĐINIJE UHAPŠENA ZBOG UBISWA Novi dokaz isključuje tvrdnju o samoodbrani

A dokaz je bio zaista optužujući. Kelsina krv se sledila dok je ćitala o fotografiji koju je snimio detektiv koga su advokati njenog oca angažovali da bi pribavio municiju u borbi za starateljstvo. Umesto nedozvoljene veze, detektiv je snimio ubistvo.

On je i svedoćio na sudu. Tvrdoglavo idući od strane do strane, ćitala je dalje. O svedocima koji su se složili, pod za-kletvom, da su se Naomi i Bredli u javnosti ponašali kao pri-sni prijatelji. Da je Naomi bila odlićan strelac. Da je ućivala u zabavama, šampanjcu i paćnji muškaraca. Da su se ona i Bredli prepirali te večeri uoći njegove smrti zbog njegovog flerta sa drugom ženom.

Onda je svedoćio Ćarls Runi i isprićao svoju priću. Snimio je desetine fotografija na kojima je Naomi, na trkalištu, na farmi, na raznim društvenim manifestacijama. Imao je dozvolu za rad kao privatni detektiv u državi Virđinija i njegovi iz-veštaji o prismotri su paćljivo dokumentovani.

Stvorili su sliku o nemarnoj lepoj ženi koja je ųudela za uz-budenjima, koja je bila ųeljna da raskine stege braka sa starijim ćovekom. ųeni koja je u noći ubistva pozvala ųrtvu u svo-ju kuću, u kojoj je bila sama, odevena samo u negliže.

Runi nije mogao da se zakune šta je rećeno izmeću njih dvoje, ali su njegove fotografije i zapaćanja mnogo govorili. Par se zagrlio, pio se konjak. Zatim, izgledali su kao da se raspravljaju i Naomi je otrćala na sprat. Bredli ju je sledio.

ųeleći da ispuni svoju dućnost, Runi se popeo na oblićnje drvo i uperio svoj teleobjektiv u prozor spavaće sobe. Ras-prava se nastavila tamo i postajala je sve ųućnija. Naomi je ošamarila Bredlija, ali kada se on okrenuo da ode, ona je iz-vukla pištolj iz fioke noćnog stoćića. Fotoaparat je zabelećio šok na njegovom licu i bes na Naominom dok je pućala.

Kelsi je dugo posmatrala fotografiju i naslov iznad nje ko-ji je uzvikivao: KRIVA!
Pažljivo je napravila još kopija, a zatim ugasila mašinu i pokupila svoje fascikle i beleške. Pre nego

37

Nora Roberts

što je razum stigao da se pomeša sa osećanjima, pronašla je telefonsku govornicu i okrenula broj.

- Tri vrbe

- Naomi Cedvik, molim vas.

- Mogu li da znam ko je traži?

- Ovde je Kelsi Bajden.

Začuo se slabašan, prigušen zvuk koji je ubrzo nestao. -Gospodica Naomi je dole u konjušnicama. Pozvoniću joj.

Nekoliko trenutaka kasnije neko je podigao slušalicu na lo-kalu. Kelsi je na liniji čula Naomin glas, hladan kao špricer. -Zdravo, Kelsi. Drago mi je što te čujem.

- Htela bih ponovo da razgovaram s tobom.

- Naravno, kad god želiš.

- Sada. Treba mi sat vremena da stignem do tamo. I radi-je bih da budeš sama ovog puta.

- U redu. Biću ovde.

Naomi je spustila slušalicu i obrisala svoje vlažne ruke o farmerice. - Moja kćerka stiže, Mozes.

- Sfwatio sam. - Mozes Vajtri, Naomin trener, službenik od poverenja i dugogodišnji ljubavnik, nastavio je da prouča-va svoje odgajivačke izveštaje. Bio je polu-Jevrejin, polu-Cokto i nikad tu mešavinu nije shvatao zdravo za gotovo. Osedela kosa mu je bila upletena u dugačku pletenicu koja mu je padala niz leđa. Srebrna Davidova zvezda, koju je no-sio oko vrata, presijavala se.

Znao je sve što je imalo da se zna o konjima. I bili su mu draži, osim nekoliko izuzetaka, od ljudi.

- Imaće neka pitanja. -Da.

- Kako da odgovorim na njih?

Nije podigao pogled, nije morao. Znao je svaku grimasu Naominog lica.

- Istina mi je baš donela mnogo dobra!

- Ona je tvoja krv.

Mozesu je uvek sve bilo jednostavno, mislila je Naomi ne-strpljivo. - Ona je odrasla žena. Nadam se da je samostalna. Neće me prihvatiti samo zato što imamo istu krv, Mozes. Bi-la bih razočarana da nije tako.

tl

Iskrena izdaja

Ostavio je svoje papire sa strane i ustao. Nije bio krupan čovek; svega nekoliko kilograma i desetak centimetara viška su ga delili od nekadašnjeg sna da postane džokej. I|svojim iznošenim čizmama, bio je u nivou očiju sa Naomi. - Želiš da te ona voli, da te prihvati, ali želiš da to uradi pod tvojim uslo-vima. Oduvek si mnogo htela, Naomi. Nežno je rukom dotakla njegov vetrom išibani obraz. Bilo je nemoguće ljutiti se na njega. On je bio čovek koji ju je če-kao, koji je nikad nije preispitivao i koji ju je oduvek voleo.

-To mi stalno govoriš. Nisam znala da će mi biti toliko po-trebna dokje nisam ponovo videla, Mozes. Nisam znala da će mi biti toliko važno koliko u stvari jeste.

- A volela bi da nije.

- O, tako bih volela da nije.

To je razumeo. Proveo je najveći deo svog života želeći da ne voli Naomi. - Moj narod ima jednu izreku,

- Koji narod?

Nasmešio se. Oboje su znali da je izmišljao polovinu svo-jih izreka i izvrtao onu drugu polovinu prema svojim potreba-ma. - Samo budale rasipaju svoje želje. Pusti je da vidi kakva si. To će biti dovoljno.

- Mozes. - Konjušar je zavirio u kancelariju i zatim pridi-gao šešir u znak pozdrava Naomi. - Gospodice, ne dopada mi se kako Sereniti drži svoju prednju nogu. Malo je i otečena.

- Jutros je dobro trčala. - Mozesovo čelo se nabralo. Ustao je pre zore da posmatra rani trening. - Hajde da pogle-damo.

Mozes je imao kancelariju u malom prostoru u prednjem delu konjušnica. Bila je skućena i često je vonjala na konjsku mokraću, ali se njemu više svidala od prozračnog prostora u okrećenoj zgradi u blizini zapadnog padoka, koji je koristio njegov prethodnik.

Mozes je često govorio da je zemljani miris konja za njega miomiris i da ne želi nikakvu luksuznu rupu koja bi ga udaljila od pravog dešavanja.

Uistinu, konjušnice su bile gotovo jednako blještave kao bilo koji luksuzni hotel i često prometnije. Betonska kosina iz-

39

Nora Roberts

među redova boksova bila je oribana i bez ijedne mrlje. Poje-dinačni boksovi su bili obeleženi ukrasnim pločama od emaj-la, sa imenom svakog grla ispisanim zlatnim slovima. Bila je to mala pretencioznost Naominog oca, koju je ona nastavila kada je preuzela rukovođenje farmom.

Bilo je tu mirisa konja, linimenta, sena, žitarica i kože -mešavina koja je Naomi užasno nedostajala tokom godina provedenih u zatvoru i koju je uvek cenila.

To je za nju bio miris slobode.

Kako je Mozes prolazio, konji su pomaljali glave iz bokso-va. I on je imao taj miris, miris koji su prepoznavali. Možda su njegove čizme hitro klepetale duž kosine, ali je uvek bilo vre-mena za brz dodir, promrmljanu reč.

Staložene ruke su nastavile svoj posao. Možda su se i vi-le ili češagije kretale sa više entuzijazma sada kada je on bio na vidiku.

- Hteo sam da je izvedem na pašu kada sam video kako čuva nogu. - Konjušar je zastao pored boksa u kome je bila Sereniti. - Primetio sam otok i pomislio da ćete hteti i sami da pogledate.

Mozes je samo groktao, povlačeći rukom preko sjajne alataste dlake. Proučavao je ždrebinine oči, mirisao njen dah, mrmljajući joj nešto dok mu je ruka sa njene glave prelazila na grudi i zatim na nogu.

Tačno iznad gležnja video se otok, pomalo upaljen. Nakon što ga je lagano pritisnuo, ždrebinica se zabacila unazad i frk-nula u znak upozorenja. - Izgleda da je udarila u nešto.

- Rino ju je jahao jutros. - Naomi se setila da je džokej do-šao na farmu specijalno zbog tog treninga. - Proveri da li je još uvek ovde.

- Odmah. - Konjušar je odjurio.
- Divno se istrčala jutros. - Škiljeći, Naomi je čučnula po-red Mozes a zagledala hromu nogu, nežno je podižući napred i nazad da proveri ima li napetosti kod ramenog zgloba. - Iz-gleda da je suprotnim zadnjim kopitom udarila prednju nogu - promrmljala je. Bilo je gubitka boje, što je bio znak da po-stoji ugrušak ispod kože. Kost je verovatno udarena, pomisli-

Iskrena izdaja

la je. Ako budu imali sreće, neće biti preloma. - Trebalo je da ide u Saratogu sledeće nedelje.

- Još uvek ima šanse. - Ali to nije mislio, ne sa takvom no-gom. - Možemo da spustimo otok. Ipak, bolje je da pozove-mo veterinara. Rendgenski snimak ne bi škodio.

- Ja ću se za to pobrinuti. I razgovaraću sa Rinom. - Us-pravila se, prebacivši ruku preko kobilnog vrata. Oni su bili im/estacija, posao, ali to nije isključivalo njenu ljubav prema njima. - Ona ima srce šampiona, Mozes. Ne želim da čujem da ne može više da se takmiči.

Manje od sat kasnije, Naomi je smrknuto gledala kako le-će ždrebicinu povredu. Već su sipali mlaz hladne vode direkt-no na ranu. Sada je Mozes lično masirao modricu, stavljajući mešavinu sirćeta i hladne vode. Njen veterinar je stajao u boksu i pripremao špric.

- Kada će moći ponovo da trenira, Met?

- Za mesec dana. Ali, bolje za šest nedelja. - Pogledao je u Naomi. Met Ganer je imao dugačko, prijatno lice i ljubazne oči. - Kost je povredena, Naomi, a ima i oštećenja tkiva, ali nema preloma. Drži je u štali, nastavi sa masažama i laganim vežbama i biće u redu.

- Mi idemo ubrzanim tempom - ubacio se Rino. Džokej je stajao tik ispred boksa i posmatrao proceduru. Presvukao se posle jutarnjeg treninga u jedno od elegantnih krojenih odela koja je više voleo. Ali, bio je trkač. Ništa njega, a ni druge, ni-je zanimalo više od nežnih nogu punokrvnog konja. - Nisam primetio nikakvu promenu u hodu.

- Ni ja - ubacila se Naomi. - Rino kaže da se nije saplela. Ja sam je jutros gledala kako trči i primetila bih da jeste. Ova ždrebica ima tih temperament. Nije od onih što se ritaju u boksu.

- Pa, dobro se udarila - rekao je Met. - Da tvoj konjušar nije bio na oprezu, bilo bi mnogo gore. Ovo će umanjiti bol. Eto, tako, devojčice. Budi mirna. - Zabo je iglu u ždrebicinu mišić odmah iznad rane. Prevrnula je očima i frknula, ali se ni-je opirala. - Ona je jaka i zdrava - rekao je Met. - Trčaće ona

Nora Roberts

ponovo. Mozes, ne postoji ništa što mogu da ti kažem o le-čenju te noge što već ne znaš. Pozovi me ako se upali. Ina-će... - Zastao je, gledajući preko Naominog ramena.

- Izvinite. - Kelsi je stajala iza, čvrsto držeći tašnu i svoju fasciklu. - Izvinite što vas prekidam. U kući su mi rekli da si ovde.

- Oh. - Naomi je odsutno provukla ruku kroz kosu. - Izgu-bila sam pojam o vremenu.

Imali smo ovde malu krizu. Met, ovo je moja kćerka Kelsi. Kelsi Bajden, Met Ganer, moj vete-rinar.

Met je ispružio ruku u kojoj je još uvek držao špric. Zatim ju je povukao, pocrvenevši. - Izvinite, drago mi je.

Nervozu na stranu, morala je da se nasmeši. - Drago mi je.

- I Mozes Vajtri - nastavila je Naomi. - Moj trener. Mozes je nastavio da masira kobilinu nogu i samo klimnuo glavom.

- Rino Sančez, jedan od najboljih džokeja u kolu.

- Najbolji - rekao je namignuvši. - Drago mi je što smo se upoznali.

- Takode - rekla je Kelsi mehanički. - Ti si zauzeta. Mogu da sačekam.

- Ne, ne mogu više ništa da učinim. Hvala što si došao ta-ko brzo, Met. Izvini što sam ti poremetila dan, Rino.

- Nema veze. Imam dosta vremena do prvog starta. - Po-novo je pogledao u Kelsi sa neskrivenim divljenjem. - Moraćete da dodete na hipodrom, da me gledate dokjašem.

- Sigurna sam da bi mi se dopalo.

- Mozes, vratiću se malo kasnije da proverim kako je ona. Hajdemo gore do kuće. -

Naomi je pokazala rukom, pazeći, veoma, da ne bude dodira i zatim prva krenula napolje kroz stražnji deo zgrade.

- Imaš bolesnog konja?

- Povrećenog, bojim se. Moraćemo da je precrtamo sa tr-kačkog spiska za narednih nekoliko nedelja.

- Šteta.

Kelsi je pogledala ka padoku, gde su godišnjaku vezanom za povodac u krugu vežbali hod. Drugog, sa jahačem na ledi-

42

Iskrena izdaja

ma, vodio je trener prema krugu za hodanje. Konjušar je ku-pao konja sjajne alataste dlake, prskajući ga mlazevima vode iz creva. Ostale konje su jednostavno vodili da hodaju u ne-prestanim širokim krugovima.

- Ovde ima puno posla - promrmljala je Kelsi, svesna da su oči uperene u nju.

- Pa, najveći deo posla se odradi ujutru, ali će ponovo bi-ti posla kada se trkalište bude zatvorilo danas popodne.

- Trkaš se danas?

- Uvek postoji neka trka - rekla je Naomi odsutno. - Ali sada još uvek imamo kobila koje treba da se oždrebe, pa ta-ko ono što se ne odradi ujutru, mora da se desi usred noći.

-Nasmešila se slabašno. - Izgleda da se uvek ždrebe usred noći.

Nisam znala da je ovo tako razvijen posao.

- U poslednjih deset godina bili smo u vrhu ergela trkač-kih konja u zemlji. Naš konj je trčao barem na poslednja tri derbija. Pobedio je na Sent Ledžeru i Belmontu. Uzimao je „Briders kap" dve godine za redom. Jedna od naših kobila je uzela zlato na poslednjoj olimpijadi. - Naomi se prekinula smehom. - Nemoj sada da me navodiš da započinem tu te-mu. Gora sam od neke bake s novčanikom punim slika.

- U redu je. Interesuje me. - Više, razmišljala je Kelsi, ne-go što je mislila. - Zapravo, uzimala sam časove jahanja ka-da sam bila devojčica. Mnogi od nas, valjda, prolaze kroz fa-zu kada su zagrejani za konje. Tata to nije voleo, ali... - Pre-kinula je, iznenada shvatajući zašto je on bio tako nesrećan kada se kod nje razvila tradicionalna devojačka opsosija ko-njima.

- Naravno da nije - rekla je Naomi uz bled osmeh. - To je potpuno razumljivo. Ali ti si svejedno uzimala časove?
- Jesam, progonila sam ga zbog časova. - Zaustavila se i pogledala pravo u majčine oči. Mogla je da vidi sićušne sup-tilne znake starenja koje zbog nervoze nije primetila tokom njihovog prvog susreta. Tanke linije koje su polazile od njenih očiju. Druge, nastale od Ijutnje ili brige, nežno su zasecale vi-soko čelo boje slonovače. - Mora da ga je bolelo da me gle-da, jednostavno da me gleda dan za danom.

43

Nora Roberts

- Ne mislim tako. Bez obzira šta je Filip na kraju mislio o meni, tebe je obožavao. - Tada je pogledala na drugu stranu jer joj je bilo lakše da zuri u brda. Konj je zanjištao, prodorno i oštro; bio je to zvuk koji je Naomi bio sladi od bilo koje ari-je. - Nisam te pitala za njega. Kako je on?

- Dobro je. Sada je šef katedre za engleski jezik na Džordžtaunu. To radi već sedam godina.

- On je vrlo inteligentan čovek. I dobar.

- Ali ne dovoljno dobar za tebe.

Naomi je podigla obrvu. - Draga Kelsi, ja njemu nikad ni-sam bila dovoljno dobra. Pitaj koga god hoćeš. - Naomi je za-bacila kosu unazad i nastavila da hoda. - Rekli su mi da se ponovo oženio.

- Da, kada mi je bilp osamnaest. Veoma su srećni zajed-no. Imam i polubrata, Čeninga.

- I voliš ih, svoju porodicu.

- Veoma.

Naomi je prešla preko iste verande i kroz ista vrata kao i prvi put. - Cime mogu da te poslužim? Kafom, čajem? Mo-žda nekim vinom?

- Nema potrebe.

- Nadam se da ćeš udovoljiti Gerti. Napravila je kolačiće kada je čula da dolaziš. Znam da je se ne sećaš, ali mnogo si joj značila.

Uhvaćena u klopku, mislila je Kelsi, lepog ponašanja i sa-žaljenja. - Onda čaj i kolačići. Hvala.

- Reći ću joj. Molim te, sedi.

Nije sela. Izgledalo joj je pošteno da barem izbliza pogle-da majčine stvari. Na prvi pogled, soba je bila mirno elegant-na, čitav svet udaljena od gungule konjušnica i čizama umr-ljanih stajskim dubretom. Tiha vatra gorela je smirujuće, a ru-žicaste zavese su bile sklonjene sa prozora da unutra puste sunce. Sunce je obasjavalo desetak divnih konja od kristala, koji su bili prozirni i presijavali se u bojama spektra. Orijen-talni tepih na uglancanom podu boje kestena slagao se sa za-vesama i mlečnim tonovima sofe.

Ništa razmetljivo, ništa neskladno. Dok se bolje ne zagle-da. Zidovi su bili prekriveni moare svilom, iste one hladne bo-44

Iskrena izdaja

je slonovače kao i mebl. Ali slike, velike i apstraktne, predsta-vljale su eksplozije jarkih i nemirnih boja. Siloviti radovi, mi-slila je Kelsi, puni strasti i gneva. Potpisani, videla je trgnuv-ši se, inicijalima N.C. kao krv crvene boje.

Naomini radovi? - pitala se. Niko joj nije pomenuo da nje-na majka slika. Nisu to bili amaterski radovi, zaključila je Kel-si, već vešti, moćni i uznemirujući.

Trebalo bi da narušavaju čvrsto dostojanstvo prostorije, mislila je dok se okretala na drugu stranu. Ali su joj davali Ijudskost.

U prostoriji je bilo i drugih znakova koji su mnogo govori-li. Statua žene, čije je lice od alabastera odražavalo nedoku-čivu tugu, svetlozeleno srce od stakla sa nazubljenom pukotinom po sredini, malena činija puna šarenih kamenčića.

- Bili su vaši.

Poput krivca, Kelsi je bacila šljunak u činiju i okrenula se. Gerti je dovezla poslužavnik sa čajem i stajala zadovoljno smešeći joj se. - Molim?

- Oduvek ste voleli lepo kamenje. Sačuvala sam ih za vas kada ste... - Njen osmeh je zadrhtao. - Kada ste otišli.

- Ah, tako. - Šta je trebalo na to da odgovori? - Znači ov-de radite već dugo.

- Na farmi Tri vrbe sam otkad sam bita devojčica. Moja majka je vodila domaćinstvo za gospodina Čedvika, a ja sam preuzela kada je ona otišla u penziju. Odselila se na Floridu. Kolačići sa parčićima čokolade su vam bili omiljeni.

Zena je izgledala kao da bi mogla očima da proguta celu Kelsi. Bilo je teško suočiti se sa očajničkom žudnjom u nje-nom pogledu, a još teže sa očajničkom radošću iza toga. -Još uvek su - uspela je da progovori Kelsi.

- Sedite ovde i poslužite se. Gospodica Naomi ima tele-fonski poziv, ali odmah će ona. - Skoro pevušeći od radosti, Gerti je sipala čaj i slagala kolačiće na tanjir. - Oduvek sam znala da ćete se vratiti. Oduvek sam znala. Gospodica Nao-mi nije tako mislila. Ona se brinula zbog toga. A ja joj kažem: „Ona je vaša devojčica, zar ne? Nego šta nego će doći da vi-di svoju mamu." I vi ste sad tu.

45

Nora Roberts

- Da. - Kelsi se naterala da sedne i uzela čaj. - Tu sam.

- I tako ste porasli. - Ne mogavši da se suzdrži, Gerti je pomazila Kelsi po kosi. - Odrasla žena. - Njeno izabrano lice se zgužvalo dok je puštala ruku da padne. Okrenuvši se brzo, pohitala je iz sobe.

- Izvini - rekla je Naomi kada je ušla nekoliko trenutaka kasnije. - Ovo su za Gerti emotivni trenuci. Mora da ti je ne-prijatno.

- Ne smeta. - Kelsi je pijuckala čaj. Ulong ovog puta, kon-statovala je s osmehom. Shvatajući, Naomi se nasmešila.

- To je samo moj istančan smisao za humor. - Sipala je i sebi jednu šolju i zatim sela. - Nisam bila sigurna da ćeš se vratiti.

- Nisam ni ja. Nisam sigurna da bih, barem ne tako brzo, da mi baka nije gotovo zabranila.

- Ah, Milisent. - Pokušavajući da se opusti, Naomi je is-pružila svoje duge noge. - Ona me je oduvek prezirala. Pa -rekla je i slegla ramenima - bilo je to obostrano. Reci mi, je-si li uvek bila u stanju da zadovoljiš njene visoke kriterijume?

- Ne baš. - Kelsin osmeh se pojavio i nestao. Razgovor o njenoj baki bio bi nelojalan.

- Porodična čast - rekla je Naomi, klimajući glavom. - Pot-puno si u pravu. Ne bi trebalo da te podstičem da kritikuješ Milisent. Osim toga, nije na meni da postavljam pitanja.

- Kako je moguće da je ovo tebi tako lako? - Kelsi je spu-stila šoljicu i začuo se zveket porcelana o porcelan. - Kako možeš da sediš tu tako mirno?

- U zatvoru sam mnogo naučila o prihvatanju stvari onako kako ti dolaze. Ti sada imaš uzde, Kelsi. Ja sam imala mnogo vremena da o ovome dobro razmislim i morala sam sebi da obećam, pre nego što sam ti se javila, da ću prihvatiti bilo šta što se dogodi.

- Zašto si čekala tako dugo? Izašla si iz zatvora pre...

- Dvanaest godina, osam meseci i deset dana. Bivši robi-jaši su opsesivniji od bivših pušača, a ja sam i jedno i drugo. - Ponovo se nasmešila. - Ali, to nije odgovor na tvoje pitanje. Razmišljala sam o tome da te pozovem onog dana kada sam

Iskrena izdaja

izašla. Čak sam otišla i u tvoju školu. Čitavih nedelju dana, svakog dana sam sedela u kolima preko puta ulice i posma-trala te na maiom igralištu. Gledala tebe i druge devojčice kako gledate dečake, a pravite se da ih ne vidite. Jednom sam čak izašla iz auta i prešla preko ulice. I zapitala sam se da li ćeš osetiti miris zatvora na meni. Ja sam još uvek mo-gla da ga osetim.

Naomi se pomerila napred i izabrala kolačić. - I tako sam se vratila u auto i odvezla odatle. Bila si srećna, sigurna i ni-si znala da postojim. A onda mi se razboleo otac. Godine su prolaziie, Kelsi. Kad god bih pomislila da podignem slušalicu ili napišem pismo, ili da se jednostavno vratim u tvoj život, iz-gledalo mi je da je to pogrešno.

- Zašto sada?

- Zato što mi je izgledalo da je u redu. Ti nisi tako srećna, ni tako sigurna i mislila sam da je vreme da saznaš da posto-jim. Tvoj brak je gotov, nalaziš se na raskršću. Možda ne mi-sliš da mogu da razumem kako se osećaš, ali mogu.

- Znaš za Vejda.

- Da. I za tvoj posao, tvoju akademsku karijeru. Imaš sre-će što si nasledila pamet svog oca. Ja sam oduvek bila loš student. Ako ne želiš kolačiće, stavi nekoliko u svoju tašnu. Gerti neće primetiti razliku.

Sa uzdahom, Kelsi je uzela jedan kolačić i zagrizla. - Ne znam šta da osećam o svemu ovome. Ne znam šta da ose-ćam prema tebi.

- Stvarnost retko liči na ona velike, srceparajuće ponovne susrete u Oprinim emisijama - prokomentarisala je Naomi. -Ponovni susret davno izgubljene majke i njene kćerke. Sve je oprošteno. Ne tražim da mi sve bude oprošteno, Kelsi. Na-dam se da ćeš mi pružiti šansu.

Kelsi je dohvatila fasciklu koju je ostavila pored sebe na sofi. - Malo sam istraživala. Ma neka ide do davola, zaključila je Naomi i uzela još je-dan kolačić. - Pomislila sam da ćeš to učiniti. Novinski član-ci o sudenju?

- Između ostalog.

47

Nora Roberts

- Mogu da ti nabavim stenogram.

Kelsini prsti nehotice udariše u fasciklu. - Stenogram?

- Mene bi to interesovalo da sam na tvom mestu. Oni su javna stvar, Kelsi. Sve i da imam šta da sakrijem, ne bih mo-gla.

- Kada sam prošli put dolazila ovde, pitala sam te da li si kriva i ti si rekla da jesi.

- Pitala si da li sam ubila Aleka i ja sam rekla da jesam.

- Zašto mi nisi rekla da si tvrdila da je to bilo u samood-brani?

- Kakve veze to ima? Osudena sam. Odužila sam ovom društvu svoj dug i prema onome što kaže sistem, ja sam re-habilitovana.

- Znači to je bila laž? Je li to bio pravni manevar kada si rekla da si u njega pucala da bi se zaštitila od silovanja?
- Porota je tako mislila.
- Ja pitam tebe - odbrusila je Kelsi, raspalivši se. - Samo da ili ne.
- Nije lako nekome oduzeti život, bez obzira na okolnosti.
- A šta su one bile? Pustila si ga u svoju kuću, u svoju spa-vaću sobu.
- Pustila sam ga u svoju kuću - rekla je Naomi ravnodušno. - Sam je ušao u moju spavaću sobu.
- Bio je tvoj ljubavnik.
- Ne, nije. - Rukama hladnim kao led, Naomi je sipala još čaja. - Mogao je kasnije da postane. Ali nisam spavala s njim. - Njen pogled se susreo sa kćerkinim. - Porota ni u to nije poverovala. Privlačio me je. Mislila sam da je šarmantna budala, bezopasna i zabavna.
- Svadala si se s njim zbog druge žene.
- Ja sam posesivna - rekla je Naomi bezbrižno. On je na-vodno bio ludački zaljubljen u mene, što je značilo da je me-ni bilo dozvoljeno da flertujem, a ne njemu. I pošto je počeo da mi dosaduje i da me nervira, odlučila sam da raskinem tu vezu. Alek nije želeo da raskinemo. Tako smo imali scenu na javnom mestu. A zatim još jednu, ali nasamo. Bio je besan, vredao me i pokušao da svoje argumente iznese uz nešto grubosti. Mene to nije interesovalo i naredila sam mu da ode.

48

Iskrena izdaja

Iako se borila da ostane mirna, glas joj je zadrhtao dok joj se ta noć vraćala u sećanje. - Umesto toga, sledio me je na gornji sprat, nastavljajući da me vredi i postao mnogo grublji. Očigledno je odlučio da mi pokaže šta propuštam tako što će me naterati s njim u krevet. Bila sam ljuta i bio me je strah. Borili smo se i ja sam shvatila da će ostvariti svoje pretnje. Otrgla sam se i uzela svoj pištolj. I onda sam pucala u njega. Bez reči, Kelsi je otvorila fasciklu i izvadila primerak foto-grafije iz novina. Kada ju je Naomi uzela, samo brzi grč u uglu njenih usana je odao bilo kakva osećanja.
- Ne baš lepo ni za jedno od nas, zar ne? Ali ipak, nismo znali da imamo publiku.
- On te ne dodiruje. Ruke su mu podignute.
- Da. Pretpostavljam da je trebalo da to doživiš da bi raz-umela. - Vratila je sliku. - Ne tražim ti da mi veruješ, Kelsi. Zašto bi? Kakve god da su bile okolnosti, krivica je i na me-ni. Ali, ja sam za to platila. Društvo mi je dalo još jednu prili-ku. To je sve što tražim od tebe.
- Zašto si me pustila da verujem da si mrtva? Zašto si to dozvolila?
- Zato što sam se tako osećala. Deo mene jeste bio mr-tav. A kakav god da je moj zločin, volela sam te. Nisam žele-la da odrastaš sa saznanjem da sam ja u kavezu. Ne bih mog-la da opstanem u tih deset godina misleći na to. A morala sam da opstanem. Bilo je drugih pitanja, desetine njih koja su se rojila u Kel-sinoj glavi kao pčele. Ali, nije mislila da bi podnela da čuje od-govore. - Ja te ne znam - rekla je konačno. - Ne znam da li ću ikad osećati išta prema tebi.
- Tvoj otac mora da ti je usadio osećaj dužnosti. Milisent je to svakako učinila. Ja ću to iskoristiti i pozvati te da dođeš ovde i boraviš nekoliko nedelja. Mesec dana.

Kelsi je bila potpuno zatečena na nekoliko trenutaka. -Želiš da živim ovde? - konačno je uspjela da izgovori.

- Bila bi to duža poseta. Nekoliko nedelja u tvom životu, Kelsi, zarad čitavog života koji sam propustila. - Nije želela

49

Nora Roberts

da moli. Bože, nije želela da moli, ali bi i to učinila da nije bi-lo drugog izbora. - To je sebično od mene i ne preterano po-šteno, ali želim tu priliku.

- Previše tražiš od mene.

- Jeste previše. Ali ti svejedno to tražim. Ja sam ti majka. To ne možeš da izbegneš.

Možeš da odabereš da me izbega-vaš, ali ću ja uvek biti tvoja majka. Imaćemo vremena da vi-dimo ima li ičega između nas. Ako nema, ja ću se povući. Kla-dim se da ti nećeš.

Kelsi je nakrivila bradu. Bio je to rizik. Možda joj je i bilo potrebno da to bude tako sročeno, pre nego kao molba. - Ne mogu da ti obećam jedan mesec. Ali, doći ću. - Sa iznenade-njem je videla kako su Naomine usne jednom zadrhtale pre nego što su se zakrivile u hladan, staložen osmeh.

- Odlično. Ako ja ne mogu da te očaram, Tri vrbe bi to tre-balo da učine. Videćemo koliko toga si naučila na tim časovi-ma jahanja. Naomi se nagla napred. - Od čega si ti sačinje-na, Kelsi? Ima li ičeg čedvikovskog u tebi?

- Ne dam se lako zbaciti.

- Ni ja.

50

Glava četvrta

Večera sa porodicom je bila civilizovana stvar. Odlična hrana služila se dostojanstveno - kao i bilo koji poslednji obrok, mislila je Kelsi jedući supu od luka. Nije želela da mi-sli o večeri u kući svog oca kao o obavezi, ili, još gore, kao is-kušenju, ali je znala da je ona i jedno i drugo.

Filip je neobavezno ćaskao, ali mu je osmeh bio napet. Po-što mu je Kelsi rekla za svoju predstojeću posetu farmi Tri vr-be, nije bio u stanju da razmišlja gotovo ni o čemu drugom osim o prošlosti. Izgledalo je nekako nelojalno prema Kendis da mu um bude toliko zaokupljen prvom ženom, a njegove noći nemirne i uzdrmane sećanjima na nju. Bez obzira koliko često sebi govorio da je nelogično, luckasto i čak popustljivo, nije mogao da odagna strah da gubi dete koje se toliko borio da zadrži.

Sada već ženu. Trebalo je samo da je pogleda da se toga seti. A opet, trebalo je samo da zatvori oči i seti se devojči-ce. I krivice.

Milisent je čekala da se posluži pečeno pile. Obično nije volela da se uz obed razgovara o neprijatnim stvarima. Ali, po njenom mišljenju, nije imala izbora.

- Rečeno mi je da ideš sutra.

- Da. - Keisi je otpila gutljaj iz svoje čaše za vodu. Gleda-la je kako tanka kriška limuna zaranja i isplivava na površinu. - Rano ujutru.

- A tvoj posao?

- Dala sam otkaz. - Kelsi je uzdigla obrvu u znak izazova i priznanja. - Bio je više od volonterskog rada. Potražiću ne-što u Smitsonijanu kada se vratim.

- To može da bude teško, imajući u vidu koliko si puta do sada menjala poslove.

- Može biti.

51

Nora Roberts

- Istorijsko društvo stalno traži nekoga - ubacila se Ken-dis. - Sigurna sam da mogu da im kažem koju dobru reč o te-bi.

- Hvala, Kendis. - Uvek je bila pomiritelj, mislila je Kelsi. - Razmisliću o tome.

- Možda te spopadne trkačka groznica - Cening je namig-nuo Kelsi. - Kupi sebi nekog pastuva i uključi se u kolo.

- To teško da bi bilo prihvatljivo, ili pametno. - Milisent je salvetom brisala svoje usne. - Takve stvari mogu da izgleda-ju romantično i uzbudljivo u tvojim godinama, Cening, ali Kel-si je dovoljno odrasla da ne misli tako.

- Meni to super zvuči: visiš po konjušnicama, staviš po ne-ki ulog na trke. - Siegao je ramenima, zbrzavši večeru. - Ne bih se bunio da provedem nekoliko nedelja igrajući se van grada.

- Možeš mene da posetiš. To bi bilo zabavno.

- Je li to sve o čemu možeš da razmišljaš? - Razjarena, Milisent je uz zveket spustila svoju viljušku. - Zabavno? Zar ti ne znaš šta ovo radi tvom ocu?

- Majko...

Ali, Milisent je odbacila Filipovo protivljenje, nestrpljivo odmahnuvši rukom. - Nakon svog bola i nesreće koju smo propatili, da ta žena jednostavno pucne prstima i natera Kelsi da joj dode trčeći. To je odvratno.

- Nije pucnula prstima. - Ispod stola, Kelsi je stezala ša-ke u pesnice. Bilo bi previše jednostavno napraviti scenu, re-kla je sebi. - Pozvala me je, a ja sam pristala. Žao mi je ako si zbog toga povredjen, tata.

- Ja se samo za tebe brinem, Kelsi.

- Pitam se... - progovorila je Kendis, nadajući se da će to odvratiti Milisent i spasiti ostatak večeri. - Da li je stvarno neophodno da ti ostaješ tamo? Ipak, to je samo na sat i ne-što udaljenosti. Mogla bi da kreneš polako, povremeno tamo odeš na vikend. - Pogledala je Filipa da izmeri njegovu reak-ciju, zatim se ohrabrujuće osmehnula Kelsi. - To deluje ra-zumnije.

- Da je bila razumna, nikada ne bi ni otišla tamo.

,2

Iskrena izdaja

Kelsi se uzdržala da ne uzdahne na bakin komentar i zava-lila se u naslon. - Nije baš kao da sam potpisala ugovor. Mo-gu da odem odande kad god hoću. Želim da idem tamo.

-Ovo je bilo upućeno njenom ocu. - Želim da saznam ko je ona.

- To zvuči prirodno - rekao je Cening kroz zalogaj piletine.

- Da sam ja saznao da imam davno izgublenu majku koja je robijala i ja bih isto to hteo da uradim. Jesi li je pitala kako joj je bilo unutra? Ja otkidam na one filmove o ženama u zatvo-

rima. v

- Čening - prošaptala je Kendis užasnuto. - Moraš li da budeš tako sirov?

- Samo me zanima. - Probao je još jedan savršeno sku-van krompir. - Mora da je hrana bila katastrofa.

Oduševljena njime, Kelsi se zasmejala. - Obavezno ću je pitati. Pobogu, jesmo li Čening i ja jedini ovde koji ovo ne vi-de kao nekakvu melodramu iz dnevne sobe? Treba da osećate olakšanje što ne trčim izbezumljeno kod nekog psihotera-peuta ili utapam svoj šok u jeftinom vinu. Ja sam ta koja mo-ra da se prilagodi i činim to najbolje što znam.

- Misliš samo na sebe - procedila je Milisent kroz stisnute usne.

- Da, mislim. Mislim samo na sebe. - Sad je bilo dosta, za-ključila je Kelsi i odgurnula svoju stolicu od stola. - Možda će te zanimati da čuješ da ona nije imala ništa ružno da kaže o tebi - rekla je svom ocu. - Ne postoji nikakva podmukla za-vera da me okrene protiv tebe. Ništa i ne može. - Hodala je prema njemu, savijajući se da ga poljubi u obraz. - Hvala za večeru, J<endis. Stvarno moram da idem kući i dovršim pako-vanje. Čening, ako imaš slobodan vikend, javi mi se. Laku noć, bako.

Pohitala je napolje. U trenutku kada je zatvorila vrata za sobom, duboko je udahnula vazduh. Imao je ukus slobode, pomislila je. Nameravala je da u njoj uživa.

v Ujutru, Gerti je sačekala Kelsi pred vratima. - Stigli ste. -Zena je zgrabila Kelsine kofere pre nego što je Kelsi stigla da

53

Nora Roberts

se pobuni. - Gospodica Naomi je dole u konjušnicama. Ni-smo znaii kad ćete doći, pa mi je rekla da je pozovem kad stignete.

- Ne, nemojte da je uznemiravate. Sigurna sam da je za-uzeta. Ja ću uzeti te kofere. Teški su.

- Ja sam jaka k'o vo. - Gerti je ustuknula, još uvek sijaju-ći. - Odvešću vas u vašu sobu. Vi samo povedite sebe, to je sve.

Možda je bila sitna i vitka, ali Gerti se pela uza stepenice bez napora, ćaskajući. - Sve smo spremili. Lepo je opet biti zauzet. Gospodici Naomi, njoj ne treba nikakva pažnja. Njoj skoro da i ne trebam.

- Sigurna sam da to nije tačno.

- Treba joj društvo, to jeste. Ali jede k'o ptičica i uradi sve sama pre no što ja uradim za nju. - Gerti ju je povelala duž ši-rokog hodnika, sa tepihom sa izbledelim ružama stoperkama. - Ponekad zove Ijude da dodu ovamo, ali ne k'o nekad. Ne-kad je ovde bilo puno Ijudi i mnogo zabava.

Zakoračila je preko praga i stavila oba kofera na elegant-ni krevet sa baldahinom.

Soba je bila puna svetlosti od dvokrilnog prozora sa sedi-štem, okrenutog ka brdima, i dugačkih uskih prozora koji su gledali na baštu. Tamne boje i cvetni akcenti davali su sobi elegantnu, evropsku atmosferu.

- Divno je. - Kelsi je prišla toaletnom stočiću od trešnje-vog drveta na kome su lale štrčale iz brušenog kristala. - Kao da spavaš u bašti.

- Pre je to bila vaša soba. Razume se, tad je bila drukčije nameštena, sva u roze i belo, k'o lizalica. - Gerti se ugrizla za usnu kad je ugledala iznenađenje u Kelsinim očima. - Ako vam se ne sviđa, gospodica Naomi reče da možete uzeti so-bu preko puta.

- Ova je u redu. - Sačekala je trenutak, pitajući se da li će je spopasti čulno sećanje. Ipak, sve što je osetila bila je ra-doznalost.

- Kupatilo vam je ovamo. - Zeljna da joj ugodi, Gerti je otvorila vrata. - Tražićete ako vam treba još peškira. Ili bilo šta, bilo šta drugo. Idem da zovem gospodicu Naomi.

Iskrena izdaja

- Ne, nemojte. - Sledeći impuls, Kelsi se okrenula od ko-fera. - Ja cu sići. Raspakovaću se kasnije.

- Ja ću to da uradim. Nemojte da brigate. Idite dole i lepo se provedite, a onda ćete ručati. Zakopčajte jaknu. Vazduh je prohladan.

Kelsi se suzdržala da se ne nasmeši. - U redu. Vratću se za ručak.

- Naterajte mamu da dode. Mora da jede.

- Reći ću joj. - Kelsi je ostavila Gerti da radosno otvara kofere. Bila je u iskušenju da na brzinu obide kuću, zaviri u sobe i istraži hodnike. Ali, to je moglo da sačeka. Možda je dan nosio hladnoću odlazeće zime, ali je bio predivno sunčan. I, nadala se Kelsi dok je izlazila, obećavao je.

Nije htela da otpočne svoju posetu jureći senke. I to je, naravno, moralo da se učini. Ipak, izgledalo je bezopasno uživati u jednom jednostavnom danu van grada, u vazduhu punom mirisa odvažnog prolećnog cvata i tek nikle trave, u pogledu na brda, konje i nebo. Na to je mogla da gleda, barem za sada, kao na kratak odmor. Doslovce dok nije spakovala stvari, nije shvatala koliko joj je samo potrebno da pobegne od izolacije svog stana, svog posla na kom je radila kao za-mena i dosadne svakodnevice ponovne spoznaje kako je to živeti sam.

A ovde, mislila je dok je osećala prvi oštar miris konja, na kraju krajeva treba spoznati nešto drugo. Nije znala ništa o trkačkom svetu, ništa o ljudima i gotovo ništa o životinjama koji su ga sačinjavali.

Dakle, proučavaće i saznati. Izgledalo je kao logičan sled da će, što više bude saznavala, bolje razumeti svoju majku.

Kao i ranije, bilo je aktivnosti u konjušnicama; konje su izvodili j prali, muškarci i žene su nosili užad, vukli kolica. Kelsi je ignorisala mrke poglede i otvoreno piljenje i ušla unutra.

Konjušar je zavijao kobiline noge u prvom boksu. Kelsi je oklevala kada su im se pogledi susreli. Njegove oči su bile u senci pod štitnikom kape, a njegovo lice neverovatno staro, ispucalo poput kože zaboravljene na suncu.

- Izvinite, tražim gospodicu Čedvik.

55

Nora Roberts

- Porasla, je li? - Čovek je prebacio komad duvana u unutrašnjost obraza. - Čuo sam da dolaziš. 'De ćeš, slatkišu, ne jurcaj pred rudu.

Kelsi je bilo potrebno malo vremena da shvati da je ovo poslednje bilo upućeno kobilu a ne njoj. - Nešto s njom nije u redu? - Pitala je Kelsi. - S konjem?

- Malo uganuće. Matorka je ona, al' još voli da trči. Sećaš se tih dana, je l' da, devojk'o?

Dobila i prvu i poslednju trku, i dobrani broj između. Dva'es' i pet joj je godina. Beše kočo-perna ždrebica kada si je ti vid'la poslednji put. - Iskezio se, onako skoro bez zuba. - Ne sećaš se, mora biti, ni nje ni me-ne. Ja sam Bogs. Stavio sam te na prvog ponija. Zaboravila da jašeš, je l' da?

- Ne, umem da jašem. - Kelsi je ispružila ruku da pomazi kobilu po glavi. - Kako se zove?

- Kvin Veniti Fer. Ja je zovem samo Kvini.

Kobila je zarzala, a njene tople smeđe oči zagledale su se duboko u Kelsine. - Sada je prestara za takmičenje - promr-mljala je Kelsi.
- Ili za rasplod. Kvini je u penziji, al' misli da je još devoj-ka i radi kako joj volja. Kad bi' sad uneo sedlo, da vidiš kako bi naćuljila uši.
- Znači, ona se još može jahati?
- Pravi jahač bi mog'o. Mati ti je u šupi za rasplod, sa stra-žnje strane, pa levo. Veliki događaji danas.
- Oh, hvala vam...
- Bogs. Dobrodošla kući. - Okrenuo se na drugu stranu, povlaćeći svoje ćvornovate ogrubele ruke nežno poput svile duž kobilinih nogu. - Bolje ti je da ovde sledeći put nosiš ći-zme.
- Da. - Zbunjena, Kelsi je pogledala u svoje meke italijan-ske ravne cipele. - U pravu ste. Prolazila je kroz konjušnice, zastavši da baci pogled preko ramena pre nego što se zaustavi ispred Serenitinog boksa. Bila je nagradena frktanjem i trljanjem nosa u znak dobrodo-šlice.

56

Iskrena izdaja

Napolju joj nisu bile potrebne Bogsove instrukcije. Dovolj-no aktivnosti se odvijalo oko dvorišne zgrade sa leve strane da joj svejedno privuku pažnju.
Prepoznala je Gejba i za trenutak se dvoumila ko izgleda veličanstvenije, on ili pastuv alataste dlake koji se propinjao i koga je on pokušavao da zauzda. Stajao je kod glave konja, ćizmama ćvrsto ukopanim u tlo i napetih mišića skratio uzde dok se pastuv tresao i zapomagao.
Kose razbarušene od vetra, Gejb je zabacio glavu i sme-jao se. - Uzbuden si, zar ne? Ni je ni ćudo. Ništa ne može da ti pokrene krv u venama kao lepa ženka spremna za seks.
Zdravo, Kelsi. - Nastavio je da zauzdava pastuva, ne gleda-jući okolo. Znao je da je ona tu. Skoro da je poverovao da ju je namirisao, baš kao što je pastuv namirisao kobilu. - Stigla si taćno na vreme za glavni događaj. Nisi stidljiva, zar ne?
- Ne, nisam.
- Dobro je. Naomi je unutra sa kobilom. Longšot i Tri vrbe se upravo spremaju da naprave šampiona.
Kelsi je pogledom samo ovlaš prešla preko konja. Dreseri su bili raspoređeni oko njega, pomažući Gejbu da speći pa-stuva da ne jurne na šupu. Bio je zaista veličanstven, od zno-ja, dlake sjajne poput plamena, žestokog pogleda i napregnu-tih mišića.
- Pustićeš ga na neku jadnu bezbrižnu kobilu? Gejb se iskezio. - Veruj mi, biće zahyalna.
- Biće prestravljena - nije se složila Kelsi, ulazeći u šupu. Videla je kako njena majka i Mozes smiruju kobiiu, koja je iz-gledala podjednako raspoložena da prede na stvar kao i pa-stuv. I ona je bila alataste dlake, veličanstvena baš kao i part-ner koji joj je namenjen. Iako je bila sapeta, a vrat joj bio omotan debelim štitnikom od kože i platna, izgledala je pono-sno i hrabro.
- Kelsi. - Puna gareži i prekrivena znojem, Naomi je rukom brisala obrvu. - Gerti je trebalo da mi javi kad stigneš.
- Rekla sam joj da ne mora. Smetam li?

- Ne... - Naomi je sumnjičavo pogledala u Mozesa. - Ali ovde počinje da biva pomalo raspomamljeno. A i živopisno.

57

Nora Roberts

- Znam ponešto o seksu - rekla je Kelsi suvo.

- Ostani ovde - ubacio se Mozes - i naučićeš više. Sprem-na je - rekao je jednom od dresera.

- Skloni se pozadi - upozorila je Naomi svoju kćerku. -Ovo nije tako prosto kao jedan sat u obližnjem motelu.

Mogla je da oseti miris seksa. Kada su Gejb i njegovi dre-seri uveli pastuva unutra, vazduh u šupi se ispunio njime. Oštar, zategnut i stihijski. Kobila je zanjištala, u znak prote-sta ili dobrodošlice, a pastuv je odgovorio zvukom zbog koga se nešto zateglo u Kelsinom stomaku.

Date su komande; pokreti su bili brzi. U snažnom trzaju, pastuv se propeo i zaskočio kobilu. Razrogačenih očiju, Kelsi

je posmatrala kako je Mozes priskočio i pripomogao njihovom spajanju u sasvim tehničkom pogledu. A onda joj je zastao dah kada je videla zašto kobila nosi kožni štitnik za vrat.

Da ga nije bilo, pastuv bi joj progrizao meso. Zario se divlje, pomamljeno i nekako ljudski.

Prekrio ju je, dominantno i zahtevno. Ona je prihvatila, kolutajući očima u nečemu što je Kelsi svakako protumačila kao zadovoljstvo.

Jedva bivajući svesna toga, približila se, fascinirana strastvenom pomamom parenja.

Srce joj je tuklo, a krv uzavrela. Brz, oštar treptaj uzbuđenja, zapanjio ju je.

Uхватила se kako posmatra Gejba. Znoj mu je tekao niz lice. Njegovi mišići napeli su se kroz košulju. Njegove oči su bile uperene u njene. Bilo je šokantno videti odraz sopstvene primitivne i neočekivane reakcije u njima. Zaprepastila ju je vizija, koja joj je prošla kroz glavu, kako biva uzeta baš kao što je kobila bila uzeta, tako žestoko, silovito i nehajno.

Nasmejao se, uz lagani pokret usana koji je bio istovremeno arogantan i razoružavajući. Nasmejao se, pomislila je, kao da je tačno znao šta joj je bilo na pameti. Kao da je hteo da ona tako misli.

- Neverovatno, zar ne? - Naomi se odmakla i stala pored nje. To je bila treća kobila koju su od jutros parili i svaki deo tela ju je bolelo od napora. - Desetine kilograma izgubljene zbog najosnovnije potrebe.

58

Iskrena izdaja

- Da li... - Kelsi se nakašljala. - Da li je to boli?

- Ne verujem da primećuje čak i ako je boli. - Iz stražnjeg džepa, Naomi je izvadila jednobojnu plavu maramu da obriše svoj mokri vrat. - Neki pastuvi se pare veoma nežno, kao stidljivi ili dugogodišnji ljubavnici. - Osmehnula se suvo prema zadihanim konjima.

- Taj nema ni zrnce stidljivog u svom telu. On je životinja. A koja žena ponekad ne poželi životinju? -Pogledala je u Mozesa.

- Poreklo, ćud, sklonosti, ćak i boja. Mi pravimo genetićke tabelle. A onda držiš pesnice. Gospode, znam da je stereotip-no, ali treba mi cigareta. Hajdemo malo na vazduh. Oni su skoro gotovi.

Dok je izlazila, Naomi je izvukla ųvakaću gumu iz džepa. -

Hoćeš?

- Ne, hvala.

- Ovo je jedna zamena za duvan. - Lagano je uzdahnula, stavljajući ųvakaću gumu u usta.

- Ali, skoro sve zamene su ionako jadne. - Nakrivivši glavu, proućavala je podrobnije svoju kćerku. - Izgledaš umorno, Kelsi. Nemirna noć?

- Pomalo.

Naomi je ponovo uzdahnula. Njena kćerka je nekad bila tako otvorena prema njoj, brbljivica puna novosti i pitanja. Ti dani, kao i mnogi drugi, prošli su. - Možeš da mi kaųeš ako bi radije da se okanem toga, ali bih htela da te pitam da li se Fi-lip protivio ovoj poseti.

- Mislim da je taćnije reći da je bio povredjen mojom odlu-kom da prihvatim tvoj poziv.

- Razumem. - Naomi je pogledala u zemlju i jednom klim-nula glavom. - Rekla bih ti da bih razgovarala s njim, pokuša-la da ga razuverim, ali mislim da bi to samo pogoršalo stvar.

-Bi.

- Dobro, onda. Biće mu nelagodno nekoliko nedelja. - Po-gled joj je bio ćvrst kada ga je ponovo podigla. Dodavola, ovo }Q zasluųila - jedan kratak mesec od tolikih godina. -

Preųive-će. Ne mogu da budem mrtva samo zato ųto bi mnogim Ijudi-ma to viųe odgovaralo. - Pogledala je kako Gejb izvodi ozno-jenog pastuva iz ųupe. Osmeh joj je procvetao, smekšavaju-ći ponovo njeno lice. - Dakle, smatraš li da smo se orodili?

59

Nora Roberts

- Ako nismo, to neće biti zato ųto nismo pokušali. - Potap-šao je pastuva po vratu pre nego ųto je predao uzde dreseru. - Prvi put od mnogih, nadam se. Dakle, Kelsi, imala si intere-santno prvo iskustvo ųivota na farmi konja. Ako ostaneš ov-de posle prvog sledeće godine, videćeš i rezultate današnjeg randevua.

- To je veoma potcenjivaćki opis onoga ųto se tamo deša-valo. Izgleda da ona nije imala mnogo izbora u celoj stvari.

- Nije ni on. - Kezeći se, Gejb je izvadio cigaru. - Takva primitivna privlaćnost ne dopušta izbor. Mozes će mi reći ako bude potrebno da ponovimo celu stvar - rekao je Naomi - ali imam osećaj da neće biti.

- Pitala bih za izgled, ali ću u ovom slućaju radije verova-ti tvom osećaju. Izvini me na trenutak. Hoću da vidim da li je kobila dobro.

Kelsi je gledala u pravcu mesta na kome su smirivali pa-stuva. - Zar ne treba da budeš tamo, da razmenjujete laųi i daš mu dim te cigare?

- Digao sam ruke od laganja o svom seksualnom ųivotu joų u srednjoj ųkoli. Je l' te to moje prisustvo ćini nervoznom, Kelsi, ili je u pitanju samo atmosfera?

- Ni jedno ni drugo. - U redu, ćinio joj je nešto, pomislila je. Ali, to je bio njen problem. - Dakle, ti si vlasnik susedne farme? Longšota?

- Tako je.

- Sa puta sam se divila tvojoj kući. Poprilićno je manje tra-dicionalna od ostalih u ovoj oblasti.

- I sam sam takav. Veoma dostojanstvena zgrada koja je stajala na brdu kada je farma prešla u moje ruke nije mi od-govarala. I tako sam je srušio. - Otpuhnuo je ceo dim. - Mo-raš da dodeš u obilazak.
- Volela bih, ali mislim da ću se najpre usredsrediti na obi-lazak Tri vrbe.
- Nećeš naći bolju ergelu na istočnoj obali. Osim ako nije moja. - Frktanje iza njegovih leđa navelo ga je da se okrene, a onda se iskezio prema Mozesu. - Naravno, imao bih najbo-Iju u zemlji kad bih mogao da odvučem Vajtrija. Udvostručiću ti ono što ti ona plaća, Mozes.

60

- Zadrži svoj novac, dečko. Kupi sebi još jedno fino odelo. - Mozes je predao kobilu konjušaru da je istimari. - Vlasnici kao ti imaju prolaznu slavu.
- To si rekao i pre pet godina.
- To je ono što sad kažem. Daj mi cigaru.
- Ti si težak čovek, Vajtri. - Gejb mu je pružio cigaru.
- Da. - Mozes ju je odložio u svoj džep za kasnije. - Tvoj je onaj konjušar sa razbijenim nosom? Dah mu se osećao na džin.
Gejbov blagi osmeh je izbledeo, a oči su mu zaškiljile. -
Pobrinuću se za to.
- Reci svom treneru da se pobrine za to - odbrusio je Mozes. - To je njegov posao.
- Konji su moji - rekao je Gejb. - Izvinite me. - Okrenuo se i pošao ka prikolici u koju su uterivali konja.
- Taj nikad neće naučiti - promrmljao je Mozes.
- Kad je Gejb u pitanju, nema lanca komandovanja. - Gle-dajući Gejba kako razgovara sa konjušarem, Naomi je od-mahnula glavom. - Trebalo je da kažeš njegovom treneru, Mozes.
- Džejmisonu ne bi trebalo ja da govorim šta mu se doga-da ispred nosa.
- Ah. - Kelsi je podigla ruku. - Možete li mi reći šta se de-šava?
- Gejb otpušta jednog od svojih konjušara - rekla joj je Naomi.
- Tek tako?
- Ne pije se kada se radi. - Mozes je propuštao dah kroz zube dok je konjušarev razbesneli glas putovao do njih. - Vla-snici ne treba da se mešaju u stajski posao.
- Zašto? - pitala je Kelsi.
- Zato što su vlasnici. - Odmahnuvši glavom, Mozes je od-šetao ka konjušnicama.
- Nikad nije dosadno. - Naomi je dotakla Kelsinu ruku. - Zašto ne bismo... prokletstvo.
- Šta? - Kelsi se okrenula na vreme da ugleda kako je ko-njušar rukom zamahnuo na Gejba. I videla Gejba kako to iz-begava, jednom, dvaput, krećući se poput senke.

61

Nora Roberts

Gejb nije uzvratilo, iako je imao nagon da to učini, taj ćor-sokak koji uvek vreba u civilizovanom čoveku koga je od se-be napravio. Konjušar je bio za sažaljevanje, pomislio je, i upola manji čovek od njega. A najgore od svega je bilo to što je Mozes morao da skrene pažnju da ovaj pijan vodi konja.

- Vрати se i uzmi svoju opremu, Lipski - ponovio je Gejb le-denim glasom, dok je konjušar stajao sa isturenim pesnica-ma. - Ti si završio sa Longšotom.

- Ko si ti da mi kažeš da sam završio? - Lipski je rukom prešao preko svojih usta. Nije bio pijan. Ne još. Imao je ta-man dovoljno džina u pljoski da bi se osećao visokim. I opasnim. - Ja znam više o konjima nego što ćeš ti ikad znati. Pu-kom srećom si stigao na vrh, Slejteru. Imao si sreću i varao si, to svi znaju. Baš kao što svi znaju da je tvoj stari pijana propalica.

Vrelina koja je bljesnula u Gejbovim očima naterala je dre-sere da se polako povlače. Prećutno se sporazumevši, oni su napravili krug. Bio je, smatrali su, skoro trenutak za obračun.

- Znaš mog oca, je l' da, Lipski? Nisam iznenađen. Možeš slobodno da ga potražiš, da popijete neko piće. Ali, u medu-vremenu, pokupi svoju opremu i platu koja ti sleduje. Otpu-šten si.

- Džejmison me je zaposlio. Bio sam na farmi Kaningem deset godina, i biću tamo i kad se ti vratiš svom ruletu i sto-lovima za blekdžek.

Preko glave Lipskog, Gejb je ugledao kako dva dresera razmenjuju poglede. Dakle, mislio je, to su bile karte koje su mu podeljene. Igraće na njih kasnije, ali sada je morao da za-vrši ovu ruku.

- Nema farme Kaningem, a ni mesta za tebe na Longšo-tu. Džejmison te je možda zaposlio, Lipski, ali ja ispisujem tvoje čekove. Ne ispisujem čekove pijanicama. Ako te vidim u blizini nekog od mojih konja, obećavam ti, Džejmison neće biti taj koji će se pozabaviti tobom.

Okrenuo se i pogledao pravo u Kelsi. Ona je stajala, kao i dreseri, i posmatrala predstavu. Pre nego što je uhvatila od-bljesak sunca na oštrici, imala je trenutak da pomisli da bi joj

62

Iskrena izdaja

bilo draže da hladni prezir u Gejbovim očima nije bio uperen prema noj.

Upozorenje joj je zapelo u grlu, ali Gejb se već trgnuo i su-očio sa nožem. Prvi zamah mu je skoro nežno zasekao ruku, umesto njegovih leđa. Pogled na krv i njen miris brzo su me-njali blagu zainteresovanost dresera.

- Sklonite se - naređivao je Gejb, ignorišući bol u ruci. Njegova greška, mislio je, bila je u tome što nije ispravno procenio koliko daleko piće može da odvede. - Sa mnom ho-ćeš da se obračunavaš, Lipski? - Njegovo telo je sada bilo zategnuto, spremno. Kada ne možeš da izbegneš tuču, zap-neš iz sve snage i okušaš se. - Pa, trebaće ti taj nož. Hajde, dodi.

Sečivo je zadrhtalo u ruci Lipskog. Za trenutak, nije mo-gao da se seti kako je tu dospeo. Balčak kao da mu je skočio u šaku. Ali, sada je bio tu, a pala je i krv. Ponos koji mu je do-neovdžin neće mu dozvoliti da odustane.

Cučnuo je, bled, a zatim počeo da kruži.

- Moramo nešto da učinimo. - Užas u Kelsinom grlu imao je ukus zardalog bakra. - Zovite policiju.

- Ne, ne policiju. - Bleda kao vosak, Naomi je stisnula ša-ke uz telo. - Ne policiju.
- Nešto. Pobogu! - Gledala je kako se oštrica presijava i zamahnuta prolazi na nekoliko centimetara od Gejbovog te-la. Niko se nije pomerio osim njih dvojice u centru kruga, a zatim je pastuv počeo da se rita u svojoj prikolici, ponovo uz-buden mirisom krvi i nasilja.

Pre nego što je stigla da razmisli, Kelsi je zgrabila vile na-slonjene na zid šupe. Nije htela da razmišlja o tome šta će parozu učiniti telu i odvagavši vile počela je da trči napred, da bi se sapekla i stala kada je nož ponovo sevnuo. Poletio je slobodno uvis u luku kada je Lipski pao na zemlju.

Nije videla udarac. Izgledalo je da se Gejb uopšte ne po-mera. Ali sada je stajao iznad konjušara, hladnog pogleda i li-ca mirnog kao statua od kamena.

- Obavesti Džejmisona gde ćeš biti. Poslaće ti tvoju opre-mu i novac. - Jednim pokretom bez napora podigao je Lip-skog, držeći ga za potiljak. Smrad džina i krvi stegao mu se

63
Nora Roberts

u stomaku, izazivajući gorke uspomene. - Nemoj da te uhva-tim u blizini, inače bih mogao da zaboravim da sam džen-tlmen i polomim te na pola.

Bacio je tromog konjušara ponovo na zemlju i okrenuo se svojim Ijudima. - Ostavite ga na putu. Neka auto-stopom ode odavde.

- Razumemo, gospodine Slejter - mumlali su, impresionirani kao dečaci posle tuče u školskom dvorištu, podižući Lip-skog i odvlačeći ga do kamiona.

- Izvini, Naomi. - Sasvim nemarno, Gejb je prstima prošao kroz kosu da bi se sklonio s očiju. - Trebalo je da sačekam da ga otpustim kada se vratimo na Longšot.

Drhtala je i to ju je nerviralo. - Onda bih propustila pred-stavu. - Usiljeno se osmehnuvši, prišla je bliže. Krv mu je cu-rela niz ruku. - Dodi u kuću. Očistićemo tu ruku.

- Sad ja treba da kažem da je to samo ogrebotina. - Po-gledao je u ruku, zahvalan što nije bila mnogo više od toga, bez obzira koliko gadno je pulsirala. - Bio bih lud ako bih odbio da me neguje lepa žena. - Tada je pogledao u Kelsi.

Još uvek je držala vile, a njeni zglobovi na ručki su bili be-li kao kost. Boja joj se postepeno vraćala u obraze, a od šo-ka su joj zacaklile oči.

- Mislim da to sad možeš da ostaviš. - Uzeo ih je od nje, nežno. - Ali, hvala ti što misliš na mene.

Njena kolena su počela da se tresu i onda ih je ukopala. -Tek tako ćeš ga pustiti da ode? - Pogledala je u svoju majku i videla kako se Naomine usne razvlače u suv osmeh. - Je li to način na koji se stvari ovde rešavaju?

- Moraćeš da pitaš Mozesa - odvrtila je Naomi. - On ot-pušta na Tri vrbe. - Uzimajući maramu iz svog džepa, zausta-vljala je krvarenje na Gejbovoj ruci. - Žao mi je što nemam podsuknju koju bih zbog tebe pocepala.

- I meni je.

- Drži tu, pritisni čvrsto - rekla mu je. - Hajdemo u kuću da to previjemo.

Krenuli su, a Gejb je koračao polako dok ga Kelsi nije su-stigla. Okrenuo je lice prema njoj i iskezio se. - Dobrodošla kući, Kelsi.

64

Glava peta

Kelsi je prepustila prvu pomoć majci, a užurbanost i cok-tanje Gerti. Ona bi glasala za odlazak na urgentno odeljenje, ali niko izgleda nije bio preterano zainteresovan za njeno mišljenje.

Rane od noža, izgleda, trebalo je shvatati filozofski i po-spremiti u kuhinju.

Kada je Gejbova ruka bila očišćena, izlečena i previjena, bile su servirane činije pileće supe i toplih biskvita. Razgova-ralo se o konjima, poreklima i trkama, o vremenima i hipodromima. Pošto to nije bio svet koji Kelsi razume, bila je slobodna da posmatra i nagada.

Tek je trebalo da utvrdi Naomin odnos sa Gabrijelom Slej-terom. Izgledalo je da je prislan i lagodan. On je bio taj koji je ustajao da ponovo sipa kafu u šolje, ne njegova domaćica. Doticali su jedno drugo često i neobavezno. Ruka preko ru-ke, prsti na ruci.

Rekla je sebi da nije važno šta su oni jedno drugom. Ipak, njeni majka i otac su bili razvedeni više od dvadeset godina. Naomi je bila slobodna da ima odnose kakve god odabere.

A ipak, to joj smetalo na nekom primarnom nivou.

Svakako su odgovarali jedno drugom. Izvan lagodnog od-nosa među njima, iznad interesovanja za konje kojim su obo-je bili obuzeti, bio je tu i pritisak nasilja u svakom od njih. Su-zbijen, na ledu. Ali - kao što je znala kada je u pitanju njena majka, i kao što je i sama videla kada je u pitanju Gejb - smr-tonosan.

- Kelsi bi mogao da se dopadne odlazak na hipodrom na neke od jutarnjih treninga - rekao je Gejb. Uživao je pijucka-jući kafu i gledajući Kelsi. Gotovo da je mogao da vidi kako joj se misli vrzmaju po glavi.

Nora Roberts

- Hipodrom? - Bila je zainteresovana, uprkos tome što je prekinuto njeno razmišljanje. - Mislila sam da konje ovde trenirate.

- Radimo i jedno i drugo - rekla joj je Naomi. - Korišćenje hipodroma daje konju osećaj za njega.

- A prognozerima priliku da odmere opklade - ubacio se Gejb. - Hipodrom privlači interesantnu i probirljivu grupu, naročito u časovima kada zora rudi, mnogo pre starta.

- Ne preterujemo kada kažemo zora. - Naomi se nasmešila svojoj kćerki. - Možda ne bi volela da otpočneš dan baš tako rano.

- Zapravo, volela bih da vidim kako se to radi.

- Sutra? - Gejbova podignuta obrva predstavljala je sup-tilan izazov.

- U redu.

- Videćemo se tamo. - Naomi je pogledala na sat. - Mo-ram da odem u konjušnice.

Potkivač treba da dode. - Kada je ustala, rukom je pritisnula Gejbovo rame. - Završi svoju kafu. Kelsi, pravićeš Gejbu društvo, zar ne? Reći će ti šta da očekuješ ujutru. - Zgrabila je teksas jaknu i odjurila.

- Nju nijedno mesto ne drži predugo - promrmljala je Kelsi.

- Početkom godine u ovom biznisu ima najviše posla. -Gejb se naslonio, držeći šoljicu kafe u ruci. - Dakle, treba li da ti kažem šta da očekuješ?

- Radije bih se iznenadila.

- Onda mi reci jednu stvar. Da li bi upotrebila one vile? Razmišljala je, puštajući da pitanje visi u vazduhu. - Pret-

postavljam da ni jedno od nas neće saznati odgovor na to pitanje.

- Kladio bih se da bi. Vraški je to bio prizor, draga moja. Vredi videti ga i više od uboda u ruku.

- Ostaće ti ožiljak, Slejteru. Imaš sreće da je to bila tvoja ruka, a ne tvoje lepo lice.

- Ciljao je u moja leđa - podsetio ju je Gejb. - Nisam ti se zahvalio za upozorenje.

- Nisam ti ga dala.

66

Iskrena izdaja

- Naravno da jesi. Tvoj izraz lica skoro da je vrištao. -Ubacio je ruku u džep i izvadio izandali špil karata. Neobave-zno je počeo da ga meša. - Igraš li poker?

Zbunjena, mrko ga je pogledala. - Po običaju ne igram, ali znam igru.

- Ako je prihvatiš, nikad ne blefiraj. Izgubila bi više od svoje košulje.

- A ti? Jesi li ti izgubio više od svoje košulje?

- Mnogo više puta nego što želim da pamtim. - Iz navike je počeo da deli dve ruke otvorenog pokera. - Da li bi se kla-dila na svoju damu?

Kelsi je slegla ramenima. - Verovatno bih.

Otvorio je sledeće karte. - Nakon izvesnog vremena, ako si dovoljno pametan, ne rizikuješ ono što sebi ne možeš da priuštiš da izgubiš. Ja imam dosta košulja. Tvoja dama je još

uvek velika.

-Tako je. - Iz nekog besmislenog razloga, uživala je u igri. Nakon treće karte, njena pikova dama je još uvek bila nepo-bediva. A i nakon četvrte. - Još uvek moje. Sta te zanima, kladenje ili konji?

- Ja imam više od jednog interesovanja.

- Uključujući Naomi?

- Uključujući Naomi. - Otvorio je poslednju kartu i zado-voljno se nasmešio. - Par petica - razmišljao je. - Izgleda da ugrožavaju tvoju damu.

Usne su joj se skoro napučile. - Steta je izgubiti zbog tako bednih karata.

- Ni jedna karta nije bedna ako dobija. - Uzeo je za ruku, zabavljen time što su joj se prsti ukočili. - Stara južnjačka tradicija, gospoja. - Prineo je njenu ruku svojim usnama, posmatrajući je. - Dugujem ti za Lipskog. Ti odaberi kako da ti se odužim.

Prošlo je mnogo vremena otkada je osetila kako joj krv ju-ri. Pošto ovo nije mogla da zanemari, morala je da se suprot-stavi. - Zar ne misliš da baš i nije ukusno da mi se nabacuješ u kuhinji?

Isuse, strašno mu se svidao način na koji su joj padale na pamet te male ukočene fraze i kako ih je istresala tim promu-

< i i

Nora Roberts

klim glasom. - Dragaa, ovo nije ni blizu nabacivanju. - Držeći čvrsto njenu ruku u svojoj, okrenuo ju je dlanom nagore. -Ruke dame - promrmljao je. - Ruke za šoljicu čaja.

Oduvek sam imao pravu slabost na dugačke uske ruke i meku kožu.

Pritisnuo je svoje usne u središte, ostajući tako dok njen puls nije počeo da udara kao čekić pod njegovim palcem. -Ovo - rekao je, sklapajući njene prste kao da želi da zadrži otisak svojih usana - je bilo nabacivanje. A što se tiče ukusa, tvoj mi odgovara.

Verovatno ćeš to hteti da imaš u vidu.

Pustio joj je ruku, pokupio karte i ustao. - Videćemo se ujutru. Osim ako se nisi predomisli.

Dostojanstvo, podsetila se, podjednako je važno kao i po-nos. - Uopšte ne razmišljam ni o čemu, Slejteru, što ima ve-ze sa tobom.

- Naravno da razmišljaš. - Nagnuo se ka njoj sve dok joj se nije uneo u lice. - Upozorio sam te da ne blefiraš, Kelsi. Ti gubiš.

Ostavio ju je s hladnom kafom da se puši. Velika je šteta, mislio je, što nije mogao da priušti sebi nekoliko popodnevniha maštarija. Ali, imao je posla.

Cim se vratio na Longšot, Gejb je potražio Džejmisona. Trener je bio Kaningemov čovek, ali kada je Gejb preuzeo er-gelu, nije bilo potrebno mnogo da podstakne Džejmisona da ostane.

Njegova odanost je oduvek bila više okrenuta konjima ne-go vlasniku.

Bio je to čovek sa velikim stomakom, koji je voleo svoju hranu i svoje pivo. Iako je trenirao generacije konja koji su ka-snije pobedivali, niko osim njegovih najodanijih prijatelja ne bi smatrao da je on u ligi Mozesa Vajtrija.

Došao je iz okruga Keri kao beba u rukama svoje majke. Njegova najranija sećanja su sećanja na štale i miris konja koje je timario njegov otac.

Džejmison je provodio život u senci trkačkih konja. Sada, sa šezdeset dve godine, ponekad je sanjao da ima svoju ma-lu farmu i jednog šampiona, samo jednog, koji bi ga mogao lagodno odvesti u penziju.

68

Iskrena izdaja

- Pa, Gejb. - Ostavio je sa strane svoju knjigu stanja i ustao kada je Gejb ušao. - Poslao sam Onest Ejba na Santa Anitu, a Rilajens na Pimliko. Propustio sam prvi start. - Ble-do se nasmešio. - Ali čuo sam da si imao problema i pomislio sam da bi hteo da se vidiš sa mnom pre nego što odem na trkalište.

- Koliko puta si uhvatio Lipskog da pije dok radi? Nema vrđanja ili prazne priče sa takvima kao što je Gejbrijel Slejter, mislio je Džejmison. Znao je momka nekih dva-deset godina, a da ga još uvek nije u potpunosti razumeo. -Dva puta pre ovoga. Upozorio sam ga i rekao mu da će biti otpušten ako se to ponovi. Bio je dobar radnik. Bio je slab na džin, to je tačno, ali je radio na ovoj farmi celu deceniju. - Po-gledao je u zavoj na Gejbovoj ruci i uzdahuo. - Kunem se u srce moje majke da nisam imao pojma da bi čovek pokušao da te ubode.

- Pijanci su nepouzđani, Džejmi. Ti znaš šta ja o tome mi-slim.

- Znam, i te kako. - Džejmison je savio ruke preko stoma-ka. Trebalo bi da bude na trkalištu, a ne ovde, i da smiruje stvari. - Možda razumem zašto nemaš trpeljivosti prema toj konkretnoj s'abosti. Ipak, momci su moj teren, zar ne? A ja sam sledio sopstveni sud.

- Tvoj sud je bio pogrešan.

- Bio je.

- Ako radnik pije kad radi, počev od tebe pa sve do najni-žeg konjušara, leti odavde. Nema više upozorenja, Džejm. Nema izuzetaka.

Možda mu je iznerviranost izvirala iz očiju, ali Džejmison je klimnuo glavom. - Ti si glavni, Gejb.

Zadovoljan, Gejb je podigao knjigu stanja i prelistavao stranice. - Provođiću više vremena u štali i na stazi - rekao je. - Ne želim da se osećaš kao da ti dišem za vratom.

- To je tvoja štala - uzvratilo je Džejm, dok mu se glas sti-skao. -Tvoja staza.

- Da, tako je. A danas mi je bilo veoma jasno da me mom-ci ne smatraju za neodvojivi deo ove farme. To je moja gre-

69

Nora Roberts

ška. - Ponovo je spustio knjigu. - Prvih nekoliko godina na-kon što je ergela promenila vlasnika, bio sam zaokupljen gradnjom kuće i uglavljivanjem u mali i uzak klub vlasnika.

Od tada sam prepuštao najveći deo svakodnevnog posla tebi i iz-igravao vlasnika. Sada ću da prionem na posao. Ti si moj tre-ner, Džejm, i kada su konji u pitanju, prihvaćiću svaki savet koji mi daš. Ali sada se vraćam u igru. Ne nameravam da iz-gubim.

To će proći, zaključio je Džejmison. Vlasnici su se retko za-dugo koncentrisali na pravi posao. Sve što su želeli bilo je mesto u padoku i udeo u nagradnom fondu. - Ti se snalaziš u štalama kao i bilo ko drugi.

- Prošlo je dosta vremena otkad sam u ruke uzeo vile. -Gejb se nasmešio u trenutku kada mu se u pamet vratila sli-ka Kelsi koja drži vile kao koplje. Pogledao je u veliki časovnik koji je Džejmison zakucacao za vrata svoje kancelarije. -Možemo da stignemo u Pimliko do tri. Koga si poslao sa ždre-bicom?

- Karstersa. Torki je u toku s njom, Linetin konjušar.

- Hajde da vidimo kakav su tim.

Pošto je ostavljena sama sebi, Kelsi je skinula cipele, obu-la čizme i krenula napolje. Nije otišla prema konjušnicama, svesna da bi samo smetala ili da bi buljili u nju kao da je neko čudo. Umesto toga, pošla je ka mekim brežuljcima gde su konji bili na paši.

Tišina i nesumnjiv mir bili su dobrodošla promena u odno-su na užurbano jutro. Čak i sada, morala je da se bori sa ne-mirom koji ju je terao da nastavi da hoda, da se kreće, sve dok ne otkrije čega ima iza sledećeg uzvišenja.

Kako je mogla ovuda da šeta kao dete i da se ne seća ni-čega? Razočaravala ju je pomisao da su prve tri godine nje-nog života bile praktično prazne. To joj ne bi smetalo u veći-ni slučajeva, ali njena sudbina je bila iskrivljena u tim ranim godinama. Htela je da joj se vrata, želela je sama da odluči šta je ispravno, a šta pogrešno.

Zaustavila se pored uredne bele ograde, naslonivši se ka-da su tri kobile započele improvizovanu trku, dok su njihovi

70

mladi skakutali za njima. Još jedna majka je strpljivo stajala pasući travu dok je njeno ždrebe sisalo.

Bilo je skoro savršeno, mislila je Kelsi. Razglednica koja je za nijansu bila previše bistra i previše svetla za stvarnost. A ipak, uhvatila se kako se smeši ždrebetu, diveći se nemogu-će nežnim nogama i nakrivljenosti elegantne glave. Sta bi učinilo, pitala se, ako bi preskočila ogradu i probala da ga po-

mazi?

- Spektakularni su, zar ne? - Naomi joj se pridružila kraj

ograda. Povetarac joj je razbarušio kosu koja je dosegala do brade, tako ošišanu pre radi praktičnosti nego mode. - Nikad mi nije dosadno da ih posmatram. Proleće za prolećem, godi-nu za godinom. Ta ustaljenost umiruje. A i uzbuđuje, sama mogućnost,

- Divni su. Nekako smiruju. Teško je zamisliti ih kako jure stazom.

- Oni su atlete, odgojeni radi brzine. I sama ćeš videti su-tra. - Naomi je zabacila svoju kosu i zatim, nestrpljiva zbog nje, izvukla meku kapu iz jakne i stavila je. - Vidiš ono tamo što sisa? Staro je pet dana.

- Pet? - Iznenadena, Kelsi se okrenula i stala detaljnije da proučava majku i njeno mladunče. Ždrebe je bilo slatko i zdravo i izgledalo kao da je znalo da se snalazi u padoku. - To ne izgleda moguće.

- Oni brzo rastu. Za tri godine biće glavni. Ovde započi-nje, ili tačnije u šupi za rasplod, a onda postaje ta razmrljana prilika u finišu. Imaće petnaest, šesnaest inči, možda preko 500 kilograma i trkaće se na ovalnoj stazi sa čovekom na le-čtima. Divno je to gledati.

- Ali nije lako - prokomentarisala je Kelsi. - Ne može biti lako da uzmeš nešto tako nežno i pretvoriš ga u takmičara.

- Ne. - Naomi se tada nasmešila. Njena kćerka je već shvatila. To joj je, pretpostavljala je, bilo u krvi. - U pitanju je rad i posvećenost i vrlo često razočarenje. Ali vredno je toga. Svaki put. - Nakrivila je kapu tako da joj je obod zaklonio oči. - Zao mi je što sam te ostavila na tako dugo vreme. Potkivač je pričljiv. Bio je prijatelj mog oca. Radije obavlja ovde ono što ima nego na trkalištu, zbog starih veza.

71

Nora Roberts

- U redu je. Ne očekujem da me zabavljaš.

- A šta očekuješ?

- Ništa. Za sada.

Naomi se okrenula i pogledala kobilu koja doji, poželevši da vezivanje sa njenim detetom bude tako jednostavno. - Je-si li još uvek ljuta zbog onog jutros?

- Ljuta nije prava reč. - Kelsi se okrenula od ograde da bi mogla da proučava majčin profil. - Bolje rečeno zbunjena. Svi su samo stajali.

- Ti nisi. - Sa smeškom, Naomi je odmahнула glavom. -Mislila sam da ćeš pregaziti tu pijanu budalu. Zavidim ti, Kel-si, na toj automatskoj reakciji koja potiče od nedostatka stra-ha ili viška časti. Ja sam se zaledila. Imam previše straha, a nije mi ostalo ni približno dovoljno časti. Pre mnogo godina, ni ja ne bih ustuknula.

Poduprla se i okrenula lice prema kćerki. - Pitaš se zašto nismo zvali policiju. Gejb je to učinio umesto mene. Možda bi, a možda i ne bi s tim sam izlazio drugačije na kraj. Ali ovde... pa, znao je da neću želeti da ponovo razgovaram sa polici-jom. Nikada.

- To me se ne tiče.

Naomi je zažmurila. Jednostavna činjenica sa kojom su obe morale da se suoče jeste da se to sada ticalo Kelsi. - Ni-sam se plašila kada su došli da me uhapsu. Bila sam tako arogantno sigurna da će oni na kraju izgledati kao budale, a ja kao heroína. Nisam se plašila kada sam sedela u sobi za is-pitivanje sa dugačkim ogledalom, sivim zidovima i tvrdom stolicom koja je namenjena da te natera da se preznojavaš. -Ponovo je otvorila oči. - Ja se nisam preznojavala. Barem ne u početku. Ja sam Čedvikova. Ali strah ti se

prikrada, mic po mic. Možeš da ga odbiješ. Ne da ga odagnaš, već da ga od-biješ. Pre nego što sam napustila tu užasnu sobu sa ogleda-lom i sivim zidovima, bila sam uplašena. Udahnula je da se smiri i podsetila se da je sada slobod-na od svega toga. Slobodna od toga, ali slobodna za uspome-ne. - Dok je trajalo sudenje, naslovi, buljenje, bila sam upla-šena. Ali to nisam htela da pokažem. Užasavala me je pomi-

Iskrena izdaja

sao da svi znaju da sam preplašena. Onda ti kažu da ustaneš, da bi porota sačinjena od tebi ravnih donela presudu. Tvoju presudu. Tada ne možeš da ga odbiješ. Zgrabio te je za gušu i ne možeš da dišeš. Možeš da stojiš tamo i pretvaraš se da si mirna, pretvaraš se da si sigurna, jer znaš da te posmatra-ju. Svi pogledi su na tebi. Ali unutra, ti si kao pihtija. Kada iz-govore „kriva“, to je gotovo antiklimaks.

Ponovo je duboko udahnula. - Zato bih, vidiš, veoma ne-rado ponovo razgovarala sa policijom. - Ućutala je za trenu-tak, očekujući odgovor. - Znaš li da smo često dolazile ovde kada si bila mala? Ja bih te podigla da sedneš na ogradu. Uvekpsi volela da gledaš ždrebad.

- Žao mi je. - I bilo joj je, odjednom, strahovito žao. - Ne sećam se.

- Ne mari. Vidiš li onog tamo što se sunča? Onog crnog? On je šampion. Znala sam to čim se rodio. Možda će se po-kazati kao jedan od tri najbolja grla koja su izašla sa Tri vrbe.

Kelsi je detaljnije proučavala ždrebe. Bilo je slatko, narav-no, ali nije videla ništa što ga izdvaja od drugih mladunaca na pašnjaku. - Kako znaš?

- Vidi se u očima. Njegovim i mojim. Mi to jednostavno znamo.

Naslonila se na ogradu, gledajući polja sa svojom kćer-
kom. I bila je, na trenutak, gotovo zadovoljna.

Kasno te noći, kada je kuća utihnula i vetar zavodljivo lup-kao u prozore, Naomi se sklopčala uz Mozesa. Najviše je vo-lela kada on dode u njen krevet. To joj je davalo veći osećaj trajnosti od onoga kada se ona njemu uvuče u sobu iznad tre-nerske šupe.

Nije da nije uživala u uzbuđenju upravo tog čina. Prvi put, njihov prvi put, ušla je u njegovu sobu, iznenadivši ga dok je sedeo u donjem vešu cuclajući pivo koje se slivalo niz njego-
ve papire.

Bilo je teško zavesti ga, prisećala se povlačeći rukom po čvrstoj koži na njegovim grudima. Ali njegove oči su ga oda-le. Želeo ju je, baš kao i oduvek. Jedino što je njoj trebalo še-snaest godina da shvati da i ona želi njega.

73

Nora Roberts

- Volim te, Mozes.

Uvek bi ga pogodilo kada bi čuo kako ona to izgovara. Pretpostavljao je da će uvek biti tako. Stavio je ruku na nje-nu, na svoje srce. - Volim te, Naomi. Kako bi me inače nago-vorila da dodem ovde kada je tvoja kćerka na drugom kraju hodnika?

Nasmejala se, pomerajući glavu tako da može da mu gric-ka vrat. - Kelsi je odrasla. Sumnjam da bi se potresla čak i kada bi znala da si u mom krevetu. - Prevrnula se opkoračiv-ši ga. - A ti si zaista tu, Mozes.

- Teško je raspravljati o tome jer mi je sva krv upravo oti-šla iz glave u bedra. - Po staroj navici, prešao je rukama uz njen vitki torzo i obufwatio njene grudi. - Svakim danom si sve lepša, Naomi. Svake godine.

- To je zato što ti oči stare.

- Ne kada gledaju tebe.

Srce joj se samo topilo. - Isuse, uništavaš me kada si sen-timentalan. Gledam u Kelsi i vidim koliko sam se promenila. Divno je videti je i što je tu blizu, čak i na kratko. -

Nasmeja-la se, zabacivši glavu unazad. - A ja sam još uvek dovoljno sujetna da se okrenem od nje, pogledam u ogledalo i vidim svaku prokletu boru.

- Ja sam lud za svakom prokletom borom.

- Nekad mi je bilo tako važno da budem lepa. Bilo je to kao misija, ne, kao dužnost. A onda, toliko godina mi nije značilo ništa. Dok nisam tebe upoznala. - Nasmešila se, saginjući se da svojim usnama dodirne njegove. - A sada mi re-ci da voliš bore.

Mozes joj je rukom uhvatio glavu, približavajući je čvrsto sebi. Dok je plovila u poljubac, okrenuo ju je, podižući njene kukove i spustio ih tako da ude duboko u nju. Gledao je nje-na izvijena leda, uzbudivši se od njenog brzog grlenog uzda-ha. Ritam mu je bio spor i prilagodivši i nju svom tempu, iz-vlačio je zadovoljstvo iz njih dvoje.

Sa hodnika izvan svoje sobe, Kelsi je čula prigušene zvu-ke vođenja ljubavi, škripu starih kreveta, zadihane uzdahe i

74

Iskrena izdaja

mrmljanje. Stajala je, držeći u jednoj ruci čaj koji se smlačio i kniigu u drugoj, usplahireno se zamrznuvši.

Nijednom nije čula svog oca i Kendis u noći. Pretpostavila je da su oboje bili previše ukočeni i učtivi da bi bučno vodili ljubav. A svakako nije bilo ničeg ukočenog ili učtivog u zvuci-ma koji su bili tek donekle prigušeni zatvorenim vratima u dnu hodnika.

Niti je, podsetila se, bilo učtivo stajati tamo i prisluški-va-ti. Ispustila je kvaku, prosvuši čaj u žurbi da ude u sobu.

Njena majka, mislila je, ophrvana desetinom suprotsta-vljenih osećanja. I Gejbom Slejterom, pretpostavljala je. Ose-ćanja, koje je prizivalo njegovo prisutvo iza tih vrata, bolje je da ne istražuje.

Cim su njena vrata bila bezbedno zatvorena, naslonila se na njih. Deo nje je želeo da se nasmeje toj besmislici. Odra-sla žena šokirana zato što druga odrasla žena, koja je inače njena majka, ima aktivan seksualni život.

Ali nije bila zabavljena u tom trenutku, ni situacijom ni sopstvenom reakcijom na nju.

Nije više ni čekala, ostavivši čaj i knjigu sa strane. U tami, usnula bašta ispod njenog prozora bila je obasjana srebrnom mesečinom. Romantično, mi-slila je, prislonivši čelo na staklo. Misteriozno. Baš kao i Tri vrbe.

Nije želela romansu. Nije želela misteriju. Barem nije žele-la da ih želi. Bila je tu zato što joj je bilo važno da upozna ro-ditelja koji joj je bio oduzet.

Okrećući se od prozora, vratila se u krevet. Ali nije zaspala još dugo nakon što je čula da su se vrata u dnu hodnika otvorila i zatvorila, i zvuk tihih koraka kako prolazi pored nje-ne sobe prema stepeništu.

Iskrena izdaja

Glava šesta

Hipodrom u zoru. Bio je to drugačiji svet od onog koji je Kelsi očekivala. Za nju je trkanje predstavljalo više od brzine. Podrazumevalo je kockanje i kockare, debele cigare i loša odela, miris bljutavog piva i znoja gubitnika.

Pijani konjušar koga je Gejb otpustio prethodnog dana uklapao se u njenu sliku sveta kojeg je prethodno zamišljala kao mnogo prijatnijeg od mirne i donekle mistične stvarnosti konja u osvit.

Staza je bila zaodenuta u izmaglicu kada je ona stigla sa Naomi. Konji su poslani još ranije, da bi bili izvedeni iz prikolica, osedlani i pripremljeni za trening. Bilo je tiho, gotovo spokojno. Glasovi su bili prigušeni maglom, a ljudi su ulazili u izmaglicu koja se vukla i izlazila iz nje kao duhovi. Muškarci su se naslanjali na viseću ogradu oko staze, srčujući iz papirnih čaša koje su se pušile.

- Oni su štoperi - rekla joj je Naomi. - Momci za brzinu. Neki rade za hipodrom ili za „Dejli rejsing form“. Biće ovde satima, mereći vremena konjima i handikapirajući ih. - Na-smešila se. - Jureći brzinu. Pretpostavljam da svi mi to čini-mo. Misiila sam da bi najpre htela da sve vidiš iz ovog ugla.

- Pa... divno je, zar ne? Magla i drveće koje klizi kroz nju, tribine koje su sve samo nisu prazne. To nije ono što sam za-mišljala. - Okrenula se prema ženi pored sebe, tankoj, lepoj plavuši u teksas jakni i farmericama. - Ništa ne izgleda tako.

- Mnogi ljudi vide samo jednu stranu trka. Dva minuta oko ovalne staze, gotovo za tren. Uzbudljivq, naravno. Ponekad zastrašujuće. Pobedonosno ili tragično. Često se i o muškar-cu ili ženi sudi na isti način. U jednom pogledu ili shodno jed-nom činu. - Nije bilo gorčine u njenom glasu ovog puta, već jednostavnog mirenja s tim. - Povešću te u štale. Tamo je prava akcija.

76

A i pravi likovi, otkrila je Kelsi. Ostareli džokeji, koji su imali neuspešne startove ili su se ugojili, tiskali su se za četrdeset dolara koje bi zaradili po jednom jahanju kao vežba-či. Ostali, jedva malo stariji od dece, tumarali su sa željnim pogledom u očima, nadajući se da će dobiti priliku. Razgova-ralo se o konjima, izlagane su strategije. Konjušar sa šeširom od tvida lagano je šetao hromog konja, pevajući mu umiruju-će u jednom tonu. Nije bilo posebnog uzbuđenja ili iščekivanja. Samo rutine, za koju je shvatila da se odvija iz dana u dan dok većina ljudi spava ili klanja glavom nad svojom prvom šoljicom kafe. Primitila je čoveka, u svetloplavom odelu sa čizmama ko-je su se sijale, u ozbiljnom razgovoru sa čovekom mirnih očiju, pocepanog pletenog džempera. Povremeno, čovek u ode-lu je naglašavao svoje reči bodujući ga debeljušnim prstom. Sjajan dijamantski prsten u obliku potkovice presijavao se pri svakom pokretu.

- Bil Kaningem - rekla je Naomi, primetivši na koga je usredsredena Kelsina pažnja.

- Kaningem? - namrštila se Kelsi prebirajući po pamćenju. - Zar to nije ime koje je pomenuo onaj konjušar koga je Gejb juče otpustio?

- Longšot je bila ergela Kaningem. Bil ju je nasledio, pa, pre oko dvadeset pet godina. - Omalovažujući ton se osetio u njenom glasu. - Odlično mu je išao posao uništavanja far-

me kada ju je izgubio u Gejbovu korist. Sada se interesuje za nekoliko konja, vlasnik je jednog ili dva osrednja grla. Zivi u Merilendu. Trener je Karmajn, radi za Bila i nekoliko drugih vlasnika. Trenutno Karmajn sluša Bilove instrukcije i njegov pompezni govor i slaže se sa svim izgovorenim. A onda će Karmajn da uradi kako mu je volja zato što zna da je Bil je-dan glupak. Uh! - Ispustila je uzdah. - Primetio nas je. Izvini-ću se unapred. - Naomi. - Razmetljivim korakom, koji je u prvi plan isti-cao njegove čizme, Kaningem im se približavao. Oči su mu caklile kao izglandani mermer dok je uzimao Naominu ruku. -Divan prizor u sumorno jutro.

77

Nora Roberts

- Bile. - Godine su dale Naomi visoku toleranciju za buda-le. Podmetnula je svoj obraz. - Ne vidamo te često na trenin-zima. - Kupio sam si novog konja. Aukcijska trka u Hijaleji. Od-nela pobeđu kako se jahaču htelo. Baš sad govorim Karmaj-nu kako da je vežba danas. Neću da je ocenjuju. - Naravno da ne - rekla je Ijubazno Naomi. - Bile, ovo je moja kćerka Kelsi. - Kćerka? - Izduvao je obraze pretvarajući se da je izne-naden. Kao i svi drugi u kraju, već je znao za Kelsi. - Mora da misliš sestra. Drago mi je što sam te upoznao, dušice. -Pljesnuo je ruku o Kelsinu i snažno je stegnuo. - Sledićeš či-zme svoje mame?

- Tu sam samo da posmatram.

- Pa, ima šta da se vidi. Navući ćemo je na ovo do sumra-ka -namignuo je prema Naomi.

- Proveri sa mnom pre nego što staviš neki ulog, dušo. Pokazaću ti kako se to radi.

- Hvala vam.

- Ništa nije previše dobro za Naominu devojčicu. Znaš, da se nisam senbivao, možda bih ti bio tata. Doviđenja sada.

- Nema šanse - promrmljala je Naomi sebi u bradu dok je Bil šepureći se odlazio da maltretira svog trenera. - Voli da misli da smo bili zajedno, a najbliže što je tome došao bio je trenutak kada ja nisam izbegla jedan traljavi poljubac.

- Cenim tvoj ukus. Šta je, dodavola, govorio o svom ko-nju?

- Oh. - Naomi je stavila ruke na kukove i lepo se zasmе-jala. - Bil voli da se gada izrazima, misli da će prevariti Ijude da misle da zna nešto. Da vidimo... u prevodu: uzeo je ždre-bicu na aukcijskoj trci, što znači da su je vlasnici stavili na prodaju. Konj je lako pobedio i Bil je dostigao traženu cenu. Smatra da konja ne treba da ocenjuju ili usporavaju tokom treninga. - Namrštila se gledajući u njegova leđa. - On je od onih koji dodatno plaćaju džokeju za svaki udarac korbačem. Ako konj nije izbičovan preko linije cilja, Bil se oseća preva-renim.

- Iznenadena sam da si bila tako učtiva.

78

Iskrena izdaja

- To me ništa ne košta. - Slegla je ramenima. - A znam ka-ko je to biti izgnanik. Hajde, Mozes je do sada već podigao jahača.

Kretale su se kroz krug padoka, gde su vežbače podizali da uzjašu konje. Malo šta je bilo između njih, primetila je Kel-si. Sedlo je bilo tako maleno, tek nešto više od parčeta kože. Momci, kako su ih zvali bez obzira na pol, stajali su na viso-kim uzengijama dok su treneri na konjima hodali pored ili iza

njih ka stazi.

- Ovo je jedan od naših. - Naomi je pokazala na kasačkog dorata. - Virdžinijas Prajd. Ako ne možeš da odoliš kladenju danas, možda bi želela da staviš par dolara na njega. On je izuzetan atleta i voli baš ovu stazu.

- Da li se ti kladiš?

- Hm. - Naomine oči su bile na Mozesu, koji je jahao pola dužine iza dorata. - Nikada nisam volela da odbijem opkladu. Hajde da ga gledamo kako trči.

Bilo je i drugih konja na stazi. Izmaglica se sada podizala i oni su sekli kroz nju kao meci kroz zamku, eksplodirajući u njoj i raspršujući je. Kelsi je zastao dah od samog pogleda na njih i od topota koji se čuo. Ogromna tela na tananim noga-ma podižu prašinu, vratova istegnutih napred, dok su njihovi maleni jahači savijeni sasvim nisko. Njeno srce je kucalo u rit-mu prigušene grmljavine kopita.

- Eno. - Uzbudjenje joj je povisilo glas dok je upirala ru-kom. - To je tvoj konj.

- Da, on je naš. Trka je brza danas, ali pretpostavljam da je Mozes rekao momku da ga drži na malo ispod dva minuta.

- Kako jahač to zna?

- Ima časovnik u glavi - Gejbov glas je dopirao iza njih. Iako je Kelsi krenula, nije skidala pogled sa konja koji je jurcao stazom. - Izgleda dobro, Naomi.

- Izgledaće još bolje do Derbija. - Oči su joj zaškiljile. - Onaj je tvoj, zar ne?

- Dabl or Noting. - Gejb se naslonio na ogradu kada je njegov konj projurio. - I on će izgledati bolje do maja.

Kelsi nije videla kako je to moguće. Oba konja su već iz-gledala veličanstveno, gutajući stazu i razbacujući njene de-

79

Nora Roberts

love prema nebu. Bile su u vazduhu, te zastrašujuće krhke noge koje su se odizale od zemlje poput krila.

Mogla je tu da ostane satima, gledajući konja za konjem, krug za krugom. Istina, trajalo je samo po minut ili dva, i ma-da su štoperi stajali tu sa svojim štopericama, a treneri sa svojim, izgledalo joj je vanvremenski. Kao lepa pokretna sli-ka u izlizanom ramu.

- Jesi li izabrala favorita? - pitao ju je Gejb.

- Ne. - Nije ga gledala, nije htela da joj on ili sećanje na ono što je čula u toku noći pokvari raspoloženje. - Nisam ne-ki kockar.

- Onda pretpostavljam da se ne bi kladila da ćeš dospeti na šaltere pre kraja ovog popodneva.

Slegla je ramenima i shvatila da ne može da odoli. - Bil Kaningem se ponudio da mi da nekoliko tipova.

- Kaningem? - Gejb je zaurlo od smeha. - Onda se na-dam da imaš duboke džepove, draga. - Naslonio sa na ogra-du. Razmatrao je da li da izvadi cigaru, ali je zaključio da bi to pokvarilo uživanje u Kelsinom mirisu. Bio je mek i nežan, od onih koji se zavlače u muškarčeva čula i ostaju dugo na-kon što žena umakne.

- Jutro je najbolje vreme - mrmrljala je Naomi, zaklanjajući oči, dok je sunce izbijalo kroz sve tanju izmaglicu i zasle-pljivalo. - Nov početak.

- Mogućnosti. - Gejb je pogledao u Kelsi. - Sve je u mo-gućnostima.

Kasnije, hodali su nazad u štale. Konjima je izlazila para u prohladan vazduh dok su im skidali sedla i šetali ih. Provera-vali su im noge da nema istegnuća, uganuća ili modrica.

Ci-lašu su uljem mazali rascepljeno kopito. Drugog je konjušar postavio u čučanj i pregledao ima li povreda. Potkivač sa ko-žnom keceljom i izudaransom kutijom za alat zakivao je potko-vicu.

- Kao umetnička slika, zar ne? - pitao je Gejb, kao da je oteo prizor iz Kelsine glave.

- Da, jeste.

- Sve što ovde vidiš, odvijalo se i pre sto i pre petsto go-dina. Noge punokrvnjaka mogu da otkažu bilo kad i zato smo

80

Iskrena izdaja

njima tako zaokupljeni. Pogledaj tamo. Gde gleda onaj trenen

Okrenula se i pogledala u konja koga su uvodili, dok ga je trener sledio. - U konjska kopita.

- Pogled će mu tu i ostati. - Klimnuo je glavom u drugom pravcu. - A oni verovatno postoje već hiljadu godina.

Čovek sa kapičom je pratio Mozesa u stopu. Govorio je brzo, i zadihan pokušavao da drži korak. - Ko je on?

- Agent džokeja. Oni se guraju od štale do štale, pokušavajući da ubede sve oko sebe da su agenti sledećeg Vilija Su-mejkera. - Neobavezno, sklonio je Naominu kosu iza njenog uha. - Jeste li za kafu?

- Ja jesam. Kelsi?

- Svakako. Hvala. Mogu li da izbliza pogledam tvog konja dok ga šetaju?

- Samo izvoli.

Naomi se smestila na prevrnutu kantu. Jutarnji posao je bio skoro gotov. Započinjalo je čekanje. Čekanje joj sada ide od ruke. Sada je zadovoljstvo nalazila gledajući svoju kćerku kako kruži sa šetačem. I postavlja pitanja, pretpostavljala je Naomi. To dete je oduvek bilo puno pitanja. Ali nikada rezer-visano, kao što je to bila sada.

Na trenutak tog jutra, dok su stajali u izmaglici posmatra-jući prve konje kako kruže stazom za treniranje, osetila je ka-ko se nešto opustilo između njih. A onda se ukočenost vrati-la. Sasvim suptilna, ali ipak, bilo je mnogo toga suptilnog ka-da je u pitanju njena kćerka. Tako mnogo kontrasta.

Kelsi se smejala. Bio je to prvi put da je Naomi čula njen smeh, tako lak i bez zadržke.

- Ona uživa - prokomentarisao je Gejb, dodajući Naomi šolju kafe.

- Znam. Tako je dobro videti to. Sedim ovde i govorim se-bi da se neće uvek osećati ta nelagodnost između nas. -Ublažila je suvoću svog grla toplom zasladenom kafom. - Samo želim da je dodirnem. Da je zagrlim, samo jednom. A ne mogu. Možda bi me ona i pustila, iz sažaljenja. To bi bilo go-re od odbijanja.

2

81

Nora Roberts

- Ona je tu. - Nežno joj je provukao ruku kroz kosu i do-takao joj rame. - Ne deluje mi kao osoba koja bi bila ovde a da to ne želi.

- Ne očekujem od nje da me ponovo voli. Ali želim da me pusti da je volim. - Posegla je za rukom na svom ramenu i prekrila je svojom.

Kelsi je pokušavala da ignoriše prisnost njihove poze dok im se približavala. Podsetila je sebe da je to bila njihova stvar. Zadržala je osmeh na licu i dok joj je Gejb pružao ka-fu. -

Hvala. Upravo su mi tipovani pobjednici u svim današnjim trkama. Trebalo bi, tako kažu, odavde da izadem boga-ta.

- Džimi uvek ima informacije - rekla je Naomi. - I one su jednako često tačne koliko su i pogrešne.

- Oh, ali ove su proverene. - Podižući šolju, Kelsi se iske-zila. - Zakleo se da kćerki gospodice Naomi nikad ne bi dao ništa osim sigurne informacije. Trebalo bi da se kladim na Ne-kromansera u prvoj zato što je staza spora, a on je izdašan i trebalo bi da pobjedi kao od šale. - Podigla je obrvu. - Jesam li zapamtila?

- Niko ne bi pogodio da ti je ovo prvi dan - rekao je Gejb uzdržano.

- Oh, ja brzo učim. - Pogledala je unaokolo. Tempo se oči-gledno usporavao, primetila je.

- Sta se sada dešava?

- Sad ćemo da čekamo. - Naomi je ustala i protegla se. -Hajde. Kupiću nam krofne uz ovu kafu.

Čekanje, izgledalo je, bilo je način života oko trkališta. Do deset sati, treniranje je bilo završeno za konje koji nisu pred-videni da se trkaju. Prikolice su dovožene i odvožene. Staza je bila doterivana.

Do podneva, glavne tribine su počele da se pune. Resto-ran iza njih, sav u staklu, posluživao je ručak i raznosio hranu onima koji su više voleli da trke dožive daleko od buke i miri-sa masa.

U štalama, konji su ponovo pripremani. Natečene noge su hladene u kofama punim leda. Shodno pojedinačnoj strategiji-82

Iskrena izdaja

jj nekima je održavana napetost, a neke su smirivali kao be-b'e. Džokeji su oblačili svoje svilenkaste bluže.

Sada je na redu bilo iščekivanje. Uzbudenje koje je nedo-stajalo maglovitom jutru. Kao atlete željne trčanja, konji su se propinjali i vrpeljili. Neki su se smirili kada su im džokeji skočili na leđa; ostali su kopali kopitima zemlju i trepereli.

Iz kruga padoka hodali su prema stazi, u koloni po jedan; neke su vodili konjušari, neki su bili bez pratnje.

Sada su glavne tribine zujale, novopridošlice raštrkane među veteranima. Svi oni su se nadali da će danas biti njihov dan. Izvođenje grla na start, osnova desetine trkačkih rituala, počelo je kada su konji kročili na stazu. Na trubačev poziv, oni su je okružili, redosledom pozicija na startu. Oni koji su goreli od želje da se klade proučavali su bilten o grlima, ko-nje i džokeje, nadajući se da će odabrati pobjednika.

Ako se konj znojio, možda je bio nervozan. Prednost ili ma-na? Svaki igrač ima sopstveno mišljenje. Zavijene prednje noge. Mogao bi da bude problem. Ah, onaj tamo čupa svoj dem. Možda je danas plahovit. Ili je možda brz.

Onaj tamo izgleda kao pobjednik.

Na cilju, jedva pet minuta nakon što je počela, parada se raspršila kao šareni konfeti bačeni u vazduh.

Kelsi to nije bilo važno. Bilo je i previše toga da se vidi. Za-čudo, staza u stvari uopšte nije bila ravna. Bila je široka, pre-krivena brazdama i vazдушnim džepovima, kružna milja brzi-ne i snova.

Mogla je skoro da omiriše te snove stojeći pored ograde. Snove džokeja, snove posmatrača. Neki su bili sveži i cvetni, drugi ustajali, suvo posuti prašinom. I shvatila je, stojeći ta-mo, kako je želja za pobjedom bila moćna droga.

- Mislim da ću poslušati prvi tip.

Naomi se nasmejala. Očekivala je to. - Povedi je, hoćeš li? Gejb? Niko ne bi trebalo da prvi put sam ode na šalter.

- Sigurna sam da ću moći da izadem na kraj - rekla je Kel-si kada ju je Gejb uhvatio za ruku.

Svako to misli. - Popeo se unutra, gde su se redovi već formirali pred šalterima. - Dozvoli mi da ti održim kratku lek-

83

Nora Roberts

ciju o tome kako se kladi na konje. Jesi li smislila sa koliko novca ćeš igrati?

Namrštila se, iznervirana. - Oko stotinu.

- Udvostruči sumu. Sta god smišliš da ćeš igrati, udvo-struči. I smatraj da je to izgubljeno. E, sada, imaš svoj bilten o grlima.

- Da, imam. - Nije ga razumela, ali imala ga je.

- Obično ti treba oko četiri sata na mirnom mestu da ga proučiš, pregledajući trke po redosledu, eliminišući grla i ran-girajući ostala. Najbolje je da izbor svedeš na dva ili tri. Ne-ma dvogleda, ha?

- Ne, nisam mislila...

- Nema veze, možeš da pozajmiš moj.

Ubacio ju je u red i prijateljski prebacio ruku preko njenog ramena. Nije se smešio. Hteo je, ali nije. Ona ga je slušala kao što bi najbolji student slušao svog iskusnog profesora.

-Sada treba da zaboraviš kladenje na porednike dve trke ili na tačan redosled prva dva grla, bilo koju od tih kombinacija. I treba da se kladiš da pobediš.

- Naravno da hoću.

- Tako je, agresivno kladenje - to je samo po sebi zahval-no. Kladenje predstave radi je za mlakonje. - Imao je zado-voljstvo da vidi da se muškarac u redu pored njega trgao i povio ramena. - Jesi li pogledala tablu sa izgledima?

- Ne - rekla je, osećajući se kao budala.

- Tvoj konj je na četiri prema jedan. To je u redu. Kladiti se na favorite je za kukavice. Šteta što si mi rekla da i nisi neki kockar jer ti ne bih dao da jedeš ili piješ pre kladenja.

- Molim?

- Nikad nemoj jesti ili piti pre nego što odabereš poredni-ka, Kelsi.

Oči su joj zaškiljile. - Ti ovo izmišljaš.

- Ne. Sve je to jevandelje. - Sada se iskezio. - I sve su to budalaštine. Kladi se i igraj zato što je zabavno. Zatvori oči i odaberi broj. Konji su atlete, ne mašine. Ne možeš da ih izračunaš.

8'

Iskrena izdaja

__ Baš ti hvala. - Sada već zabavljena, prišla je šalteru. -Deset dolara na Nekromansera. - Brzo je pogledala Gejba. -

Na pobedu.

Sa rukom još uvek na njenom ramenu, Gejb je posegao za svojim novčanikom. - Pedeset na broj tri, na pobedu.

Stežući svoj listić, namrštila se. - Ko je broj tri?

- Ne bih znao. - Stavio je listić u džep.

- Ti se kladiš na broj, samo na broj?

- Predosećaj. Hoćeš li da staviš sporedni ulog na to ko će stići prvi? Tvoj tip ili moj predosećaj?

- Još deset - odbrusila je.

- A rekla si da nisi neki kockar.

Vratio ju je do ograde tačno kada su konji ušli u start-ma-šinu. Možda je bilo luckasto, ali njeno srce je lupalo, njeni dla-novi su bili vlažni. Na zvuk zvonceta, istegla se napred, za-bljesnuta zamagljenim bojama.

Sada to nije bio trening u magli, već gomila mišićavih tela koja se bore za poziciju, sa jahačima kao čičkom na svojim le-dima. Za nekoliko sekundi dostigli su pun zamah, a grla na čelu su jurila uz ogradu. Zvuk je bio neodoljiv, grmljavina na-pred, tutnjanje pozadi. A onda su bili na krivini.

- Broj tri ima nešto - rekao joj je Gejb na uvo. Kelsi ga se otrešla. - Tek što su krenuli. Mogla je da čuje džokeje kako izvikuju pretnje ili ohrabre-nja dok su njihovi bičevi sevali. Niz stazu, na vidiku je bila cilj-na linija, a Kelsi je potpuno zaboravila na ulog. Svako oseća-nje je bilo zaokupljeno samom trkom, tom predstavom i dra-mom brzine. Videla je grlo kako se probija otpozadi, napeto, zapinjući. Jedva svesna svoje odluke, počela je da navija za njega, oduševljena tim naletom hrabrosti i srčanosti.

Uklještio je vodeće grlo spolja i prestigao ga kroz cilj za pola dužine.

- 0, da li si ga video! - Zabacila je glavu i smejala se. -

Bio je divan.

Gejb nije video finiš, ali je video nju. Učtiva tnaska se is-topila od uzbuđenja, otkrivajući strast i energiju žene koja se nalazila ispod. Želeo je tu ženu više nego što je ikada želeo dobitnu kartu.

85

Nora Roberts

Usana napućenih, Naomi je razmatrala pogled u Gejbovim očima. To je bilo nešto o čemu je trebalo da razmisli. - Tvoj konj je završio peti - rekla je obraćajući se Kelsi.

- Nije važno. - Kelsi je duboko uzdahnula. Još uvek je mo-gla da omiriše sjaj. - Bilo je vredno toga. Jesi li videla kako je izbio? Skoro niotkud.

- Broj tri - rekao je Gejb i sačekao dok joj se oči nisu su-srele s njegovim. - Moj predosećaj se isplatilo.

- To je bio broj tri? - Okrenula se prema poredničkom kru-gu, rastrzana između Ijutnje što je izgubila od njega i uživa-nja u gledanju tog konja kako pobeđuje. - Ovo mora da je tvoj srećan dan.

- Možda si u pravu.

- Dakle? - Pogledala je u njega i nasmešila se. - Ko ti se dopada u sledećoj trci?

Negde tokom popodneva, smazala je viršlu i sprala je raz-blaženim sokom. Imala je iznenadujući osećaj ponosa, veoma lični, kada je Virdžinijas Prajd dominirao u svom polju. Bilo je tako očigledno, mislila je, čak i njenom neiskusnom oku, da nije bilo drugog konja u trci koji bi se poredio s njim.

Drugo osećanje, manje prepoznatljivo, uštinulo ju je kada je Gejbovo grlo prošlo prvo kroz cilj.

Kako je padao sumrak, tribine su bile zatrpane gubitnič-kim listićima, opuščima cigareta i skrhanim nadama.

- Mogu li da zainteresujem vas dve dame za večeru?

- Oh - odsutna, Naomi je zakopčavala jaknu. Već je pogledom tražila Mozesa. - Ovde ću biti barem još jedan sat. Zašto ne povedeš Kelsi?

Instinktivno, Kelsi je koraknula u stranu. - Ništa ne smeta da te sačekam.

- Ne, idi ti. Lepo se provedi. Videćemo se kod kuće za par sati.

- Zaista, ja... - ali je Naomi već pohitala. - Hvala ti za po-nudu Gejb, ali...

- Previše si lepo vaspitana da me odbiješ. - Uhvatio ju je pod ruku.

- Ne, nisam.

86

Iskrena izdaja

_ Onda si gladna. Sva ta energija ne izvire iz jedne viršle. A mogu i da ti pomognem da prebrojiš zaradu.

Ne bih rekla da ćemo se pomučiti oko računanja. - U svakom slučaju, bila je gladna.

Pustila ga je da je vodi kroz parking do jaguara zelenog kao flaša. - Lep auto.

- Brz je.

Bio je u pravu. Kelsi se zavalila u naslon i uživala u vožnji kroz biserni sumrak. Oduvek je volela da vozi brzo, spušte-nog krova i pojačanog radija. Vejd joj je zbog toga držao pre-davanje bezbroj puta, jer se on uvek slepo držao sredine do-zvoljene brzine.

Razumno, mislila je sada. Odgovorno.

Ali on nikad nije razumeo da je ona ponekad morala da se opusti, da učini nešto, bilo šta, iz sve snage. On je zagovarao umerenost i ona se s tim slagala - osim onda kada to nije mo-gla. Impulsivna potrošačka tura, kazna za prekoračenje brzi-ne, poriv u minut do dvanaest da se ode na Bahame. Te na-gle promene u njoj bile su najčešći uzrok njihovih kućnih sva-da.

Sitnice, oduvek je mislila. Netačno, shvatila je sada. Sta joj je doneo njen impulsivan odlazak u Atlantu da bi ga izne-nadila?

Slobodu, podsetila se, i odlučno zatvorila tu priču.

Kada je ponovo počela da obraća pažnju na krajolik, shva-tila je da su u blizini Blumonta. - Mislila sam da ćemo da ide-mo na večeru.

I hoćemo. Voliš li plodove mora?

- Da. Ima li ovde restorana?

- Jedan ili dva. Ali, večeraćemo kod kuće. Prethodno sam zvao kući. Kako ti se čini pečena sabljarka?

- Sasvim u redu. - Ispravila se u sedištu, slušajući zvonce za alarm u svojoj glavi. - Kako si znao da ću doći na večeru?

- Imao sam predosećaj. - Polako je vozio duž puta, prošao kroz gvozdenu kapiju i popeo se uz puteljak. - Možeš da po-gledaš kuću pre nego što jedemo.

Njegov baštovan je bio zauzet. Aleje su bile uredene pred proleće tako da su višegodišnje biljke mogle ponovo da iznik-iu. Novi narcisi su već cvali, a njihovi jarkožuti cvetovi šar-mantno su klimali.

87

Nora Roberts

Čudno, ali nikad ne bi pretpostavila da Gejb voli narcise.

Ulazna vrata su bila optočena konusnim staklenim paneli-ma sa izgraviranim geometrijskim ornamentima. Kada je sve-tlo iznutra sijalo kroz njih, presijavali su se kao dijamanti. Sa-da se setila da su i bluze njegovih džokeja podsećale na dija-mante. Jarko crvena i bela.

- Kako si odabrao boje štale?

- Fleš, karo, od osmice do kralja. - Otvorio je vrata. - De-Ijenje karata. Izvukao sam desetku i puba iako je izgledalo nemoguće. Ljudi će ti reći da sam tako došao do ovog mesta. Dobio sam na jednom deljenju karata.

-Jesi li?

- Manje-više.

Zakoračila je u popločani atrijum, potpuno otvoreni pro-stor sa vrtoglavom tavanicom sa lučnim svetlarnikom. Bakar-ni rukohvat koji je okruživao drugi sprat pratio je nežno zakri-vljene stepenice. Veliki zemljani ćupovi visili su okačeni, a iz njih je bujalo zelenilo.

- Kakav ulaz! - uspela je da izgovori.

- Ne volim da budem zatvoren. Doneću ti piće.

- U redu. - Pratila ga je kroz široki luk u dnevni prostor. I ovaj prostor je kroz lukove vodio do sledeće sobe. Staklena vrata prizivala su noć unutra; lampe, već upaljene, umekša-vale su je.

Vatra je pucketala u kaminu od rečnog kamena. Sto je bio postavljen ispred njega. Za dvoje, primetila je. Beli stolnjak, sveće. Šampanjac se hladio u kibli.

- Jesi li imao i predosećaj da nam se Naomi neće pridru-žiti?

- Ona obično dugo priča za Mozesom posle dana na trka-Nštu. - Čep flaše je uz pucanj izleteo, brzo i slavljenički. -Zeliš li da razgledaš ili bi radije da večeramo odmah?

- Razgledaću malo, kad sam već ovde. - Prihvatila je ča-šu, primetivši da nema čaše za šampanjac pored drugog ta-njira. - Ti ne proslavljaš?

- Naravno da proslavljam. Ja ne pijem. Hajde da počnemo od sprata i da idemo na dole.

88

Iskrena izdaja

Izveo ju je napolje da bi se popeli kružnim stepenicama. Prebrojala je četiri spavaće sobe pre nego što su se popeli uz još nekoliko stepenika do glavnog apartmana. Bio je na dva nivoa, s tim što je spavaća soba bila tri popločana stepenika iznad prostora za sedenje.

Kamin je grejao podnožje ogrom-nog kreveta na postolju, dok je svetlarnik prizivao nemirnog spavača da posmatra mesec.

Kao i ostatak kuće, bila je to mešavina klasičnog i moder-nog. Na čipendejl stolu stajala je apstraktna skulptura od bronce i bakra. Persijski tepih blistao je na podu ispod stoči-ća za kafu slobodnog stila od sjajne tikovine.

Majsen vaze uz modernu umetnost. Umetnička slika ju je privukla. Čak i sa drugog kraja sobe, Kelsi je prepoznala rad istog umetnika koji je naslikao slike u kući nene majke.

Toliko strasti, pomislila je dok je proučavala pomamne po-teze četkicom, siloviti raspored osnovnih boja. - Nije baš umirujuća slika za jednu spavaću sobu.

- Izgledalo je kao da pripada ovde.

- N. C. - promrmljala je. - Je li Naomi ovo naslikala?

- Da. Zar nisi znala da ona slika?

- Ne, niko mi to nije pomenuo. Veoma je talentovana. Znam nekoliko dilera umetničkih slika koji bi na kolenima mo-lili na njenom pragu.

- Ne bi ti za to bila zahvalna. Njeno slikanje je veoma lič-no.

- Sva umetnost je lična. - Okrenula se od nje. - Da li je oduvek slikala?

- Ne. Treba jednom nju da pitaš za to. Reći će ti sve što želiš da znaš.

- Treba prvo da se opredelim šta je to. - Pijuckajući šam-panjac, šetala je po sobi. - Ne znam kako je izgledala ta do-stojanstvena zgrada, ali sumnjam da bi mogla da se meri sa ovim. - Opuštenija, ponovo se okrenula. - Jesi li užasnua su-sedstvo kada si je podigao?

- Zgrozio sve u krugu od dvadeset milja.

- I uživao u svakom trenutku.

- Apsolutno tačno. Kakva je korist od reputacije ako ne možeš da ispuniš očekivanja koja ona nosi?

89

Nora Roberts

- A kakva je tvoja reputacija?

- Prevtljljiv, draga, veoma prevrtljljiv. Svako bi ti rekao da je biti nasamo sa mnom u mojoj spavaćoj sobi prvi korak ka pro-pasti.

- Dugačak je put od prvog koraka do poslednjeg pada.

- Ne toliko koliko misliš.

Slegnuvši ramenima, iskapila je ostatak svog pića. - Pričaj mi o partiji karata.

- Uz večeru. - Ispružio je ruku. - Ja padam na atmosferu, a mnogo sam bliži tom poslednjem padu od mnogih drugih.

Zaintrigirana, stavila je ruku u njegovu. - To mi ne zvuči veoma prevrtljljivo, Slejteru.

- Tek sam počeo.

Dole je ponovo napunio njenu čašu. Neka nevidljiva poslu-ga je već postavila srebrne tanjire sa zvonom, upalila sveće i pustila muziku. Sedeli su i slušali Geršvina.

- Kartaška igra?

- Dobro. Koliko znaš o pokeru?

- Znam šta je jače od čega. Čini mi se. - Uzela je zalogaj sočno prepečene ribe i zatvorila oči. - Ovo sto puta prevazi-lazi kuhinju na hipodromu.

- Reći ću kuvaru da si to rekla. U svakom slučaju, pre pet godina bio sam u jednoj partiji, maratonskoj. Veliki ulozi, te-ški igrači.

- Ovde negde?

- Ne ovde negde, ovde. U dostojanstvenoj zgradi. Zaškiljila je očima. - Zar kockanje nije zabranjeno u ovoj

državi?

- Zovi policiju. Hoćeš li da čuješ priču ili ne?

- Hoću. Dakle, bio si u velikoj, nelegalnoj partiji pokera. I onda?

- Kaningemu je loše išlo. Ne samo tokom igre, već pret-hodnih nekoliko meseci.

Njegova grla su gubila. Više od go-dinu dana nije imao plasman ni u jednom finišu. Imao je go-milu dugova. Smislio je, kao i mnogi kada im ide nadole, da je jedan veliki dobitak sve što mu je potrebno.

- Odatle poker.

90

Iskrena izdaja

- Tačno. Uložio sam u jednog konja, a on je trčao dobro. Imao sam - nasmejao se vragolasto - love. Hteo sam farmu kakva je ova, oduvek. Ušao sam u partiju misleći da ako ne izgubim svoj ulog, mogu da izvučem dovoljno za još jednog konja. Pa onda da se probijam.

- Zvuči razumno, na neki uvrnuti način. - Zvučalo je ne-smotreno, pomislila je. Zadivljujuće nesmotreno. - Očigledno si dobio više od jednog konja.

- Nisam mogao da izgubim. Bio je to jedan od onih slatkih trenutaka kada ti se sve kockice slažu. Kada je imao tri iste, ja sam imao ful. On je imao boju, ja fleš. Problem za njega je zaista počeo tek onda kada nije mogao da odustane. Izgubio je oko šezdeset, šezdeset pet.

- Dolara?

Raznežen, uzeo je njenu ruku i strasno je poljubio. - Hilja-da, draga. A nije ih imao za gubljenje. Ne u kešu, u svakom slučaju. I onda je podigao ulog, nije dozvoljavao da ga odbi-jem.

- A ti si, naravno, dao sve od sebe da ga urazumiš.

- Rekao sam mu da greši. On je rekao da ne greši. - Gejb se pomerio napred. - Ko sam ja da se raspravljam s njim? U tom trenutku ostalo je samo nas četvorica. Igrali smo već oko petnaest sati. Ovo je trebalo da bude poslednja ruka. Pet hi-ljada za otvaranje, nema limita na povećanje uloga.

- Znači, dvadeset hiljada pre nego što ste uopšte počeli?

- I preko sto pedeset hiljada do trenutka kada smo ostali samo Kaningem i ja. Njena viljuška se zaustavila na pola puta. - Sto pedeset hiljada dolara za jednu ruku?

- Mislio je da ima dobitne karte i stalno je povećavao ulog. Ja sam poslednji podigao ulog, za još pedeset. Mislio sam da će mu to skratiti muke. Ali on me je pratio. Podigla je čašu i pijuckala polako da nakvasi svoje suvo grlo. Osećala se kao da je bila tamo, oznojenih dlanova i osu-šenih usta, sa malim bogatstvom uloženim na jedno otvara-nje karata.

- To je četvrtina miliona dolara.

91

Nora Roberts

Iskrena izdaja

!

Iskezio se. - Brzo učiš. Bilo mi ga je žao, ali neću da ka-žem da se nisam nasladivao u trenutku kada sam spustio fleš na njegova tri kralja. Nije imao keša. - Gejb je sunuo još šam-panjca u njenu čašu. - Jedva da je imao sredstava. Tako smo se nagodili. Može da se kaže da se Kaningem kladio u farmu i izgubio je.

- Ti si ga jednostavno izbacio odavde?

Gejb je nakrivio glavu, proučavajući je. - Šta bi ti učinila?

- Ne znam - rekla je posle stanke. - Ali ne mislim da bih izbacNa čoveka iz njegove sopstvene kuće.

- Čak i ako se kockao novcem koji nije imao?

- Čak i tada.

- Dakle, ti si meka srca. Mi smo napravili dogovor- pono-vo je rekao Gejb - koji je bio zadovoljavajući za svakog od nas. I, zato što sam igrao protivno svim izgledima, dobio sam nešto što sam želeo celog svog života.

- To je stvarno zanimljiva priča. Pretpostavljam da si ne-srećnog Bila Kaningema sreo na hipodromu.

- Ne, barem ne u početku. Nekad sam radio za njega.

- Ovde? - Spustila je svoju viljušku. - Nekada si radio ov-de? v

- Setao sam konje, čistio stajsko dubre, glancao hamove. Tri godine sam bio jedan od Kaningemovih momaka. Tada je imao dobar biznis. Naravno, nikad ga nije bilo briga za konje. Oni su za njega bili samo novac. Mnogo manje od toga su mu bili važni ljudi koji su brinuli o njima. Naše sobe su bile kao ćelije, zbijene i sumorne. Nije verovao u ulaganje svog kapi-tala u nepotrebna poboljšanja.

- Ne bih rekla da ti je uopšte smetalo da mu uzmeš kuću.

- Nisam izgubio ni malo sna zbog toga. Kad sam otišao odavde, proveo sam neko vreme na Tri vrbe. E, to je bila far-ma! Cedvik je imao osećaja. Ima ga i tvoja majka. Kada sam otišao - bilo mi je tada oko sedamnaest - smislio sam da ću se jednog dana vratiti, džepova punih para, i kupiti ili jednu ili drugu ergelu.

- To si i učinio.

- Na izvestan način.

92

. Šta si radio u međuvremenu?

- To je druga priča.

- Dobro. - Opuštena hranom i vinom, nalaktila se na bra-du. - Sigurna sam da si mrzeo tu zgradu.

- Svaki njen prokleti centimetar.

Smejući se, ponovo se naslonila i podigla čašu. - Mislim da počinješ da mi se sviđaš.

Nadam se da nisi sve to izmislio.

- Nisam morao. Hoćeš dezert?

- Ne mogu. - S malim uzdahom, odgurnula se od stola i počela da šeta po sobi. - Kada sam prvi put videla ovu kuću, pomislila sam da izgleda arogantno i dominantno. Mislim da sam bila u pravu. - Zatvorila je oči na trenutak. - Moja tačka bez povratka.

- Molim?

- Ništa. - Odmahnula je glavom i odšetala bliže prozorima. - Mora da je silan osećaj da pogledaš sa bilo kog prozora i vi-diš mnogo toga što je tvoje.

- Sta ti vidiš sa svojih prozora?

- Restoran, mali tržni centar sa užasnim malim butikom i divnom pekarom. Živim skoro tik uz metro, a mislila sam da želim da mi bude praktično.

Stavio je ruke na njena ramena, onda se okrenuo tako da su bili licem u lice. - Ali ne misliš.

- Ne. - Kratak drhtaj iznenadio ju je kada joj je rukom pro-šao pp vratu.

- Sta je onda?

- Nisam smislila.

Obuhvatio joj je lice, puštajući da njegovi prsti zarone u njenu kosu. - Ja jesam.

Njegove usne su se spustile do njenih, najpre meko, opi-pavajući; bilo je to jedva nešto više od dodira koji im je obo-ma davao izbor da se povuku. Ali ona nije, ne nakon što je njegov ukus ostao da vibrira na njenim usnama uz potmuli, omamljujući bol neočekivane žudnje.

Nije ustuknula, već se približila, njene ruke su bez razmi-šljanja obuhvatile njegov vrat, a njene se usne stopile sa nje-govim.

93

Nora Roberts

Iskrena izdaja

II

Tako mnogo osećati. Zaboravila je da može tako mnogo osećati. Ili možda nikada nije ni znala. Nije bilo ničeg civilizo-vanog ili privremenog u tom zagrljaju. Bio je snažan i divlji, eksplozija osećaja koji je izrugivao nežnu svetlost sveća i la-ganu muziku.

Ona mu je izbistrila um. Nije mu ostalo ništa osim golog osećaja, njenog mirisa, ukusa, koji su se mešali kao nekakva egzotična droga. Osećaj kako se uspinje uz njega, zvuk ubr-zanog disanja dok ga je halapljivo vukla sebi. Želja za njom, zategnuta i oštra kao nož, skidala je slojeve manira, lepog ponašanja i morala koji je pažljivo stvarao i ogolila razuzda-nog čoveka u njemu.

Bilo mu je potrebno da je dodiruje. Njegove ruke su išle dole a zatim preko, u očajničkoj trci da poseduju. Ona se iz-vijala pod njim, tražeći još. Brzo, htela je da ga moli da požuri, da joj ne dozvoli da misli, da joj ne dozvoli da upotrebi ra-zum.

Onda joj je rukom prešao preko lica, sklanjajući njenu ko-su iza uha. Slika kako on taj isti bezbrižan pokret ponavlja na njenoj majci samo nekoliko sati pre toga prošla joj je kroz gla-vu.

Užas i stid bili su kao dva zla, teška udarca. Odgurnula ga je, boreći se za vazduh. - Nemoj. - Zateturala se nazad kada je ispružio ruke prema njoj. - Ne dodiruj me. - Još uvek je osećala njegov ukus. Još uvek ga je želela. - Kako si mogao ovo da uradiš? Kako sam ja mogla ovo da uradim?

- Želim te. - Morao je da se suprotstavi svakom instinktu u svom telu da bi sebe sprečio da poleti napred i uzme ono što je umalo bilo njegovo. - Ti želiš mene.

Zato što je to bilo tačno, potpuno tačno, nije imala izbora osim da uzvratiti udarac. - Ja nisam kobila koju treba zaskoči-ti i opslužiti. Nisam ovde došla večeras da bi ti mogao da sa-znaš da li kćerka liči na majku.

Da bi ih sputao, Gejb je stavio ruke u džepove. - Razjasni.

- Ne želim da se izvinjavam, ali barem ima dovoljno pri-stojnosti u meni da prekinem ovo pre nego što ode dalje. Ti nemaš ni malo pristojnosti. - Zabacila je svoju raščupanu ko-

94

Bes, podgrejan otrovnom grižom savesti, pretvorio je nien glas u bič. - Da li je ovo samo još jedna igra za tebe, Sleiteru? Zavedi kćerku, izvedi je na večeru, šarmom je od-vedi u krevet i vidi da li je dobra kao i njena majka? Jesi li sta-vio ulog, izračunao izgled?

Zastao je na trenutak pre nego što je odgovorio. Kada je progovorio, ni njegovo lice ni glas nisu odavali nimalo Ijutnje koja je ključala. - Ti misliš da ja spavam sa Naomi?

- Znam da je tako.

- Polaskan sam.

- Ti si... Kakav si ti čovek?

- Ti nemaš pojma, Kelsi. Uopšte. Veoma sumnjam da si naišla na moju sortu u tom tvom finom i udobnom malom sve-tu. - Koraknuo je napred, prebacivši ruku preko njenih leđa.

Bio je to nizak, gnusan način da joj se oduži. Ali on se osećao nisko, osećao se gnusno.

Koliko god da je ukrutila kičmu, njeno telo je počelo da drhti. - Sklanjaj svoje ruke sa mene.

- Tebi se sviđa kad stavim svoje ruke na tebe - rekao je meko. - Sada si uplašena i uzbudena, ali pre svega uplašena i pitaš se šta bi učinila ako bih te odvukao gore.

Dodavola, čemu toliki trud kad postoji ceo sprat upravo ovde? - Njegov glas je bio mek i hladan kao sladoled, ali u njegovim očima se videla svetlost, opasna vatra. - Sta bi učinila, Kelsi, ako bih te uzeo baš ovde i baš sada?

Strah joj je gušio grlo, kidajući joj glas. - Rekla sam ti da skineš ruke sa mene. Mogao je da vidi strah na njenom licu. Bio je jasan kao vri-sak, čak i kada ju je pustio i odmakao se. Nije sasvim izble-deo, ali nije ni osećanje gadenja koje je ključalo u njemu. - Izvinjavam se za to. Samo za to. - Proučavao ju je jedan trenutak. Boja, koju je namerno oterao iz njenih obraza, vraćala se. - Ti prebrzo sudiš, Kelsi. Pošto si već odlučila, neće-gubiti vreme raspravljajući o činjenicama i mašti. Odve-te kući.

95

II

Glava sedma

Naomi je vezivala kaiš od svog ogrtača kada je čula kako su se ulazna vrata zalupila. Iznenadena ljutitim zvukom, okle-vala je pre nego što je izašla u hodnik. Da li je bilo na mestu, pitala se, da ispituje Kelsi po povratku iz večernjeg izlaska? Bila je neodlučna. Da je živela sa Kelsi tokom njene adole-scencije, da su delile kasne noćne razgovore, rasprave i bri-ge, pobeđe i tragedije tog doba, znala bi.

Ali, nije imala nikakve smernice, samo instinkt. Zvuk Kel-sinih koraka koji su hitaii uz stepenice prelomio je njenu od-luku.

Otvorila je svoja vrata, sigurna da će čitavo iskustvo biti sasvim neobavezno. Bez zabadanja nosa, samo brzo pitanje kako se provela večeras. Jedan pogled na Kelsino lice izbri-sao je sve te namere.

- Sta se desilo? - Pre nego što je ijedna od njih stigla da razmisli, prišla je da bi Kelsi prihvatila za ruke. - Jesi li do-bro?

Još uvek uzburkane krvi, Kelsi je odmah prešla na napad. - Kako možeš da se vidaš sa njim, a tek kako... Pobogu, ti samo što me nisi zamolila da provedem večer s njim.

- Gejb? - Naomini prsti su se stegli. Verovala je Gejbu bespogovorno, bez postavljanja pitanja. Ali, maleni ženski strah stegao se u njenom stomaku. - Šta je uradio?

- Poljubio me je - odbrusila je Kelsi. Boja njenog lica se razbuktala na smešno neubedljiv i potcenjivački opis onoga što se desilo između njih.

- Poljubio te je - ponovila je Naomi, dok su je olakšanje i zabavljenost prožimali. - I to je sve?

- Zar te nije briga? - Frustrirana, Kelsi se pomerila una-zad. - Govorim ti da me je poljubio. I ja sam njega. Dodiriva-li smo se. I to se ne bi zaustavilo da se ja nisam setila.

96

Iskrena izdaja

Ovo je izvan tvojih mogućnosti, Naomi, pomislila je. Ako nisu mogle da se jedna prema drugoj odnose kao majka i kćerka, možda su mogle da počnu kao žena prema ženi. - Do-di kod mene i sedi.

- Neću da sednem. - Ipak, Kelsi je sledila Naomi u spava-ću sobu.

- Ja hoću. - Sabirajući misli, Naomi se smestila na tapa-ciranu klupu svog toaletnog stočića. - Kelsi, znam da si mo-žda još uvek rovita od svog razvoda. Ali ti si razvedena i slo-bodna da sklapaš druge veze.

Keisi je prestala da nemirno hoda po sobi i razrogačila oči. - Ja sam slobodna? Ovde se ne radi o meni. Radi se o tebi.

- O meni?

- Nešto nije u redu s tobom? - Sada je i uvreda dodata na preku narav, uvreda da je žena s kojom je delila krv mogla bi-ti tako plitka. - Zar nemaš ni malo ponosa?

- U stvari - rekla je Naomi poiaiko - često mi govore da ga imam previše. Ali ne vidim kako se to može primeniti na ovaj slučaj.

- Govorim ti da je tvoj ljubavnik hteo da spava sa mnom i to se ne može primeniti na ovaj slučaj?

Naomine usne su se pokretale bez glasa pre nego što je uspela da izgovori reči. - Moj ljubavnik?

- Samo bog zna kako mu dozvoljavaš da te dodirne. - Kel-si se nije zaustavljala. - Znaš ga godinama i sigurno si shva-tila kakav je. Oh, on je privlačan i može da bude šarmantan na površini. Ali on nema skrupula, ni morala, a ni odanosti.

Naomine oči su zasjale, njena vilica se ukočila. - O kome govoriš?

- O Slejteru. - Na ivici, to je sve što je Kelsi mogla da ura-di da ne bi zavrištala. - Gabrijelu Slejteru. Koliko ljubavnika ti imaš?

- Samo jednog. - Naomi je sklopila ruke i duboko udahnu-
'3- - A ti misliš da je to Gejb. - Nakon što je razmislila trenu-
tak, počela je da se smeši. A onda, na Kelsino zaprepašće-
Je. počela je da se smeje. - Izvini, izvini molim te. Sigurna
sam da tebi nije smešno. - Ne mogavši da se suzdrži, priti-
97

Nora Roberts

snula je ruku na stomak. - Ali to je divno, zaista. Polaskana sam.

Kelsi je progovorila kroz stisnute zube. - On je rekao istu stvar.

- Stvarno? - Prigušeno se smejući, Naomi je obrisala su-ze sa očiju. - Misliš, stvarno si ga pitala da li spava sa mnom? Pobogu, Kelsi, on je u tridesetim godinama. Ja imam skoro pedeset.

- Kakve to veze ima?

Nije mogla da se zaustavi. Naomin osmeh širio se kao zrak sunca. - Sad sam stvarno polaskana. Da li ti stvarno ve-ruješ da bi prelep - bog zna da je zaista prelep - tempera-
mentan muškarac kao što je Gejb mogao biti romantično za-interesovan za mene?

Proučavala je Naomi onoliko mirno koliko joj je raspolože-nje dozvoljavalo, posmatrajući klasične linije i vitko, elegant-no telo u jednostavnom belom ogrtaču. - Nisam govorila ni-šta o romansi - rekla je Kelsi ravno.

- Oh - Naomi je klimnula glavom, trudeći se da se sabe-re. - Eh, sada. Dakle ti pretpostavljaš da Gejb i ja, šta, ima-mo vruću seksualnu vezu? - Napućila je usta. - Osećam se sve mlade.

- Pre nego što uopšte pokušaš da porekneš, reći ću dve stvari. - Uzdignute glave, Kelsi je s visine pogledala u svoju majku. - Prvo, ne tiče me se s kim ti spavaš. Možeš da imaš dvadeset ljubavnika i to nije moja briga. Drugo, čula sam te ovde noćas. U ovoj sobi, sa njim.

- Oh. - Naomi je ispuštala vazduh. - To je čudno.

- Čudno? - Reč samo što nije eksplodirala iz nje. - Ovo je čudno!

Shvatajući da će morati da bude veoma jasna i precizna, Naomi je podigla ruku. - Hajde da se pozabavimo tvojim izja-vama po redu. Prvo, uprkos tome šta ti misliš ili ti je rečeno, ja nikada nisam bila promiskuitetna. Ti možda nećeš želeći da mi veruješ, ali tvoj

otac mi je bio prvi ljubavnik. Nije bilo ni-kog drugog sve dok nisu prošle dve godine od mog izlaska iz zatvora. Otada je on moj jedini ljubavnik. - Stajala je tako da su se gledale u oči.

98

Iskrena izdaja

_ Ako je to istina, to je još gore. Kako može da te bude baš briga što te on ovako vara?

_ Ni jedan čovek mene ne vara više nego jedanput - rekla je Naomi tonom kome Kelsi ne samo da je poverovala već ga je razumela. - Gejb nije bio taj koga si čula ovde sa mnom prošle noći, Kelsi. Bio je to Mozes.

Nije mogla da govori. Bilo je nemoguće zanemariti istinu kada ti je tako lepo zalepe preko lica. U tišini je i sama tonu-la u klupu. - Mozes. Tvoj trener.

- Da, Mozes. Moj trener. Moj prijatelj i moj ljubavnik.

- Ali Gejb... uvek te dodiruje.

- Rizikujući da zvučim otrcano, mi smo samo prijatelji. Osim Mozesa, Gejb je moj najbliži prijatelj. Žao mi je zbog nesporedazuma.

- Isuse. - Kelsi je čvrsto zažmurila dok je joj se sve što je izgovorila vraćalo da je ponizi.

- Oh, Isuse, nije ni čudo što je bio tako ljut. Šta sam mu sve rekla.

Uz opasnost da bude odbačena, Naomi je rukom prošla preko Kelsine kose. -

Pretpostavljam da se nisi potrudila da ga pitaš?

- Ne. - Njene reči su odjekivale, probadajući je kao meci. - Ne. Bila sam tako sigurna i tako sam se stidela što me je naterao da se prepustim, makar i na minut. Nikad nisam... Sa Vejdnom je uvek bilo... Nije važno - rekla je brzo. - Stvar je u tome da sam se zaletela iz sve snage i rekla mu neke odvrat-ne stvari.

- Bila si u teškoj situaciji. Pozvaću ga i objasniću mu.

- Ne, otići ću kod njega ujutru i lično ću mu se izviniti.

- Mrsko, zar ne? Izvinjavati se?

- Skoro podjednako teško kao kad nisi u pravu. - Uvek je bilo teško progutati ponos. - Žao mi je.

- Nema potrebe kada sam ja u pitanju. Ti si ušla u syet pun nepoznatih ljudi, Kelsi.

Verovala si svom instinktu. Šta 9od da si uradila večeras, uradila si zbog toga što imaš jake moralne principe, istančan osećaj za ispravno i pogrešno.

- Ti za mene nalaziš opravdanja.

99

Nora Roberts

- Ja sam ti majka - rekla je Naomi tiho. - Možda ćemo se obe vremenom navići na to. Idi, odspavaj malo. A ako ne že-liš sutra sama da ideš mečki na rupu, ići ću s tobom.

Međutim, otišla je sama. Bilo je to pitanje samopoštova-nja. Najpre je mislila da će se odvesti do tamo, ali to bi bilo previše brzo. Uprkos tome što je najveći deo noći samo nemirno ležala u krevetu, morala je da smisli tačno kojim reči-ma i tonom će se njemu obratiti.

Odlučila je da zatraži jednog konja i jašući od jedne do druge farme razbistri glavu i opusti živce.

Zatekla je Mozesa kako utrljava liniment na grlo čilaša. Luckasto se zatekla kako okleva. Kako da mu pride sada ka-da je znala da je on Naomin ljubavnik?

Za trenutak je samo stajala pozadi i posmatrala ga. Nje-gove ruke su bile nežne, preplanule i široke kod palca. Na ru-ci je nosio narukvicu od iskovanog bakra. U njegovoj pleteni-ci bilo je gotovo isto onoliko sedih koliko i crnih vlasi. Imao je markantno lice, iako ga niko ne bi mogao nazvati lepim, sa is-taknutim nosom i od vetra ispucalom kožom. Teio mu je bilo čvrsto i zategnuto, sa malo one čari Gejbove gipke muskula-ture.

- Nije bilo lako videti, zar ne? - Bilo je doze zabavljenosti u Mozesovom glasu. Nije morao da se okrene da bi Kelsi za-ključila da se to odražavalo i u njegovom pogledu. - Tako le-pa žena. Bogata. Sa stilom. I polukrvni kepec kao što sam ja. - Ostavio je liniment sa strane i posegao za činijom vodena-ste kaše. - Nije ni čudo što si bila iznenadena. Ja sam izne-naden sve vreme.

- Molim?

- Naomi je mislila da treba da me obavesti da ti je rekla za nas.

Trгнуvši se, Kelsi je rukom protrljala lice. Koliko neprijat-nije ovo još može da postane?

- Gospodine Vajtri.

- Mozes, neka bude Mozes s obzirom na situaciju. Dodi, dečko. - Mrmljajući, gurao je kašu konju. - Probaj malo sad. Samo po malo. Zaljubio sam se u nju kada sam počeo da ra-

ra-

100
Iskrena izdaja

im ovde kao konjušar. Imala je tada oko osamnaest godina. Nikada u svom životu nisam video nikog kao što je ona. Nije da sam očekivao da me pogleda. Zašto bi?

Kelsi ga je gledala kako hrani konja, videla njegovu dobro-tu, snagu i jednostavnu čvrstinu. - Mislim da shvatam zašto. _ praveći gest, koraknula je u boks dok nisu stajali rame uz

rame. - Šta mu je?

- King Kol ima laringitis.

- Laringitis? Konji dobijaju laringitis? Kako znaš?

- Vidiš li ovo? - Uzimajući njenu ruku, Mozes ju je vodio preko grla. - Možeš da napipaš kako je natečeno.

- Da, jadničak. - Ispuštala je umirujuće zvuke dok ga je nežno mazila. - Je li opasno?

- Može da bude. Ako je ozbiljno, vazdušni put se začepi i on može da se uguši.

- Misliš da ugine? - Zabrinuta, priljubila je svoj obraz uz ždrpčev. - Ali to je samo upaljeno grlo.

- Kod tebe. Kod njega je drugačije. Ali ide na bolje, zar ne, momče? Ne može još da uzima hranu, samo kašu ili tnalno ča-ja od lana.

Caj za konja, mislila je Kelsi. - Zar ne bi trebalo da ga pogleda veterinar?

- Ne, osim ako se ne pogorša. Mi ga utopljavamo, inhali-ramo ga eukaliptusom, mažemo mu kamfor na jezik tri do če-tiri puta dnevno. On više ne kašlje, a to je dobar znak.

- Koliko si u stanju da ih lečiš sam?

- Meta zovemo samo kad nešto prevazilazi naše moguć-nosti.

- Mislila sam da trener trenira.

- Trener radi sve. Ponekad se čini da su konji najmanji deo toga. Ako budeš provela neki dan sa mnom, biće ti jasno.

- Volela bih.

Bila je to rečenica izgovorena tek onako, ništa što je mi-slio da će ona prihvatiti.

Zamišljeno ju je odmeravao. - Ja po-cmjem pre zore.

- Znam. I verovatno ne želiš da me vučeš sa sobom. Ali ja 1 se pitala postoji li išta što mogu da radim dok sam ovde.

101

Nora Roberts

Da čistim štale ili hamove. Ne očekujem da mi poveriš konje, ali ne podnosim da ne radim ništa.

Iver ne pada daleko od klade, mislio je Mozes. Dobro, vi-deće. - Ovde uvek ima šta da se radi. Kad hoćeš da počneš?

- Danas popodne, možda sutra. Moram nešto da obavim ovog jutra. - Njeno raspoloženje je opalo kada se setila. -Sada bih radije čistila i stajsko dubre, ali ovo ne mogu da izbegnem.

- Onda dodi kada budeš spremna.

- Hvala. Imaš li možda jahaćeg konja koga bih mogla da pozajmim jutros? Zaista znam da jašem.

- Ti si Naomina kćerka. To znači da znaš da jašeš i da ne moraš da tražiš odobrenje da uzmeš konja.

- Ipak bih radije pitala.

- Onda osedlaj Džastisa - odlučio je. - On će ti odgovara-ti.

Čilaš je voleo da trči. Povukao se još pre tri godine, ali ni-kad nije prihvatio svoj sniženi status jahaćeg konja. Cesto je korišćen da izvodi takmičara na start trke, i mada je više vo-leo da trči, dostojanstveno je ispunjavao svoje dužnosti.

Nikad nije bio šampion, kako je Mozes objasnio Kelsi. Ali, nikad nije bio ni običan, a u svojoj karijeri je stalno imao iz-glede za pobjedu.

Nije je bilo briga je li izgubio sve trke onog trenutka kad je poleteo s njom preko brežuljaka, dok je njegovo telo pod nje-nim^bilo kao podmazan motor.

Željno je odgovarao i na najmanji pritisak njenih kolena, krećući se od uzburkanog kasa do plovećeg galopa, srećan kao i ona što su se jutro i nabujala polja prostirali pred njima. Bilo je to zadovoljstvo koje je, shvatila je, sebi predugo uskraćivala. I neće ga nikad više sebi uskraćivati, bez obzira na to koliko je mišići kasnije budu boleli. Čak i kada bude oti-šla sa Tri vrbe, naći će načina da sebi priušti ovo zadovolj-stvo.

Možda će se sasvim odreći svog stana, iseliti se iz grada. Nije bilo razloga da ne može da kupi sebi malu kuću i jednog

102

Iskrena izdaja

•onja. Možda će morati da ga stavi u štalu, ali i to se može •rediti. Ako bude dovoljno pokupila od Mozesa, moći će čak i da radi u štali.

Udahnula je opojnu svežinu ranog proleća, miris trave i mladica koje su nicale. Zašto li je uopšte, pobogu, mislila da mora da sedi u kancelariji ili galeriji sat za satom, kada može da bude napolju, radeći nešto samo zato što je to raduje?

Zabacila je svoju kosu i smejala se dok su plovili uskim po-tokom i tutnjali ka izvoru.

Primitivši niz zgrada ispod njih, povukla je uzde.

Longšot. Naginjući se napred, potapšala je Džastisowrat i proučavala prizor. Jahanje joj je zaista dobro došlo, ali nije rešila osnovni problem. Još uvek nije imala pojma kako da pride Gejbu.

- Onda ćemo improvizovati na licu mesta - promrmijala je i coknula jezikom, nateravši Džastisa u dostojanstven kas.

Gejb ju je video kako silazi niz izvor. Ostao je tu gde je bio, pored ograde, gledajući godišnjaka kako reaguje na vodenje u krug. Nije bio ništa mirniji nego prethodne večeri. Niti ju je, shvatio je dok se približavala, želeo išta manje, tako vitku i pravu i zlatnu na veličanstvenom engleskom punokrvnom ko-nju.

Povukao je još jedan dim cigare i tromo ga otpuhnuo. I čekao.

Kada je sjahala i pvela konja prema Gejbu, Kelsi je verovala da je još nesrećnija. Aii, stare nesreće nikad ne izgledaju tako velike kao trenutne.

- Dobro jašeš - prokomentarisao je. - Veteran kao što je on zahteva stalozenu ruku.

- Moje su obično takve. Ako imaš nekoliko minuta na raspolaganju, htela bih da porazgovaram s tobom.

- Izvoli.

Zašto bi joj olakšavao? - pitala se i progutala još malo po-nosa. - Nasamo. Molim te.

- U redu. - Uzeo je uzde i rukom dozvao konjušara. -

Ohladi ga, Kip.

- Razumem, gospodine.

103

Nora Roberts

Kelsi je pustila korak da bi ga sustigla kada se Gejb okrenuo od konjušnica. - Imaš lepu ergelu ovde. Sve izgleda veoma slično kao na Tri vrbe.

- Hoćeš da razgovaraš o poslu?

- Ne. - Pustila je da njen pokušaj da pročaska svene i uga-si se. - Vidim da si zauzet.

Pokušaću da ti ne oduzmem mnogo vremena. - Onda je zatvorila usta i ništa nije izgovorila dok on nije otvorio staklena vrata sa stražnje strane kuće.

Ona su vodila u trope. Biljke raskošnih cvetova kipele su iz ćupova i kupale se u sunčevim zracima koji su prodirali kroz stakleni krov. Bazen sa pločicama, ovalnog oblika i primamljivo plav, presijavao se u središtu.

- Divno je. - Prstom je povukla po jarko crvenom hibisku-su. - Izgleda da sinoć dovdemo stigli.

- Nastavak razgledanja nije delovao na mestu. - Seo je na prugastu salonsku stolicu i ispružio noge. - Ovo mesto je in-timno.

Gledala je kako dim koluta sa vrha njegove cigare prema ventilatorima na plafonu koji su se lagano okretali. - Došla sam da se izvinim. - Ništa, apsolutno ništa nije bilo tako oporog ukusa.

Gotovo da je podigao obrvu. - Zbog?

- Mog ponašanja sinoć.

Kao da je razmišljao, otesao je svoju cigaru u srebrnu ko-fu peska. - Sinoć si prikazala razna ponašanja. Možeš li da budeš malo određenija?

Uhvatila se, bespomoćno, za udicu. - Ti si pun prezira, Slejteru. Hladan, arogantan i pun prezira.

- To je stvarno silno izvinjenje, Kelsi.
- Ja se jesam izvinila. Došla sam ovde sa knedlom u grlu, ali sam se izvinila. A ti nemaš pristojnosti ni da ga prihvatiš.
- Kao što si ukazala sinoć, meni pristojnost nedostaje. -Lenjo je prekrstio gležnjeve. - Iz ovog iznenadnog preokreta treba da pretpostavim da si pitala Naomi i da ti je ona rekla kako stvari stoje.
Njena jedina odbrana je bila da iskrivi bradu. - Mogao si da porekneš.

104

Iskrena izdaja

_ Da li bi mi verovala?

_ Ne _ Ronovo razjarena, udaljila se od njega. - Ali ti si mogao to da porekneš. Mora da si u stanju da shvatiš kako mi je bilo da verujem u ono u šta sam verovala i da se uhvatim kako... -Šta?

- Kako te rastržem. - Gotovo da je ispljunula te reči vrte-ći se u krug. - Neću da poričem. Bacila sam ti se u zagrljaj. Nisam razmišljala - nisam mogla da razmišljam. Ne ponosim se time, ali neću da se pretvaram da je to bilo jednostrano. I ja imam potrebe i želje i - dodavola - nisam hladna!

Nije bio siguran šta ga je više iznenadilo - iznenadna va-trenost njene poslednje rečenice ili suze koje su se presijava-le u njenim očima. - Ja sam poslednji koga u to treba da ubeduješ. Zašto bi, pobogu, uopšte trebalo da ubeduješ sebe?

Zaprepašćena, suzdržavala se da ne zaplače. - Nije u to-me stvar - rekla je. - Stvar je u tome da sam napravila uža-snu grešku. Rekla sam ti stvari koje ne zaslužuješ i zbog to-ga mi je žao. - Provukla je obe ruke kroz kosu i pustila ih da padnu. - Zaboga, Gejb, mislila sam da si bio u njenoj sobi prethodne noći. Čula sam...

- Mozesa? - dovršio je.

Zatvorila je oči, uzdahnuvši. - Budala uvek sazna posled-nja. Mislila sam da si to bio ti. A pomisao da ideš od jije do mene... da bih ti dozvolila... - Ponovo se prekinula. - Zao mi je.

Izgedala je tako Ijupko dok joj je sunce obasjavalo kosu, a žaljenje zamračilo pogled. I sam je skoro uzdahnuo. - Znaš, zaista sam hteo da ostanem Ijut na tebe. Mislio sam da će bi-ti lakše i, davo bi ga znao, sigurnije. - Odgurnuo se iz stolice. - Izgledaš umorno, Kelsi.

- Imala sam užasnu noć.

- Ua- - Ispružio je ruku da joj dotakne obraz, ali se ona iz-makla.

- Nemoj. U redu? Osećam se kao glupača izgovarajući to. više nego glupaca znajući to, ali trenutno sam vrlo osetljiva.

A ti me, izgleda, izluduješ.

105

Nora Roberts

Ugrizao se da ne zaječi. - Hvala ti što si to podelila sa mnom, draga. To će mi svakako pomoći da spavam noću. „Ne dodiruj me, Gejb, mogla bih da počnem ponovo da te rastržem“.

Morala je da se nasmeši. - Tako nešto. Zašto ne bismo po-čeli sve ispočetka? - Pružila je ruku. - Prijatelji?

Pogledao je u njenu ruku, a zatim ponovo u njene oči. - Ne bih rekao. - Posmatrajući je, približio se.

- Slušaj... - Već je mogla da oseti vrućinu koja joj se pela iz stopala. - Ne želim da budem u yezi. Sada je loš trenutak za mene. - Oprezno, koraknula je unazad.
- Šteta. Meni baš odgovara ovaj trenutak.
- Govorim ti... - Ponovo je koraknula unazad, ne naišavši ni na šta. Kelsi je uhvatila osmeh u njegovim očima trenutak pre nego što je upala u vodu. Bila je prijatno hladna, ali šok time nije bio ništa manji. Isplivala je, vadeći mokru kosu iz očiju. - Prokletniče.
- Nisam te gurnuo. Razmišljao sam o tome, ali nisam. -Ljubazno je pružio ruku da je izvuče napolje.
Oči su joj sijale. Uхватила ju je i izvukla se. Isto kao da se uhvatila za sekvoju.
- Nemoj da blefiraš, Kelsi. - Samo joj je pustio ruku i po-novo je poslao pod vodu. Ovoga puta je to shvatila filozofski i sama se izvukla preko ivice. I sela.
- Lep bazen.
- Meni se sviđa. - Sedeo je pored nje prekrštenih nogu. -Dodi nekad da stvarno otplivaš.
- Zaista bih mogla.
- Skoro da je bolje zimi. Možeš da se osećaš samozado-voljno posmatrajući kako napolju pada sneg.
- Sigurna sam u to. - Iz dosade, zabacila je kosu i istresla mu vodu pravo u lice. - Eto ti! On joj je samo uzeo ruku, pritisnuo vlažan dlan na svoje usne i gledao kako joj oči tamne.
- Eto ti - ponovio je.
Brzo je skočila dok joj je srce tuklo u grudima. - Moram da se vratim.

106

Iskrena izdaja

Dovoljno je toplo napolju. - Jedva se opirala porivu da se ponovo povuče kada je raskrstio noge i ustao. - Pravi pro-lećni dan.

Pitao se da li ima pojma koliko je bila poželjna tako usplahirena. - Odvešću te nazad.

- Ne, zaista. Hoću da jašem. Skoro da sam zaboravila ko-liko mi to prija. Hoću da to iskoristim dok sam još ovde i... -Rukom je pritisnula nervozni stomak. - Oh, bože, moram da te se klonim.

- Ni slučajno. - Zakačio je prst za gajku od kaiša njenih farmerica i povukao je nekoliko centimetara ka sebi. - Želim te, Kelsi. Imaću te pre ili kasnije.

Naterala se da udahne i izdahne vazduh. - Možda. Iskezio se. - Stavi ulog. - I pustio ju je.

- Naći ću ti neku jaknu dole u konjušnicama.

Brzo je izašla napolje. Deset minuta kasnije, galopirala je nazad ka Tri vrbe. Gejb je sačekao dok nije nestala iza prvog prevoja pre nego što se okrenuo.

- Dobro izgleda ta ždrebica.

Glas je bio poput noža koji se uvrće u njegovoj slabini. Na-pad iz prikrajka, protiv koga se ne možeš boriti. Ali, nije se dao lako prestrašiti. Gejbovo lice je bilo bezizražajna maska dok je gledao u svog oca.

Nema mnogo promene, primetio je. Rič Slejter je još uvek imao stila. Možda je naginjao ka stilu trgovca nadrilekovima, ali je to ipak bio stil. Bio je krupan čovek, širokih ramena i du-gačkih ruku. Cipele su mu se sijale kao ogledala, a njegova kosa, sjajno crna, bila je podšišana ispod elegantnog sivog filcanog šešira.

Oduvek je bio markantan i koristio je svoj izgled - prelepe plave oči, brz osmeh - da šarmira neoprezne. Gotovo šest godina je prošlo otkad ga je Gejb video, ali je znao koje zna-

kove da traži.

Bore su se usadile tako duboko da nikakva nega niti moli-tva nije mogla da ih izgladi. Popucali kapilari, prenatržen sjaj u očima. Rič Slejter je bio isti kao i pre šest godina i sko-ro čitavog života. Pijan.

107

Nora Roberts

- Šta, dodavola, hoćeš?

- Eh, je li to način da pozdraviš svog starog? - Rič se od srca nasmejao i, kao da je Gejb prostro crveni tepih, zagrlio svog sina. Imao je nepogrešiv zadah viskija prikriiven mirisom mentola.

Bila je to kombinacija od koje se Gejbu uvek okretao želu-dac.

- Pitao sam šta hoćeš?

- Doš'o sam samo da vidim kako si, sine. - Potapšao je Gejba po ledima pre nego što se nagnuo nazad. Nije se za-ljuljao, ni zateturao. Rič Slejter je mogao dobro da nategne, kao što je sam voleo da kaže.

Sve do druge boce. A uvek je postojala ta druga boca.

- Uspeo si ovog puta, Gejb. Dobio džekpot. Nema za te-be više kockanja po mračnim ulicama, je l' da, sine?

Gejb je uhvatio Riča za ruku i odvuкао ga na stranu. - Ko-liko?

lako su mu oči jednom sevnule, pretvarao se da ga boli. -'Ajde, Gejb, zar ne može otac da dode da vidi svoje najrode-nije, a da ne pomisliš da lovim milostinju. Dobro mi ide, samo da znaš. Nagomil'o sam dobitke dole na zapadu. Igr'o na ko-nje, k'o i ti. - Ponovo se smejaо, sve vreme procenjujući i pro-računavajući vrednosti oko sebe. - Al', ne bi' se smestio ov-de blizu tebe. Znaš ti mene, dečko, ne trpim da budem vezan.

Izvadio je cigaretu, kresnuo pozlaćeni upaljač na koji su mu ugravirali inicijale u tržnom centru. - I, ko je ona seksi pla-vuša? Uvek sam imao dobro oko za ženske. - Namignuo je.

-A one su uvek bacale oko na tebe. Kao na tvog starog.

Od same pomisli na to, Gejbu je proključala krv. - Koliko tražiš ovog puta?

- 'Ajde, rek'o sam ti, ni dinara. - Ni dinara, mislio je Rič gjedajući obližnji padok u kome su još trenirali godišnjaka. Čovek bi mogao da napravi senzaciju sa parom konja kao što je taj. Pravu senzaciju. Ne, nije hteo dinar. Hteo je mnogo vi-še.

- Dobar ti je taj konj. Sećam se kako si više gled'o konje na stazi nego igru.

108

Iskrena izdaja

A kad god je bilo tako, sećao se Gejb, bivao bi počašćen teškom rukom svog oca. -

Nemam vremena da pričam s to-jom o svojim konjima. Imam posla.

- Kad čovek postigne pogodak k'o ti ovde, ne mora da ra-č<ji _ Ni da se znoji, mislio je Rič ogorčeno. Ili da bude sitni prevarant za male pare. - Neću te zadržavati, ne bogme.

Stvar je u tome da planiram da budem u okolini neko vreme, da potražim neke stare drugare. - Nasmešio se dok je ispu-štao dim. - Pošto ću biti u blizini, ne bi' se bunio da prove-dem neki dan u ovoj tvojoj finoј kući. Da se lepo provedem.

- Ne želim da mi budeš u kući. Ne želim da budeš na mo-joj zemlji.

Ričov lagani osmeh je bledeo. - Previše si dobar sad za mene, je li? To je? Sad si se sav nagizd'o i nećeš da se setiš odakle potičeš. Ti si mačka lotalica, Gejb. - Upro je prstom u grudi svog sina. - Uvek ćeš biti. Nema veze što živiš u finoj kući i trpaš fine ženske. Ti si uličar. Zaboravio si ko ti je sta-vio krov nad glavom, ko te 'ranio.

- Nisam zaboravio spavanje na pragu i glad jer si se ti na-pijao i gubio svaku paru za koju je moja majka rintala. - Nije želeo da se seća. Užasavaio ga je što su ga sećanja pratila kao njegova sopstvena senka. - Nisam zaboravio iskradanje iz nekih smrdljivih soba usred noći jer nismo imali da platimo kiriju. Mnogo toga nisam zaboravio. Umrkla je na odeljenju za siromašne, iskašljavajući krv. To nisam zaboravio.

Uradio sam najbolje što sam mog'o za tvoju majku. - Tvoje najbolje je grozno. Hajde sad, koliko će me košta-ti da nestaneš?

•Treba negde da se smestim. - Njegovi živci su preuzima-'i. dajući molećiv prizvuk njegovom glasu. Ne mogavši da se obuzda, posegao je za pljoskom u svom zadnjem džepu. - Sa-mo nekoliko dana.

- Ne ovde. Ništa što ima veze s tobom neće prići ovoj ku-ći.

Hriste svemogući!- Dobro je potegao, pa zatim još jed-°rn. - Da ti pravo kažem: imam nekih problema. Mali nespo-razum na partiji u Čikagu. Radio sam je s tim jednim mom-a on je bio trapav.

109

Nora Roberts

- Uхватili su te da varaš i sad te neko traži da ti raznese kolena.

- Hladan si prokletnik. - Pljoska je bila od druge boce. Rič ju je brzo ispijao. - Duguješ mi, i da to slučajno nisi zabora-vio. Treba mi da se negde pritajim par nedelja, dok se ne sti-ša.

- Ne ovde.

- Tek tako ćeš da me izbaciš, da me ubiju?

- O, da, - Gejb je proučavao svog oca s osmehom, a da mu nije bilo do smejanja. - Ali, imaćeš jednake izgleda. Pet hiljada bi trebalo da ti pomogne da se zakopaš u rupu i ostaneš u njoj.

Rič je razgledao farmu, dobro održavane zgrade, sjajne konje. Nikad nije bio previše pijan da ne izračuna svoj deo. -Nije dovoljno.

- Moraće da bude. Drži se podalje od moje kuće i mojih konja. Idem da ti ispišem ček.

Rič je ponovo nategao pljosku dok je Gejb odlazio. Nije dovoljno, mislio je dok se viski u njegovim venama pretvarao u gorku tečnost. Mali je dobio premiju i sve što je hteo bio je njegov deo.

I dobiće ga, Rič je obećao sebi. Dao je malom šansu. Sad će da povede drugačiju igru.

110

Glava osma

Bilo je glupo biti napet. Ipak, Filip je nastavio da gleda na svoj sat između gutljaja belog vina. Kelsi nije kasnila. On je poranio.

Bilo je čak blesavije misliti da se možda promenila na ne-ki način tokom dve nedelje koliko je bila odsutna. Da bi mo-gla nekako drugačije da gleda na njega. Ili da misli da ima ne-ki nedostatak - kao što je u sebi spoznao nedostatak kada je gledao kako u zatvor odvode ženu koju je nekad voleo.

Nije postojalo ništa što je mogao da učini. I bez obzira ko-liko puta to sebi ponovio, reči su prazno odzvanjale. Savest ga je grizla godinama i ublažavala ju je jedino briga i ljubav koju je pružao svojoj kćerki.

Pa ipak, čak i sada, dve decenije kasnije, mogao je da vi-di Naomino lice onako kako je izgledalo kada ga je poslednji put video.

Trebalo je šest sati vožnje od Vašingtona do Aldersona u Zapadnoj Virđžiniji. Šest sati putovanja od urednog, civilizo-vanog sveta univerzitetskog života do sive i gorke stvarnosti federalne ustanove. Obe su imale svoje režime, obe su bile izdvojene iz specifičnih razioaga. Ali jednu su pokretale nada i energija, a drugu beznade i bes.

Ma koliko se pripremio, bio je šok videti Naomi, živahnu, arogantno živu Naomi, iza bezbednosnog paravana. Meseci između njenog hapšenja i presude uzeli su svoj danak. Njeno Jloje izgubilo svoje nežne ženstvene obline i ona je izgleda-a oštro i koščato u bezobličnoj zatvorskoj uniformi. Sve je bi-) sivo - njena odeća, njene oči, njeno lice. Trebalo je skupiti svaki atom volje u sebi da bi se susreo sa njenim tihim, mir-mm pogledom.

Naomi. - Osetio se glupo u svom odelu sa kravatom i ustirkanom kragnom. - Iznenadio sam se što si htela da me vidiš.

111

Nora Roberts

- Bilo mi je potrebno. Ovde brzo naučiš da je obzir ono što ti retko treba. - Odsluženje kazne je započelo tri nedelje pre toga i zarad očuvanja zdravog razuma već je bila prestala da precrtava dane na kalendaru u svojoj glavi. - Hvala ti što si došao, Filipe. Shvatam da se sada sigurno suočavaš sa mno-go burnih reakcija. Nadam se da ovo neće uticati na tvoje mesto na Univerzitetu.

- Ne. - Rekao je naprosto. - Pretpostavljam da će tvoji advokati uložiti žalbu.

- Ne nadam se. - Prekrstila je ruke, čvrsto stisnuvši prste da bi ih sprečila da se pomeraju. Nada je bila još jedan teret za njen zdrav razum koji je hladno odbacila. - Zamolila sam te da dodeš ovamo, Filipe, zbog Kelsi.

Ništa nije rekao. Nije mogao. Jedan od njegovih najvećih strahova bio je da će mu tražiti da omogući da Kelsi dolazi u posetu, da dovodi svoje dete na to mesto.

Imala je svoja prava. U svom srcu, znao je da ima pravo da vida svoje dete. I u srcu je znao da će se boriti s njom do po-slednjeg daha da poštedi Kelsi tog užasa.

- Kako je ona?

- Dobro je. Provešće dan ili dva kod moje majke da bih mogao... da putujem.

- Sigurna sam da je Milisent oduševljena što je kod nje. -Sarkazam joj se vratio u glas.

Bol se ponovo uvukao u njeno srce. Odlučna da dovrši ono što je počela, Naomi je oterala i jedno i drugo. - Pretpostavljam da joj do sada nisi objasnio gde sam ja.

- Ne. Izgleda... Ne. Ona misli da ćeš neko vreme biti na dalekom putu u poseti.

- Pa - senka osmeha lebdela je oko njenih usna. - Ja i je-sam daleko, zar ne?

- Naomi, ona je samo dete. - Koliko god nije bilo pošteno, upotrebiće njenu ljubav prema Kelsi. - Nisam našao pravi na-čin da joj kažem. Nadam se, vremenom, da...

- Ne krivim te - prekinula ga je Naomi. Nagla se bliže dok su mu se podočnjaci ispod njenih očiju rugali. - Ne krivim te - ponovila je. - Ni za šta od ovoga. Šta nam se desilo, Filipe?

112

;

Iskrena izdaja

,qu da shvatim kada je sve pošlo naopako. Pokušala m Mislim da, ako bih mogla da tačno odredim jednu stvar, edan trenutak, jedan događaj, bilo bi mi mnogo jakše da pri-(watim sve što se desilo posle. Ali ne mogu. - Cvrsto je za-žmurila, čekajući dok nije bila sigurna da može da govori a da ioj glas'ne zadržti. - Ne mogu da shvatim šta je pošlo naopa-, ali vidim toliko stvari koje su bile dobre. Kelsi. Posebno Kelsi. Mislim na nju sve vreme.

Sažaljenje i njegova užasna težina gušili su ga. - Ona pita za tebe.

Naomi je tada pogledala u stranu, po bezbojnoj sobi za posete. Neko je u blizni plakao. Suze su bile deo ovog mesta isto koliko i vazduh. Proučavala je zidove, stražare, brave. Posebno brave.

- Ne želim da ona zna da sam ovde.

To nije bilo ono što je od nje očekivao. Izbačen iz kolose-ka, nespretno je tumarao između zahvalnosti i protesta. -

Naomi...

- O tome sam veoma dobro razmislila, Filipe. Sada imam mnogo vremena za razmišljanje. Ne želim da ona zna da su mi oduzeli sve i stavili me u kavez. - Smirujući se, duboko je udahnula. - Neće biti potrebno mnogo vremena da se sve što ima veze sa skandalom stiša. I bez toga sam izvan tvog kru-ga već godinu dana. Pamćenje je kratko. Dok ona pode u školu, sumnjam da će biti čak i šuškanja, ako i toga, o tome što se desilo u N/irdžiniji.

- Možda je tako, ali to ne rešava ništa u ovom trenutku. Ne mogu da joj samo kažem da si nestala, Naomi, i da oče-kujem od nje da to prihvati. Ona te voli.

Reci joj da sam mrtva.

Pobogu, Naomi, ne mogu to da uradim! - Možeš. - Izenada je snažno pritisla šake na bezbedno-sni paravan. -Za njeno dobro, možeš. Poslušaj me. Želiš li da ona zamišlja svoju majku na ovakvom mestu? Zatvorenu zbog ubistva?

- Naravno da to ne želim. Od nje ne može da se očekuje °a razume, a kamoli da se s tim izbori, u njenim godinama.

r\\...

113

!

Nora Roberts

- Ali - složila se Naomi. Njene oči su ponovo oživele, pu-ne strasti i vatre. - Za nekoliko godina će razumeti i moraće da živi sa tim. Ako mogu išta da uradim za nju, Filipe, mogu da je toga poštedim. Razmisli - bila je uporna. - Razmisli. Ona će možda imati osamnaest godina kada ja budem izašla. Celog svog života će me zamišljati ovde. Da li bi se osećala obaveznom da dode ovde da me i sama vidi? Ne želim da ona dolazi ovamo. - Suze su joj došle, probijajući branu samokon-trole. - Ne mogu to da podnesem, čak ni pomisao da ona do-de ovde, da me vidi ovakvu. Šta bi joj to učinilo? Kako bi joj to naškodilo?

Govorim ti, neću da rizikujem. Dozvoli mi da je od ovoga zaštitim, Filipe. Bože dragi, pusti me da još tu jed-nu stvar učinim za nju.

On je ispružio ruku i prsti su im se dodirnuli kroz gvozde-nu mrežu. - Ne mogu da podnesem da te vidim ovde.

- Da li bi ijedno od nas dvoje moglo da podnese da vidi nju kako sedi tu gde sediš ti?

Ne, on nije mogao. - Ali, da joj kažem da si umrla... Ne možemo da predvidimo šta će joj to učiniti. Ili kako će ijedno od nas živeti sa tom laži.

- Nije toliko velika laž. - Povukla je prste i zadržala suze. - Deo mene jeste mrtav.

Ostatak želi da preživi. Sasvim očaj-nički želi da preživi. Ne mislim da bih to mogla ako ona bude znala. Biće povredena, Filipe. Žaliće za mnom, ali ti ćeš biti pored nje. Za nekoliko godina jedva da će me se sećati. A on-da me se više uopšte neće sećati.

- Možeš li da živiš sa tim?

- Moraću. Neću stupati u kontakt sa njom niti se mešati na bilo koji način. Neću od tebe tražiti da me ovde ponovo posetiš, niti ću hteti da te vidim ako budeš došao. Biću mrtva za nju, a i za tebe. - Sabrala se. Vreme im je skoro isteklo. -Znam koliko je voliš i kakav si ti čovek. Pružićeš joj dobar ži-vot, srećan život. Nemoj to pokvariti time što ćeš je naterati da se s ovim suoči. Molim te, obećaj mi.

- A kada budeš puštena?

- S tim ćemo izlaziti na kraj kada se to desi. Deset do pet-naest godina, Filipe. To je dosta vremena.

114

Iskrena izdaja

Stomak mu se vezao u čvor kada je zamislio. Šta bi to, razmišljao je, učinilo jednom detetu? - U redu, Naomi.

Za Kelsino dobro.

_ Hvala ti. -Tada je ustala, boreći se sa mucnmom. - Zbogom, Filipe.

- Naomi...

Ali ona je otišla pravo do stražara i prošla kroz vrata koja su se sa zveketom zatvorila iza nje. Nije se okrenula.

- Tata? - Kelsi je stavila ruku na Filipovo rame i malo ga protresla. - U kom si veku?

Usplahireno se podigao. - Kelsi. Nisam video kada si ušla.

- Ne bi video ni kolonu kamiona da je prošla ovuda. - Po-Ijubila ga je, izmakla se i zatim ga ponovo poljubila uz smeh.

- Lepo je videti te.

- Daj da te pogledam. - Da li je izgledala srećnije, pitao se. Staloženije? Pomisao je na trenutak nezahvalno izazvala nategnuto osećanje u njemu.

- Nemoguće da sam se toliko promenila za dve nedelje.

- Samo mi reci da se osećaš dobro kao što izgledaš.

- Osećam se odlično. - Sela je u stolicu i čekala da se on smesti preko puta nje. - Seoski vazduh, pretpostavljam, ne-čija druga kuhinja i fizički rad.

- Rad? Ti si radila na farmi?

- Samo u najnižim svojstvima. - Nasmejala se konobarici.

- Cašu šampanjca.

- Ništa više za mene, hvala. - Filip je ponovo pogledao u svoju kćerku. - Ti nešto slaviš?

Prajd je dobio trku danas u Santa Aniti. - Kelsi je još bi-
| rumena od zadovoljstva zbog pobjede. - Ja mu čistim šta-
kada je na Tri vrbe, pa osećam deo odgovornosti za pobe-
J maju će Yirdžinijas Prajd da ide na derbi. - Namignula

•• -To je sigurna stvar.

"ip je pijuckao vino, nadajući se da će mu ono otvoriti gr-Nisam znao da si počela
toliko... da se baviš konjima. Oni su divni. - Uzela je čašu koju je konobarica stavila red
nje i podigla je da nazdravi. - Za Prajda, najlepšeg

115

Nora Roberts

mužjaka koga sam ikad videla. Na četiri noge, svakako. - Pu-stila je da joj mehurići
pucaju na jeziku. - Pa, reci mi, kako su svi? Mislila sam da će Kendis biti sa tobom.
- Pretpostavljam da je shvatila da te želim samo za sebe na nekoliko sati. Salje pozdrave,
naravno. I Čening. Ima novu devojkicu.

- Naravno da ima. Šta se desilo s onom što je studirala fi-lozofiju?

- Tvrdio je da ga je ugušila pričom. Ovu je upoznao na za-bavi. Ona dizajnira nakit i nosi
crne džempere. Vegetarijanac je.

- To bi trebalo da potraje oko pet minuta. Čening ne mo-že da izdrži duže od toga bez
hamburgera.

- Kendis svakako računa na to. Ona Viktoriju - to joj je ime - smatra uznemirujućom.

- Pa - Kelsi je otvorila jelovnik i pregledala ga. - Sada ne-će ni naći nekoga ko je
umirujući kada je Čening u pitanju. On je još uvek njena beba.

- Najteža stvar koju svaki roditelj mora da uradi je da pu-sti svoje dete. Zato mnogi od
nas to i ne čine. - Prekrio joj je ruku svojom. - Nedostajala si mi.

- Nisam stvarno nigde ni išla. Volela bih da se ne brineš toliko.

- Stara navika, Kelsi - stegao je njenu ruku svojom. -Zvao sam te da večeraš sa mnom iz
nekoliko razloga. Nisam siguran da za jedan od njih nećeš misliti da je neprijatan, ali
smatrao sam da bi više volela da to čuješ od mene.

Ukočila se. - Rekao si da su svi dobro.

- Jesam. Radi se o Vejdu, Kelsi. Objavio je svoju veridbu. - Osetio je kako joj je ruka
omlitalavila. - Izgleda da će to biti tnalno venčanje, za mesec ili dva.

- Shvatam. - Čudno, mislila je, da još uvek ima toliko ose-ćanja koja su se uvertala i
sudaraia u njoj. - Pa, bio je to brz rad. - Procedila je dah kroz zube, iznervirana oštrinom
sop-stvenog tona. - Glupo od mene što se vredam zbog toga, ma-kar i na trenutak.

- Ljudski, rekao bih. Koliko god dugo da ste bili rastavlje-ni, razvod tek što je postao
konačan.

116

Iskrena izdaja

_To ie bio samo papir. Ja to znam. Brak se završio u Atlan-više od dve godine. - Podigla
je svoju čašu i gledala ehuriće u penušavcu. - Mislila sam da budem civilizovana i
^oželim mu sve najbolje. Ne. - Dobro je otpila. - Nadam se a će mu ona od života
napraviti pakao. Dakle, mislim da ću probati pečenu crvenu ribu. Htela bih nešto sočno.

- Bićeš dobro?

- Biću dobro. Dobro sam. - Zatvorila je jelovnik. Nakon što su naručili, uhvatila se kako
se smeška ocu. - Jesi li si se plašio da ću da se razbesnim?

- Mislilo sam da će ti biti potrebno rame za plakanje.

- Uvek mogu da se poslužim tvojim, tata, ali završila sam s plakanjem zbog nečega što je gotovo. Možda rad, pravi rad za život menja moj pogled na svet.

- Ti radiš godinama, Kelsi, još otkad si završila srednju školu.

- Ja sam se godinama igrala s poslovima. Ni jedan od njih mi nije bio važan.

- A ovo jeste? Čišćenje štala ti je važno?

Gubitak prisebnosti u njegovom glasu upozorio ju je. Pa-žljivo je birala reči. -

Pretpostavljam da se tamo osećam kao deo sistema. Nije u pitanju tek jedna trka ili jedan konj. Po-stoji kontinuitet i svako ima svoju ulogu u njemu. Neke od njih su dosadne, neke užurbane i sve se to ponavlja. Ali sva-ko jutro je novo. Ne mogu to da objasnim.

A on nikada ne bi razumeo. Sve što je znao u tom trenut-ku bilo je da je zvučala tako slično Naomi. - Siguran sam da je to uzbuđljivo za tebe. Drugačije.

Jeste. Ali je i umirujuće. I zahtevno. - Sad bi mogla i da završi s tim, rekla je sebi, i brzo nastavila. - Razmišljam o to-me da se odreknem svog stana.

Da ga se odrekneš? I, šta onda? Da se za stalno prese-"s na Tri vrbe?

Ne mora da bude tako. - Zašto je on morao da se ose-

Povredeni, pitala se, uzdahnuvši. Zašto se ona osećala

^denom čuvši da se Vejd sprema da se ponovo oženi? -

tome nismo razgovarali. Ali, razmišljala sam o tome da se

117

17

Iskrena izdaja

preselim na selo. Svida mi se da sa svog prozora gledam drveće, tata. Da gledam u zemlju umesto u zgradu pored. A veoma uživam u onome što sada radim. Volela bih da nastavi- da to radim, da vidim da li mi to ide dobro.

- Naomi utiče na tebe. Kelsi, ne možeš da dozvoliš da te takvi impulsi zavedu da pohitaš iz jednog načina života u dru-gi. Nema govora o tome da nakon tako kratkog vremena možeš da razumeš svet s kojim se igraš.

- Ne, ne mogu da tvrdim da ga u potpunosti razumem. Ali, želim da ga razumem. -

Odmakla se dok su im posluživali sa-latu. - I želim nju da razumem. Ne možeš da očekuješ od me-ne da je ostavim sve dok to sama ne učinim.

- Ne tražim od tebe da je ostaviš, ali te molim da ne pre-nagljuješ bez razmišljanja o svim posledicama. Nisu to samo romantični prizori konja u zoru ili poslednjeg galopa kroz cilj.

Ima tu i nemilosrdnosti, okrutnosti, grozote. Nasilja.

- A sve je to podjednako deo mene kao i miris knjiga u uni-verzitetskoj biblioteci.

- Hej, pa to je Kelsi, zar ne? Naomina ljupka kćerka. - Bil Kaningem je došetao do njih, s pićem iz salona u jednoj ruci i dijamantskim prstenom koji je svetlucao na drugoj. -

Nepo-grešivo sam zapamtio to lice.

Savršen trenutak, pomislila je i naterala se da se osmeh-ne. - Zdravo Bile. Tata, ovo je Bil Kaningem, Naomin kolega. Bile, moj otac, Filip Bajden.

- Hej, nek sam proklet. Godine su prošle. - Bil je ispružio ruku. - Verujem da te nisam video od dana kad si mi ukr'o Naomi ispred nosa. Predaješ, zar ne?

- Da. - S hladnoćom koja je bila rezervisana za nepažljive studente, Filip je klimnuo glavom. - Ja sam profesor na Uni-verzitetu Džordžtaun.

- Velika zverka. - Bil se iskezio i stavio ruku na Kelsino ra-me i brzo ga prisno stegnuo. - Ovde imaš>ravu lepoticu, Fil. Pravo je zadovoljstvo gledati je na stazi. Cuh da je trogodac tvoje mame danas ostavio sve iza sebe u Santa Aniti.

- Da, veoma smo zadovoljni.

- Stvari će ići drukčije u Kentakiju. Nemoj da te nagovori da staviš svoju platu na ždrepcu s Tri vrbe, Fil. Ja si imam po-118

dušo. Moram da se vra-
mam u moje ime,

•irrTu bar. Sastančić.

Dok je odlazio, Kelsi je uzela viljusku za salatu i pocela da iede, izgledajući veoma zainteresovano. " - Sa takvima želiš da se družiš?

- Tata, zvučiš kao baka. „Kriterijumi, Kelsi. Nikad ne spi> štaj kriterijume." - Ali Filip se nije nasmešio. - Tata, čovek je glupak. Veoma sličan pompeznim i hvalisavim glupacima ko-je sam sretala na univerzitetu, u reklamnim agencijama, ga-terijama. Od njih ne može da se pobegne.

- Sećam ga se - rekao je Filip kruto. - Kružile su glasine da je podmićivao džokeje da izgube ili da je namerno sateri-vao druge konje na ogradu.

Namrštila se i odgurnula salatu u stranu. - Dobro, dodaj ljigav na pompezan i hvalisav.

On je i dalje glupak i nije neko s kim nameravam da razvijam prijateljstvo.

- Kreće se u istim krugovima kao i tvoja majka.

- U paralelnim linijama, možda. Ima mnogo toga što u ovom trenutku ne znam ili čemu ne verujem kada je ona u pi-tanju. Ali znam da su Tri vrbe za nju više od ergele, da su više konji nego poslovna imovina. To je njen život.

- Oduvek je bio.

- Zao mi je. - Kelsi je bespomoćno ispružila ruke da uzme njegove. - Zao mi je što si zbog toga povređen. Zao mi je što ti je ovo što ja činim sada vratilo sav taj bol. Molim te da mi veruješ da ću, sagledavajući celinu, napraviti sopstveni izbor.

životu mi je potreban cilj, tata. Možda sam ga pronašla. Plašio se da jeste i da je više neće prepoznati kada ga bu-e dostigla. - Samo mi obećaj da nećeš prengliti, Kelsi. Ne-moj se ništa i nikome obavezati a da dobro ne razmisliš. J redu. - Oklevala je. - Nisi pitao za nju.

- Išao sam ka tome - priznao je Filip. - Hteo sam da ču-jem tvoje utiske.

Ona izgleda vrlo mlado. Ima neverovatan izvor energije. ledala sam je kako počinje u zoru i nastavlja sve dok ne Padne mrak.

- Naomi je volela da se druži.

119

Nora Roberts

Govorim o poslu - ispravila ga je Kelsi. - Ona se nikad ne druži. Barem nije dok sam ja bila tamo. Istinu govoreći, uz sav taj posao, ne vidim kako bi ikome preostalo snage za za-bavu. Ona obično ode na spavanje pre deset. - Nema svrhe, pomislila je, pominjati da Naomi ne spava uvek sama. - Veo-ma je kontrolisana i suzdržana.

- Naomi? Kontrolisana? Suzdržana?

- Da. - Zastala je, čekajući da im budu poslužena glavna jela. - Pretpostavljam da nije takva oduvek, ali to je ono ka-ko bih je opisala sada.

- Kako se osećaš prema njoj?

- Ne znam. Zahvalna sam što ona ne insistira na toj temi.

- Iznenaduješ me. Strpljivost nikad nije bila nešto od čega je ona sazdana.

- Pretpostavljam da se ljudi mogu promeniti. Možda je ne razumem, ali joj se zaista divim. Ona zna šta želi i radi za to.

- A šta je to što ona želi?

- Nisam sigurna - promrmljala je Kelsi. - Ali ona jeste.

Iz senke u baru, Kaningem je posmatrao Kelsi i njenog oca kako razgovaraju uz hranu. Lepa slika, pomislio je. Sve do-stojanstveno i sa stilom. Promućkao je led u svom burbonu.

- Prava lutka. - Rič Slejter je seo pored njega. - Ima ne-što poznato u njoj. - Smejao se, pažljivo i sam koračajući sa svojim pićem. U ovom trenutku ne bi mu trebalo zbrkati misli. - Ima valjda nečeg poznatog u svim lepim mladim ženama kad čovek zade u neke godine.

- Kćerka Naomi Cedvik. Ista ona.

- Naomi Čedvik. - Ričeve oči su zasjale, pune zadovoljstva i gorkih uspomena.

Konačno, on je i bio tu da kopa po uspomenama. I izvuče korist iz njih. - E, to je ždrebica koju čovek ne zaboravlja. Sad je susedka mog sina. Mali svet. -Uživao je u još jednom gutljaju viskija. Kvalitetnog, pošto je išao na Kaningemov račun. - Znaš, čini mi se da sam je vid'o kod malog pre par nedelja. Bacio on oko na nju, znam ja Gej-ba.

- Bio je prislan s majkom. Valjda i sleduje da će biti prislan s kćerkom. - A Gejb Slejter ne bi imao prilike da bude prislan 120

Iskrena izdaja

ednom od njih. mislio je Kaningem, da nije bilo jedne ru-ke karata. Stvari će biti drugačije.

Stvari će se promemti.

_ Ako bude dobro odigrao - nastavio je Kanmgem, cacka-iući krastu - on će izbrisati granicu između farmi.

Rič je odmeravao Kelsi sa više interesovanja. Dakle, njegov sin se

voda s kćerkom ledene kalaštura. To je nešto što

bi mogao da iskoristi. - E, to bi bilo nešto. Takva integracija bi od njih napravila najbolju jedinicu u državi, rek'o bi'.

- Mogla bi. - Kaningem je podigao prst, tražeći još jednu turu. - To me ne zanima. Ubrzo bi se ta veza malo prodrma-la. - Rukom je zahvatio orahe u činiji i ubacio tri komada u usta. Ležerno, rekao je sebi. Samo se drži ležerno. Ne bi tre-balo da Rič Slejter sazna koliko je samo polagao na taj po-sao. - Nego, ovaj posao o kom smo pričali. Mogao bi to da postigne na duge staze.

Računajući, Rič se divio dijamantskom prstenu na Kanin-gemovom prstu. - A bi li ta dodatna korist zavredila odgovara-jući bonus? -Bi.

- E, onda, videćemo šta možemo učiniti u tom pogledu. -Uputio je još jedan pogled prema Kelsi. - Videćemo šta mo-žemo učiniti. trebaće mi ti putni troškovi, Bili, mali moj. Posegavši u svoj unutrašnji džep, Kaningem je izvadio je-dan koverat. Gurnuo ga je u željne Ričove ruke ispod pulta. Uznemirujući osećaj već videnog naterao ga je da se okrene preko ramena. - Prebroj posle.

Nema potrebe, uopšte nema. Znamo se ti i ja dugo, Bi-• Verujem ja tebi. - Kad je stavio koverat na sigurno, pono-'o je podigao čašu. - I dozvoli mi da kažem da je zadovoljstvo ponovo raditi s tobom. Uzdravlje, za stara dobra vremena.

J podne sledećeg dana, Kelsi je bila usredsređena na svo-skciju vodenja konja na povocu. Petogodišnja kobila na ugom kraju bila je nestrpljiva i znala je mnogo više o čita-vom procesu od nje.

Nije se trenirao konj već Kelsi.

121

Nora Roberts

- Dovedi je do kasa, promeni joj pravac - zahtevao je Mo-zes. Devojka je imala potencijal, zaključio je. Želela je da na-uči i zato će i naučiti. - Uradiće šta god želiš.

Staviš li tamo godišnjaka, neće biti tako predusretljiv.

- Onda mi daj godišnjaka - odvrtila je i zbacila bič. -Mogu da izadem na kraj.

- Samo ti sanjaj. - Možda će joj ipak za par nedelja dode-liti jednog. Ako još uvek bude tu. Ima dobre ruke, razmišljao je, dobar glas i brze reflekse.

- Koliko dugo već ovo radi? - pitala je Naomi.

- Tridesetak minuta.

Naomi je spustila čizmu na najnižu šipku ograde. - I Kelsi i kobila još uvek izgledaju sveže.

- Obe su izdržljive.

- Hvala ti što si odvojio vreme da je učiš, Mozes.

- Nije to nikakva muka. Osim što mislim da se nameračila na moj posao.

Nasmejala se, ali je onda videla da se on i nije sasvim ša-lio. - Da li stvarno misliš da je zainteresovana za treniranje?

- Svaki put kad provedem sat vremena s njom, osećam se kao iscedena krpa. Ova devojka ne prestaje da postavlja pi-tanja. Napravio sam grešku što sam joj dao jednu od mojih knjiga uzgoja pre nekoliko dana. Kad se vratila s njom, samo što me nije stavilana kviz. Ispitivala me o naslednim faktori-ma, dominantnim i kodominantnim alelima.

- Jesi li položio?

- Jedva. Nekad sam te gledao kako ovo radiš. - Iskezivši se, izvukao je svoju ušnu školjku. - Ah, ta mašta. Čovek bez mašte je kao čovek bez duše. Imao sam čudesnu dušu kada si ti bila u pitanju.

- Još uvek je imaš. Kasnije ću ti to dokazati. Evo Meta.

- Nisam znao da si zvala veterinara.

- Nisam. - Naomi je jezikom prešla preko zuba. - Rekao je da je bio u blizini i da hoće da svrati da pogleda ždrebicu s bolnim cevanicama.

Mozes je ponovo pogledao u Kelsi. Ah, ta mašta, pomislio je ponovo. - Da, mora biti da je baš zbog toga.

122

Iskrena izdaja

Prigušivši smeh, Naomi je pozdravila veterinara. - Dakle, Met, kakva je presuda?

- Ona je dobro. Ukor nije neophodan.

- Lepo od tebe što si odvojio vreme da svratiš - proko-mentarisao je Mozes.

_ Bio sam na Longsotu. Jedan od njegovm zdrebaca se povredio.

- Nešto ozbiljno?

- Moglo je da bude. Punktura. Bila je mala, lako ju je bilo prevideti. Prilično se inficiralo.
- Zadržani pogled mu je bio prikovan za Kelsi dok je govorio. - Morao sam da napravim prorez. Šteta. Džemison kaže da je konj trebalo da ide u Hijaleju sutra.

- Tri Ejsiz? - Tog trenutka puna sažaljenja, Naomi je stavi-la ruku na Metovu. - Gejb je trebalo da ide s njim, Taj konj je trčao kao san.

- Obojica će za sada ostati kod kuće.

- Zvaću Gejba kasnije. Da pokušam da ga oraspoložim.

- To mu je potrebno. - Met je ponovo usredsredio pažnju na Kelsi. - Ovde svi izgledaju zdravo. - Kelsi ga je pozdravi-la brzo mu mahnuvši i on se iskezio. - Izgleda kao da je to ra-dila čitavog života.

Kada se Mozes sažalio na njega i pokazao Kelsi da stane, ona je došetala konja do ograde. - Ona je tako blage prirode. - Protrljala je svoj obraz uz kobilin. - Volela bih da mi daš ne-ko derište, Mozes, da bih mogla da se osećam kao da posti-žem nešto.

- Sva putovanja započinju jednim korakom. Videćemo ko-liko njih ćeš još da napraviš pre nego što se sapleteš.

- On mi stalno podiže samopouzdanje. - Podigla je pa-mučnu kapu koju je nosila. - Dakle, Met, je li ovo službena ili Privatna poseta?

I jedno i drugo. Morao sam da svratim na Longšot.

- Stvarno? - Sto je ležernije moguće, Kelsi je izvodila ko-3'lu iz padoka. - Neki problem?

- Povreda - i zatim je ponovio objašnjenje.

~ Ali Tri Ejsiz je izgledao fantastično poslednji put kada sam ga gledala kako trči. Kada se to desilo?

123

- Sudeći po onome kako izgleda, pre tri ili četiri dana.

- Trčao je na Čarls Taunu pre tri dana. Pobedio za celu du-žinu. - Mršteći se, mazila je kobilu. - Punktura?

- Veličine jeftinog eksera, tačno iznad gležnja.

- Kako do toga dolazi?

- Moglo je da se dogodi u transportu, neka oštra ivica. To je verovatno. Nije verovatno da je namerno.

- Misliš da je neko mogao da povredi ždrepcu da ne bi mo-gao da trči ili nešto gore od toga?

- Nije verovatno - ponovio je Met. - Nije bilo tako ozbilj-no.

- Kako to lečiš?

Slušala je pažljivo dok je govorio o pravljenu proreza i an-tisepticima, o razlici između punktura i rascepa.

- Vidiš na šta mislim? - promrmljao je Mozes Naomi. -Sledeće što će da uradi je da će početi da buba knjige iz ve-terine. Oči su mu zaškiljile dok je gledao prema konjušnicama. - Očekuješ nekog?

- Ne. - Naomi je napućila usne i proučavala mladića koji se približavao. Vitak, uskih ramena i lepog lica. Leviske i duks. Dovoljno običan, mislila je. Ali su ga čizme odavale. La-ko su mogle da koštaju trista dolara.

- Zna li iko kauboja?

- Hmm? - Radoznala, Kelsi se okrenula i ispustila krik oduševljenja. - Čening! - Potrčala je napred, slomivši Meto-yo srce kada se obema rukama bacila oko vrata mladiću. -Šta radiš ovde?

- Mislio sam da overim ovo mesto pre nego što se zapu-tim u Loderdej. Prolećni raspust,

- Zar to nisi prerastao?

- Prerastao devojke u bikiniju? Ne bih rekao. Coveče, po-gledaj se. Izgledaš kao reklama za život na selu. - Prebacio je ruku preko njenih ramena i pogledao u trojku kod ograde. - Nemoj mi reći da je to tvoja majka.

- To je Naomi. Dodi, upoznaću te. - Ruku je ostavila oko njegovog struka. - Čening, ovo su Naomi Cedvik, Mozes Vaj-tri i Met Ganer. Čening Ozborn, moj polubrat.

124

Iskrena izdaja

— Dobrodošao na Tri vrbe. - Naomi je pružila ruku, zaba-vljena i šarmirana kada ju je Čening prineo usnama. - Kelsi mi je govorila o tebi.

- Samo dobre stvari, nadam se. Fenomenalno vam je ovo mesto ovde.

- Hvala. Povešćemo te u obilazak. Nadam se da možeš da ostaneš neko vreme.

- Slobodan sam. - Ne mogavši da odoli, pružio je ruku preko ograde da pomazi kobilin nos. - Krenuo na Floridu na nedelju-dve.

- Da bulji u studentkinje - ubacila se Kelsi. - Čening se sprema da studira medicinu, pa to zove časovima anatomije.

On se iskezio i podigao ruku da češka kobiline uši. - Hej, mladošt leti. Pitaj koga hoćeš. Jesam li prekinuo nešto?

- Ni slučajno - uverila ga je Naomi. - Stigao si tačno na vreme za ručak. Met, pridružićeš nam se, zar ne?

- Voleo bih da mogu. Moram da odem na farmu Bartiet. Jedno od njihovih ždrebadu ima bolove u truhu.

- Hej, ti si veterinar? - ohrabrio se Čening. - Uvek sam mislio da je super lečiti životinje. One se ne bune koliko Iju-di - brzo je dodao kada ga je Kelsi prostrelila iznenadenim pogledom.

- Ima i toga. Ali ljudi najčešće ne grizu i ne ritaju se. Neki drugi put, Naomi, hvala. Kelsi, bilo je lepo videti te ponovo. Drago mi je što smo se upoznali.

Otratiću te. Kelsi, dovedi Čeninga kada budete spremni.

- Pošto te poznajem, vidim da si sad spreman. Hoćeš li u obilazak kad jedemo?

- U redu što se mene tiče.

- Nisam znala da si zainteresovan za lečenje životinja. Slegao je ramenima, postidevši se.

- Samo u prolazu. To je stvar iz detinjstva.

Počeli su da hodaju polako. - Sećam se da si hteo da spa-šavaš ptice kada su udarile u prozor. I ona stara džukela pu-na buva koju si jednom doveo kući, hramala je?

125

Nora Roberts

- Da. - Nasmehio se, ali osmeh nije stigao do njegovog pogleda. - To je mama osujetila. Odvela ga u kafileriju. Vero-vatno je poslednju milju prešao na tri noge.
- To sam zaboravila. - Stavila je glavu na njegovo rame. -Plašila se da će se okrenuti. Mora da je imao sto godina.
- Nije bio čistokrvan - ispravio ju je Čening i slegao rame-nima. - Ništa posebno. Nikad nije mogla da trpi životinje u kući zbog svoje alergije. Osim toga, kao što rekoh, bila je to decja stvar.
Kako to da taj rezignirani ton u njegovom glasu nije čula ranije - pitala se. Možda ga nije slušala. - Želiš li da posta-neš doktor, Čening?
- Porodična tradicija - rekao je lako. - Nikad nisam razmi-šljao o tome da budem bilo šta drugo. Oh, osim da budem astronaut, kada sam imao šest godina. Muški deo porodice Ozborn su hirurzi, i to je to.
- Kendis te nikad ne bi terala da radiš bilo šta a da zna da tvoje srce nije u tome. Čening ju je zaustavio polusmehom i pogledao je. - Kels, imala si osamnaest godina kada su se oni venčali i bila si jed-nom nogom van kuće. Mama rukovodi stvarima. Ona to radi suptilno i radi to dobro. Ali ja i profa, mi uglavnom radimo ono što nam se kaže.
- Ljut si na nju zbog nečega. O čemu se radi?
- Ma, oduzela mi je džeparac od starateljskog fonda zato što sam odustao da pohadam ceo kurs ovogjeta. Hteo sam da radim, znaš. Da osetim malo pravi život. Čekala me neka tezga na građevini. Znaš ono, da bih nosio kacigu i ispuštao bezobrazne zvuke i slao poljupce sekretaricama koje prolaze u vreme ručka. Samo sam hteo da napravim pauzu od učenja na nekoliko meseci.
- To zvuči razumno. Možda ako ja budem razgovarala s njom...?
- Ne, nije zadovoljna ni tobom u ovom trenutku. Cela ova stvar- rekao je, rukom obuhvatajući farmu. - Ona to doživlja-va kao pritisak na profu. Veličanstvena Milisent pothranjuje tu neurozu.

126

Iskrena izdaja

Kelsi je ispustila dah. - Dakle, u istom smo sosu. Slušaj, • Si li se stvarno namerio na Loderdejl i bikinije?

_ Ako hoćeš da mi kažeš da treba da idem kući i pomirim

*?6

- Ne. Htela sam da ti predložim da ovde provedeš proleć-ni raspust. Ne verujem da bi se Naomi protivila ako bi ostao ovde sa mnom i s konjima.

- Izigravaš stariju sestru.

- Da, imaš neki problem?

_ Ne. - Nagnuo se i poljubio je u čelo. - Hvala, Kels.

127

Iskrena izdaja

Glava deveta

Konjušar se zvao Mik. Rodio se i odrastao je u Virdžiniji; voleo je da se hvali da je o konjima zaboravio više nego što većina ljudi o njima ikad nauči. To je verovatno bilo tačno. To-kom svojih pedesetak godina života pored konjičkih trka, sva-kako da je isprobao svaku njihovu stranu. U mladim godina-ma probijao se od štalskog momka do vežbača. Cesto se hvalio i kako je jahao konje za gospodina Kaningema dok je ovaj bio na vrhuncu slave.

Pre nego što je napunio dvadeset, još uvek je bio sitan i dovoljno lagan za džokeja. Iako nikada nije uznapredovao od šegrta do kalfe, nosio je džokejsku bluzu. Nije voleo da ljudi to zaboravljaju.

Za kratko i nezaboravno vreme, uz pomoć blefa se našao na trenerskom mestu na maloju ergeli na Floridi. Čak je i go-dinu dana bio vlasnik jednog ždrepcu - ili barem njegovih pet-naest procenata. Možda konj nikada nije dostigao svoje mogućnosti, dokazujući da nije bio ništa više od Jutarnje Slave - brz na vežbalištu, ali ne i na stazi. Ali, Mik je bio vlasnik, a to je jedino bilo važno.

Vratio se na farmu Kaningem kada je čuo da je prešla u druge ruke. Mesto konjušara ga je zadovoljavalo, posebno zato što je Gabrijel Slejter imao izgled pobednika. Oduvek je tako izgledao, u Mikovom pamćenju.

Uživao je u činjenici da su mu mladi pomoćnici uvek popuštali. Možda ga jesu iza leđa zvali Paun zato što je stalno nosio jarkoplavu kapu i bio sklon šepurenju. Ali, to su činili s namernošću.

Njegovo usko, oštro lice, bilo je poznato na svim trkalištima, od Santa Anite do Pimlika. Mik je tako želeo.

- Spora je staza - prokomentarisao je Bogs i pažljivo zavijao cigaretu.

128

~IVni7jē~k7irTiuo glavom. Jutarnji pljusak je prešao u kišu ko-ak je neprekidno sipala i to je bilo u redu. Slejterov Dabl or No-ting se presijavao na blatnjavoj stazi.

Bilo je to ono otegnuto doba dana između treninga i starta Mik je seo pod ispušnik, posmatrajući kako kiša kaplje sa nadstrešnice, i razmišljao o deset dolara koji su ga svrbeli u džepu. Rešio je da ih stavi na Dablovu pobjedu i gleda kako se množe.

Izvukao je nagnužvanu kutiju malbora da bi zapalio jednu sa Bogsom.

Bilo je tiho. Džokeji bi trebalo da su bili u svojim sobama ili u sauni da bi prenojanjem skinuli još pola kila pre starta. Treneri su iščitavali svoje knjige, a vlasnici šćućureni unutra uživali u toploti i kafi. Bilo je malo aktivnosti u štalama, ali će one uskoro ponovo oživeti.

V

- Čudno je videti ovde ovu malu gospođicu Naomi - rekao je Mik razgovora radi. - Došla na konju na Longshot pre neku nedelju i odjahala mokra do gole kože.

Bogs je klimnuo glavom i otpuhnuo dim. - Čuh.

- Bila na onom tvom čilašu. Fino izašla s njim na kraj.

- Jaše k'o njena majka. Slika i prilika.

Sedeli su, dvojica neženja celog svog života, i pušili u tišini.

Citavih pet minuta je prošlo dok Mik nije ponovo progovorio. - Neko drugi je doš'o u štalu tog dana.

Je li? - Bogs ne bi pitao ko. Oni nisu tako razgovarali. - Nisam ga vid'o ovde dugo, ali sam ga bogme prepozn'o. Bacio je malećni opušak svoje cigarete u baru i gledao kako se gasi cvrčeci. - Nisam se setio kak'je veze on ima sa še-fom dok ih nisam vid'o zajedno.

Tad sam se bogme dozv'o pa-eti. Sećam se kad je gospodin Slejter radio k'o štalski moćka za gospođinu Kaningema.

- Jes'. Pre oko petnaes't godina. Posle je doš'o na Tri vrbe. ust o neko vreme.

Godinu il' dve. Dobar radnik, nikad nam nije skid'o gla-sad ne govori ništa što ne treba da se kaže. Uvek bio sa-- Kratko se prigušeno nasmejao. - Nisam verov'o ikad raditi za njega.

129

Nora Roberts

- Napravio nešto od sebe.

- To jeste. Mnogima ne bi palo na um da može, kako je ne-kad visio ovde i kock'o se na kartama. Mislili - još jedan dri-pac sa staze. Ali ja sam znao da nije.

- Dečko mi uvek bio drag. - Bogs je protrljao modricu na podlaktici, gde ga je jedan godišnjak uštinuo. - Uvek je iz-gled'o posebno. I sad tako izgleda.

- Istina. Bio sam tamo kad je Lipski 'teo da ga ubode. Ni tad nije rek'o više no što je mor'o.

Bogs je pljunuo na mokro tlo, više kao komentar na Lip-skog nego iz nužde. - Nema mesta pijanom čoveku pored ko-nja.

- To pravo kažeš. - Mik je ponovo ućutao i zaludno mislio o tome da zapali još jednu. - Gospodinu Slejteru, njemu pi-janci ne trebaju. Zaboravio sam da mu se otac davio u flaši dok ga nisam vid'o kod štale tog dana.

- Rič Slejter? - Bogs je postao zainteresovan. - Doš'o na Longšot?

- To ti kažem. Onaj dan kad je devojčica gospodice Nao-mi odjahala mokra. Sav se doter'o k'o neki prodavac biblija. - Da bi više uživao u toj razmeni informacija, Mik je odlučio da se prepusti toj drugoj cigareti. - Malo su pričali. Nisam mog'o da čujem šta je rek'o gospodin Slejter. Tom dečku ne mož' ni pročitati s lica. Ima kockarske oči. - Otpuhnuo je dim, a onda duboko udahnuo, siguran da je zainteresovao svog starog prijatelja. - Al' mog'o si da čuješ starog kako se sme-je i razglaba da je pun k'o brod i da je samo doš'o da vidi ka-ko je dečko.

- Da ga zacepi, pre će biti.

- To moraš pomisliti. Nije mi se svidelo kako je odmerav'o kuću, k'o da sabira cifre na kompjuteru. Poli je držala godi-šnjaka na povocu. Gospodin Slejter ga je nazv'o Insajd Strejt. Ima dobre ruke, ta Poli, baš dobre.

- Jes' - složio se Bogs, ne videvši ničeg čudnog u Miko-voj zaobilaznoj priči. Klimnuo je glavom u znak pozdrava jed-nom od konjušara sa trkališta. - Dobar menadžer za godi-šnjake. Može biti da Mozes za to obučava gospodicu Kelsi na Tri Vrbe. Stari Čip ponovo pominje penziju.

130

Iskrena izdaja

o. Samo baca prašinu u oči. I tako - Mik je vo došao na priču - gospodin Slejter ode u kuću. Stari Rič muva se okolo i nateže iz pljoske. Srebrne, onako sjajne. Pričvrljio maio Džejmisona. Ispitiv'o ga, valjda. Onda se go-spodin Slejter vratio, dao starom ček i šutnuo ga napolje. Onako fino, ali ga ipak šutnuo.

- Nikad nisam mario za Riča Slejtera.

- Ni ja. Neki kažu - iver ne pada daleko od klade. Ali valj-da se kod ove dvojice daleko otkotrlj'o. Ima on stila, gospo-din Slejter. I sluša te kad mu nešto kažeš. Pre neki dan me pi-ta šta mislim o toj punkтури na prednjoj nozi Tri Ejsiza.

- To je dobar konj.

-To jeste. I ja kažem gospodinu Slejteru, ne bi' ja rek'o da je to b'la neka nezgoda. On me samo gleda, i reče mi hvala, onako stvarno uljudno. - Kosti su mu pucketale dok se podizao. - Idem da bacim pogled na Dabla.

- A ja bi' mog'o jednu kafu.

Rastali su se i Mik je ušetao u mrak štale. Kiša je dobova-la po krovu, prigušujući zvuke konja koji su se premeštali u boksovima. Neki konjušar je nameštao prekrivač na ždrebicu. Mik je zastao za trenutak, proučavajući njene linije.

Pomalo krupna spreda, zaključio je. Ždrebica će se verovatno gegati. Dabl nema takav problem. Bio je tačno šesnaest inči visok, potpuno vran, sa odličnim nagibom u plečkama i kratkim, snažnim telom koje je imalo dovoljno mesta za srčanost.

Više od bilo čega drugog, Dabl je imao hrabrosti. Mik je odšetao nazad do boksa. Voleo je da sa Dablom malo pročaska pre trke. I da se zagleda u ždrepceve oči i vi-d' da li je dan za kladenje.

E pa, dečko, prizvali smo malo kiše samo za tebe. - Mik

J otvorio vrata od boksa i smrknuo se. - Šta ti, dodavola, raš ovde, Lipski? Nemaš ti šta da tražiš oko konja gospodina era.

Lipski je ostao zgrčen i odmeravao Mika dok je ovaj rukom 5'azio uz i niz Dablovu nogu.

- Samo gledam. Mislio sam da I mogao da stavim neku opkladu.

131

Nora Roberts

Ti samo izvoli, ali se čisti odavde.

- Idem. Idem. - Lipski se pod uglom okrenuo, ali su ga Mi-kove oči pažljivo posmatrale.

- Sta to, dodavola, radiš s tim? - Jednim žustrim pokretom, Mik je šćepao ruku Lipskog. Na prigušenom svetlu je bljesnuo sjajan nož tanke oštrice. - Ti prokletniče. Hteo da ga isečeš, je l' da?

- Nisam nameravao da ga povredim. - Podozrivo, Lipski je pogledao u vrata boksa. Nije imao mnogo vremena. - Hteo sam samo da sredim da se ne trka danas. - Ili ikad više, mislio je, kad mu preseče tetivu. - Slejteru je to sledilo.

- Ti si dobio što ti je sledilo - ispravio ga je Mik. A niko ne petlja s mojim konjima. Ti propalice, ti si sredio i Tri Ejsiza.

- Ne znam o čemu ti to. Vidi, ovo je bila loša ideja. Ništa nije bilo. Vidiš i sam da ga nisam ni pipnuo.

- Pogledaću, nego šta. Sada ćemo da odemo da vidimo šta će gospodin Slejter da uradi kad ovo čuje.

Lipski je odskočio nazad, besan što je koščati starac imao tako čelični stisak. - Nećeš me prijaviti.

- Malo sutra neću. Prijaviću te, a ako si nešto uradio ovom ždrepcu, pljunuću ti na grob ako gospodin Slejter odluči da te ubije.

- Nisam mu dir'o prokletog konja. - Očajan, Lipski se pro-bio. Kako su dvojica muškaraca počela da se rvu, Dabl je ner-vozno poskakivao na stranu.

Nož je sekao kroz vazduh i kad mu je Mikova podlaktica skrenula putanju, vrh je zasekao ždrepcovu slabinu. Preneražen bolom, Dabl se propeo. Mik je opsovao i udahnulo vazduh da bi viknuo. A onda vazduha više nije bilo, kad se ostrica za-rila odmah iznad njegovog pojasa.

- Isuse. - Zapanjen kao i njegov protivnik, Lipski je izvu-kao oštricu i buljio u krv koja se širila. - Isuse Hriste, Mik. Ni-sam hteo da te ubodem.

- Skote - uspeo je da izgovori Mik. Zateturao se napred baš kada se propeo ždrebac, uzburdan i prestravljen mirisom krvi. Kopito je zakačilo koren Mikove lobanje. Nakon jednog snažnog bljeska bola, više nije osećao ništa, čak i kada je pao

132

Iskrena izdaja

dok su se ždrečeva kopita obrušavala po nje-, v licem

Uprestravljeni Lipski samo što nije izleteo iz boksa, ali je ostao'j šćućurio se u ćošku. Nije on kriv, govorio je sebi. Do-davola, nije on nikakav ubica. Nikad ne bi nožem krenuo na Starog' Mika, pogotovo što je video kao da je sasvim trezan. Brišćuci pesnicom svoja znojem oblivena usta, uzmakao je ka yratima. Spustio je krvavi nož u svoju ćizmu pre nego što se nećujno iskrao iz boksa. Pognut, pohitao je na kišu. Bilo mu je potrebno piće.

- Ovo je super. - Cening je stajao na mokrim tribinama i jeo viršlu. - Mislim - rekao je s punim ustima - ko bi rekao da ovde ima toliko toga? Ovo je kao da gledaš probu za neki fe-nomenalni komad sa Brodveja.

Šarmirana njime, Naomi se nasmešila. Da je sama birala brata za svoju kćerku, bio bi to Ćening Ozborn. - Žao mi je što nismo mogli da obezbedimo bolje vreme.

- Ma, to samo pojaćava dramu. Konji grme kroz kišu, bo-je se vijore, blato prska. - Iskezio se i sprao viršlu koka-ko-lom. - Jedva ćekam.

- Pa, uskoro će - uverila ga je Kelsi. - U stvari, mora da samo što nisu poćeli da pripremaju konje za izvođenje na start. Hoćeš li da pogledaš?

- Obavezno. Baš lepo od tebe, Naomi, što si mi dozvolila da budem ovde.

- Samo mi je drago da si izabrao nas umesto sunca, pe-ska i bikinija.

- Ovo je bolje. - Pokretom ruke koji se dopao Naomi, po-d'o joj je da ga uhvati za ruku. - Kad se vratim sledeće ne-

eUe, mogu da se hvalim svim svojim izgorelim, mamurnim dnjgarima kako sam bio s dve prelepe žene.

Sta je s vegetarijankom? - pitala ga je Kelsi.

- Kojorn, Viktorijom? - Osmeh mu je bio brz i nezaintere-ćovan. - Sutnula me kad ie shvatila da sam nepreobrativ me-sožder.

- Veoma kratkovidno od nje - zaključila je Naomi.

133

- To sam i ja rekao. Ja sam premija, je l' da, Kels? - PQ-gledao je u svoju polusestru i video da je njena pažnja usred-sredena na nešto drugo. Tako, dakle, mislio je proućavajući Gejba. Taj pogled u Kelsinim očima nije video dugo, dugo pre toga. - Neko koga poznaješ?

- Hmm? Oh. - Odsutna, dohvatila je obod svog šešira i popravila ga. - Samo sused.

Gejb je prekinuo svoj razgovor sa Džejmisonom i okrenuo se gledajući ih kako prilaze.

Dodavola, ta žena je dobro izgledala mokra. Njegov pogled je sa nje prešao na muškarca ko-ji joj je prebacio ruku preko ramena.

Premlad da bi bio konkurencija, zaključio je. Sumnjao je da momak uopšte ima dovoljno godina da bi smeo da kupi pivo. Ali, bilo je u njegovom položaju ruke nečeg teritorijalnog, a u njegovom pogledu mešavine radoznalosti i upozorenja.

Njen polubrat, zaključio je Gejb, i pošao im u susret.

- Zar se još nisi osušila? - rekao je Kelsi i gledao kako joj tračak iznerviranosti preleće preko lica.

- Danas je novi dan, Slejteru. Ovo je Cening Ozborn, Ga-brijel Slejter.

- Lepo što si mogao sestri da dodeš u posetu.

- I ja tako mislim.

Gejba je zabavljalo što je Čeningingov stisak ruke bio za nekoliko nepotrebnih stepeni prejak za jedno rukovanje. -Kako je kobila, Naomi? Nameravao sam da dodem i pogledam je.

- Definitivno je ždrebnna. I zdrava. Cula sam za Tri Ejsiza juče kad je Met svratio.

Oporavlja li se dobro?

Gejbove misli su se smrknule, ali su mu oči ostale mirne. - Da. Vratice se on u top-formu za par nedelja.

- Tvoj Dabl or Noting trči danas, zar ne?

Gejb je ponovo pogledao u Kelsi. U želji da je dodirne i iz-nervira, zglobovima prstiju joj je prešao preko obraza. - Pra-tiš konkurenciju, draga?

- Moglo bi se reći. Tvoj ždrebac ide s našim glavu-glavu.

- Hoćeš još jednu sporednu opkladu? Još mi duguješ de-set dolara.

134

Iskrena izdaja

_ U redu. U duhu svega, recimo... duplo ili ništa.

I Važi Hoćeš li da pogiedaš pobednika?

_ Već sam videla Virdžinijas Prajda, hvala na pitanju.

iskezio se i uzeo je za ruku. - Dodi.

Gledajući kako je odvodi, Čening se namrštio. - Traje li to već dugo?

- Počinjem da mislim da je tako. - Gledajući za njima, Na-omi je protrljala svoj mokri nos. - To te zabrinjava?

- Teško je podnela tu celu stvar oko razvoda. Ne želim da neko to zloupotrebljava.

Koliko znaš o njemu?

- Poprilično, u stvari. - Naomi je uzdahnula. - Ispričaću ti kasnije. A sad bismo mogli da krenemo za njima da ti ne bi vi-še brinuo.

- Dobra ideja. - Pogledao ju je dok su hodali ka štali. -Dobra si ti, Naomi.

Zadovoljna, uhvatila ga je za ruku. - I ti si, Cening.

- Znaš da hoću da te isprašim na stazi, Slejteru, ali mi je žao zbog Tri Ejsiza.

Pretpostavljam da ne mogu ništa da uči-nim, ali...

- Pala si na njih, zar ne?

Kelsi je podigla obod šešira da bi ga bolje pogledala. - Na koga?

- Konje.

Slegnula je ramenima i nastavila da hoda ka stražnjoj stra-ni štala. - Pa šta i ako jesam?

Dobro ti stoji, to kako te to umekšava. - Namerno ju je usporio. Hteo je još jedan trenutak pre nego što stignu do boksa. - Kada ćeš opet doći?

Nije se pretvarala da ga je pogrešno razumela, ali je iza-brala da izbegne odgovor. - Bila sam zauzeta. Mozes mi za-daje dosta poslova.

- Da li bi više volela da ja dodem kod tebe?

- Ne. - Iznervirana, pogledala je preko ramena. Naomi i n|ng su bili samo nekoliko koraka iza njih. - Ne - ponovila

I ovo^nije vreme za razgovor o tome.

Misliš li da bi me tvoj brat uhvatio za gušu ako bih te po-
o i poljubio baš ovde?

135

Nora Roberts

- Naravno da ne. - Dostojanstvo ju je izdavalo. - Ali bih ja mogla da to učinim.

- Izazivaš me, Kelsi. - Umesto toga, prineo je njenu ruku svojim usnama. - Večeras - promrmljao je. - Hoću da te vi-dim večeras.

- Imam društvo, Gejb. Cening je u poseti.

- Večeras - ponovio je Gejb. - Dodi k meni ili ću ja doći k tebi. Izbor je tvoj. - Zaustavio se kod boksa, držeći njenu ru-ku u svojoj. - Zdravo dečko. Spreman za... - prekinuo se kad je primetio liniju krvi na crnoj dlaci, još uvek crvenu i svežu. - Dodavola.

Odgurnuo je vrata i jedva kročio unutra kada je video pre-savijeno telo na slamnatoj prostirci.

- Ostani tu. - Ne gledajući, ispružio je ruku da zaustavi Kelsiv

- Sta mu se desii? Jadničak, krvari. - Usredsredena na ždrepcu, Kelsi je pošla napred.

Kako je Gejb bio primoran da zgrabi ular da bi spečio konja da se propne, videla je priliku ispruženu u krvavom senu. - O, bože! O, bože, Gejb.

- Drži ga! - Uzviknuvši komandu, Gejb je obmotao Kelsi-ne mHtaye prste oko ulara.

- Šta se desilo? - Uplašena belilom Kelsinih obraza, Nao-mi je potrčala napred. Dah joj je šištao kroz zube. - Zvaću hitnu pomoć. - Stegla je Kelsinu ruku. - Možeš li to?

Kelsi je trepnula, klimnula glavom i nakašljala se. - Da, da, dobro sam. - Ali, bila je dovoljno gadljiva da se okrene na drugu stranu od onoga što je ležalo u uglu boksa.

- Oh, čoveče... - Cening je progutao knedlu i zatim stao izmedli Kelsi i Gejba koji je čučao nad telom. - Ja se tek spremam da studiram medicinu - rekao je tiho i čučnuo dole.

- Ali, možda...

Bio je dovoljan samo jedan pogled izbliza i shvatio je da bi bio bespomoćan sve i da je bio vešt i iskusan hirurg poput svog oca.

Krv je bila svuda; lokve krvi su se zgrušavale u zamrlja; nom senu. Rupa sa stražnje strane njegove lobanje bila je pu-na krvi. Jarkoplava kapa, sada prožeta crvenom, bila je deli-mično ispod prostirke.

136

Iskrena izdaja

_ Koni mora da je pomahnitao - rekao je Čening sumorno. _ Kelsi izadi odatle. Skloni se od njega.

1 Ne. Držim ga. - Boreći se za vazduh, pomazila je ždrepc-čev vrat. - On se tresse.

Prestravijen je. Dodavola. Upravo je ubio tog čoveka!

- Ne, nije on. - Gejbov glas je bio tih i čvrst. Pažljivo je prevrnuo Mika. Konjušareva uzdignuta majica otkrila je gad-nu ubodnu ranu u stomaku. - Ali neko jeste.

Kasnije, Kelsi je stajala drhteći na kiši i pokušavala da se pretvara da pije kafu koju ju je Čening naterao da popije.

- Treba da odeš odavde - ponovio je on. - Daj mi da te po-vedem kući, ili barem u klub.
- Ne. Dobro mi je. Moram da sačekam. Jadan čovek. -Pogledala je na drugu stranu, prema štalama. Više ništa nije izgledalo ni energično ni glamurozno. Bilo je jednostavno blatnjavo i sumorno. Ljudi su stajali u malim grupama gleda-jući u štalu i čekali. - Gejb je dugo unutra sa policijom.
- Može on s tim da izade na kraj. - Pogledao je u Naomi koja je sedela na buretu pod ispuhom. - Možda bi trebalo da odeš do svoje majke. Ona stvarno izgleda preplašeno. Kelsi je gledala u ulaz štale. Htela je da bude unutra, da čuje šta se govorilo, da zna šta se činilo. - Gejb i ja smo ga pronašli - mrmljala je. - Osećam se kao da treba da pomog-nem.
- Onda idi i pomoz Naomi.
Kelsi je snažno uzdahnula. - Dobro. U pravu si. - Ali, bilo je teško otići tamo i susresti se sa praznim izrazom u Naomi-nim očima. - Uzmi. - Držala je nenačetu kafu. - Konjak bi bio bolji, ali ga nemamo pri ruci.
Hvala. - Naomi je prihvatila šolju i naterala se da popije 9utljaj. Ovo nije imalo nikakve veze sa njom, podsetila se po-novo. Policija ne bi došla, ovog puta je ne bi odvela. - Jadan Mik.
- Jesi li ga dobro poznavala?
• Tu je bio dugo. - Ponovo je srknula. Ne, nije imala tu ša-narajuću toplinu konjaka, ali je pomagala. - On i Bogs su jed-

137

Nora Roberts

nom nedejno igrali remi i tračarili kao dve bake. Pretposta-vljam da je Mik o mojim konjima znao koliko i o Gejbovim. Bio je odan. - Drhtureći, udahnula je vazduh. - I bio je bezopa-san. Ne znam ko je ovo mogao da mu uradi.
- Policija će saznati. - Nakon trenutka oklevanja, spustila je ruku na Naomino rame. - Hoćeš li da te odvedem kući?
- Ne. - Naomina ruka je pošla gore i prekrila ruku njene kćerke. Obe su shvatile da je to bio prvi put da su se dodir-nule bez zadržke. - Žao mi je, Kelsi. Ovo je za tebe užasno iskustvo.
- Za sve nas.
- Poštedela bih te ovoga. - Pogledala je na gore i oči su joj se susrele sa Kelsinim. - Ali, ja baš nisam od koristi u ova-kvim okolnostima.
- Onda ću ja morati da budem. - Kelsi je okrenula glavu tako da su im se prsti ukrstili. Naomini su bili kruti i hladni. -Ti ideš kući - rekla je čvrstq. - Policija će možda hteti da raz-govara sa mnom, pa će te Čening odvesti.
- Ne želim da te ostavim ovde samu.
- Nisam sama. Tu je Gejb, a i Mozes. Bogs. - Pogledala je u pravcu starca koji je sam stajao na kiši, oplakujući. - Nema svrhe da ostaješ kada si tako uznemirena. Idi kući, okupaj se i lezi. Popeću se kod tebe čim budem stigla. - Glas joj se umekšao i nagla se bliže. - A i ne želim da Čening bude ov-de. Osećaće se kao da radi nešto vrlo muževno ako te bude odveo odavde.
- To si lepo dodala. - Mrzeći sebe zbog svoje slabosti, Na-omi je ustala. - U redu, idem. To što se motam oko mesta zlo-čina ionako samo izaziva dodatna nagadanja, ali, molim te, nemoj ostati duže nego što moraš.
- Neću. Ne brini.

Kada je ostala sama, Kelsi se smestila na bure sa kog je ustala njena majka i pripremila se da čeka.

Nije prošlo mnogo vremena.

Uniformisani policajac je izašao napolje, gledao u grupu ljudi i usredsredio se na nju. -

Gospodica Bajden? Kelsi Baj-den?

138

Iskrena izdaja

_ Da.

_ Poručnik bi želeo da razgovara s vama. Unutra.

_ y recju. _ Nije obraćala pažnju na ispitivačke poglede i sišla je sa bureta.

Unutra je bila u toku uobicajena procedura posle ubistva. Snimane su poslednje fotografije, razvučena je žuta traka ko-ja ograđuje donji kraj štale.

Gejbove oči su sinule kada ju je ugledao. - Rekao sam vam da nema potrebe da ona bude ovde.

- Oboje ste našli telo, gospodine Slejter. - Poručnik Rosi je preskočio traku i klimnuo glavom prema Kelsi. Bio je dva-desetogodišnji veteran u službi, sa grubim, ali lepim licem i bistrim očima policajca. Njegova kosa, tamna i gusta, proša-rana dostojanstvenim sedim vlasima, bila je samo jedna od stvari na koje je bio sujetan. Njegovo telo je bio hram, pun vi-tamina i zdravih sokova od stroge niskokalorične dijetete i is-tesan vežbama. Možda je provodio najveći deo svog vremena za radnim stolom i sa telefonskom slušalicom na uhu, ali to nije značilo da treba da se opusti.

Voleo je svoj posao i uživao u proceduri. A nije podnosio ubistva.

- Gospodice Bajden, hvala vam što ste sačekali.

- Zelim da saradujem.

Odlično. Možete početi time što ćete nam reći tačno šta se jutros desilo. Ovde ste od svitanja.

- Tako je. - Rekla mu je sve, od izvođenja konja iz prikoli-a do jutarnjih treninga. - Ostali smo neko vreme na stazi. "oj polubrat je prvi put ovde i mislili smo da bi voleo da gleda kako pripremaju konje za start.

- A to je bilo otprilike u koliko sati?

Blizu podneva. Ovde je tnrno otprilike između deset i ieva. Hodali smo ovuda od staze i sreli Gejba. On je bio

J stali, razgovarao sa svojim trenerom.

ogledala je preko Rosijevog ramena da bi ga ugledala i s 3|m uzasom posmatrala kako sjajnu plastičnu kesu iznose na nosilima.

139

Nora Roberts

Psujući sebi u bradu, Gejb se provukao ispod trake i zaklo-nio joj pogled. - To ne mora sad da se radi. I pogotovo ne ov-de.

- Ne, u redu je. - Kelsi je spremno progutala knedlu. - Ra-dije bih da završimo s tim.

- Hvala vam. Dakle, sreli ste gospodina Slejtera baš ovde ispred?

- Da, razgovarali smo par minuta, zadirkivali jedno drugo zato što imamo konje koji se trkaju u istoj trci. Došla sam sa Gejbom da vidim njegovog ždrepcu. Moja majka i polubrat su bili malo iza nas.
- Vaša majka?
- Da. U stvari je njen konj trebalo[^]da se takmiči sa Gejbo-vim. Ona je vlasnik Tri vrbe. Naomi Cedvik.
- Čedvik. - Ime mu je bilo odnekud poznato. Rosi ga je za-pisao. - Dakle, vas četvoro ste ušli unutra.
- Da, ali oni su bili malo iza nas. Nisu stigli do boksa dok... dok mi nismo stigli. Gejb i ja smo valjda u isto vreme ugleda-li ranu na ždrepcčevom levom boku. On je ušao i stao, pokušavši da me zaustavi. Ali ja sam bila zabrinuta za ždrepcu pa sam ušla za njim. Videla sam krv i telo u uglu. Držala sam ždrepcčevu glavu zato što je počeo da se propinje, a Čening i Naomi su pristizali. Ona je odmah otišla da zove Hitnu po-moć, a Čening je ušao u boks, misleći, pretpostavljam, da može da pomogne. Pomislila sam - valjda smo svi za trenu-tak pomislili - da je konj to učinio. Sve dok Gejb nije prevr-nuo telo i onda smo videli... - Nikad neće zaboraviti šta je vi-dela. - Videli smo da nije on. Gejb je rekao Čeningu da pozo-ve policiju.
- I nikog nije bilo u štali kada ste vi i gospodin Slejter ušli unutra.
- Ne. Nisam videla nikog. Unutra je bilo nekih konjušara, naravno. Ali bilo je još rano za pripreme.
- Da li ste znali pokojnika, gospodice Bajden?
- Ne. Ja sam na Tri vrbe tek nekoliko nedelja.
- Vi ne živite tamo?
- Ne. Živim u Merilendu. Tamo samo provodim nekih me-sec dana.

140

Iskrena izdaja

- _ na će mi biti potrebna vaša stalna adresa, zbog zapi-- Kada mu ju je dala, ponovo je stavio notes u svoj džep - Hvala vam što ste odvojili vreme, gospodice Bajden. Jada bih hteo bih da razgovaram s vašom majkom i vašim polubratom.
- Rekla sam Čeningu da je odvede kući. Bila je veoma uz-nemirena. - Jednim nesvesnim pokretom, Kelsi je promenila položaj, malo rastavivši stopala i ispravivši ramena. - U sva-kom slučaju, oboje su bili sa mnom čitavo jutro. Ni jedno od njih nije moglo da vidi ništa što ja nisam.
- Iznenadili biste se šta jedna osoba vidi što druga ne vi-di. Hvala vam. - Pustio ju je okrenuvši se ponovo ka Gejbu. -Prema mojim informacijama, čovek po imenu Bogs je možda bio poslednji koji je žrtvu video živu. Da li i on radi za vas?
- On radi za Tri vrbe.
- Napolju je - rekla je Kelsi Rosiju. - Reći ću mu da ude. - Požurila je napolje, želeći da se što pre udalji od pitanja po-stavljenih ravnodušnim glasom uz prepredeni pogled. Bogs se nalazio tamo gde ga je poslednji put videla, jednostavno stojeći na kiši. - Unutra je poručnik Rosi koji hoće da razgo-vara s tobom. - Uzela ga je za ruke, uzaludno pokušavajući da ih zagreje između svojih. - Strašno mi je žao, Bogs.
- Mi samo što smo popričali. Tu smo sedeli i pričali. Veče-ras smo zakazali partiju karata.
- Suze su mu lile niz obraze, zajedno sa kišom. - Ko bi to 'teo da mu uradi, gospodice Kel-si? Ko bi Starog Mika 'teo tako da unakazi?

- Ne znam, Bogs. Dodi, ući ću s tobom. - Obgrlila ga je rukom i povela nazad pretna štali. On i nema nikog, gospodice Kelsi. Sestru, al' je nije vid'o 'ise od dva'es' godina. Moram da mu sredim stvari, da sre-dim da ga sa'rane kako valia.

I

- Ja cu se postarati za to, Bogs. - Gejb je izašao napolje, esrevši ih pre nego što su ušli. - Ti mi reci šta hoćeš da na-
pravimo za njega i sredićemo to.

Bogs je klimnuo glavom. Tako je trebalo. - Mnogo vas je en'o, gospodine Slejter.

I ja sam njega mnogo cenio. Dodi kod mene čim budeš logao. Sve ćemo da organizujemo.

141

Nora Roberts

- On bi vam bio zahvalan. - Pognute glave, Bogs je upao unutra.

- Poručnik kaže da možeš da ideš. - Gejb je uzeo Kelsi za ruku i poveo je na drugu stranu.

- Povešću te kući.

- Trebalo bi da sačekam Bogsa. Ne treba sad da bude ' sam.

- Mpjes će se postarati za njega. Hoću da odeš odavde, Kelsi. Sto dalje.

- Ne mogu. I ja sam blizu tome kao i ti.

- Nisi u pravu. - Skoro da ju je odvukao preko blatnjave štale. - Boks je moj. Ždrebac je moj. I, dodavola, Mik je bio moj.

- Zaustavi se! - Ukopala je potpetice i uspela da ga zgra-bi za jaknu. Možda je pokazao malo više od ponekog tračka emocije u štali, ali sada je počeo polako da ključa i bio je spreman da eksplodira. Sada nije bilo onog hladnog kockar-skog pogleda, mislila je. Bio je užaren i smrtonosan.

- Sada ćeš izaći odavde. I ostaćeš napolju.

Mogla je da se raspravlja. Svakako je mogla i da se su-protstavi stisku njegove ruke na njenoj. Ali je sačekala dok nisu stigli do automobila.

Onda se jednostavno okrenula i zagrlila ga. - Nemoj ovo sebi da radiš - promrmrljala je.

Držao se kruto, spreman da je otrese i ugura u kola. - Sta ne da radim?

- Nemoj da kriviš sebe, Gejb.

- A koga drugog? - Njegovo telo se opustilo i obuhvatilo njeno. S olakšanjem je zagnjurio lice u njenu prohladnu i vla-žnu kosu. - Isuse, Kelsi, koga drugog da krivim? Pokušavao je da zaštiti mog konja.

- To ne možeš da znaš.

- Osećam to. - Povukao ju je dalje. Njegove oči su sada bile mirnije, ali šta god da se dogadalo iza tog dubokog, hlad-nog plavetnila, Kelsi je od njega zadrhtala. - Pronaći ću onog ko mu je ovo uradio. Uradiću šta god treba.

- Poiicija...

- Radi svoje. A ja radim svoje.

142

Glava deseta

Smrt nije mogla da poremeti rutinu na farmi punokrvnih konja. Ni smrt konja, ni smrt čoveka. Zora je još uvek podra-zumevala treninge. Trebalo je trčati na trkama, zavijati noge, podešavati i privezivati remene. Razgovori u padoku i štali su se možda vodili o Starom Miku, ali se tempo nije stišavao. Ni-
je mogao.

Bili su tu i ždrebe koje je imalo ekcem i omica koja je još odbijala jahača i ždrebac koji se trkao prvi put. Oplakivanje i ogovaranje je trebalo obaviti dok se pune jaslje ili šetaju ko-

nji.
- Možda bi sad mogla da privežeš Prajda kad se ohladio, gospodice Kelsi. - Iako su mu oči bile u senci a njegovo lice pognuto, Bogs je vredno izvršavao svoje dužnosti. Ponudio je uzde Kelsi. - Uvek mu se više sviđa kad ti to radiš.

- U redu, Bogs. - Njena ruka je prekrila njegovu kvrgavu ruku. - Mogu li išta da učinim za tebe?

Njegov pogled je odlutao od nje i usredsredio se na nešto lično. - Nema šta da se čini, gospodice Kelsi. Samo nije u re-du. Nije u redu.

Nije mogla da se jednostavno okrene od njega. - Hoćeš li da podeš sa mnom? Još sam pomaio nervozna kad timarim sledećeg porednika derbija.

Oboje su znali da je to bio izgovor, ali je Bogs klimnuo glavom i nevoljno koračao pored nje. Ponovo je padala kiša koja je kvarila i prethodno popodne, isto onako potako i neprestano sipeći. Iako je bilo skoro deset pre podne, izmaglica se uporno održavala. Unutra, štalski momci su čistili tako da se vazduh punio mirisima stajskog dubreta, sena i blata.

Kelsi se zaustavila kod Kvininog boksa i ponovo predala ždrepcu uzde u Bogsove ruke.
- Odmah ću doći.

Izvukla je šargarepu iz svog zadnjeg džepa i ponudila je kobili dok joj je trljala meke uši.
- Evo, izvoli, stara damo. Mi-

143

Nora Roberts

slila si da ću zaboraviti, zar ne? - Kobila je grickala šargarepu, a onda Kelsino rame, kriveći vrat u znak odgovora na maženje. Iako je bila svesna Bogsove zainteresovanosti, Kelsi je poljupcem u Kvinin obraz dovršila nešto što je postala svako-dnevna procedura.

- Znam, već sam pretrpela dovoljno zadirkivanja zbog međusobne ženske naklonosti. - Kad je završila s maženjem, Kelsi se okrenula prema Bogsu i ždrepcu. - Možda i jesam zavisna od toga, ali sam uhvatila više od jednog muškog konjušara da se mazi s konjem. - Tvoj deda je voleo tu kobilu. - Bogs je poveo Prajda do njegovog boksa, u kome je Kelsi već očistila uprljanu prostirku sena od prethodne noći i zamenila je pšeničnom slamom za dan. - Krišom joj je davao kocke šećera svakog popodneva. Svi smo se pretvarali da ne primećujemo.

- Kakav je on bio, Bogse?

- Bio je dobar čovek, pošten. Imao je preku narav i umeo da pukne k'o grom. - Dok je govorio, oči su mu prelazile preko boksa, primećujući da se Kelsi pobrinula za ždrepcu svežu vodu i seno. To je obično bio njegov posao, ali ga je delio s njom, kao što je delio i ždrepcu. - Nije trpeo lenjost, ne bogme, al' ako si radio svoj posao, lepo je i na vreme plać'o. Znao je i da bdi po čitavu noć s bolesnim konjem, a i da na licu mesta otpusti čoveka što loše timari.

Kelsi je čučnula i rukom prelazila preko Prajdovih nogu da proveriti ima li otoka ili povreda. Bogs je već oprao zavoje za noge i stavio na njih štikaljke koje držao okačene za nogavice.

- Zvuči kao da nije bilo lako raditi s njim. - Zadovoljna, slalomom je obrisala malo vlage od kiše sa ždrepcu.

- Ńe onom ko je radio ono za šta su ga unajmili. - Gledao je dok je iz Prajdovog pribora za timarenje izvlačila kicošku četku. - Baš si vešta, gospodice Kelsi - rekao je nakon kratke pauze.

- Osećam se kao da sam ovo radila celog života. - Smiri-vala je konja mrmljanjem i potezima četke, a on se pomerio i zarzao. Njegov temperament, kao kod većine aristokrata, bio je napet. - Malo je nemiran od jutros.

144

Iskrena izdaja

_ oštar ti je on. Srce mu je već u start-mašini.

Kelsi je nastavila da uklanja blato sa ždrepčevih leda, sto-maka i gležnjeva. - Rekoše mi da je dobro trćao juće. - Osta-vila je četku sa strane i uzela nož za kopita. - Izgleda bezdušno misliti na trke i vremena nakon onoga juće.

- Ne mož' biti drukč'e.

- Vi ste dugo bili prijatelji.

- Oko čet'r'es' godina. - Bogs je izvukao duvansku kutiju i uzeo malo duvana. - Kad sam ja doš'o, on je već bio stari po-moćnik.

- Nikada nisam izgubila nikog ko mi je blizak. - Kelsi je razmišljala o Naomi, ali bilo je nemoguće setiti se da li je osećala žalost sa tri godine. - Ne želim da kažem da ne mogu da zamislim šta ti mora da osećaš, ali znam da ako želiš slobod-ne dane, Naomi će ti ih dati.

- Nema mesta na kom bi' sad radije bio. Onaj policajac, im'o je nešto. Naći će on ko je to uradio Miku.

Kelsi je nakvasila sunder i brisala ždrepčeve oči, od unu-trašnjih uglova ka spoljnim.

Uživala je u tome kako ju je gle-dao dok ga je timarila, u prepoznavanju i poverenju koje su počeli da grade između sebe. - Poručnik Rosi. Nije mi se do-pao. Ne znam zašto.

- Pa, ima u njemu hladne krvi. Al' hladna krv znači da će misliti i nastaviti da misli korak po korak dok se ne završi.

Kelsi je ostavila sunder sa strane i podigla četku i češagi-ju. Setila se svetlosti u Gejbovim očima. U njima se videla potreba za osvetom, zaključila je. A razumela je to osećanje previše dobro. - Hoće li ti to biti dovoljno, Bogs?

- Ima da bude.

- Tu si, dakle. - Čening se naslonio na vrata boksa. Po-smatrao ju je za trenutak, njene staložene ruke i nove mišiće koji rade u njenim ramenima. - Izgledaš baš kao da znaš šta radiš.

- Ja znam šta radim. - A ta činjenica ju je uvek činila ra-dosnom. - Nedostajao si mi na doručku.

- Uspavao se. - Njegov osmeh je bio više šarmantan ne-go snebivljiv. - Moj telesni časovnik nije naviknut na to da je-

145

^^^s

dem u pet ujutru. Slušaj, svratio je Met. Idem s njim u neko-liko kućnih poseta. Štalskih poseta. Ma, kojih god.

- Lepo se provedi.

Oklevao je. - Ti si dobro, zar ne?

- Naravno da sam dobro.

- Vратиću se za par sati. Ah da, i Mozes je rekao ako te pronadem, potrebna si mu opet za vodenje na povocu.

- Gonič robova - promrmljala je. - Čim završim ovde.

Nije imala vremena da se premišlja. Za detaljno vezivanje ama, iskusnom konjušaru bilo bi potrebno sat vremena, a Kel-si još dodatnih petnaest minuta. Onda je bilo vreme za podnevno hranjenje, zob, mekinje i orahe koje je trebalo pome-šati i izmeriti. Dodala je supenu kašiku soli, Prajdove dodat-ke vitamina i elektrolite. Pošto je bio sklon probirljivoj ishra-ni, čašćavala ga je porcijom melase da mu zasladi hranu.

Kasnije bi mu donela jabuku. Ne samo da bi ga pokvarila, mislila je. Mozes je objasnio da je konjima potrebno da im je hrana sočna. Prajd je više voleo jabuke od šargarepe. Voleo je i pitu od jabuka greni smit.

- E sad si dobio sve - promrmljala je kada se smestila za njegov podnevni obrok. - I sve da pojedješ, čuješ li?

Konj je žvakao, posmatrajući je.

- Mnogo toga smo stavili na tebe, dušo draga. A ja mislim da će ti se dopasti da stojiš u pobedničkom krugu sa prekri-vačem od ruža.

On je frknuo, što je Kelsi shvatila kao konjski ekvivalent sleganja ramenima. Prigušeno se nasmejala, pomazivši ga još jednom. - Ne možeš da me prevariš, dečko. I ti to želiš isto koliko i mi.

Okrenuvši se, prepustila je štalu ostatku svakodnevnog posla.

Sumnjala je da je Mozes imao išta sadističko na umu dok ju je gonio kroz jutro, ali je ishod bio isti. Do tri sata, njeni mi-šići, još uvek u razvoju, su je boleli. Bila je prekrivena blatom, a njen sistem je slao hitne signale da joj je potrebno punjenje baterija.

146

Iskrena izdaja

očistila čizme, ušla je u kuću kroz

uiru krenula pravo ka frižideru. Uz mali uzvik zadovolj--tva izvukla je tacnu pržene piletine.

lista su joj bila puna bataka kada je ušla Gerti. - Gospo-dice Kelsi! - Užasnuta prizorom njene devojčice koja se na-ila nad pult u prljavim farmericama, Gerti je pohitala do kredenca po tanjir. - Tako se ne može jesti.

- Meni sasvim odgovara - rekla je Kelsi punih usta. - Ovo je super, najbolja piletina koju sam jela u životu. - Progutala je. - Ovo mi je drugo parče.

- Sedite za sto. Napraviću vam pravi ručak.

- Ne treba, zaista. - Nekad bonton jednostavno nije pri-menljiv. Kelsi je ponovo zagrizla.

- Previše sam prljava da bih bilp gde sedela, a previše gladna da bih se prvo okupala.

Gerti, ja sam išla na tri kursa kuvanja, od kojih je jedan bio u Kordon bluu, a nikad nisam bila u stanju da napravim ovakvu piletinu.

Blistajući od zadovoljstva, Gerti je odmahnula rukom. - Si-gurno da možete. To je recept moje mame. Pokazaću vam jednom.

- Bogami ste potpuno prevazišli pukovnika. - Na Gertin unezveren pogled, Kelsi se nasmejala. - Kentaki frajd čiken. Gerti, mogla bih da spevam sonet ovom bataku.

- Samo vi nastavite. Zadirkujete me. - Crvena kao bulka, Gerti je sipala Kelsi čašu mleka.

- Baš kao onaj vaš brat. Bo-že, čovek bi pomislio da u životu nije pojeo domaću hranu.

- Sve vreme vas šarmira do iznemoglosti, zar ne?

- Volim kad vidim da momak ima zdrav apetit.

- To ima. - A imala ga je i ona, mislila je Kelsi, u dilemi da 'i da pojede još jedno parče. - Je li Naomi tu?
- Morala da izade.
- Aha. - Dakle, mislila je Kelsi, njih dve su same. Možda bio trenutak da iskoristi priliku i postavi Gerti nekoliko pi-anja. - Pitala sam se, Gerti, o toj noći. Alek Bredli. Gertino lice se uozbiljilo. - S tim je svršeno.
- Vi niste bili kod kuće - blago ju je podstakla Kelsi.
Ne. - Gerti je uzela krpu za sudove i počela da glanca ; besprekoran šporet. - Proklinjala sam sebe svakoga da-

147

Nora Roberts

Iskrena izdaja

na zbog toga. Moja mama i ja smo bile u bioskopu i jele picu dok je gospodica Naomi bila sasvim sama s tim čovekom.

- Nije vam se svidao.

- Hmm. - Smrknula je i pljesnula krpom po šporetu. - Pre-preden je taj bio. Tako ugladen da bi ti ruka skliznula da je staviš na njega. Gospodica Naomi nije imala šta da traži sa takvima kao što je on.

- A šta mislite, zašto je... izlazila s njim?

- Imala svoje razloge, valjda. Ima tvrdoglavu crtu gospodi-ca Naomi. I verujem da je bila tvrdoglava zbog vašeg tate. Onda je patila što je izgubila konja na trkalištu. Pao je i morali su da ga upucaju. To joj je teško palo. A to je bilo otrpili-ke u vreme kad se vidala s tim čovekom.

Gerti se očigledno rugala. Odbijala je, uvek je odbijala da Aleka Bredlija nazove po imenu.

- Bio je zgodan. Ali važnije je dobro činiti no lep biti, tako ja kažem. Reći ću vam šta je bio zločin, gospodice Kelsi. Zlo-čin je bio staviti tu dragu devojkicu u zatvor za ono što je morala da uradi.

- Stitila se.

- Rekla je da jeste, znači tako je bilo - rekla je Gerti rav-nodušno. - Gospodica Naomi ne bi lagala. Da sam ja bila kod kuće te noći, ili njen tata, to se ne bi dogodilo. Taj čovek je ni-kad ne bi pipnuo. I ne bi joj bio potreban pištolj.

Gerti je uzdahnula, prinela krpu sudoperi i dobro je ispra-la. - Nekad me je to uznemiravalo da znam da imajtaj pištolj u svojoj fioci. Ali mi je drago da ga je imala te noći. Čovek ne-ma pravo da prisiljava ženu. Nema pravo.

- Ne - složila se Kelsi. - Nikakvo pravo.

- Ona ga još drži tamo.

- Šta? - Uznemirena, Kelsi je spustila napola pojeđen ba-tak. - Naomi još uvek gore drži pištolj?

- Ne onaj isti, pretpostavljam. Ali takav jedan. Pripadao je njenom tati. Zakon kaže da sad ne sme da ima pištolj, ali ga ona svejedno drži. Kaže da je podseća. Ja kažem, šta će joj da je podseća na ta vremena? Ali, ona kaže da neke stvari ne želiš da zaboraviš.

148

- Da, valjda je u pravu - rekla je Kelsi polako. Ali nije bila siaurna da će mirnije spavati sada kad to zna.

_ Možda nije moje da to kažem, ali ću ipak reći. - Gerti je šmrknula jednom i onda uzela maramicu da obriše nos. - Vi ste joj bili i sunce i mesec. To što ste se vratili ovamo, nadok-nadilo je mnogo toga. Nema povratka onome što je izgublje-no, ne može se vratiti ono što je gotovo, ali stare rane mogu da se zaleče. To vi radite.

Da li je bilo tako, pitala se Kelsi. Još uvek je bila daleko od toga da bude sigurna u sopstvenu motivaciju i svoja oseća-nja. - Srećna je što ima vas, Gerti - promrmljala je. - Srećna što ima nekog ko pre svega i posle svega misli na nju. - Zele-ći da ukloni suze iz Gertinih očiju, umekšala je glas. - I veo-ma je srećna što ima nekog ko kuva kao vi. - Oh, nemojte - Gerti je odmahнула rukom i prešla njome preko očiju. - Prosta hrana, to je ono što ja radim. A vi niste pojeli to poslednje parče koje ste uzeli. Treba da imate više mesa na tim kostima.

Kelsi je odmahнула glavom u trenutku kada se začulo zvo-no na ulaznim vratima. - Ne, Gerti. Ja ću da otvorim vrata. Inače ću pojesti ovo, i tacnu i ostalo.

Ponela je mleko sa sobom, pijući ga dok je hodala. Prošla je pored ogledala i prevrnula očima. Prljavština joj je bila na obrazima. Kapa koju je odbacila u predsoblju nije sprečila da joj se kosa zamrsi. Dok je brisala blato rukavom svoje košu-Ije uprljane stajskim dubretom, nadala se da posetilac ima neke veze s konjima.

Daleko od toga.

- Bako! - Kelsino iznenađenje se pomešalo sa razočare-njem kad se Milisent trgnula zbog njenog izgleda. - Kakvo iz-nenađenje.

- Sta si ti to, u ime boga, radila?

- Radila sam. - Kelsi je napolju videla blistavo čist linkoln i stamenog vozača za volanom. - Izašla si da se provozaš?

- Došla sam da razgovaram s tobom. - Uzdignute glave, Milisent je ušla sa istim nepokolebljivim dostojanstvom koje je Kelsi zamišljala da su imale francuske aristokrate dok su

149

Nora Roberts

išle ka giljotini. - Mislila sam da je ovo previše važno da bi-smo o tome razgovarale telefonom. Veruj mi, u ovu kuću ne ulazim lako ili sa i malo zadovoljstva.

- Verujem ti. Ućti, molim te, i sedi, - Barem je Naomi ne-kim poslom izašla iz kuće.

Kelsi je mogla sudbini da zahvali za to. - Mogu li da ti nešto ponudim? Kafu, čaj?

- Neću ništa iz ove kuće. - Milisent je sela, a njen uštirka-ni platneni komplet jedva da se nagužvao pri pokretu. Odbila je da utoli sitnu radoznalost proučavanjem sobe i umesto to-ga se usredsredila na svoju unuku. - Zar ti ovako provodiš vreme? Izgaravila si se kao zemljoradnik.

- Tek što sam ušla. Možda si primetila, pada kiša.

- Nemoj da mi se obraćaš takvim tonom. Nema opravda-nja za to da ti, Kelsi, ovako traćiš svoj talenat i obrazovanje. Još gore od toga je što šalješ svoju porodicu u kaos dok ti odigraš ovu malu dramu.

- Bako, o svemu ovome smo već razgovarale. - Kelsi je spustila mleko sa strane i pomerila se da čarne vatru. Bilo da je u pitanju bila kiša ili poseta, tek, soba se odjednom ohla-dila. - Sasvim sam svesna kako se ti osećaš i šta misliš. Ne mogu da verujem da si prevalila put da bi mi to ponavljala.

- Ti i ja smo retko izlazile u susret uzajamnim željama, Kel-si.

- Da. - Kelsi je uvidavno vratila žarač i okrenula se. - Re-kla bih da je tako.
- Ali, kada je ovo u pitanju, ne mogu da verujem da ćeš mi se protiviti. Tvoje ime je bilo u novinama jutros. Tvoje ime, povezano sa ubistvom na hipodromu.
Vesti se šire, mislila je Kelsi. Ustala je i otišla u štalu pre nego što su dostavljene prve novine. - Nisam znala. Da je-sam, zvala bih tatu da ga uverim da je sve u redu. Bila sam tamo, bako. Čovek koji je ubijen je bio konjušar na susednoj farmi. Moj udeo u istrazi je sasvim slučajan.
- Stvar je u tome što si ti uopšte bila tamo, Kelsi, na hipo-dromu, u okruženju tih ljudi koje on privlači.
Kelsi je nakrivila glavu. - On privlači mene.

150

Iskrena izdaja

• sad se ponašaš detinjasto. - Milisentine usne su se •je - Očekujem više od tebe.
Očekujem od tebe da mi-sliš na porodicu.

— «akve veze taj nesrećnik koji je ubijen juče ima sa porodicom?

- Tvoje ime je povezano sa Naominim. A njeno ime povezano sa ubistvom priziva stare skandale. Ne bi trebalo da sve ovo naglašavam ženi tvoje inteligencije, Kelsi. Želiš li da ti otac pati zbog ovoga?

- Naravno da ne! A i zašto bi trebalo? Zaštp bi to hteo? Bako, jedan stariji čovek je brutalno ubijen. Cistom igrom slučaja desilo se da sam ga ja pronašla. Prirodno, morala sam da dam izjavu policiji, ali to je sve. Nisam ga ni poznavala. Što se tiče tate, on sa tim nema nikakve veze.

- Mrlje se nikad ne mogu potpuno izvaditi. Ovaj svet, Kel-si, nije naš. Upozorena si šta da očekuješ, kakvu vrstu ljudi ćeš sretati. Sad se desilo najgore. I zato što je tvoj otac previše meka srca da bi zauzeo stav, moram ja to da učinim. In-sistiraću da spakuješ svoje stvari i podeš danas sa mnom ku-ći.

- Koliko se stvari retko menjaju. - Naomi je stajala u do-vratku, bleđa kao kreč. Njen plavosivi komplet samo je naglašavao krhkost njene figure. Ali, krhkost zna da zavara. Kada je koraknula napred, bila je elegantna i moćna poput jedne od svojih slavni ždrebica. - Verujem da sam načula kada si jed-nom nešto sasvim slično rekla i Filipu. Milisentino lice se umirilo i steglo. - Došla sam da razgo-varam sa svojom unukom. Nemam želju da razgovaram s to-bom.

~ Ti si sada u mom domu, Milisent. - Naomi je spustila svoju tašnu sa strane i besprekorno se držeći odabrala stoli-cu. - Ti si svakako slobodna da kažeš Kelsi šta god želiš, ali ene nećeš oterati. Ti dani su prošli. - Zatvor te je nečemu naučio, vidim. Oh, nemaš predstavu čemu me je sve naučio. - Njena je sada bila hladna, bez osećanja. Bila je zadovoljna. Ni-

151

Nora Roberts

^^^^^^

kad nije bila sigurna kako će reagovati ako se ponovo suoči sa Milisent.

- Ista si kao što si uvek i bila. Proračunata, lukava, neprin-cipijelna. Sada bi iskoristila Filipovu kćerku za sopstvene ciljeve.

- Kelsi je samostalna žena. Ne poznaješ je dovoljno ako misliš da ona može biti iskorišćena.

- Ne, ne mogu. - Kelsi je stala između njih, ne da bi zauzela zlobu, već da bi rekla šta joj je na umu. - I nemojte da razgovarate kao da nisam prisutna, ni jedna od vas dve. Ja nisam pion ni u čijoj igri. Došla sam ovde zato što sam želela i ostaću dok ne odlučim da idem. Ne možeš da mi narediš da se pakujem, bako, kao da sam neko dete ili sluga. Rumenilo na Milisentinim obrazima počelo je da se širi. - Mogu da insistiram da uradiš ono što je ispravno za porodicu.

- Možeš da me zamoliš da razmislim o tome šta je ispravno. I ja ću to učiniti.

- Ti si joj se nametnula. - Milisent je ustala, a njen pogled je probadao Naomi. - Koristila si osećanja i sažaljenje da je privučesh sebi. Jesi li joj pričala o muškarcima, Naomi, o piću, potpunom zanemarivanju svog braka, svog muža i deteta? Jesi li joj rekla da si se namerila da uništiš čoveka, da uništiš mog sina, ali da si jedino uspela da uništiš sebe?

- Sad je dosta. - Kelsi se pomerila unazad, ne shvatajući da ju je taj gest postavio upravo na Naominu stranu. - Kakva god pitanja da imam i kakvi god odgovori da mi budu dati, oni nemaju veze s tobom. Sama ću izvući sopstvene zaključke, bako.

Milisent se borila da održi svoje disanje. Njeno srce je tuklo opasno brzo. I ona će izvlačiti sopstvene zaključke. - Ako ostaneš ovde, primoraćeš me da preduzmem korake. Neću imati izbora osim da promenim svoj testament i da iskoristim moć koju imam da ukinem fond tvog dede.

U Kelsine oči se uselila tuga, pre nego šok. - Oh, bako, zar ti misliš da mi je novac toliko bitan? Zar tako nisko mišljenje imaš o meni?

152

Iskrena izdaja

Razmisli o posledicama, Kelsi. - Uzela je svoju tašnu, sigurna da će pretnja devojku brzo dovesti k nozi. v

„Ej Kels, nikad nećeš pogoditi šta sam... - Cening se gotovo komično ukopao na dva koraka ispred Milisent. - Ba-

Razjarena, Milisent se ustremila na Naomi. - Dakle, imaš i njega? Filipovu kćerku, i sada i sina koga on smatra samo svojim.

- Bako, ja sam samo...

- Tišina! - obrećnula se Milisent na njega. - Platila si jedinom, Naomi. Kunem se bogom da ćeš platiti opet.

Nakon što je izletela napolje, Čening se zgrbio. - Uh, ružna scena, je li da?

- I jedna od živopisnijih. - Iscrpljena, Kelsi je rukama trljala lice. - Čening, zvao si Kendis da joj javiš da si ovde, zar ne?

- Zvao sam je. - Gurnuo je ruke u džepove i zatim ih ponovo izvukao. - Samo sam joj rekao da sam dobro i da sam se smestio. Nisam pomenuo gde sam se smestio. Mislio sam da je bolje da izbegavam komplikacije. - Uzdahnio je dok je Kelsi nastavljala da bulji u njega. - Bolje mi je da joj kažem pre nego što postane još čupavije.

Kelsi je zavrtela glavom dok se on uz klepet peo stepeničama. - Cening je sklon izostavljanju najvažnijih podataka. - Pogledala je ponovo u svoju majku. - Hoćeš nešto da popiješ?

Naomi je uspela da se nasmeši i opustila ramena naslonivši se na jastuk. - Što da ne? Dva prsta viskija bi trebalo da ublaže malo ovoga što peče. Probaćemo to. - Kelsi je odšetala do stalka za piće i sipala. - Zao mi je zbog ovoga. I meni je. Kelsi, možda novac tebi nije važan, ali to je tvoje nasledstvo. Ja ne želim da budem odgovorna za njegov gu-bitak. si je odsutno prešla prstom preko jednog od Naominih stalnih konja, prateći liniju stakla od grebena do repa. -

153

Nora Roberts

Iskrena izdaja

Nemam pojma može li ona da blokira moj starateljski fond. A ako može, e pa, ja do danas baš i nisam rasipala kamatu. - Slegnuvši ramenima, dodala je čašu Naomi. - Ne bih baš ni želela da ga izgubim, ali ona me sigurno neće zauzdati zelesnim novčanicama. Živeli! - Kucnula je čašu o Naominu.

- Živeli? - Zavrtevši glavom, Naomi je počela da se smeje. Puštajući da joj se oči zatvore, naredila je svom telu da se opusti. - Isuse, kakav dan.

Poslednja dva sata je provela sa svojim advokatima, razmatrajući kako da sopstvene želje usaglasi sa onima koje je izrazio njen otac pre svoje smrti. Sada, mislila je, ako Milisent zaista ostvari pretnje da liši Kelsi nasledstva, moraće da napravi dodatne izmene.

Ponovo je otvorila oči i zabacila glavu progutavši prvi gutljaj. - Užasno sam ponosna na tebe, na način na koji si ustala u sopstvenu odbranu.

- Takode. Kada sam te videla na vratima, pomislila sam: Isuse, ona je kao grom, smrznuta. Hladna, oštra i smrtonosna.

- Ona je uvek na mene imala takav uticaj. Iako nije toliko daleko od istine baš sve što je rekla. Pravila sam greške, Kelsi, velike greške.

Kelsi je sve vreme okretala u krug čašu u svojoj ruci. - Je li volela tatu kada si se udala za njega?

- Da, o, da. - Za trenutak, Naomine oči su smekšale. - Bio je tako stidljiv i pametan. I seksi.

Kelsi se zagrnula od smeha. - Tata? Seksi?

- Ti sakoi od tvida. Taj sanjivi, poetski izraz u njegovim očima, taj mirni, strpljivi glas kojim je recitovao Bajrona. Ta neumorna dobrota. Obožavala sam ga.

- Kada si prestala?

- Nije u pitanju bio prestanak. - Naomi je ostavila svoje napola popijeno piće sa strane. - Ja nisam bila tako strpljiva, ni tako dobra. A snovi koje smo imali su se razlikovali. Kada su stvari krenule nizbrdo, nisam bila dovoljno pamentna da pravim kompromise. Da se prilagodim. To je bila jedna od mnogih grešaka. Mislila sam da mogu da ga zadržim dokazujući

154

3 mi nije potreban. Otvorila sam jaz između nas, bežala dagniega i izgubila sam. Izgubila sam Filipa, izgubila sam te i slobodu. Velika cena za ponos. Napravila je grimasu kada se zvono ponovo začulo. - Izale da ovaj dan još nije završen.

Ja ću. - Po drugi put tog popodneva, posetilac nije bio dobrodošao. - Poručnik Rosi.

- Gospodice Bajden, žao mi je što vas uznemiravam. Imam još neka pitanja za vas i vašu majku.

- Mi smo u dnevnoj sobi. Ima li ikakvih pomaka, poručni-če? - pitala je, dok ga je uvodila unutra.

- Istražujemo.

Uvežbano oko je primetilo mirnu udobnost sobe, kao i dve čaše yiskija, polupunu čašu mleka. Naomi je ustala kada je on ušao. Kao muškarac, uočavao je njenu gracioznost.

Kao policajac, divio se njenoj kontroli.

- Poručnik Rosi. - Iako joj se koža ježila, pružila mu je ru-ku. - Hoćete li da sednete? Da li ste za kafu?

- Hvala na ponudi, gospodo Cedvik, ali ispunio sam svoju kvotu za danas. Imam još nekoliko pitanja.

- Naravno. - Uvek su imali još nekoliko pitanja. Ponovo je sela, držeći kičmu uspravno. - Kako mogu da vam pomog-nem?

- Vi ste se prilično dobro poznavali sa žrtvom.

- Poznavala sam Mika. - Neka ti odgovori budu kratki, podsetila se Naomi. Ne govori ništa više od onog što je neo-phodno.

Bio je zaposien na Longšotu otprilike poslednjih pet go-dina.

- Mislim da je to tačno.

Takode je radio za prethodnog vlasnika, Kaningema? S vremena na vreme.

Prestao je - nastavio je Rosi - kada je bio otpušten, pre sedam godina.

Koliko se sećam, Bil Kaningem je optustio Mika jer je smatrao da je Mik prestar. U to vreme, moj trener je ponudio

Miku

posao ovde, ali je on odlučio da napusti ovaj kraj.

155

- Prema podacima koje imam, radio je na trkalištima na Floridi tokom tog dvogodišnjeg perioda.

- Rekla bih da jeste.

- Zna li da li je imao neprijatelje?

- Mik? - Za trenutak joj je spao oprez, jer je pitanje bilo apsurdno. - Svi su voleli Starog Mika. On je bio institucija, neka vrsta spomenika najboljima u trkanju. Vredan, tvrdoglav i širokogrud. Nema nikog ko ga nije voleo.

- Ali, neko ga je ubio. - Rosi je sačekao trenutak, fascini-ran načinom na koji se Naomi povukla u sebe. - Konj je bio povredjen. Mik Gordon je bio određen kao konjušar za tog ko-nja. Prema mojim izveštajima, postojao je dugačak, plitak rez na levoj slabini, oko 30 centimetara dužine. - Izvadio je svoj notes, kao da proverava činjenice. - Preliminarni izveštaji ukazuju da je ova rana naneta istim oružjem koje je upotre-bljeno protiv žrtve.

- Očigledno je neko pokušavao da povredi ždrepcu, a Mik je pokušavao da ga zaustavi - ubacila se Kelsi. - Mozes mi je rekao da je ždrebac bio veoma razuman. Nikada ne bi izgazio Mika da nije bio povredjen ili uplašen.

- Možda je tako. - Rosi je morao da čeka obdukcioni izve-štaj da bi bio siguran da li je Mika Gordona ubio nož ili konj. Ubistvo ili ppukušaj ubistva, svejedno, nameravao je da razre-ši slučaj. - Ždrebac cjospodina Slejtera se takmičio sa vašim tog dana, gospodo Cedvik.

- Da, odnosno takmičio bi se da nisu morali da ga ispišu iz trke.

- A vaš konj je pobedio, zar ne?

Njene oči su ostale mirne, staložene. - Za vrat, kako to mi kažemo. Isplatio je tri prema pet.

- Vi i gospodin Slejter ste se i ranije takmičili. Posebno protekle godine s ta dva konja. On vas je izbacio s prvog me-sta nekoliko puta.

- Dabl or Noting je zadivljujući konj. Sampion. Takav je i moj Virdžinijas Prajd. Izuzetno su slični.

- Ja baš i ne znam mnogo o trkanju. - Mirno se nasmešio. - Ali, posmatajući kao amater, izgleda da je u vašu korist išla

156

Iskrena izdaja

rukom napred-nazad - pro-

" To je neumesna optužba, poručniče. - Automatski je po-državajući, Kelsi je stavila ruku na rame svoje majke. - Pot-

puno neumesna.

- Nije to optužba, gospodice Bajden. To je opsen/acija. Konji nekad bivaju namerno povređivani, drogirani, pa čak i ubijani da bi se povećale šanse nekog drugog, zar ne,

gospo-

do Čedvik?

- Beskrupulozno i kriminalno ponašanje se dešava u svim sferama života. - Borila se da ne zadrhti. Policajčeve oči mo-gu da otkriju i najmanji strah. - Mi koji se bavimo trkama vi-še volimo da kažemo da se to češće dešava u izložbenom krugu nego na trkalištu.

- Tri vrbe nema potrebe da se služi takvom taktikom - re-kla je Kelsi razjareno. - I rekla sam vam da je moja majka bi-la sa mnom celo jutro. Desetine ljudi su nas videle.

- Jesu - složio se Rosi. - Kao veteran u trkačkom svetu, gospodo Čedvik, da li biste se složili da bi vlasnik ili trener, zainteresovan za to da poboljša svoje šanse, unajmio nekog da obavi taj posao pre nego što bi rizikovao da sam povredi konja?

- Da, složila bih se.

Ti ne moraš da odgovaraš na ovakva pitanja. - Nečuve-no pitanje osušilo je Kelsino grlo.

- Siguran sam da vaša majka zna svoja prava - rekao je Rosi mirno. - I proceduru istrage ubistva.

- Savršeno dobro znam i jedno i drugo, poručniče. A isto tako dobro znam da ta prava ne štite uvek nevine. - Usne su joj se nakrivile bez osmeha. - A pogotovo ne polunevine.

Mo-9>a bih da vas podsetim da moj ždrebac nije bio jedini preo-

itali takmičar u trei, i da ni jednom, za svih pedeset godina

ko Tri vrbe postoje, nismo bili prozvani ni zbog jednog pre-

saja. Ali, sigurna sam da vi to znate. Kao što i ja znam da

oivsa robijašica uvek iznad sebe ima oblak sumnje. Ima li još

-ceg što vam mogu reći?

Ne za sada. - Čudo od žene, mislio je i odložio svoj no-

- Moraće da izdvoji dodatno vreme da njen dosije još de-

157

taljnije prouči. - Hvala vam što ste odvojili vreme. Samo jed-na stvar, gospodice Bajden.

Rekli ste da ste sreli gospodina Slejtera izvan štale tog dana, pre nego što ste vas dvoje ušli unutra da pogledate konja.

- Da, razgovarao je sa svojim trenerom.

- Hvala vam. Sam ću izaći.

- Ovo je bilo nečuveno! - Kelsi je eksplodirala čim su se zatvorila vrata. - Kako si mogla samo da sediš tu i podnosiš to? On samo što te nije optužio da si nekog potplatila za ubistvo.

- Očekivala sam to. A on neće biti jedini kome će ta mogućnost pasti na pamet. Ipak, ja sam jednom bila kriva.

- Nemoj biti tako hladna, dodavola!

- Nisam. Pretvaranje je sve što mi je preostalo. - Umor-na, ustala je. Bila joj je potrebna tiha soba, bočica aspirina i kukavički beg u san. Međutim, zaustavila se i rizikovala obuhvativši Kelsino lice svojim rukama. - Ti i ne razmišljaš o toj mogućnosti, zar ne? Da sam ja možda upetljana u ovo.

- Ne. - Nije bilo oklevanja.

- Onda nisam u pravu - promrmljala je Naomi. - Izgleda da mi je ostalo mnogo više od pretvaranja. Idi da jašeš, Kel-s\.

Izbaci malo tog gneva. Otišla je da jaše, ali je njena krv još bila uzburkana. Krenula je na Longšot iz dva razloga. Predavši Džastisove uzde jednom od konjušara, prošetala je od štale do kuće. Previše umorna da bi mislila na to da bi trebalo da kuca na ulazna vrata, ušla je kroz kućicu pored bazena, idući iz prole-ća u vruće leto, i zatim se popela uz nekoliko stepenika do ustaljene topline neobavezno nameštene velike sobe.

Tada je shvatila, nemajući ideju u kom pravcu dalje da ide, da je upala u tuđu kuću.

Njeno vaspitanje se borilo sa instink-tom dok nije skrenula levo i krenula niz hodnik. Na taj način, mislila je, stići će do ulaznih vrata, izaći napolje i pokucati. Osim, naravno, ukoliko na Gejba ne naleti u međuvremenu.

Nije bio njegov glas ono što je čula, barem ne odmah. Cu-la je Bogsov; njegov hrapavi ton je dopirao kroz otvorena vrata.

158

Iskrena izdaja

On ne bi 'teo nikakvu finu službu, gospodine Slejter. Ni-"ta od onog cveća i sviranja na orguljama. Jednom kad smo onako sedeli, rek'o mi je da bi 'teo da bude kremiran i da bi gov pepeo mog'o biti posut po stazi za treninge. Tako bi zauvek ost'o tamo. Zvuči nekako blesavo, rek'o bi'.

- Ako je to ono što je želeo, to ćemo i uraditi.

- Tako ćemo, onda. Ostavio sam nešto para na stranu. Ne znam kol'ko košta da se tako uradi, ali...

- Dozvoli mi da ja ovo uradim za njega, Bogs - prekinuo ga je Gejb. - Nisam siguran da bih bio ovde danas da nije bi-lo Mika. Bio bih ti zahvalan ako bi mi dopustio da se pobrinem za njega.

- Znam da to nije do para, gospodine Slejter. Možda nije moje da kažem, al' on je bio mnogo ponosan na vas. Rek'o mi je da je znao, prvi put kad vas je vid'o kako se gurate da hla-dite konje na stazi, da će od vas biti nešto. Meni će on bog-me nedostajati.

- I meni će.

- Pa, mor'o bi' da krenem. - Krenuo je kroz vrata i malo pocrveneo kad je video Kelsi. - Gospodice - promrmljao je, dotakavši svoju kapu i pohitao odatle.

Postidena što je tako očigledno prisluškivala privatan raz-govor, ušla je kroz vrata da se izvini.

On je sedeo za divnim starim stolom, dok je lučni prozor iza njega propuštao vodenastu svetlost. Gde god nije bilo prozora koji je prizivao svetlost, stajale su knjige. Biblioteka na dva nivoa je bila prelepa i nepogrešivo muževna.

^ovek koji ju je posedovao držao je glavu među rukama.

stid se pretvorio u saosećanje. Koraknula je napred, pro-zborivši njegovo ime. Njene ruke su ga obujmle pre nego što je podigao glavu. - Nisam znala da si mu bio tako blizak. Žao mi je. Tako mi je žao.

^ije osećao žalost, nije već godinama. Otkad mu je majka 'a- Iznenadilo ga je koliko duboko može da seče. - Bio je 'r prema meni. Mora da mi je bilo četrnaest godina kada e prvi put uhvatio za okovratnik. Bio je zainteresovan za ~ ne znam zašto - i ubedio je Džejmija da me unajmi.

159

Nora Roberts

Dodavola, Kelsi, imao je sedamdeset godina. Trebalo je da umre u krevetu.

- Znam. - Povukla se. - Gejb, Rosi je upravo bio kod nas u kući.

- Bacio se na posao. - Gejb je provukao ruku kroz svoju razbarušenu kosu. - Otišao je odavde pre sat vremena.

- Mislim da on pomišlja da je Naomi umešana. - Kako Gejb nije rekao ništa, ovlažila je svoje usne. - Moram da znam da li i ti to misliš.

Ponovo sabran, proučavao ju je. - Ne, ne mislim. A ni ti, koliko vidim. Rosi ima par ideja. Druga je da sam ja sam sve to organizovao. - Sačekao je trenutak. - Dabl or Noting je dobro osiguran.

- Ti bi pre sebi pucao u nogu. - Ispustila je uzdah. - To je drugi razlog zbog kog sam došla. Shvatila sam kada me je is-pitivao da razmatra tu ideju. Pretpostavljam da sam došla da te upozorim.

- Hvala ti. - Okrenuo je ramena jednom da bi smanjio stal-no prisutnu napetost. Kelsi, stojeći tu u uprljanoj radnoj ode-ći, sa saosećanjem u očima, pobrinula se za ostalo. - Dobro izgledaš, draga.

- Da, blato baš dobro pristaje.

- Tebi. - Uzeo joj je ruku i igrao se s njenim prstima. - Za-što mi malo ne sedneš u krilo? Zabavljena, nakrivila je glavu. - Je li to nameštaljka ili po-enta, Slejteru?

Umesto odgovora on ju je povukao, prihvativši je u naruč-je kada se srušila. - Da. -

Udahnuo je duboko, mirišući njenu kosu. Mirisala je na kišu i proleće. - Ovo je upravo ono što mi je potrebno. Sedi mirno, Kelsi. Izazvaćeš još više nevolja ako se budeš migoljila. Veruj mi.

- Ja obično ne sedim u krilu.

- Onda nauči. - Iskušavajući je, okrznuo je zubima njenu ušnu školjku, zadovoljan zbog njenog kratkog drhtaja. - Do-šla si samo da mi kažeš to za Rosija?

- Tako je.

160

Iskrena izdaja

Ovoqa puta je duboko izdahnuo. - U redu. Ali, moraću da pronadem način da te nateram da uhvatiš ritam. Počinjem da

da si jači nego što izgledaš. - Spustila je glavu na udubljenje u njegovom ramenu. Bilo je potpuno udobno, pot-puno jjeviše izazovno. - Ja ne igram igre. - Steta. Ja obično pobedim,

161

Glava jedanaesta

- Jesi li siguran da ne želiš povez za oči? - Kelsi je rukom obuhvatila Ceningov struk. - Poslednju cigaretu?

Spustio je svoje Okli naočare za sunce sa crvenim okviri-ma. - Stvarno me zasmejavaš, Kels.

- Ne, stvarno, osećam se kao da te samog šaljem pred streljački odred.

- Mogu ja da izadem na kraj s mamom. - Odvezao je svo-ju kacigu sa zadnjeg dela harlija. - A profa nije problem.

- A baka?

Stavio je kacigu praveći grimasu na licu. - 'Ej, ja tu paljbu izbegavam godinama. Dokle god me moj briljantni um održa-va u prvih petnaest posto studenata moje klase, ne mogu mnogo da me maltretiraju.

- Pouzdana odlikaška odbrana. - I sama ju je koristila. - A šta ćeš ovog leta?

- Mama će morati da prihvati da bubanje nije sve u živo-tu.

- Moj brat. - Iskezivši se, dobovala je prstima o njegovu kacigu. - Slem.

- U stvari, Naomi mi je ponudila posao ovde tokom leta. - Ovde?

- Čening Ozborn, štalski momak. Svida mi se to. Ona mi se svida. - Gipkim pokretom, opkoračio je motocikl. - Znaš, svratio sam ovde da se uverim da si ti dobro. U glavi mi je bi-la usadena slika neke smrknute kalaštura koja teško živi, s pi-ćem u jednoj i kalibrom četrdeset pet u drugoj ruci.

- Koju je naslikala Veličanstvena Milisent.

- Malo boje je dodala i mama. One su u čvrstom savezni-štvu protiv tvog boravka ovde, kao što su bile za tvoju udaju za Viršlicu Vejda.

162

Iskrena izdaja

Ponovo je pogledao u kuću. Izgledala je lepo pored ozele-elih vrba, narcisa i zumbula koji su nicali u žutim, plavim i ru-žičastim nijansama uskršnjih jaja.

- Ona nije ni nalik onome što slika, zar ne?

- Ne izgleda tako - promrmljala je Kelsi. - Drago mi je što si došao, Cening. Drago mi je što si imao priliku da je upo-znaš.

- Hej, meni je ovo bio najzanimljiviji prolećni raspust. -

Nagnuo se da je poljubi za ristanak. - I vratiću se. Vidimo se za par meseci.

- Ja... - Htela je da mu kaže da nije mogla da garantuje da će i sama biti tamo, ali je on kresnuo motor. Uz konačni pozdrav rukom, odtutnjao je sa puteljka.

Izgubljena u sopstvenim mislima, hodala je nazad do kuće. Da li je odlučila da ostane, pitala se Kelsi. Mesec koji je od nje tražila Naomi bio je skoro istekao. A ipak, nijedna od njih nije pominjala planove za odlazak.

A šta ju je čekalo u Merilendu, u tom urednom stanu u Be-tezdi? Potraga za poslom, usamljeni obedi i povremeni ručak sa prijateljem koji će saosećati zbog razvoda, a zatim pome-nuti koleginog starog prijatelja koji je slučajno slobodan. Ta ideja joj je bila više

nego depresivna. Ovde je imala posla i svet koji je već volela, stil života ko-ji je odgovarao njenoj prirodi, ljude koji su je prihvatili zbog onog što je umela da uradi. A tu je bio i Gejb.

Nije bila sasvim sigurna šta se odigravalo na tom planu, ali žilo bi joj mnogo teže, i svakako mnogo neznodnije, da poku-ša da to utvrdi ako se odseli.

bi nepošteno reći da je nije fascinirao. Njegova raspo-je jednog trenutka bilo nemoguće pročitati, a već dru-- biia su jasna kao udarni naslov u novinama. Volela je njegov humor, njegov laki šarm i podjednako laku aroganciju. Pornerao ju je na tako mnogo načina. Način na koji je ža-3 za Starim Mikom, stojeći svečano na mekom jutarnjem ilu, dok Bogs polako jaše oko staze za treninge, prosipa-

163

Nora Roberts

Iskrena izdaja

jući Mikov pepeo. Držao ju je za ruku, sećala se, s uverenjem da će ona razumeti taj ritual.

Takva odanost i ljubav se ne mogu naučiti.

A ipak, umeo je da bude težak j dovoljno nemilosrdan da se kocka i dobije malo bogatstvo. Čak i to ju je zainteresova-lo, kao i njegova unutarnja bezobzirnost koja ga je nagnala da sravni kuću jednog čoveka i sagradi sopstvenu.

A tu je, naravno, bila i ona nagoniska životinjska privlač-nost, kakyu nikada pre toga nije osetila ni prema jednom mu-škarcu. Cak ni prema svom mužu.

- Kelsi? - Naomi se zaustavila na podnožju stepenica. De-vojka je izgledala tako svečano, pomislila je. - Već ti nedosta-je Čening?

- Ne, mislila sam na... - Prekinula se i oduvala iz svojih očiju kosu razbarušenu povetarcem. - Zapravo ništa. - Pono-vo slažući svoje misli, proučavala je Naomi. Vitka, jaka i su-zdržana. - Lepo od tebe što si mu ponudila posao za ovo le-to.

- Nije baš tako lepo. On ima jaka leda, voljne ruke i uži-vam u tome da provodi vreme ovde. Ova kuća je dugo bila prazna.

- Mislim da on želi da bude veterinar.

- To mi je rekao.

- Rekao ti je? - Uz zbunjene smeh, Kelsi je zavrtela gla-vom. - Meni to nikad nije pomenuo. Ni jedanput. Oduvek sam mislila da su ga naterali da postane hirurg, kao njegov otac.

- Nekad je lakše reći te svoje tajne nade nekome ko nije tako blizak. On te voli. Divi ti se. Može biti da se plaši da bi se ti razočarala u njega.

- Ne bih mogla. - Njen dah je nestrpljivo prasnuo. - Ken-dis već godinama govori o tome da on treba da nastavi tradi-ciju porodice Ozborn. Ja sam jednostavno pretpostavila da i on to želi. Zašto li ljudi pokušavaju da ukalupe svoju decu?

- Porodična čast. Užasna obaveza.

Otvorila je usta i zatim ih ponovo zatvorila. Porodična čast. Zar to nije bilo ono zbog čega se udala za Vejda? Koli-

164

> puta joj je samo rečeno da je on savršen za nju, dok u to laizad nije poverovala. Dobra porodica, dobra perspektiva, dličan društveni status. Bila je, napokon, njena dužnost da se dobro uda i da se uda kako dolikuje. Bože, da li ga je uopšte volela?

_ A kada ne možeš da ispuniš tu obavezu - rekla je Kelsi polako - to je najgori neuspeh. Ne želim da se to desi Ceningu.

- On će uraditi ono što je ispravno za njega samog. I ti si.

- Na kraju.

- Možeš da govoriš o kraju kada budeš u mojim godinama, Kelsi... - Nije bila sigurna u svoj pristup. Neobavezan pri-stup, zaključila je, verovatno je najbolji. - Idem u Hijaleju. Hoću da gledam Virdžinijas Prajda kako se trka. A i htela bih da budem uz njega nakon svega što se desilo u Čarls Taunu.

- Oh. - Dakle, neće ni imati poslednju nedelju. - To ima smisla. Kad odlaziš?

- Ujutru. Mislila sam da bi volela da podeš sa mnom.

- Na Floridu?

- Pa, nije baš prolećni raspust, ali trebalo bi da bude pravi spektakl.

Oprezno kao Naomi, klimnula je glavom. - Volela bih to da vidim.

- Odlično. Kako ti se čini da uzmeš ostatak dana slobodno?

Kelsine obrve su se podigle. Nije videla Naomi da uzima više od jednog slobodnog sata čitave tri nedelje. - Zbog?

- Zbog čega drugog? - Naomin smeh je bio brz, grlen i mladalački. - Kupovine. Kakvo je zadovoljstvo u putovanju ako ne možeš da se najpre istrošiš na novu odeću?

Kelsin osmeh je zablistao. - Uzeću tašnu.

U bezbojnoj hotelskoj sobi pored pravca 15, Lipski je gu-tao topli gilbis džin. Ledomat, na metar ispred njegovih vra-ta, bio je u kvaru. Njemu i nije bilo stalo. Toplo ili hladno, piće je jednako teklo niz grlo.

- Kažem ti, pre ili kasnije, doći će da me traže.

165

Nora Roberts

- Verovatno si u pravu. Bio si aljkav. - Rič je ispravio vrp-cu sa kopčom vezanu oko vrata. - Urednost se ceni, prijate-Iju.

- Hteo sam da se pobrinem za konja. - Slobodnom rukom Lipski je posegao za cigaretom koja se pušila iz okrnjene sta-klene pepeljare krcate opušcima. - Tek toliko da ne može da se trka, to je sve.

- Ali to nije bio tvoj posao - podsetio ga je Rič, prijatno se osmehujući. - Oči i uši otvorene, sećaš se? Samo oči i uši, dok ti ne kažem drugačije.

- Nisi se bunio kad sam sredio onog njegovog drugog ždrepcu. - Nezadovoljstvo je isijavalo iz crvenilom uokvirenih očiju Lipskog. - Dao si mi još jednu stotku za to.

- Bio si uredan, Fred. Rekao sam ti, čini mi se, da ne rizi-kuješ. Ali... - širom je otvorio ruke - to je sad iza nas. A Gej-bov omiljeni ždrebac neće nositi sedlo još neku nedelju. - To se fino uklapalo u njegov veliki plan - povredeni konji, pa čak i ubistvo. Takve stvari su uzburkavale glasine i uzbudivale štampu. Osećajući se velikodušno, Rič je zavukao ruku u džep. Nosio je svoju srećnu šnalu za novac - veliki srebrni znak za dolar, koji je pokupio u Hjustonu. Ništa mu nije bilo draže od stavljanja novčanica u nju.

Obično bi je napunio sitnim novčanicama, stavlajući spo-Ija pedeseticu, ili, ako \e imao sreće, stotku. Sad je stvarno u super formi, mislio je. Šnala za novac je bila puna stotki.

Ski-nuo je jednu od njih i stavio je na sto.

Lipski je buljio u nju s mešavinom gladi i griže savesti. -Ne bih povredio Pauna. Niko ne bi mog'o da mi plati da po-vredim Starog Mika.

- Nepredviđena nesreća. - Rič je saosećajno potapšao ru-kom njegovo rame.

Lipski je cugnuo još džina. - Nikad nikog nisam ubio. Mo-žda sam posek'o nekoliko njih, zaslužili su. Ali, nikad dosad nisam nikog ubio. - Još uvek je mogao da vidi Mikovo lice, taj šok, bol i kako su mu oči zakolutale pre nego što se konj pro-peo i obrušio se na njega. Mogao je da vidi i krv kako šiklja i kako se lokva širi, Mi-kovu čuvenu plavu kapu koja se boji u crveno...

166

Iskrena izdaja

'arabio je bocu i sipao još jednu čašicu. - Nije trebalo da zabada nos.

___ odlično rezonovanje. - Ric je i sebi sipao casu. Nije vo-leo da gleda kako čovek pije sam, čak ni kada je u pitanju bio odvratn primerak kao što je Lipski. Ali, svoje cigarete i upa-ljač sa monogramom držao je podalje od njega. - Sad je vre-me da smislimo sledeći potez.

- Policija će doći da me traži. Mnogo ljudi me je videlo na trkalištu tog dana, kod štala.

- Tražio si nešto za jahanje - podsetio ga je Rič. - Sasvim dozvoljeno. Ti si poznat na trkalištu, Fred. Da nije tako, sta-žari ti ne bi dali da udeš u štalu.

- Da, a pre ili kasnije neko će se setiti da jesam. Onda će da primete da se nisam vratio. - Zabo je cigaretu gaseći je i prosuo pepeo i stare opuške po klimavom stolu. - Onda će se setiti da nosim sečivo.

- Tvoja moć zaključivanja je zadivljujuća. Moj savet ti je da bežiš, izgubiš se negde na Floridi, u Kaliforniji, Kentakiju. Možda u Meksiku. Ima trkališta i južno od granice.

- Neću da živim u neakvoj stranoj zemlji. Ja sam Ameri-kanac.

- Ah, patriotizam. - Rič je nazdravio svojom čašom džina. -Ti si snalažljiv čovek, Fred. Inače ne bi bio na mom platnom spisku. Ali, bojim se da ćetno u ovim okolnostima morati da prekinemo naš odnos.

- To će te koštati više od stotke.

Ričov osmeh nikad nije uzmicao, ali mu se pogled pretvo-rio u led. - E sada, Fred, ne bi me ti stiskao, je l' da?

Od očaja, Lipskom je tekao znoj niz leda. Mogao je da oseti sopstveni vonj. - Ne mogu da preuzmem krivicu na se-be. Ako ću da bežim, treba mi para. Dodavola, Rič, radio sam za tebe. Imaš i ti svoj udeo u ovome.

- Tako ti to vidiš?

- Tako vidim. Treba mi deset hiljada. Da se sakrijem i da rzim jezik za zubima o tebi ako se ne sakrijem dovoljno do-bro. Ne tražim mnogo, Rič.

°č je uzdahnuo. Plašio se da će doći do ovoga. - Shvatam poziciju, Fred. Stvarno. Slušaj, daj da obavim jedan te-

167

Iskrena izdaja

lefonski razgovor, da vidim šta mogu da odradim. - Ponovo je uz osmeh potapšao

Lipskog po ramenu. - Ostavi me nasamo na trenutak, može?

- Dobro. Ionako moram da se olakšam. - Ustao je i otetu-rao se do kupatila.

Rič nije podigao slušalicu. Umesto toga, izvukao je male-nu bočicu iz unutrašnjeg džepa svog sakoa. Stvarno je šteta, ali nije mogao da dopusti sebi da isteruje Lipskog na čistinu. Čak i kad bi mu platio, čovek bi verovatno propevao kao pti-čica čim bi ga policija pritislala. A pritislala bi ga, mislio je Rič, dok je sipao tečnost u džin Lipskog.

- Dodi, Fred. Sve smo sredili. - Sijao je dok se Lipski te-turao nazad u sobu. - Novac će ti biti spremljen sutra.

Od olakšanja i pića Lipski je posrnuo nazad u stolicu. -Majke ti, Rič?

- Hej, ti i ja se znamo dugo, zar ne? Lutalice k'o mi mora-ju da brinu jedan o drugom. - Podigao je čašu. - Za staro pri-jateljstvo.

- Da. - Očiju suznih od zahvalnosti, Lipski je prineo čašu usnama. - Znao sam da mogu da računam na tebe.

- Da. - Ričov osmeh se ukrutio dok je gledao Lipskog ka-ko se doslovce ubija pićem. - Možeš da računaš na mene, Fred.

Palme i štraftaste tende, blistava sunčeva svetlost i bu-genvilije. Muškarci u belim odelima i žene u letnjim haljinama. Ambijent je trkalištu davao na glamuroznosti. Ali, u Hijaleja Parku se pre svega radilo o trkanju.

U prihvatnoj štali Galfstrim, konji su izvijali vratove, šepu-rili se, njuškali vazduh kao sve atlete koje se psihički pripre-maju za takmičenje. Mnogi prizori i zvuci su bili kao i oni u Carls Taunu; prodavci su i dalje nudili „Dejli rejsing form", handikaperi su se i dalje motali, proračunavajući izgled. Ali samo divno vreme je privlačilo drugačiji soj od onog kojeg je privlačilo pro hladno proleće u Virdžiniji.

Kelsi se zabavljala gledajući ženu kako vodi ždrebicu oko kruga, klackajući se na štiklama tankim poput čačkalica. Nje-

168

ne

minduše od lažnih dijamanata, koje su joj dosezale do ra-mena, blještale su.

- Gledajući ovo, niko konje ne bi mogao da nazove glupim životinjama.

Kelsi je pogledala u Gejba. - A to znači?

- Šta vidiš kad pogledaš u njeno lice?

- Ždrebicino ili ženino?

- Ždrebicino.

Uživevši se, Kelsi je gledala u ždrebicu koja se pognute glave vukla iza žene koja se kikotala. - Stid.

-Tačno tako. To je Kaningemova najnovija prinova.

- Ždrebica ili žena?

- Ijedna i druga.

Ona se zasmejala i shvatila koliko joj je bilo drago što je pošla. Možda je to bio samo kratak izlet u leto, ili prosto za-dovoljstvo shvatanja same sebe kao dela jedne uske grupe. Ali, bHo joj je drago.

- Čula sam da ćeš biti ovde, ali te nisam videla na jutar-njim treninzima.

- Stigao sam tek pre sat vremena - rekao je. - Kako ti se sviđa Majami?

- Pa, neki konjušari su gundali jutros da nisu mogli da spa-vaju - pucnji su se čuli ispred njihovih soba - a ja sam juče šetala plažom i onda mi je palo na pamet da mora biti da sam odrasla: nisam dobila poriv da obujem rolerblejd. Osim toga - duboko je udahnula - mnogo mi se sviđa. Park je predivan.

- Suština je u tome da Ijubitelji trka inače ne mare mnogo za spoljni svet.
- Ne bih otišla tako daleko.
- Ti nisi Ijubitelj trka. - Pogledao je u nju. - Barem ne još. Namrštila se, u nedostatku jasne predstave da li joj je upravo upućen kompliment ili uvreda. Radije nego da o tome raspravlja, posmatrala je gubitnike kako se vraćaju iz prve tr-ke. Pobjednici, znala je, odvedeni su u ambulantu za doping kontrolu, da bi uzorci urina i pljuvačke mogli da budu testira-ni na sredstva za doping.
. Ali ona je sada razmišljala o gubitnicima i srce ju je poma-lo bolelo dok ih je gledala kako hramlju ka štali, oznojenih sla-

169

Nora Roberts

bina i prljavih lica. Ako je ždrebica mogla da oseća stid zbog toga što je pred svima vodi jedna nafrakana Barbika, pitala se koliko teško su ovima padala osećanja gubitništva.
- Tužno, zar ne? - promrmljala je. - Kao kad gledaš vojni-ke koji se s mukom vraćaju sa fronta. Sve te boje i predsta-va, a za samo par minuta sve je gotovo.
- To je vraških par minuta. Steta što si propustila Derbi Floride. E, to je bila predstava. Akrobate, trka kamila.
- Kamile? Stvarno?
- Na njih nemoj nikad da se kladiš.
Hodali su pored prostorija za konjsku opremu oko staze. Skoro da je došlo vreme za drugu trku, a Prajd je bio u tre-ćoj. Htela je da vidi Rina pre nego što mu Mozes pomogne da uzjaše. Postala je lično sujeverna i morala je da mu poslednja poželi sreću pre nego što povede svog konja iz padoka.
- Nećeš na šaltere? - pitao ju je Gejb.
- Ne. Izabrala sam svoje konje. Prajd u trećoj i Tri Ejsiz u petoj. - Zastala je da kupi mlaku pepsi-kolu od nekog starog crnca. - Sada imam svoj sistem.
Gejb je prihvatio limenku, uzeo gutljaj i vratio je nazad njoj. - A to je?
- Osećanje. Kladim se na svoje srce.
- To je previše za gubljenje.
Slegla je ramenima. - Kockanje nije zabavno bez rizika.
- Apsolutno tačno. Dodi ovamo. - Bili su skoro stigli do Prajdove štale za osedlavanje i bilo je mnogo gužve.
- Prestani, Slejteru. - Ali on je već uhvatio repić koji je ot-pozadi proturila kroz prorez svoje kape.
- Samo ću da te poljubim. Rizik je na obe strane. Učinilo joj se da je čula neke konjušare kako urliču od smeha pre nego što joj se sve izbrisalo iz pameti. Pitala se da li je taj prvi, taj jedini poljubac koji pije pamet, bio zapravo srećan pogodak. Slučajan. Nešto samo za jedan put. izgleda da nije.
Bilo je nečeg u njegovim usnama. Otvorila im je svoje želj-no i bila preplavljena ukusom, osećajem, toplinom. Pomerale su se ka njenim, mudro i mučno sporo, kao da su za isproba-

170

Iskrena izdaja

nje jmale svo vreme ovog sveta. Na uzdah prihvatanja, za-liurila ie ruke u njegovu kosu, držeći je sve dok zvuci sa sta-ze nisu postali ništa više od maglovite bele buke.

" Želim. To je sve o čemu je mogao da razmišlja. Proveo je toliki deo svog života želeći - dobru hranu, čist krevet, jedno-stavan mir života bez straha. Dok je odrastao, te želje su ra-sle s njim. Želeo je žene i moć, i novac koji bi mu omogućio i jedno i drugo.

Ali nikad nije žudeo ni za čim, naročito ne ni za kim, kao što je žudeo sada. Za jednom ženom. Jednom noći. Kockao bi se u sve što ima za priliku da to dobije.

- Još koliko dugo? - promrmljao je uz njene usne.

- Ne znam. - Borila se da uhvati dah. - Ne poznajem te.

- Naravno da me poznaješ.

- Pre par meseci nisam znala da postojiš. - Odmakla se, iznenadena da se njene noge nisu samo sklopile pod njom. -Nisam... - Ispravila je kapu drhtavom rukom dok je aplauz odzvanjao iza njih. - Treba o ovome da porazgovaramo kasni-je. Bez publike.

- Pa - prešao je prstom preko njene brade. - Ja sam ne-što, svejedno, postigao. Već je počelo da se priča da je tebi zabranjen pristup.

-Da je meni... -Zubi su joj se ukočili. - Je li ovo tome slu-žilo? Nekakvom mačističkom polaganju prava?

- Ne. Ovo je bilo za mene, draga. Ali je upalilo. Vidimo se. Sutnula je limenku koju je ispustila kada ju je poljubio. -

Idiot - procedila je. Boreći se za dostojanstvo, okrenula se i skorovnaletela na Naomi.

- Cudno je - počela je Naomi dok se Kelsi borila za reči -posmatrati to. Izvini zbog analogije, ali ja često imam isti ose-caj kada vidim kako nekog od mojih konja izvode na stazu. To

- kao kad gledaš svoje dete kako ulazi u školski autobus, ili 9'umi u školskom komadu. Ti odjednom shvatiš da ono više n'je samo tvoje dete i da ima toliko toga što ne znaš o njemu.

- On je to uradio da me iznervira.

Iako joj je srce još uvek podrhtavalo, Naomi se nasmešila. 5", ne bih rekla. - Iskoristila je priliku i prinela ruku Kelsi-nom obrazu. - Zbunjena?

171

Nora Roberts

Ali ne i spremna da priča o tome. - Hoćeš li da razgova-ram sa Gejbom? Njemu se to neće dopasti, ali sam mu do-voljno draga da podnese moje mešanje.

- Ne. Mogu ja da izadem na kraj. - Pogledala je okolo. Još uvek je bilo iskeženih lica koja su gledala u njenom pravcu. -Zar nemamo sad trku? - prasnula je. - Niste plaćeni da zeva-te.

Dok je Kelsi hodala ka štali za osedlavanje, Naomi se i sa-ma nasmešila.

Na stazi je Prajd trčao kao san, izletevši kroz start-maši-nu sa žestokim izrazom u očima i Rinom na svojim ledima. Na prvoj krivini se borio za poziciju, ali je posle toga sve bilo go-tovo. Duž pravca je bio tri dužine ispred prvog sledećeg tak-mičara.

- Izgleda kao bogataški konj - čula je kako neko iza nje ko-mentariše.

Da, mislila je, baš tako. Ali novac s tim nije imao nikakve veze.

Gejb joj se pridružio u petoj trci, hladan i neobavezan kao da su nedavno podelili sendvič, a ne strastveni zagrljaj nao-čigled svih. - Rino je pametno vodio trku.

- On i Prajd su dobar tim. - Prostrelila je Gejba pogledom. - Najbolji tim u kolu.

- Videćemo - promrmljao je. - Prati Kaningemovu Big Ši-bu. Reci mi šta vidiš.
Mršteći se, Kelsi je posmatrala kako konje uvode u start-mašinu. Velika dorata ždrebica je bila naprasita, nervozna. Snažnim udarcem je zlovoljno šutnula jednog konjušara, bacivši ga na zemlju.
- Uznemirena je. To nije neobično. - Pogled joj je prešao na Tri Ejsiza. Svojim dreserima je zadavao probleme. - Tvoj ždrebac se danas i sam oseća živahno.
- Samo gledaj.
Začulo se zvono. Konji su pojurili. Kaningemova ždrebica je povelala, a njene dugačke noge su se istegle, kopajući po

172

Iskrena izdaja

rašini. Kelsi je pažljivo gledala kroz dvogled. Big Šiba se preznojavala kod prve okuke.
- Brza je. Zašto je on toliko pritiska? - Trgla se jer je džokej koristio štap, brzo i često.
- Dn radi ono što mu je rečeno.
Kod oznake za polovinu, počela je da posustaje, sasvim malo, ali dovoljno da se polje zatvori. Kelsi je osetila kako su oči počele da joj suze. Big Šiba je imala smelosti, ali ne i va-zduha. I to ju je bolelo.
Na pravcu je zaostala za pola dužine iza Gejbovog ždrep-ca, a zatim za dužinu. Samo njena srčanost ju je zadržala za nos u plasmanu kada su prošli kroz cilj.
-To je neoprostivo. - Besna, ustremila se na Gejba. - Mo-razu da postoje pravila.
- Ima mnogo pravila. Niko ne kaže da ne možeš da nate-raš konja da prede svoju granicu. Priča se da ona ima problem sa plućima. I onda idiot tera svog džokeja da je ganja iz sve snage na 1.400 metara. Toliko želi taj prokleti Drebi da će je ubiti da na njemu dobije šansu.

- Mislila sam da je on samo budala.

- On jeste budala. Ambiciozna budala. Želi taj prvi dragulj.

- Zar to ne želimo svi?

- Da. Razlika je samo u tome koliko daleko bismo otišli da ga dobijemo.

Ostavio ju je i krenuo ka pobjedničkom krugu. Kelsi je okrenula leđa stazi. Odjednom, izgubila je mnogo od svog sjaja.

173

Glava dwanaesta

Džek Mozer je vodio čist motel. Možda su neki od njego-vih klijenata iznajmljivali sobe na sat, ali to ga se nije ticalo. Džek je smatrao da se ono što se dešava iza zatvorenih vrata dešava iza zatvorenih vrata i u Hotelu Ric, kao i u njego-vom motelu.

Samo što su tamo plaćali više.

Kod njega nije bilo buba, nije tolerisao ludiranje posle pri-stojnih ponoćnih časova i plaćao je dodatno da bi njegovi gosti imali kablovsku televiziju.

Dvadeset devet dolara za jednokrevetnu nije bila loša ce-na.

Deca ispod osamnaest noćivala su besplatno. Svojim gostima je pružao užitak uzanih komada ajvori sa-puna, zajedno sa peškirim veličine otirača, i, radi njihove ugodnosti, imao je dogovor sa obližnjim restoranom da ispo-ručuju obroke između šest ujutru i deset sati uveče.

Možda je primao poneku novčanicu ispod stola i nije se raspitivao za ličnu kartu, ali to je bio njegov biznis.

Posteljina se prala, kupatila su bila dezinfikovana, a posto-jala je i dobra jaka brava na svakim vratima.

Najviše je voleo leto, kada bi porodice na odmoru koje su se zaputile na sever ili na jug primetile njegovu svetleću re-klamu na kojoj je pisalo da ima slobodnih soba. Uglavnom se dešavalo da samo izadu iz svojih starih karavana i stropošta-ju se u krevet. Nije morao da brine da će pivom isprskati zi-dove ili pocepati čaršave.

Dvanaest godina je gledao ljude kako dolaze i odlaze i za-ključio je da je naučio ponešto o njima. Znao je kada je par iznajmljivao sobu da bi varao supružnike, kada se žena krila od muškarca koji je znao jednako često da joj napravi šljivu na oku kao i da je pogleda. Prepoznavao je gubitnike, lutali-ce, odbegle.

174

Iskrena izdaja

Gosta iz sobe 22 označio je kao odbeglog. Nije moja stvar, rekao je sebi Džek dok je kačio glavni ključ sa recepcije. Momak je platio za tri noći unapred. Pa šta ako je odavao miris straha oko sebe, ili ako je imao običaj da se osvrće preko ramena kao da je očekivao da će mu neko zabiti nož u leđa?

Platio je svojih osamdeset sedam kinti plus porez na pro-met i otad nije promolio nos. To je bio problem. Iznajmljivanje dvadeset dvojke je iste-klo, i prema onome što je rekla mršava Doti, spremačica, nje-gova brava je još uvek bila zaključana, a znak „ne uznemira-vaj" je stajao na vratima. Baš kao i sva tri dana.

E, pa, moraće da ga uznemire, mislio je Džek dok je hodao parkingom do niza istovetnih sivih vrata i prozora sa zastori-ma. Dvadeset dvojka je mogla da ispljune novac za još jedan dan ili da se čisti odatle.

Džek Mozer nije davao kredit.

Prvo je pokucao, oštro i autoritativno. Niko osim Džeka ni-je znao kakvo lično zadovoljstvo mu je pričinjavalo požuriva-nje neplatiša. - Upravnik- rekao je živahno i uhvatio Doti ka-ko proviruje iz sobe 27, ispred koje su stajala njena kolica, i gleda ga.

- Verovatno mrtav pijan - doviknula je. Džek je uzdahnuo i ispravio svoja pognuta ramena. - Radi svoj posao, Doti. Ja ću se postarati za ovo. - Ponovo je po-kucao, ne videvši kakav izraz lica je ona napravila. - Uprav-nik - ponovio je i gurnuo svoj ključ u bravu.

Najpre ga je zapahnuo vonj, gušeći ga. Njegova prva po-misao je bila da je ovaj iz dvadeset dvojke naručio nešto iz re-storana što mu nikako nije prijalo. Sledeća je bila da će mu biti potrebna prokleta kutija asepsola da ubije smrad.

A onda nije mislio ni na šta. Video je ono što je sedelo sro-zano pored malenog izgrebanog stola, izbuljenih očiju i nadu-venog tela. Ko god da je iznajmio sobu 22 pretvorio se za tri dana u neku užasnu stvar koja je ličila na nešto što je Džek vidao u horor filmovima u kasne noćne sate.

Zateturao se unazad, užasnut prizorom i vonjem. Priguše-ni krik zastao je u njegovom grlu i on je povratio na sopstve-

175

Nora Roberts

ne cipele. To ga nije sprečilo da potrči. Nastavio je da trči čak i nakon što je Doti pojurila u sobu 22 i počela da vrišti.

Leš je već bio spakovan u kesu kada je Rosi pristigao u motel. Puka upornost i malo sreće su ono čemu je mogao da zahvali što se uopšte i našao tamo. Uši mu se ne bi načuljile na svaki sumnjiv i neobjašnjen slučaj ubistva koji dode do Odeljenja za ubistva. Ali, ime Fred Lipski mu je zvučalo po-znato. Bilo je to ime sa njegovog spiska, jedno od onih koje nije uspeo da proveri.

Sada je, činilo se, bila njegova prilika.

Islednica, doktorka Agnes Lorenzo, se pakovala. Rosi je klimnuo glavom omalenoj ženi atletske grade, prosede kose i pogleda kao u šteneta. - Lorenzo.

- Rosi.

- Mislila sam da je ovo Njumanov slučaj.

- Povezan je sa jednim od mojih. Šta imamo? - Zakačio je svoju značku za džep i prošao između uniformisanih Ijudi koji su stajali na ulaznim vratima.

Telo je već bilo spakovano, spremno za prevoz u mrtvačni-cu. Vazduh je još uvek mirisao trulo, ali taj miris ga više nije pogadao kao nekad. Pogledom je prešao preko sobe, obu-hvatajući nenamešten krevet, torbu s odećom bačenu u čo-šak, prah koji je ostao iza ekipe patologa. Boca džina, tri-će-tvrt prazna, jedna čaša i pepeljara puna opušaka laki strajka.

- Ne pitaj me za uzrok smrti, Rosi - počela je doktorka Lorenzo. - Mogu da ti kažem da se odigrala pre četrdeset osam do šezdeset sati. Nema povreda, nema znakova borbe.

- Uzrok smrti?

Znala je da će ipak pitati i blede se nasmešila. - Srce mu je stalo, Rosi. Sva to učine.

Nije obraćao pažnju na sarkazam, počevši da stvara sliku. Čovek koji je pio sam. Ljut? Kriv? Uplašen? Zašto bi čovek iznajmio jeftinu sobu da bi u njoj pio, kada je već imao jefti-nu sobu na trideset milja odatle?

A ako je Lipski bežao, to je značilo da je imao šta da kri-je.

176

Iskrena izdaja

Pošto ie dobro podneo njen sarkazam, doktorka Lorenzo ie odlučila da popusti. - Imao je trista dolara u novčaniku i ne-važeću kreditnu karticu. U njegovoj torbi je bio primerak Dejli rejsing forma" od pre četiri dana, a u njegovoj levoj čizmi nož.

Rosi se ukopao kao seter kad markira. - Kakav nož?

- Dugačak petnaest centimetara, tanke oštrice i glatke ivice.

Rosijevo srce policajca je uzdrhtalo. Patolozi su uzeli nož i ako je na njemu bilo i traga krvi, Ijudske ili konjske, oni će ga pronaći. - Ko ga je našao?

- Upravnik. Ime mu je Mozer. Možda je još uvek u onoj ta-mo kancelariji, sa glavom u krilu.

- Nije svako čvrst kao ti, Lorenzo.

- Meni kažeš. - Ponovo je izašla napolje, žaleći što je hu-ka saobraćaja duž pravca 15 kvarila prolećni vazduh. Ostavi-la je jedno telo na stolu, a sada je imala još jedno da doda ne-dovršenom poslu. Svaki dan, mislila je, bio je divota.

- Biće mi potreban primerak obdukcionog izveštaja.

- Za dva dana.

- Dvadeset i četiri sata. Budi drugar.

- Nismo mi nikakvi drugari, Rosi. - Okrenula se i ušla u ko-la.

- Hej. - On je ščepao vrata pre nego što je stigla da ih za-tvori. Poznavao je Agnes Lorencu tri godine. Nije mnogo to-ga palilo kod nje, ali je on otkrio ponešto od onoga što pali. -Sećaš se onog leša na kome si radila prošle nedelje? Gordon. Mik Gordon. Starac, ubod nožem u stomak.

Izvadila je cigaretu; bila je to navika zbog koju više nije ni pomišljala da oseća grižu savesti. - Onaj sa smrskanom loba-njom i smrvljenom većinom unutrašnjih organa? Da, sećam se.

- Mislim da ga je ovaj leš sredio.

Otpuhнула je dim. Nije pobliže pogledala nož. Nije bilo po-trebe da ga ona pregleda. Imala je desetine rana urezane u svojoj glavi, koje se nikad ne mogu zaboraviti.

177

Nora Roberts

Klimnula je glavom. - Oružje bi moglo da odgovara. U re-du, Rosi, zagrejaću stolicu noćas zbog tebe, ali ne mogu da obećam da će sve analize biti gotove.

- Hvala. - Zatvorio je njena vrata i krenuo prema kancela-riji i Džeku Mozeru.

Gejb je saznao za Lipskog deset minuta nakon povratka sa Floride. Štampa je u spremačici Doti pronašla zlatni rud-nik.

Vest da je Lipski umro u sobi motela raširila se od štala do trkališta, od konjušara do vežbača. Gejbov kućepazitelj, koji je dolazio dvaput nedeljno, doneo mu je vesti i novine još pre nego je stigao da uradi bilo šta drugo osim da pobaca svoje torbe na krevet.

Gnev je buknuo, kao šibica natopljena benzinom. Pokušao je da ga zatre u trenutku kada ga je Rosi pronašao.

- Drago mi je što se ponovo srećemo, gospodine Slejter.

- Poručniče. - Gejb mu je dodao novine koje je poneo sa sobom i zatim seo u osunčanu dnevnu sobu. - Sva je prilika da ste došli da mi kažete za ovo.

- Pobeda je vaša. - Rosi je ostavio novine sa strane i udobno se smestio. - Fred Lipski je radio za vas do pre par nedelja.

- Dok ga nisam otpustio, za šta sam siguran da znate. Bio je pijanica.

- I bunio se zbog otkaza.

- Tako je. Izvukao je nož, ja sam ga nokautirao i mislio, po-grešno, da je s tim završeno. - Lica još uvek strogo suzdrža-nog nagnuo se napred. - Da sam i malo posumnjao da bi mo-gao da upotrebi taj nož na nekom od mojih ljudi ili konja, on odavde ne bi odšetao.

- Ne želite da policajcu dajete takve izjave, gospodine Slejter. To još uvek nije procurilo u novine, ali nož koji je imao Lipski u vreme svoje smrti jeste oružje kojim je ubijen Mik Gordon. Za sada niko ne može da locira Lipskog na mestu zločina u vreme ubistva. Ali, imamo oružje i imamo motiv -osvetu.

178

Iskrena izdaja

_ Slučaj završen? - dovršio je Gejb. _ Volim da budu sredeni pre nego što ih okončam.

Ovaj to nije. Koliko dobro ste poznavali Lipskog?

_ Ne dobro. On je došao u paketu sa farmom.

Ta rečenica je nasmejala Rosija. - Interesantna formulaci-ja.

- Kada sam preuzeo ovo mesto, zadržao sam svakog ko je hteo da ostane. Nisu oni bili krivi što je Kaningem očajno igrao poker.

Zainteresovan, Rosi je lupkao svojom olovkom o notes. -To je, dakle, istinita priča. Zvučala je izmišljeno. Nema svrhe da pominjem da bi takav dogovor bio s one strane zakona?

- Apsolutno nema svrhe - složio se Gejb.

- Razgovaraću ponovo s vašim trenerom i ostalim Ijudima. Hteo bih da znam da li iko ko ga je poznavao misli da je bio sklon samoubistvu.

- Hoćete da pomislim da se Lipski ubio? - Gnev je pono-vo počeo da ga obuzima, izjedajući ga. - Zašto? Zbog griže savesti? Kajanja? To su budalaštine, poručniče. Da će on gur-nuti pištolj u usta ili staviti konopac oko vrata bilo je podjed-nako verovatno kao i da će igrati na Brodveju.

- Rekli ste da ga niste dobro poznavali, gospodine Slejter.

- Ne njega, ali znam njegovu sortu. - Odgajao ga je jedan iz te sorte. - Njima je uvek kriv neko drugi, nikad oni sami. A nikad se ne otisnu u taj poslednji skok zato što uvek kalkuli-šu. Oni piju i varaju i prave se važni. Ali ne ubijaju sami sebe.

- Zanimljiva teorija. - Teorija u koju je i Rosi verovao. -Lipski nije stavio pištolj u usta niti se obesio. Popio je gadan koktel džina i nečega što mi rekoše da se zove acepromazin. Zna li šta je to?

Gejbov glas je bio oprezno prazan. - Koristi se za opušta-nje konja. To je sedativ.

- Da, tako mi je rečeno. Čudno, mislio sam da konju upe-rite pištolj u glavu kada slomi nogu.

- Buka smeta mušterijama - rekao je Gejb suvo. - A sva-ki prelom nije smrtonosan.

Postoji mnogo toga što se može uciniti, a da konja ne morate uspavati. Često on može da se

179

Nora Roberts

Iskrena izdaja

ponovo trka ili koristi za priplod. Kada ne može više ništa da se učini, veterinar konju daje injekciju. Trebalo bi da ih to ni-šta ne boli. Dodavola, uvek sam se pitao kako to iko zna.

- Nećete moći da proverite kod Lipskog. Držite li to sred-stvo ovde?

- Kao što sam rekao, to daje vetrinar. Niko konje ne uspa-vljuje hira radi, poručniče.

- Siguran sam da ste u pravu. Bio bi to gubitak ogromne investicije.

- Da. - Gejbov glas je bio hladan. - Jeste li ikad gledali kada se to desi?

-Ne.

- Konj se saplete na stazi i padne. Džokej skoči sa njega u panici, bori se. Sve se utiša i konjušari istrče sa svih stra-na. To ne mora da bude njihov konj. To je svačiji konj. Onda zovu veterinara, i kada nema drugog izbora, kada to ne mo-že da se odloži, veterinar ga dokrajči - iza paravana, radi in-timnosti.

- Jeste li ikad izgubili konja na takav način?

- Jednom, pre oko godinu dana, tokom jutarnjeg treninga. To je opasnije vreme od samih trka. Jahač je opušten. Svi su opušteni. - Još uvek se sećao toga, bespomoćnosti i nemoć-nog gneva.

- Bila je to lepa ždrebica. Nazvao sam je Kvin ov Daja-monds. Kada je bilo gotovo, konjušar koji je bio zadužen za nju plakao je kao dete. To je bio Mik. - Gejb se opirao želji da stegne šake u pesnice. - Dakle, ako mi govorite da je neko dokrajčio Lipskog kao

što se uspavljuje konj na umoru, ka-žem vam da ga je otpremio u boljem stilu nego što je to ovaj zaslužio.

- Jeste li kivni na njega, gospodine Slejter?

- Da, poručniče, jesam. - Gejbove oči su bile mirne, štite-ći se. - Ako me pitate jesam li ubio Lipskog, moram da kažem ne. Nisam siguran kakav bi bio odgovor da sam znao ono što ste mi danas rekli i da sam ga prvi pronašao.

- Znae šta, gospodine Slejter, svidate mi se.

- Je li tako?

180

- Jeste. - Rosi se osmehnuo, što je za njega bila retkost i nešto što nikad nije opušteno stajalo na njegovom licu. - Ne-ki ljudi okolišaju oko pitanja, neki zamuckuju, neki se prezno-javaju. Ali vi ne. - Rosi je skinuo končić sa svoje nogavice. -Mrzeli ste prokletnika i možda biste ga ubili da vam se pruži-la prilika. I ne bojite se da to kažete. Stvar je u tome što ne samo da mi se svidate, ja vam i verujem. - Ustao je. - E, sa-da, moguće je da pokušavate da me izblefirate, a ja ću sazna-ti da li ste išli u kratku posetu tom motelu. Ali, ja uvek okoli-šam, pa me to ne zabrinjava. - Još jednom ga je dobro pogledao. - Ali, ne mislim da je tako bilo. Lipskom bi bio dovo-Ijan jedan pogled na vas kroz špijunku, i već bi se zabarikadi-rao u sobi za sve to vreme. Mogu li sada da odem dole da razgovaram s vašim Ijudima?

- Možete. - Gejb je ostao na svom mestu; Rosi je znao sam da izačfe. Zatvorio je oči i usredsredio se na opuštanje jednog po jednog kičmenog pršljena.

Dao je Rosiju sat vremena pre nego što je i sam sišao u štalu. Atmosfera je bila nabijena mešavinom uzduđenja i strepnje koji se javljaju u blizini smrti. Ljudi su prestali da ogovaraju i odmah se bacili na posao kada je Gejb naišao.

Džejmisona je zatekao u diskusiji sa Metom o ranjenom ždrepcu.

- Upala se povlači - govorio je Met. - Lečenje ide dobro. Predi na menjanje zavoja jednom dnevno, koristeći isti anti-septik.

- Ostaće mu ožiljak.

Met je klimnuo glavom, gledajući u dugačak rez duž slabi-ne koji se zaceljivao.

- Užasna šteta. - Džejmison je uzeo špric da ispere ranu. - Takav prvoklasni konj.

- Ja ću mu dodati na prestižu - prokomentarisao je Gejb, krenuvši da sam uzme ular konja. Zglobovima šake je prešao preko Dablovog obraza, kao muškarac koji miiuje ženu. Ždre-bac je odgovorio tako što je glavom udario njegovu šaku, igrajući se kao štene. - Ožiljci iz boja - promrmljao je. - To

181

Nora Roberts

I

neće uticati na njegovo vreme niti na njegovu ambiciju. Koli-ko brzo možemo da popnemo jahača na njega?

- Nemoj da žuriš. - Met je poskočio u stranu kada se konj zaletio glavom ciljajući njegovo rame, više ne kao štene već kao četiristo kilograma temperamenta. Zubi su ga promašili za nekoliko centimetara. - Ovaj ovde me stalno iskušava. Hteo bi da me malo gricneš, zar ne dečko? - Dobrodušno je potapšao konja po vratu kada je bio siguran da je Gejb ste-gao uzde. - Trčaće u Kentakiju za tebe, Gejb. Da sam kladi-oničar, i sam bih stavio novac na njega.

Gejb je prihvatio Metovu dijagnozu i okrenuo se prema svom treneru. - Džejmi?

- Izložio sam novi plan njegovih treninga. Ili će funkcionirati ili neće.
- Moraće da bude dovoljno. Je li Rosi razgovarao s tobom?

Džejmisonove oči su se smrkle dok je završavao stavljanje novog zavoja. - Da. Bio je ovde, postavljao pitanja. Svi su se zbog toga uskomešali. Piterson misli da ga je likvidirala mafija. Kip misli da je u pitanju žena. Linet se to nije svidelo i baš ju je bilo briga za njega. Oni su se raspravljali na tu temu, a momci su se svrstavali na jednu ili drugu stranu.

- Niko ne misli da je bilo samoubistvo?

Džejmison je pogledom prostrela Gejba i izašao iz boksa. - Niko ko ga je poznao.

- Mogao je da se dokopa acepromazina - podsetio je Met Džejmisona. - On bi znao kako deluje. Sigurno da je znao da bi ga vlasti na kraju uhvatile s tim.

- Čovek kao Lipski je mogao da se izgubi na bilo kom od stotina hipodroma. - Džejmison je ponovo pogledao u ždrepcu. Sam je previjao ranu, kao da ispašta za sopstveni udeo u svemu. - Trebalo je da ga otpustim pre mnogo meseci. Možda bi tada sve bilo drugačije.

- A Mik bi možda bio živ.

- S tim delom priče je završeno - rekao je Gejb. - Ali nije gotovo. Ko god da je Lipskom dao to poslednje piće, učestvuje u svemu.

182

Reći ću ti ono

Iskrena izdaja

sam rekao Rosiju. - Met se počeošao napolje. - To mora da je bio neko ko no oraui v~.- -

\

a s konjima i ko je imao pristup veterinarskim sredstvima.

^Blędo se nasmešio. - Što baš i ne sužava krug.

_ To obuhvata sve nas. - Gejb je gledao kako se Metova vilica olabavila. - I nekoliko stotina drugih. Hvala što si svratio.

Met je nervozno progutao pljuvacku. - Nema na cemu.

Doći ću da pogledam ždrepcu za par dana. Ja, hm, mislim da ću da svratim na Tri vrbe.

- Oh. - Odmeravajući Meta, Gejb je izvadio cigaretu i ležerno je upalio. - Ima li nekih problema tamo?

- Ne, ne. Ja samo... Pa...

Gejbov osmeh je bio lagan. Većina napetosti je nestala. -Zadovoljstvo je gledati je, zar ne?

Met je pocrveneo - prokletstvo bledog tena. - Nije muka. Čening mi je rekao da bi mogla da ostane ovde neko vreme. - Učinio je sve što je mogao da ispita Čeninga za detalje, ali je mladić ili bio veoma diskretan ili se nije dao prozreti kada je u pitanju njegova polusestra.

- Oh, mislim da će ona ostati neko vreme. - Gejb je želeo da se postara za to. - A ti gledaj koliko god hoćeš. - Prebacio je ruku preko Metovog ramena dok ga je pratio do kamiona. - Svetac ne bi mogao na tome da ti zameri. Ali vodi računa šta pipaš, doktore.

Dok je Met zamuckivao odgovor, Gejb mu je otvorio vrata kamiona. - Moja - rekao je jednostavno.

- Ti... - prekinuo se i pocrveneo kao bulka. - Nisam znao. Kelsi nikad... Ja nikad...

Da sam pomislio da jesi morao bih da ti naudim, - Gejb->ov osmeh je bio prijateljski, čak saosećajan, ali je upozorenje bilo jasno. - Pozdravi Kelsi kada je budeš video.

- Naravno. - Pohitavši da ode odatle, Met se strpao u ka-'on. - Ali, znaš, možda bi ipak trebalo da produžim kući. Če-ka me gomila papira.
Onda da te ne zadržavam. - Gejb se izmakao, iskezivši dok je gledao kako kamion briše putem.

183

Nora Roberts

- Dečka si prepao na smrt. - Džejmison je izvadio jednu od svojih omiljenih bombona od višnje.

- Samo sam mu uštedeo malo muke u budućnosti.

- Može biti. - Proučavajući oblak prašine iza Meta, Džej-mison je pustio da mu se svež ukus staklene bombone raspli-ne na jeziku. - Zna li ona da si stavio svoj žig na nju?

Gejb je otpuhnuo dim, sećajući se sa zadovoljstvom njene reakcije na njegov sasvim smišljeno javan poljubac. - Ona je pametna žena.

- Pametne žene su te koje čoveku zadaju najviše nevolja.

- Nisam imao nikakve nevolje već dugo. - A nije ni znao koliko želi da ih ima. - Možda ću i sam da se odvezem do ta-mo, da vidim mogu li da napravim neku nevolju. - Dobro će mu doći da skrene misli, zaključio je i okrenuo se da pogleda svog trenera.

Bio se usredsredio na ždrepcu u štali i na Meta. Sada je mogao da vidi tragove iscrpljenosti i senke u očima. - Izgle-daš kao prebijen, Džejmi.

Loše je spavao, a primetio je da mu je još teže da pojede pristojan obrok otkad je Mik ubijen.

- Imam mnogo toga na pameti.

- Jedna od stvari koju možeš da skineš sa nje je bilo ka-kva odgovornost za ono što se desilo Miku. - Kada je Džej-mison samo pogledao na drugu stranu, Gejb je bacio svoju ci-garetu i ugasio je na tlu. Izraz u Džejmisonovim očima je sa-mo podstakao njegovo osećanje krivice. - U redu, loše si pro-sudio kada si ga zadržao. Ja sam loše prosudio kada sam ga otpustio pred ljudima. Ako hoćeš da misliš da je to bio oki-dač, u redu. Ali to nije prst koji ga je pritisnuo.

- Vidim ga, Mika, kad god zatvorim oči. - Džejmisonov glas je bio tih, napet. - Kako li je samo izgledao dok su ga Lipski i ždrebac dokrajčivali? To uopšte nije trebalo da se dogodi, Gejb. - Uzdahnuo je. Nije bilo odgovora na to. Znao je da ga nema. - Derbi je za tri i po nedelje. Taj ždrebac mora da bude spreman, i moja je dužnost da to od njega napravim. Ali, pogledam ga i pomislim kako bi Mik bio ponosan da ga ti-mari.

184

Iskrena izdaja

preko brda. Svojih brda. Negovoreći nita ej _ ^ ^ ^ ^
urio črtavog svog života. , nakon toliko duge borbe i pet godina usmerenih na-hto ie qotovo na dohvat ruke. Možda će biti prazan ka-knačno bude dohvatio, ali, morao je cia zna. da 9TaiTdrebac mora da trči, Džejmi. Ako ne možeš da radiš niim, prebaciću ga Djuku. - Djuk Bojd, po moćnik trenera, ,e znalac. Obojica su to znali. Ali on nij« imao tog v,ska dara sa kojim je Džejmison roden. - Na ovaj tli onaj nacin, on će biti spreman za Cerčil Dauns.

- Radiću svoj posao - rekao je Džejmison i protrljao svoje umorne oči.

- Treba mi da tvoje srce bude u tome.

Džejmison je spustio ruke. - Ono je u tome, dodavola. A i moja duša s njim.
Okrenuo se vratio u štalu.

Kelsi je znala da ne treba da se zaljubi u konja. Ali razum sa tim nije imao ništa. Bila je opčinjena novirtn ždrebetom drh-tavih nogu, baš kao i starijim ždrepcima - a dobila je samo je-dan šut kao odgovor na svoju ljubav.

Možda zato što je to shvatala filozofski, pa se podigla i otrešla prašinu sa sebe, Mozes je pojačao njen trening.

Dopadao mu se njen stil, način na koji je reagovala na ko-nje. A što je bilo još važnije, dopadalo mu se kako oni reagu-ju na nju.

Ipak, bio je zadovoljan kada je video da «na ima i živaca i volje kada ju je poveo u štalu sa godišnjaci ma. Posavetovao se sa menadžerom godišnjaka i oni su između sebe odabrali jednu posebnu ždrebicu, izrazito mrke boje, koja je u dobroj kondiciji težila trista četrdeset kila.

U osvit, svetlost je bila zlatna i skoro vodenasta. Prelama-'a se o ždrebicinu dlaku i rumenela je. Opčinjenog pogleda, Kelsi je stajala baš u boksu. Bila je sigurna da ništa tako le-po u životu nije videla.

185

Nora Roberts

Iskrena izdaja

- Ona ima duha - rekao je Mozes, pokušavajući sa drese-rom da je smiri dok je osedlaju. - A ima i srce. Zato ju je Na-omi nazvala svojom čašću. Naomis Onor.

Kao da se odazvala, ždrebica je glavom snažno udarila Mozesa. Vibracije su mu protresle rame. Snažno je cimnuo skraćene uzde i nastavio.

- Ti ćeš biti prvi teret koji će ona poneti na ledima. Sada, nemoj da misliš da je ona slatka i da želi da udovolji. Navikla je da ima svoju slobodu. Ne možemo da znamo šta da očeku-jemo. Ona je mnogo jača od tebe. - Pogledao je ponovo u Kelsi, kao da odbacuje njenu krhku figuru u postavljenoj jak-ni sa kapom na glavi. - Zato ti moraš da budeš pametnija. -Rukom je prešao preko omice, od vrata do grebena. - I bla-ža.

To je bio razlog zbog kog je izabrao Kelsi. Niko ko nije blag ne bi mogao da radi sa godišnjacima.

Stala je bila tiha. Mozes je pričao meko kao da su bili u cr-kvi. Coknuo je omici, a zatim i Kelsi, ukazujući joj da se pri-bliži i ostvari kontakt.

Srce joj je lupalo tako glasno i jako u grlu da je bila sigur-na da će preplašiti omicu. Ali, njene ruke su bile nežne, a nje-ni pokreti spori. Govorila je jedva malo glasnije od šapata, gledajući omicine uši kako se ćulje na zvuk njenog glasa.

- Ti si tako lepa. Tako si lepa, Onor. Jedva čekam da te ja-šem. Bićemo prijateljice, ti i ja. Omica je frknula, ne obznanjujući svoj sud. Uši su joj se spustile kada joj je Mozes prebacio oglav preko glave.

- Budi mirna - mrmrljala je Kelsi. - Niko te neće povrediti. Za tren oka, bićeš kraljica ovog mesta. Kladam se da je čudan taj osećaj, zar ne? - Nastavila je da je umiruje dok je Mozes zatezao sedlo. - Treba da probaš hula-hop čarape. Sva je pri-lika da su one mnogo neudobnije od ovog malog sedla.

Svetlo se nežno promenilo i zagrejalost prostoriju.

- Pomoći ću ti da se popneš - rekao joj je Mozes. - Za-pamtila si šta sam ti rekao da uradiš?

- Da. - Trebalo je da udahne duboko i pročisti pluća. - Ne sedam odmah u sedlo. Najpre moram da se izbočim.

186

j je Seti se, to je najava. Ti joj govoriš da je to ono zbog čega je ona ovde. Sad uspori. I zapamti gde su vrata ako treba da brzo izletiš

Pomisao na to naterala je Kelsi da udahne jos jednom pre nego što stavi svoje koleno, i svoju dobrobit, u Mozesove ru-
ke.

Omica je zarzala, iznenadena i uznemirena kada je Kelsi opkoračila sedlo. Kelsi je pod sobom osetila uzrujan pokret i odbila da misli na to da bi mogla da bude zbačena sa nekoli-ko stotina kilograma teškog, razdraženog konja. Sledila je Mozesova uputstva i sopstvene instinkte, opuštajući se u se-dlu i u prostoriji, prebacujući svoju težinu na sedlo i uzengije. Onor je igrala, ritajući se zadnjom nogom i pokušavajući da se okrene da bi dobro naciljala Mozesu. Kelsi se instink-tivno nagnula napred i govorila šapatom, ali čvrsto, u omici-
no uho.

- Prestani s tim. Ne želiš da ljudi pomisle da si prosta. Nije to bila čarolija. Glas i ton je nisu odmah umirili. Ali,

nakon još nekoliko arogantnih manevara, omica se smrila.

- Svidam joj se - objavila je Kelsi.

- Razmišlja kako da te zbacis s leđa.

- Ne. - Kelsi se iskezila dole prema Mozesu. - Svidam joj se.

- Videćemo. - Naterao je Kelsi da sedi dok nije bio zado-voljan. - U redu. Hajdemo na posao.

Ovo, objasnio je Mozes, je dečja igra. Kelsi će jednostav-n° sedeti u sedlu dok dreser bude šetao Onor na stazi za go-dišnjake, gde visoki zidovi sprečavaju i jednu i drugu od skre-tanja pažnje sa onoga što treba obaviti.

Kada se omica navikne na težinu jahača, dreser treba da je pusti. A Kelsi će je voditi. One će učiti zajedno.

Kakva je bila? - pitala je Naomi kada mu se pridružila. • Kao što bi se očekivalo. Ima dosta čedvikovskog u sebi. - Mozes je stavio svoju ruku na njenu i kratko je stegao, što e Predstavljalo za njega redak javni izliv ljubavi. - Mislio sam da ćeš sići da i sama gledaš.

187

Nora Roberts

- Bila sam previše napeta. - Gledala je Kelsi kako kontro-liše omicu lagano držeći uzde. - Ona je ovde mesec dana, Mozes. Uopšte nije pomenula odlazak. - Naomi je zakačila palčeve za prednje džepove. - Uzimajući u obzir sve što se desiio u poslednjih par nedelja, sve vreme čekam kad će da se spakuje i ode.

- Ne gledaš dovoljno pažljivo, Naomi. - Malo se nasmešio kada je Kelsi zaboravila na trening i sagla se napred da pri-Ijubi lice uz omicinu grivu. - Ona nikud ne ide.

Na Mozesov znak, Kelsi se ispravila i zatim mirno dovela omicu do njih. - Prelepa je, zar ne?

- Jeste. - Ponos koji je preplavio Naomi bio je gotovo za-strašujući. Podigla je ruku da pomazi omicu i pustila da joj pr-sti dotaknu Kelsine. - Divno izgledate zajedno.

- Ja se osećam divno. - Kada je Mozes dao Onor jednu šargarepu kao nagradu, Kelsi je ispružila ruku. - Zar ja ne za-služujem ni jednu?

- Valjda zaslužuješ.

Uzela je šargarepu i zagrizla je. - Sada kad smo prestali da budemo prestravljeni, mogu da uživam. - Pomazivši Onor po vratu, pokušala je da ne likuje. - Mogu li da je treniram su-tra, Mozes?

- I prekosutra - rekao je. - Ona je sada tvoja odgovornost.

- Stvarno? - Htela je da skoči s konja i da ga poljubi, ali se zadovoljila time da sija od sreće. - Neću te izneveriti.

- Samo probaj i zakinuću ti od plate. Sada se iskezila. - Ja ne dobijam platu.

- Ti si na platnom spisku već dve nedelje. - Bilo mu je za-dovoljstvo da gleda kako je zinula. - Svoj prvi ček ćeš dobiti u petak.

- Ali, nema potrebe. Ja sam samo...

- Ako obavljaš posao, dobijaš platu. - To je rekao Čvrsto. Ipak, on je bio zadužen za te stvari. - Naravno, počinješ od nule. To je otprilike odakle si i ti krenula, zar ne, Naomi?

- Od apsolutne nule - odvrtila je, praveći grimasu. - Moj otac je bio uporan da treba da zaradim svaki novčić svoje pla te, ma koliko beznačajno mala bila. Smatrao je da ću tako SVF-ovo ceniti mnogo više kada postane moje Bio ie> u

188

Iskrena izdaja

Kelsi je razmišljala. Tako je verovatno bilo najbolje, da ovo naivećoi meri bude poslovni aranžman. - Koliko beznačajno mala?

- Verovatno ćeš imati čisto oko dvesta nedeljno - rekao joj je Mozes.

Podigla je obrvu. - Kad ću dobiti povišicu?

Smejući se, Naomi je koraknula bliže. - Cenio bi te. - Ne-žno je prešla prstima preko omicinog vrata. - Svidaš joj se.

Kelsi je Mozesu uputila samozadovoljan osmeh. - To sam i ja rekla.

- Propustila sam dvadeset tri rodendana. - Naomin ton je skrenuo ponovo Kelsinu pažnju na nju. Ali, sada su joj oči bi-le umorne, - Dvadeset tri Božića. Mnogo toga treba nadoknaditi. - Smirujući se, podigla je pogled koji se sureo s kćer-kinim. - Htela bih da počnem, ako mi dozvoliš. Hoćeš li da je uzmeš?

- Da je uzmem? - Zapanjena, Kelsi je zurila. - Onor? Hoćeš da je daš meni?

- Htela bih da je prihvatim. Bez obaveza. Shvatam da bi bi-lo malo nezgodno držati konja u stanu - slegnula je rameni-ma da bi joj glas ostao lak - ali ona može da ostane ovde dokle god ti želiš. Mozes može da radi s njom, ako ti tako ho-ćeš. Ali, ona će biti tvoja, ako želiš da je uzmeš.

Preplavljena osećanjima, Kelsi je polako sjahala. Njeni dlanovi su se oznojili od uzda i osećala je topao omicin dah na svom potiljku.

- Jako bih volela da je uzmem. Hvala ti.

- Nema na čemu. Moram da se vratim. Imam radni ručak. Kelsi je koraknula napred, onda se zaustavila i iznenada

gurnula uzde u Mozesovu šaku. Morala je da otrči da sustig-ne Naomine duge korake. Nesigurno je spustila ruku na Na-omino rame i učinila nešto što je došlo mnogo jednostavnije, mnogo prirodnije nego što je zamišljala. Poljubila ju je.

- Hvala ti - ponovila je, ali je ostatak reči skliznuo niz nje-no grlo kada ju je Naomi zagrlila i držala je čvrsto.

A otkud, mislila je Kelsi dok je osećala hitnost i impuls po-trebe kod svoje majke, otkud se pojavila ova strast? Kako je mogla biti tu sve vreme, a da se nikad ne pokaže?

189

Nora Roberts

- Izvini - promrmljala je Naomi i brzo se odmakla. - Traži-ću da se odmah uradi nacrt dokumenata o vlasništvu. Kasnim - uspela je da izgovori i pohitala.

Sukobljena osećanja su je mučila. Kelsi je bespomoćno stajala, sa željom da razume samu sebe, pa tek onda ženu koja ju je rodila.

- Ne znam šta da radim.

- Dobro ti ide. - Mozes joj je ponovo predao uzde. - Sad idi da timariš svog konja.

190

Glava trinaesta

Dani su brzo prolazili. Kelsi je imala svog konja, intrigant-nu ljubavnu vezu s očaravajućim i uznemirujućim muškarcem i sasvim novu radoznalost vezanu za majku koju je počinjala da voli.

Nije očekivala da zavoli Naomi. Da se pita o njenom živo-tu, svakako. Možda je počela da je poštuje. Ali, bilo je nemo-guće živeti tako blizu ženi Naominog kova, a da joj se oseća-nja ne zbrkaju.

Nije bilo mnogo vremena za razmišljanje o tome. Kako se približavao Blugras stejks, vrata koja su vodila ka najvažnijoj trci - Derbiju, i Tri vrbe i Longšot postajali su prave košnice.

Kelsi nije bila spremna da to prizna, ali već je mogla da za-misli Onor sa prekrivačem od crvenih ruža za nekoliko derbi-ja.

Danas je pravila važan korak ka tom cilju.

Start-mašina je bila postavljena izvan kruga za trening na Tri vrbe. Iako više nije bilo oštine zime, vazduh je još bio pro-hladan. Kelsi je nervozno stezala svoju jaknu, nadajući se da ni malo od svoje napetosti ne prenosi na Onor.

Punokvrni konj je rođen da trči, podsećala se. Ovo je sa-mo bila lekcija o gabaritima. Ni najčistija šampionska krv ne bi mogla da prenese konja preko linije cilja ako ne nauči da prode kroz čelični kavez i izade trčeci.

- Cujem da misliš da ovde imaš takmičara. - Gejb je do-šetao do nje i protrljao rukom omicin nos. Onor je spustila uši i odmeravala Gejba, a onda, prihativši miris i dodir, ponovo ih načuljila, približivši se pokretom u stranu.

- Znam da ga imam. - Kelsi je posesivno stavila ruku na Onorin ular. - Nisam te vidala nekoliko dana.

- Nedostajao sam ti?

191

Nora Roberts

- Ne posebno. - Kelsi je mogla da bude zahvalna što nije popustila tom ponižavajućem porivu da čeka pored telefona. Barem ne još. - Svi smo prilično zauzeti ovih dana.

- Dabl je ponovo u programu punog treninga.

Prestala je sa svim pretvaranjem i uhvatila ga za ruku. -Oh, pa to je divno! Tako mi je drago.

Zadovoljio se time što ju je štipnuo za zglobove prstiju. -Seti se da si to rekla nakon što on pobeđi na Derbiju.

- Novac stavljam na Prajda. - A i svoje srce. - Mada ću možda ostaviti malo sa strane na Dablov plasman.

- Vodimo ga u Kinlend na trku. Džejmi hoće da ga ozbilj-no testira pre Blugras stejksa.

- Ideš li i ti? - pitala je neobavezno.

- Ja idem gde god ide ždrebac, uključujući i u pobeđnički krug u Čerčil Daunsu. - Rukom je prešao preko njene kose, na sličan način kao što je mazio konja. - Hoćeš li da mi praviš društvo?

Okrenula se da proveri kolane na Onorinom sedlu. - Pla-niram da se pridružim Naomi u pobeđničkom krugu.

Oštro ju je povukao za kosu. - U Kinlend, draga. Par da-na, manje ili više sama. -

Približio se. Sada je imala i miris ko-nja, isprepletan sa njenim mirisom limuna i proleća.

- Pitam se koliko puta mogu da vodim ljubav s tobom na jednom krat-kom putovanju van grada.

Mišići u njenim butinama su se pretvorili u topao vosak. -Imaš li rekord?

- Imaću ga. - Gledajući je u oči, nagnuo se ka njoj i zubi-ma uhvatio njenu donju usnu. -

Ti imaš - štipnuo ju je jednom i gledao kako joj se šire zenice - najneverovatnija usta.

- Ostavi devojkicu na miru. - Pokušavajući da izgleda izner-virano, Mozes je zdušno gurnuo Gejbovu ruku. - Hoćeš li da se bratimiš sa konkurencijom, Kelsi, ili ćeš da radiš svoj po-sao?

Podigla je svoju kapu i uspravila bradu. - Mogu da radim i jedno i drugo. - Okrenula se ka svom konju i Mozes joj je po-mogao da uzjaše.

- Smela si - promrmljao je prema njoj.

192

Iskrena izdaja

- Samouverena - ispravila ga je. I bivajući sve samo ne sa-mouverena, povelala je Onor prema gvozdenom kavezu.

Vratanca mašine su bila otvorena da bi olakšala omici spo-znaju da će se kretati kroz zatvoreni tunel. Onor je jednom zamahnula glavom i pokušala da skrene. Ispitujući, znala je Kelsi, ravnotežu snaga.

- O ne, nećeš - mrmljala je. - Ja sam ovde još uvek glav-na. Ne želiš da nas obe osramotiš ovde pred društvom, zar ne? - Dodir kolenima, čvrst stisak na uzdama i Kelsi je pote-rala Onor napred, zaustavivši je potpuno kada su bile zatvo-rene vratima.

- Nije tako strašno, zar ne? - promrmljala je. - A ovde je-dva da ćeš provesti i malo vremena. Ono što se stvarno va-ži je kad izadeš odavde. - Polako, prošle su na drugu stranu, okrenule se i ponovile ceo postupak.

- Ima dobre ruke - prokomentarisao je Mozes.

- Na konju liči na Naomi više nego ikad. - Gejb je stavio ruke u džepove. Možda je postojao bolji način da se provede jutro od gledanja kako Kelsi vodi raskošnu omicu kroz lekci-ju. Ali on nije mogao da se seti ni jednog. - Kako ide između njih dve?

- Polako, mirno. Nije baš neki sprint, ali rekao bih da su preskočile prvu preponu kada joj je Naomi dala ovu omicu.

- Ona polaže velike nade u tog konja.

- Još veće nade polaže u devojku. - Mereći vreme, Mozes se iskrivio da pogleda Gejba. - Znam da ona ima oca, ali on nije ovde. Zato preuzimam na sebe da ti kažem da paziš šta radiš. Kelsi nije od onih za jednokratnu upotrebu i Naomi bi bila ljuta ako bi joj povredio kćerku.

Gejbovo lice se zatvorilo. U njegovim rečima se nije na-zirala ozlojedenost koju je osećao, ni temperatnent, već sa-mo blaga radoznalost u njegovom glasu. - A ti pretpostavljaš da hoću.

Mozes je uzeo cigaru iz Gejbovog džepa i stavio je u svoj. - Mani me tih zagonetki. Moje pleme je bilo šampion u zago-netkama dok su tvoji preci još uvek u gomili jeli sirovo meso u pećini. I ja ništa ne pretpostavljam. Vas dvoje dobro izgle-

193

Nora Roberts

date zajedno. - Pogled mu je odlutao ka Kelsi, proveravajući kako joj ide. - Samo dobro razmisli o svemu. Ne znaš da lj će prevrtanje po senu povrediti ikog dok ne budeš počeo da va-diš slamke iz kose.

Gejbove usne su se razvukle u osmeh. - Iz kog je to ple-mena poteklo? Iz zagonetnog ili izgubljenog?

- Samo nemoj da je požuruješ da prede granicu. Ona ima srce. - Iznerviran samim sobom, Mozes je krenuo preko tra-ve da dotera Kelsin rad.

Jeste, ona ima srce, složio se Gejb, proučavajući je dok je napregnuto slušala savete svog trenera. I plavu krv.

Ima mnogo onih koji ga poznaju, a koji bi rekli da on uop-šte nema srce. I nikom se ne bi omaklo da pomisli da je nje-gova krv plava. To mu ranije nije predstavljalo prepreku.

Nije nameravao ni da mu predstavlja sada.

Bilo je dosta žena koje su bile voljne da previde te kon-kretne nedostatke u njegovom odgoju. Mnoge od njih i jesu. Još više njih, mislio je hladno, bi gurnulo u stranu njegovog oca koji je pio i maltretirao, kratak boravak u ćeliji i stalni po-riv da se kocka protivno svim izgledima.

Ali on nije hteo dosta žena, zaključio je dok je Kelsi uvodi-la svoju omicu u mašinu i umirivala je u zatvorenom tunelu. Hteo je ovu ženu.

Cekao je, izvadiвши naočare za sunce dok je ono počinjalo da peče. Jutro je bilo na izmaku, a on je morao da se vrati svojoj ergeli. Ali, crpeći svoje zalihe strpljenja, ostao je sa strane dok Kelsi nije sjahala.

- Bila je dobra - rekla je Kelsi, poljubivši omicu u obraz pre nego što joj je ponudila šargarepu. - Uopšte se nije uplašila.

- Hoću da te vidim večeras.

- Molim? - Okrenula je glavu, dok je obrazom još uvek do-dirivala Onorinu sjajnu dlaku.

- Voleo bih da te izvedem večeras. Večera, bioskop, vo-žnja. Tvoj izbor. Izlazak - nastavio je dok ga je ona proučava-la ispitivačkim pogledom. - Shvatam da sam s tobom zane-mario taj konkretni ritual.

194

Iskrena izdaja

_ |z|azak? - Prevrtala je tu ideju po glavi. - Kao na primer, • dodeš po mene, mi odemo negde da obavimo neku planira-nu aktivnost, onda me vratiš kući i ispratiš me do vrata?

_ To sam manje-više imao u vidu.

_ Pa, bilo bi drugačije. - Uzdigla je glavu, razmišljajući. -Moram 'da ustanem u pet, što znači da moramo da krenemo ranije. Mogli bismo da pogledamo neki film, na primer pred-stavu od sedam. Možda da odemo na picu posle toga.

Sada je na njega bio red da razmisli. To nije bilo veče ka-kvo je očekivao da ona odabere. Možda je i bilo vreme da sa-znaju nešto jedno o drugom. - Rana predstava i pica. Doći ću po tebe oko šest. - Dodirunuo joj je bradu i poljubio je skoro odsutno.

- Hej, Slejteru - doviknula je. - Mogu li da odaberem film? Nastavio je da hoda, ali je pogledao preko ramena. - Bez titla.

- Na prvom sastanku? - Smejala se. - Za kakvu ženu me ti smatraš?

- Svoju - odbrusio je, a ona je prestala da se smeje.

Nije bilo ničeg romantičnog u piceriji prepunoj tinejdžera. To je Kelsi upravo i htela. Da bude neobavezno, tako je odlu-čila. Izbeći situaciju u kojoj bi stvari mogle da postanu previ-še napete i pokušati saznati šta pokreće Gabrijela Slejtera.

- Ovo je savršeno. - Smestila se u separe sa papirnim dmetačima na kojima je bila mapa Italije u crvenoj i zele-

noj boji. - Skoro da sam zaboravila da ima života izvan koni-skih trka.

- To se dešava svakom od nas. - Zabavljen time što se sa iom zatekao za večerom na mestu koje je imalo slike na-esenih pica i kalcona na zidu, ispružio je noge. - Ti si se -agrejala brzo i poprilično za to.

- 10 je moj talenat. Ili mana, u zavisnosti od ugla gledanja. I bi radio išta ako to ne radiš iz sve snage? - Opustila

>[Podigla noge na klupu. -Tako ili požanješ slavu ili propad-nes i izgoriš.

- Je li to ono za čim ti žudiš, Kelsi? Slava?

195

Nora Roberts

Nasmešila se. - Ja uvek pomešam slavu i zadovoljstvo. -Pogledala je u konobaricu, pa zatim u Gejba. - Po tvom izbo-ru. Ja sve jedem.

- Ja ne. Donesite nam tnalu...

- Veliku - ispravila ga je Kelsi.

- Veliku - rekao je klimnuvši glavom. - Sa kobasicama i pečurkama i dve pepsi-kole.

- Veoma konzervativno - primetila je Kelsi kada je otišla konobarica.

- Volim da znam šta jedem. -To je poticalo, pretpostavljao je, od toga što se čitavog života borio za otpatke. - Kad smo već kod toga, zar nisi ti bila ona što je pojela dva kila kokica pre manje od sat vremena?

Još uvek nasmejana, igrala se s jednostavnim zlatnim lan-čićem oko vrata. - Kokice iz bioskopa se ne računaju. One su jednostavno deo doživljaja, kao filmska muzika.

- U filmu je bilo muzike? Ne bi se reklo.

- Dobro, površna sam - rekla je slegnuvši ramenima. - Vo-lim akcione filmove. Jednom sam čak napisala scenario za je-dan kurs koji sam pohađala. Mnogo dobra u borbi sa zlom, u jurnjavama automobila i pucnjavi.

- Šta si uradila s njim?

Odsutno je tapkala nogom u ritmu pesme benda Ganz en' Rozis koja je treštala iz džuboksa. - Dobila sam desetku i sta-vila ga u fioku. Odlučila sam da ga ne šaljem nikom, jer, ako bi ga iko otkupio, počeli bi sve da menjaju i on više ne bi bio moj. - Konobarica je donela njihovo piće u crvenim plastičnim čašama. - Osim toga, nisam želela da postanem pisac.

- Nego šta?

- Mnogo raznih stvari. - Pomerila je ramena i nagla se na-pred ka svojoj čaši. - To je oduvek zavisilo od mog raspolože-nja. I kurseva koje sam pohadala. Njen osmeh je bio brz i po-malo iskrivljen. - Uvek sam pohadala mnogo kurseva. Ako želiš da znaš po malo o nečemu, od kompjuterske nauke do unutrašnje dekoracije, ja sam pravi sagovornik.

- To ima smisla. Odrasla si s profesorom sa univerziteta. -Podigao je svoju čašu. - Znanje je sveto.

196

Iskrena izdaja

- To je jedan deo priče, pretpostavljam. Ali, uglavnom sam mislila da ako budem probala dovoljno stvari, pre ili kasnije ću naći pravu stvar.

_ | jesi li?

_ Jesam - uzdahnula je. - Moja porodica bi ti sad hitro ukazala da sam to već ranije govorila. Ali ovo je drugačije. I to sam ranije rekla - promrmljala je. - Ali jeste. Ništa što sam radila do sada nije mi izgledalo tako pravo, tako prirodno. Ta-ko stvarno. Bog zna da nikad u svom životu nisam radila ova-ko naporno.

Da bi se podsetila, pogledala je u svoje ruke. Ocvrsnule su, mislila je. Želela je da misli da će i ona očvrsnuti uz njih.

- A ti? Jesi li ti našao pravu stvar?

Netremice ju je gledao u oči. Za trenutak je pomislila da je videla tajne u njima i glad koja nije imala ništa s mirisima be-log luka i topljenog sira.

- Moguće je.

- Da li ti uvek gledaš u ženu tako da ona pomisli da bi tog trenutka mogao da počneš da je grickaš, od nožnih prstiju naviše?

Usne su mu se zaokruglile, polako i lagano, ali mu se po-gled nije izmenio. - Niko me dosad nije zamolio. - Stavio je ruku na njen gležanj koji je bio na sedištu pored njega i po-čeo da ga mazi. - Ali, sad kad si to pomenula, to bi mogao da bude zanimljiv završetak večeri.

Konobarica je spustila njihovu picu, zajedno sa još dva be-la plastična tanjira. - Prijatno - rekla je mehanički i odjurila da uzme sledeću porudžbinu.

- Baš mi se sviđa atmosfera ovde. - Oprezno, Kelsi je spu-stila svoja stopala na pod i uspravila se. - Ali, udaljila sam se od teme. Pitala sam te za tvoju farmu. Jesi li u njoj pronašao ono što si tražio?

Uzeo je plastični nož da odvoji parčiće pice i zatim stavio jedno na njen, a drugo na svoj tanjir. - Odgovara mi.

- Zašto?

- Znaš, draga, možda si napravila grešku što si digla ruke °d pisanja. Barem od novinarstva.

197

Nora Roberts

- Ne možeš da dobiješ odgovor, a da ne postaviš pitanje.
- Zagrizla je prvi zalogaj razvlačeći sir, dok ju je sve peklo od ljute paprike, i uzdahnula u znak odobravanja. - Barem nekim ljudima. Zar ne voliš pitanja, Slejteru?
Izbegao je to konkretno pitanje i prešao na ono prethodno. - Odgovara mi zato što je moja.
- Sve je tako jednostavno?
- Ne, sve je tako komplikovano. Ne želiš da pokvariš veče kratkim pregledom moje životne priče, Kelsi. Upropastiće ti apetit.
- Imam jak stomak. - Polizala je sos sa svog palca. - Ti znaš moju, Gejb. Barem nekoliko uspona i padova. Za mene nema pomeranja u sledeću fazu dok ne budem razumela s kim se pomeram. - Nastavila je da jede dok se on mrštio. - To nije ultimatum, niti garancija. To je samo činjenica. Privlačiš me i volim da provodim -vreme s tobom. Ali te ne poznajem.
Da ga je poznavala, znao je da bi postojala. Izgledi da se njena ostala osećanja prilično pomrače. Sanse sa slabim izgledima. Pa, već je igrao na njih. Kada je nagrada bila dovoljno velika. - Dozvoli mi da ti najpre kažem nešto o tebi. Je-dino dete požrtvovanog oca. Ima dobre veze, zaštićena. Raz-mažena.
Ovo poslednje ju je malo ugrizlo, ali nije htela da porekne.
- U redu. Istina je da sam dobila skoro sve što sam želela dok sam odrastala. Emotivno. Materijalno. Pretpostavljam da je veliki deo toga trebalo da mi nadoknadi nedostatak majke. Ali ja nisam primećivala nedostatak.
- Velika kuća u predgradu - nastavljao je. - Dobre škole. Letnje ekskurzije, tri obroka dnevno i časovi baleta.
Ako je pokušavao da je iznervira, polazilo mu je za rukom. Hladno je uzela sledeće parče. - Zaboravio si klavir, plivanje i jahanje.
- To je sve deo celine. Matursko veče, koledž po tvom izboru i veliko razmetljivo venčanje kao šlag na torti.
- Ne zaboravi i dug, mučan razvod. Šta hoćeš da kažeš, Slejteru?

198

Iskrena izdaja

_ Ti nemaš pojma odakle ja potičem, Kelsi. Reći ću ti, i ti i dalje nećeš razumeti.

Ali će joj reći, odlučio je. I videti kako će pasti karte.

_ Možda sam odlazio uveče u krevet ne sasvim gladan. Možda je tog puta bilo dovoljno novca za hranu, ili bih uspeo da dovoljno ukradem ili isprosim. Deca su dobri prosjaci, do-bri lopovi - dodao je, gledajući je u oči. - Odrasli se sažalje-vaju nad njima ili ih ne primećuju.

- Mnogi ljudi su dovedeni u situaciju da moraju da mole za novac - rekla je pažljivo. - To nije ništa čega se treba stideti.

- To je zbog toga što nikad nisi morala da moliš. Ili uzimaš. - Protresao je led u svojoj čaši i spustio je na sto. - Uveče bih obično slušao, ili bih se trudio da ne čujem, svadu koja se odvijala u susednoj sobi. Ili moju majku kako plače. Ili komši-nicu koja zaradjuje jednosatni honorar sa nekom bezimеном mušterijom. Kada sam imao sreće, budio sam se u krevetu u kome sam zaspao. A kada nisam, moja majka bi došla usred noći i mi bismo se iskrali pre nego što bi stigli da nas izbace, jer je moj otac ponovo prokockao novac za kiriju.

Videla je sliku koju je slikao pred njenim očima, a ona je bila tamna sa oštrim ivicama. - Gde si odrastao?

- Nigde. To je moglo biti u Čikagu, ili u Rinu, ili u Majami-ju. Zimi smo se držali juga, jer je vreme lepše, a trkališta ra-de duže. To je moglo da bude bilo gde. Sva mesta izgledaju isto ako nemaš ni prebijene pare i bežiš. Naravno, stari je go-vorio da smo samo išli dalje. Da je radio na tome da dobije veliku zaradu. Moja majka je čistila toalete da ne bismo bili gladni, a on je uzimao najveći deo njene plate i trošio je na konje, karte ili na to koliko daleko će skočiti prokleti skaka-vac. Nije bilo važno na šta se kladi, sve dok je mogao da sev-ne s nekoliko novčanica i izigrava veliku zverku.

Govorio je bez strasti, a gorčina jedva da je zatreperila u njegovim očima. - Voieo je da vara. Uglavnom je bio dobar u tome, ali i kad nije, moja majka bi skupila dovoljno da spreči da mu izlome ruke. Volela ga je. - A to je bila najgorča pilula koju je morao da proguta. - Mnoge žene su volele Riča Slej-tera.

199

Nora Roberts

Iskrena izdaja

Nastavio je da jede, kao da je hteo sebi da dokaže da to više nije bilo važno. - Voleo je da ih povredi. Neke žene su se vraćale po još neku šljivu na oku. Nosile su svoje šljive i raspokane usne kao znamenje. Moja majka je jedna od takvih. Ako bih pokušao da ga zaustavim, on bi samo isprebijao i me-ne i nju. Ona mi za to nikad nije zahvalila i govorila mi je da ja jednostavno ne razumem. Bila je u pravu - dodao je. - Ni-kad to nisam razumeo.

- Mora da si mogao da odeš negde. U prihvatilište. Soci-jalnu službu. Policiju.

Samo ju je pogledao, taj besprekorni ten i odgoj koji je se-zao do srži. - Neki ljudi bivaju gurnuti pod prljave tepihe, Kel-si. Tako sistem funkcioniše.

- Ne, ne mora da bude tako. Ne treba da bude tako.

- Moraš da potražiš pomoć, da očekuješ da ona tu bude, da imaš hrabrosti da je zatražiš. Moja majka nije činila ništa od toga. Glava joj je bila pognuta, ništa nije očekivala, ništa nije tražila.

Sada je Kelsi netremice gledala u njega, sa užasom i sa-žaljenjem u pogledu.

- Ali ti si bio dete. Neko je trebalo... da uradi nešto.

- Ne bih im bio zahvalan za to. Odrastao sam vaspitan da pljunem ako vidim policajca, da za socijalne radnike mislim da su birokrate koje zabadaju nos u tude stvari, a čiji je posao bio da te spreče da radiš ono što želiš. Tako sam ih izbega-vao. Nekada sam išao u školu, nekada nisam. Sam bog zna da je njega bilo baš briga, a majci nije preostajalo energije da me uhvati. I tako sam uglavnom radio ono što mi se htelo. Stari je voleo da visim s njim, nekad da bih mu pomogao u varanju, a nekad da bih odradio neku svoju igru. A kada sam bio tamo, mogao sam da se potrudim da nešto novca preo-stane kada je on bio previše pijan da bi ga interesovalo.

- Mora da si razmišljao o tome da pobegneš ili da barem pobegneš od njega.

- Naravno, razmišljao sam o tome. Ali sam shvatio da ću, ako ostanem, moći da ga sprečim da je ne isprebija na smrt. I jesam, ma kakvo da je dobro iz toga za sve nas izašlo. Mo-

200

majka je umrla na odeljenju za siromašne. Upala pluća. Dao sam sebi šest meseci, ostavljajući kao veverica na stra- nu pare koje sam zaradio na kartama ili u poslovima na trka- lištu. Onda sam zbrisao. Imao sam trinaest godina.

I bio visok za svoje godine, sećao se. Vešt. Već ostareo.

- Stari me je uhvatio nekoliko puta. Problem je bio u tome što sam voleo konje, pa sam najčešće završavao na hipodro- mu. A i on je. Tukao me je i istresao mi pare. Uglavnom sam mogao da ga potplatim.

- Da ga potplatiš?

- Ako sam imao sreće, imao sam i novca. Par stotina je bi- lo dovoljno da ga pošalje na neku njegovu partiju ili u obližnji bar. - Naravno, mislio je Gejb, cena je od tada porasla.

- Sva- ki put kad bih se od njega otkacio, počinjao bih iz početka sa jednom mišlju u glavi. Jednog dana imaću svoje. On mi neće prići. Niko neće moći. Ti ne jedeš.

- Zao mi je. - Ispružila je ruku i uhvatila čvrsto njegovu. - Zaista mi je žao, Gejb.

On nije tražio sažaljenje. Sada je shvatao da je želeo da ona ponovo bude užasnuta, da ga gleda i grči se. Tada bi imao izgovor, zar ne, da se odmakne od nje i zaustavi vrtogla- vu trku ka budućnosti koju nije mogao da vidi.

- Proveo sam neko vreme u zatvoru zbog partije pokera za koju nisam dovoljno brzo primetio da je nameštena. - Sače- kao je da ona to prokomentariše, ali nije rekla ništa. -

Bio sam sitna riba, ali sam upecan sa krupnim ribama. Kada sam izašao, bio sam pametniji. Radio sam sitne prevare, ali me je od plena mnogo više zanimalo kockanje. Rad u štalama je bio dobar način za zaradivanje uloga. A voleo sam konje. Ostao sam čist jer mi se zatvor nije svideo. Nisam pio, jer bih svaki put kad bih počeo da pijem osetio miris svog starog. I posre- ćilo mi se.

Završivši, naslonio se pozadi i upalio cigaru. - Sad bolje razumeš?

Zar je stvarno mislio da ona nije mogla da vidi gnev, bol sa mnogo ožiljaka? Ljudi su možda prolazili pored njihovog sto- 'a i videli čoveka koji ćaska uz večeru, uživajući u društvu. Ali,

201

Nora Roberts

ako bi pogledali u njegove oči, zaista se zagledali u njih, ka- ko bi mogli da ne vide taj hladni, čelični gnev? Odlučna, sta- vila je ponovo svoju ruku na njegovu.

- Možda ne mogu da razumem način na koji razmišljaš. Ali mislim da znam da je bila noćna mora živeti sa alkoholičarem koji...

- Nije on alkoholičar - upao je Gejb, ledenog glasa. - Po- stoji razlika između alkoholičara i pijanice, Kelsi. Nijedan pro- gram u dvanaest koraka neće promeniti činjenicu da je on pi- janica, zla pijanica, koja tuče žene ili bilo koga slabijeg od se- be. I to nije bila noćna mora. To je bio život. Moj život.

Sklonila je ruku. - Ti bi više voleo da ja ne razumem.

Okrenuo je svoju cigaru i zurio u žar. Nije shvatio da će jednostavno, bespogovorno saosećanje izvući na površinu to- liko sećanja i osećanja koja su nestala sa njima. - U pravu si. Radije bih da gledaš u mene i uzmeš ono što vidiš. Ili ostaviš.

- Oboje smo proizvodi svog vaspitanja, Gejb. Na ovaj ili onaj način. Ne želim da mi bude stalo do nekoga samo zbog onoga kakvim mi se taj neko čini. Ne opet. A ako me želiš, moraćeš da prihvatiš da mi je stalo.

Ugasio je svoju cigaru. - To potpuno zvuči kao ultimatum.

- Tako je. - Odgurnula je svoj tanjir u stranu i uzela jaknu, - Dug je put do kuće. Bilo bi bolje da krenemo.

Mnogo će razmišljati o dečaku koji je muvao i varao prolažeći kroz detinjstvo. Dete koje je uveče odlazilo u krevet i slušalo kurve i pijanice umesto uspavanki.

Koliko je od tog dečka ostalo u čoveku, to ona nije znala. Više, mislila je, nego što je Gejb verovao. Više, bila je sigurna, nego što će ikada ikome biti dozvoljeno da vidi.

On se, jednostavno, preoblikovao. Ugladeni, laki maniri, prelepa kuća na brdu, njegova konjušnica puna šampiona. Koliko od elitnog sloja trkačkog kruga je znalo za njegovo ulično poreklo? Ako su znali, da li je ono smatrano za neku za-bavnu ekscentričnost?

Ma koliko Gejb želeo da ne bude tako, ona je počinjala da razume. I bez obzira da li je on to mogao da vidi ili ne, njoj je već bilo stalo,

202

Iskrena izdaja

Bilo je skoro jedan ujutru kada je Bil Kaningem žurio da vidi ko to lupa na njegovim vratima. Preko svog nagog trbuha obavio je crveni kineski ogrtač. Provirivši kroz prozor, bio je zadovoljan što Marla, njegova najnovija draga, čvrsto spava. Voto je da misli da je odličan seks ono što ju je nateralo da hrče u njegovom velikom vodenom krevetu. Ali pre će biti da je to bilo zbog sedativa koje je gutala kao bombonice.

Šta god da je bio razlog, laknulo mu je što je sam mogao da dočeka svog kasnog i nezvanog gosta.

- Rekao sam ti da ovamo nikad ne dolaziš - siktao je Kaningem, dok je pokušavao da zagladi ono malo kose što mu je ostalo. Kada se Derbi završi, planirao je da počasti sebe ugradnjom kose.

- Hajde, hajde, Bili, mali moj, niko me nije video. - Rič je prešao pola puta do potpunog pijanstva. Nije se klatio, nije ni malo zaplitaio jezikom. Ali se to videlo u blistavom sjaju njegovih očiju. - A i da jeste, dodavola, nema zakona koji zabranjuje da posetiš starog drugara pokeraša, je li da? - Iskezio se i zagledao raskošni hodnik. Stari Bil se dosta dobro oporavio od poraza, primetio je Rič, i shvatio da bi mogao da iz svog drugara istisne još koju novčanicu. - Da popijemo?

- Jesi li lud? - Uprkos činjenici da je samo Marla bila u kući i da je plovila na barbituratima, Kaningem je šaputao. - Znaš li da je policija bila ovde? Ovde - ponovio je, kao da je njegov kičasti dom bio nepovrediv poput crkve. - Postavljali pitanja zato što im je neki lajavi konjušar rekao da sam Lip-skom dao da čisti govna nekoliko dana.

- Rekao sam ti da je to greška. Ali mala greška. - Spojio je svoja dva prsta i razroko gledao u njih. - Gde je bar, Bili? Suv sam k'o prokleta Sahara.

- Ne možeš da piješ u mojoj kući.

Ričov osmeh se samo raširio, ali mu se pogled ukrutio. - En, sada, ne bi ti tako da razgovaraš sa svojim poslovnim partnerom, Bil. Pogotovo što imam novi predlog za tebe.

Kaningem je ovlažio usta. - Mi imamo dogovor.

- Baš sam o tome hteo da popričamo. Uz prijateljsko piće.

203

Nora Roberts

- U redu, u redu. Ali samo brzo. - Bacio je pogled na stepenice dok je prolazio kraj njih, ulazeći u zavučenu dnevnu sobu koja je bila u zlatnim i kraljevsko tamnoplavim tonovima.

- I tiho. Ženska mi je gore.

- Lišće jedan. - Rič ga je prijateljski bocnuo u rebra. - Da nema neku prijateljicu? I tu sam se malo osušio.

- Ne. I kloni se nje. Neću da ona zna za tebe ili bilo šta od ovoga. Ima telo, ali nije bistra.

- Najbolja vrsta žene. - Uz uzdah odobravanja, Rič se ba-cio u fotelju širokog naslona presvučenu u zlatni pliš. - Ti baš znaš da živiš, druže. Uvek sam govorio, taj dečko Bili, taj zna da živi.

- Samo nemoj sada da ideš okolo i to pričaš. - Kaningem je sipao dva pića; oba su bila dvanaestogodišnji viski. Izgle-dalo je to kao bacanje na Riča, ali mu je bilo potrebno da im-presionira. Uvek. - Trebalo je da središ Lipskog.

- I jesam. - Zadovoljan sobom, okretao je viski, pomirisao ga i zatim progutao. - Sa stilom uradeno, je l' da, uspav'o ga k'o što bi uspav'o konja?

Kaningemova ruka je zadrhtala dok je podizao čašu. - Ne-ću da slušam o njemu.

Govorim o onome pre toga. Isuse, Rič, niko nije trebalo da pogine. Stari Mik je bio svetac hipodro-ma.

- Nepredviđena komplikacija - rekao je Rič, ustajući da dolije u svoju čašu. - A Lipski je svakako platio za to. Al' to što sam se postar'o da plati povećava moje troškove, Bil. To će te koštati još deset hiljada.

- Jesi li lud? - Kaningem je skočio, prosuvši malo viskija.

- To si sam uradio, Rič.

- Da zaštitim tvoju investiciju. Policiji bi trebalo pet minu-ta da navede Lipskog da prstom uperi u mene. Uperen je u mene - rekao je Ijubazno - uperen je u tebe. Dakle, još de-set, Bili. To je poštena cena.

Jako je progutao. Novac za Big Sibiu je u njegove ruke sti-gao čudom. Ali, čuda su imala cenu. - Možeš i da tražiš de-set miliona. Go sam k'o pištolj.

204

Iskrena izdaja

Rič je to očekivao i bio je spreman da budejazuman. -Mogu da sačekam do posle maja, nije problem. Šta je neko-liko nedelja među prijateljima? A sada... - prekrstio je noge

- pala mi je na pamet ideja, Bili. Mala varijacija na našu te-mu koja će se isplatiti i tebi i meni. Ti 'oćeš da uzmeš pare u Čerčil Daunsu, a 'oću i ja. Al' ja isto tako moram da odradim pos'o i da izravnam račune s mojim malim.

- Zabole me za tvoje porodične probleme, sve dok oba-vljaš posao. - Ali, ideja da vrati Gejbu počela je da mu se pri-krada i da ga zagreva više nego viski. - Ta stvar sa Lipskim je zamalo sve upropastila.

- Nema brige. Nema brige. - Lenjo, Rič je mahao čašom.

- Držim to pod kontrolom, uz, k'o što sam rekao, male izme-ne.

- Kakve izmene?

- E, pa, sad - uzdahnuo je Rič i malo otpio. - Reći ću ti. I mislim da ćeš ti moći da shvatiš ironiju cele stvari, Bili, mali moj. Stvarno mislim da hoćeš.

Kasnije, kada se Kaningem ponovo uvukao u krevet, drh-tao je. On nije bio krvoločan čovek, uveravao je sebe. Nije on bio kriv što je dvoje Ijudi mrtvo. Bilo je to samo nesrećno iz-vlačenje, što bi rekao Rič.

Možda je bio lud što se povezao sa Ričom Slejterom, ali bio je očajan. A trenutak se tako savršeno namesatio da je mi-slio da je to bio neki znak. Ričov izmenjeni plan je imao nekog užasnog smisla.

Kakav izbor je imao? - pitao se Kaningem. Ako bude izgu-bio u Čerčil Daunsu, neće više biti Marli, ni velike seoske ku-će, ni šepurenja u padoku.

Big Šiba je bila, mislio je, njegov kec u rukavu. Uložio je sav svoj novac, svaki dolar koji je odvojio i sve što je mogao da pozajmi, u tu ždrebicu. A ona je imala mata pluća.

Cvrsto je zatvorio oči, proklinjući sebe što se kockao u konja.

Bio mu je potreban Derbi, samo Derbi, da se povрати. Ka-da to bude završio, povući će je u priplod. Mogao bi dobro da živi od prodaje njenih ždrebadi.

205

Nora Roberts

Uspevalo je to ranije, mislio je, rekapitulirajući Ričov plan. A kroz to se provukao skoro bez i malo problema. Jedna tr-ka, mislio je, samo jedna dobra trka.

Tražeci toplinu, obgrlio je Marlu dok ga njeno hrkanje nije uspavalo.

Glava četrnaesta

Vožnja od ruralne Virdžinije do predgrada Merilenda traja-la je duže nego što je Kelsi pamtila. Mnogo vremena za raz-mišljanje. Nije sumnjala da će naići na otpor. I to snažan ot-por, osim ako se stvari nisu promenile u poslednjih par nede-lja. Kendis je sigurno pozvala Milisent da joj javi da Kelsi sti-že.

Najbolje je da se suoči sa svima odjednom, zaključila je Kelsi. Da ih šokira, razočara, zaprepasti. Savršen opis, misli-la je uz suv osmeh. Kendis će biti šokirana, otac razočaran, a baka zaprepašćena.

A ona, nadala se, biće srećna.

Kada se parkirala na puteljku, njen otac je radio u leji. Na sebi je imao stari džemper sa zakrpama na laktovima i suk-nene pantalone prljavih kolena od plevljenja tek procva!ih azaleja.

Talas ljubavi ju je preplavio kada je pohitala iz automobila i krenula preko uredno podiššane trave da ga zagrlji. Ostali su tako, kolenom uz koleno, diveći se žbunovima koji su cvetali.

- Obožavam ovu kuću - promrmrljala je, stavivši glavu na njegovo rame. - Tek nedavno sam shvatila koliko sam srećna što sam ovde odrasla. - Pomislila je na Gejba i prešla rukom preko ružičastih cvetova. - Koliko sam srećna što imam tebe, što imam cveće u dvorištu. - Blago se nasmešila. - Casove baleta.

- Zamrzela si casove baleta posle šest meseci - setio se.

- Ali imam sreće što sam ih imala.

Proučavao je njeno lice, pomazio je po kosi koja joj je pa-dala preko ramena. - Je li sve u redu, Kelsi?

- Jeste.

- Brinuli smo se za tebe. To nedavno nasilje...

206

207

Nora Roberts

- Znam - prekinula ga je. - Užasno je to što se desilo obo jici tih ljudi. Volela bih da mogu da ti kažem da me to ne do-tiče, ali naravno da me dotiče. Ali, ja sam dobro.

- Volim da se u to sam uverim. Nije isto kad se razgovara telefonom. - Skupio je svoj baštovanski pribor u žičanu kor-pu. - Pa, sada si kod kuće. To je ono što je važno. Idemo sad sa stražnje strane, inače će me Kendis odrati živog što osta-vljam tragove po podu.

Kelsi je obuhvatila rukom njegov struk dok su hodali. - Vi-dim bakina kola.

- Da. Kendis ju je pozvala telefonom kada si ti javila da ćeš doći. One su unutra, planiraju prolećni dobrotvorni bal u klubu. - Uputio joj je osmeh saosećanja. - Verujem da im je jedan od prioriteta da ti pronadu odgovarajuću pratnju. Trgla se mehanički i onda se setila. - Prolećni bal. To je u maju, zar ne?

- Da, prva subota.

To je bio dan kada je proleće stizalo u Kentaki, mislila je. Isti dan svake godine. Dan za Derbi. Pretpostavila je da će propuštanje bala biti još jedan od njenih grehova.

- Tata. - Sačekala je dok nije ostavio svoj pribor u malom predsoblju koje je bilo besprekorno kao i ostatak kuće. - Ne-ću biti u gradu tog vikenda.

- Nećeš biti u gradu? - Krenuo je u kuhinju da opere ruke. - Kelsi, nisi propustila prolećni bal otkad si napunila šesna-est.

- Znam to. Zao mi je, ali imam druge planove. - Ništa ni-je rekao, već je samo obrisao ruke peškirom. Razočarenje, pomislila je, već je počelo. - Imam druge planove - ponovila je. - Bolje da ti ih ispričam odjednom.

- Onda u redu. - Pokušavajući da ne bude zabrinut, otišao je sa njom u dnevnu sobu. Kendis i Milisent su već bile tamo, časkajući uz malene sendviče od sredine hleba i čaj u šoljicama od drezdenskog porcelana. Jasmin, zaključila je Kelsi nakon što je diskretno njušnula vazduh. Palo joj je na pamet da bi, da je u ovo doba dana bila u štali, sada proždírala natrpáni suhomesnati sen-dvič uz jaku kafu bez mleka.

208

Iskrena izdaja

Nien ukus, između ostalog, brzo se promenio.

- Kelsi. - Uz oduševljeni smeh, Kendis je ustala da polju-bi svoju pastorku u oba obraza. Kelsi je primetila nežan miris

U Air du Temps"-a, koji se mešao sa čajem i prepoznatljivim „Šanelom" njene bake. Mirisi dnevne sobe, mislila je Kelsi; zaista se previše navi-kla na mirise štale. Zagrlila je Kendis sa više entuzijazma, skoro izvinjavajući se.

- Divno izgledaš. Nova frizura?

Instinktivno, Kendis je dotakla svoje kratke smeđe prame-nove. - Ne misliš li da je previše nevina, je li? Kunem se da Prinston može da me ubedi u bilo šta.

- Savršena je - uveravala ju je Kelsi, iznenada se setivši da nije otišla kod Prinstona, niti kod ijednog drugog frizera, već nedeljama. - Zdravo bako. - Pozdrav, kao i poljubac u obraz, bio je ukočen i služben. - I ti dobro izgledaš.

- Vidim da si se malo ugojila. - Milisent je pijuckala svoj čaj, ocenjujući Kelsi preko ivice. - Lepo ti stoji. Budi ipak oprezna da ne dozvoliš da ode predaleko. Sitne kosti ne no-se dobro težinu.

- Yećinom su to mišići. - Kelsi je zategla svoje bicepse sa-mo da bi je iznervirala. -To dolazi od čišćenja stajskog dubre-ta i tegljenja sena. - Smešeci se, okrenula se zamišljenoj Kendis. - Mogu li da dobijem malo čaja? Ne brini, umila sam se nakon jutarnjeg treninga.

- Naravno, naravno. Sedi, dušo. Filipe, ti nisi uneo tu ba-štu sa sobom?

- Ni mrvicu. - Prihvatio je čaj maleni sendvič bez pogo-vora. Filip je znao da će kada se Čening uveče vrati kući ima-ti društvo za napad na frižider. - Azaleje su poranile ove go-dine. Mislim da nikad nisu bolje izgledale.

- To kažeš svakog proleća. - Puna ljubavi, Kendis mu je potapšala ruku. - Znaš, ovo je jedina kuća u četvrti koja ne-ma baštovana, a nema dvorišta koje se može takmičiti s našim. Naročito kad Filip primeni svoju čaroliju.

- Lep hobi - složila se Milisent. - Oduvek sam više volela da se sama brinem o svojim ružama.

209

Nora Roberts

Iskrena izdaja

Pažnju je usmerila prema Kelsi. Devojka je, pomislila je, barem imala dovoljno pameti da se obuče kako dolikuje. Bila je gotovo sigurna da će se Kelsi razmetati svojom izrazitom tvrdoglavošću tako što će doći u blatnjavim čizmama. Ali nje-na jakna i pantalone boje kajsije su joj dobro stajale i bile su odabrane s ukusom.

- Inače - počela je - Kendis i ja smo upravo razgovarale o cvetnim dekoracijama za prolećni bal. Mi smo u komitetu za pripreme. Ti imaš dobro oko za te stvari, Kelsi. Delegiraćemo te za kontakte sa cvećarom.

- Hvala vam na poverenju, ali moraću da propustim ovu priliku. Bojim se da neću biti ovde.

- Za vreme bala? - Kendis se ponovo nasmejala i sipala još čaja. - Naravno da ćeš biti tu, draga. To se očekuje. Shva-tam da mora da ti je pomalo neiagodno, zbog okončanja razvoda i što će Vejd biti tamo sa svojom verenicom, ali ne smeš da dopustiš da ti to smeta. U stvari, Milisent i ja smo upravo smišljale rešenje za taj problem.

Kelsi je počela da objašnjava i zatim stala. - Oh, jeste li?

- Da, svakako. - Puna entuzijazma, Kendis je dodala koc-ku šećera u svoj čaj. - Bilo je zaista lepo od Čeninga što ti je bio pratilac prošle godine, ali daleko od toga da bismo želeli da to postane praksa. U svakom slučaju, Ijudi će manje pri-čati ako budeš imala mnogo kom/encionalnijeg pratioca. -Kao savršena domaćica, ponudila je svima u krugu sendviče s krastavcem. - Inače, sin Džun i Rodžera Milera se upravo vratio u kraj. Mora da se sećaš Parkera, Kelsi. Radio je kao oralni hirurg u Njujorku poslednjih nekoliko godina i upravo je prihvatio posao na prestižnoj klinici u Vašingtonu. - Onda je dodala uz lukav osmeh - Parker se nije ženio.

- Da, sećam ga se. - Odlična porodica, društveni status. Prave škole, pravo zanimanje i pravo sve ostalo. Nije on bio kriv, pretpostavljala je Kelsi, za to što ga je videla kao klona Vejda Monroa.

- Već sam razgovarala s Milerovima. - Zadovoljna ovim manevrom, Milisent je pijuckala čaj nežnog mirisa. - Parker će ići s tobom. Sve je sredeno.

Tipično, mislila je Kelsi, boreći se s gnevom koji je počinjao da kulja. Sve je to bilo tako tipično. - Sigurna sam da su go-spodin i gospoda Miler presrećni što se Parker vratio u kraj i moraćete da ga pozdravite u moje ime. Ali ja neću biti ovde. Idem u Kentaki ove nedelje i neću se vraćati do prvog vikenda u maju.

- Kentaki? - Milisent je hitro spustila šoljicu na tacnu. -Zašto, pobogu, ideš u Kentaki?

- Na Derbi. Čak i u tvojim krugovima, bako, to je prihva-tljiv događaj. Verujem da će to biti veoma vruća tema razgo-vora na balu kada ždrebac sa Tri vrbe pobeđi na njemu. -

Po-gledala je u svog oca, nadajući se da će on razumeti. - Hoću da budem tamo kada se to bude desilo.

- Ovo je neoprostivo - odbrusila je Milisent. - Bajdenovi su osnivači tog kluba, sve do tvog pradeda. Mi smo oduvek učestvovali na balu.

- Stvari se menjaju. - Kelsi se borila da njen ton zvuči ra-zumno, a ne grubo. - Imam posao, odgovornost i potrebu. Ne želim da zaboravim ništa od toga zbog plesa u klubu. I,

Ken-dis, koliko god da sam ti zahvalna na brizi, ne želim organizo-vanu pratnju. U vezi sam s nekim.

- Oh. - Kendis je trepnula i trudila se da izgleda zadovolj-no. - Pa, naravno, draga, to je divno. Moraš da ga dovedeš.

- Ne bih rekla. - Sažalivši se, stisnula je Kendisinu ruku. -On nije tip za privatne klubove.

- Jedan od tvojih štalskih pomoćnika, pretpostavljam - re-kla je Milisent gorko.

- Ne. - Ne mogavši da se suzdrži, Kelsi nije ostala na to-me. - On je kockar.

- Ista si kao tvoja majka. - Kičme krute kao štap, Milisent e ustala. - Upozorila sam te - rekla je Filipu. - Nisi hteo da me slušaš kada je u pitanju bila Naomi i nećeš da me slušaš sada kada je u pitanju njena kćerka. Sad ćemo svi da platimo za to.

- Milisent. - Hitro ustavši, Kendis je izjurila iz sobe za svo-jom svekrvom.

210

211

Nora Roberts

Kelsi je ostavila svoj čaj sa strane. Bilo joj je žao i pre ne-go što su reči izašle napolje. Ne zbog Milisentinih, već zbog očevih osećanja.

- To i nije baš bilo učinjeno s puno takta s moje strane -počela je.

- Iskrenost je oduvek bila više tvoja jača strana nego pro-izvod taktičnosti.

Njegov glas je bio umoran i izazvao je još griže savesti. -Ti si razočaran. Volela bih da postoji način da uradim ono što treba da uradim, a da te ne razočaram.

- To je situacija u kojoj ne mogu svi biti zadovoljni. - Ustao je, okrenuvši joj leđa dok je išao ka prozoru. Mogao je da vi-di svoje azaieje, čvrste pupoljke koji tek što su počeli da otvaraju latice. Cvetovi neće ostati unutra, već će buknuti kroz dobroćudnu opnu i prkosno oživeti.

- Ti si se vezala za nju - rekao je meko. - Ne mogu da ka-žem da to nisam očekivao.

Toliko toga u tebi liči na nju, ne sa-mo tvoja spoljašnjost. Deo mene, deo koga se stidim, želi da ti kaže da praviš grešku. Da ne pripadaš tamo. Taj deo mene ne želi da vidi koliko te srećnom čini to što zaista pripadaš ta-mo.

- Osećam se kao da sam pronašla nešto što treba da ra-dim. Da ne moram više da trčim iza sledećeg ugla da bih vi-dela ima li tamo nečeg interesantnijeg, važnijeg. To je sve što sam radila u životu. Oboje to znamo.

- Ti si tragala, Kelsi. Toga se ne treba stideti.

- Ja se ne stidim. Ali sam umorna od toga. Dobro mi ide s konjima, s poslom, s Ijudima.

Ne mogu da se vratim u svoj stan, svojim beskorisnim poslovima i vikendima u klubu.

Osećam se kao da se...

- Otvaraš? - Bolelo ga je da sada gleda u cveće i zato se okrenuo od njega. - Oslobadaš se?

- Da. Nisam znala koliko sam nezadovoljna, posebno so-bom.

- To je možda tako. - Kendis se vratila. Njene vilice su bi-le krute, a pogled Ijutit. - Nije bilo razloga da budeš gruba. Tvoj otac i ja i tvoja baka samo pokušavamo da ti pomogne-mo da prevaziđeš teška vremena.

212

Iskrena izdaja

- Mislim - rekla je Kelsi polako - da je problem u tome što Ovo nije toliko teško za mene koliko mislite.

- Onda bi mogla da misliš na druge. Na to kako se oseća Filip- Na to kako sve ovo izgleda ljudima sa strane.

- Kendis - rekao je Filip - ovo nije potrebno.

- Zar nije?

- Možda si u pravu, Kendis. Veoma me interesuje kako se tata oseća. Žao mi je, ali nemam tvoj senzibilitet za osećanja ljudi sa strane. Ne želim da te dovedim u neprijatnu situaciju - nastavila je - ili da izazovem probleme između vas dvoje.

- Ali si podsticala Ceninga da me obmanjuje i boravi na tom mestu. Močvarni teren, mislila je Kelsi i proklinjala Čeninga što ju je doveo tu. - Podsticala sam ga da ostane, tačno je.

- Sad ima nekakvu ideju da se vrati tamo, da radi tamo ovog leta. - Preplavljena emocijama, Kendis se uhvatila za naslon stolice. - Ona je možda tebe privukla sebi, Kelsi, ali neću dozvoliti da pokvari Ceninga.

- Pobogu. - Našavši se u nebranom grožđu, Kelsi je pro-vukla ruke kroz kosu. - Odakle ti sve ovo? Nisi ženu nikad ni upoznala, ali si joj već dodelila ulogu nekakve ofucane sirene koja opčinjava mlade momke i uništava sve čega se dotakne. Nije vrata svog doma otvorila Čeningu da bi ga pokvarila ili da bi prkosila ikome od vas. To je učinila zbog mene. A posao mu je ponudila jer je pokazao interesovanje za farmu.

- E, pa, ja to neću dozvoliti. - Kendis je mrzela da zvuči goropadno i nije joj se dopadala činjenica da ju je Kelsina tvr-doglavost navela na to. - Neću dozvoliti da mi sin dangubi po nipodromima i druži se sa kockarima i osuđenim ubicom. Kelsi je spustila ruke. - To je svakako između tebe i Čenin- Da, jeste. Sasvim je tačno da nemam prava da tebi go- /orirm šta da radiš. - Usne su joj zadrhtale. Dala je sve od se- kada je u pitanju Kelsi, sve od sebe da joj bude prijatelj i ko ko će je voditi umesto da joj bude tipična maćeha. A sa- a J°j je izgledalo da nije uspela u tome. - Čak i da to činim, 31 uradila ono što ti želiš. Kao što si to oduvek činila.

213

Nora Roberts
Iskrena izdaja

Filip je koraknuo napred, zbunjen koliko i povredjen ovim ispadom. - Kendis, gubimo iz vida da je to samo klupska igranka.

- Izvini, Filipe. - Njeno gnevno osećanje stida zbog scene sa Milisent nateralo ju je da progovori. Milisent joj je bila vi-še od svekrve. Bila je njena prijateljica, njen saveznik. - Osećam da moram da se pitam u ovom slučaju. To je mnogo više od igranke. To je stvar odanosti i ispravnog ponašanja. Ova situacija ne može da se nastavi. Povredila si svog oca dovolj-no time što si odabrala Naomi umesto njega.

- Zar je to ono što ti misliš da sam uradila? - Brzo se okre-nula prema svom ocu. - I ti to misliš? Zar ne možeš da pove-ruješ da sam sposobna da vas oboje volim? Da naučim da prihvatim i oprostim?

- Nemaš za šta da oprostiš Filipu - dodala je Kendis čvr-sto. - On je učinio sve što treba.

- Uradio sam onako kako sam mislio da je najbolje - pro-mrmljao je. - Ovo mi teško pada, Kelsi. Ne mogu da ti kažem da nije tako. Ali i dalje želim ono što je najbolje za tebe.

- Pokušavam da otkrijem šta je to. Ili, ako ne ono što je najbolje, barem ono što je ispravno. Ne želim da te povredim dok to bude trajalo.

- Sigurna sam da ne želiš - rekla je Kendis umorno. Nikad stvarno nije razumela svoju pastorku. Zašto bi se to sada promenilo? - Sada je problem, Kelsi, isti koji je oduvek i bio. Tvoj pogled je uperen pravo prema cilju i ne primećuješ posledice koje njegovo ostvarivanje proizvodi. A kada ga do-stigneš, ispostavi se da to nije uvek ono što želiš.

vOva kratka analiza ju je zbolela više nego udarac bičem. - Što me čini hladnom i površnom. - Njen glas je drhtao bez obzira koliko se trudila da ga umiri. - Ovo nije prvi put da mi je to rečeno, pa je teško da raspravljam o tome.

- To nije istina. - Filip ju je ufwatio za ramena. - A to po-gotovo nije ono što je Kendis htela da kaže. Ti si svoje glava, Kelsi, a umeš da budeš i tvrdoglava. To su ujedno i vrline i mane.

Kendis je u svojoj glavi napravila korak nazad povlačeći se. Zнала je iz iskustva da je ono što ona smatra boljim neo-

214

, v. Q kag j0j se suprotstave udruženim snagama. - Zabri-nuti smo za tebe, Kelsi. Ako sam te kritikovala previše stro-to je samo zato što sam zabrinuta i zbog činjenice da situacija postaje teška za sve nas. Nedavni publicitet je usko-mešao stara sećanja. Ljudi počinju da pričaju, a to tvog oca dovodi u delikatnu situaciju.

_ Dva čoveka su ubijena. - Sada staloženija, Kelsi je ko-raknula unazad. - Na to nisam imala uticaja, kao što nemam uticaja nad glasinama koje to izaziva.

- Dva čoveka su ubijena - ponovio je Filip. - Možeš li da očekuješ od nas da ne brinemo? - Ne. Mogu samo da vam kažem da to nije imalo nikakve veze sa mnom, niti sa Tri vrbe. Nasilje se događa svuda. Tr-kački svet nije leglo poroka i razvrata. Nema se vremena niti energije za bilo šta od toga kada se ustaje svako jutro u zo-ru. To je rad. Naporan rad. Nešto od toga je monotono, ne-što je uzbudljivo a sve je to, barem za mene, vredno. Nema zezanja svake noći uz šampanjac sa mafijašima. Ma, najče-šće uveče zaspimo snom pravednika pre deset. Gledala sam kako se ždrebe ždrebe i odrasle muškarce kako pevaju ko-njima uspavanke. To nije Diznijev film, ali nije ni grešna orgi-ja. Filip nije ništa rekao. Znao je da je izgubio. Bilo je kao da je tu stajala Naomi, braneći svet koji on nikad nije razumeo i kome nikad ne bi mogao da pripada.

- Sigurna sam da ima svojih dobrih strana. - Kendis je po-kušavala da bude mirna. - I sama sam gledala Kentaki derbi na televiziji i ne sporim da su konji bili veličanstveni, a čitav događaj uzbudljiv. Eto, Hanahanovi su uložili u trkačkog konja pre nekoliko godina. Sećaš se, Filipe? Ne osudujemo mi ce-lu... profesiju - pretpostavila je da se to tako zove - mi se bri-nemo samo za tvoje veze s ljudima. Ti jesi rekla da si u vezi sa kockarom.

Kelsi je ispustila vazduh. - To sam rekla da isprovociram baku. U stvari je trebalo da kažem da sarrivzainteresovana za nuškarca koji poseduje susednu farmu. Žao mi je što sam napravila probleme. Sada ću se izvinjavati unapred, jer se

215

Nora Roberts
Iskrena izdaja

spremam još da ih napravim. Neću obnoviti ugovor o zakupu svog stana. Boraviću na Tri vrbe, barem izvesno vreme. Mo-žda ću kasnije tokom godine potražiti kuću, ali ću nastaviti da radim na farmi.

Kendis je stavila ruku na Filipovu, u znak podrške i jedin-stva. - Bez obzira na posledice? - Daću sve od sebe da ih umanjim. Shvatam da nećete že-leti da me tamo posećujete i zato ću dolaziti kod vas što če-šće budem mogla. Biću van grada neko vreme, ali ću se ja-
vljati. - Uzela je svoju tašnu i uvrnula kaiš u svojoj ruci. - Ne želim da vas izgubim, nijedno od vas.

- I ne možeš. Ovo će uvek biti tvoj dom. - Kad je Filip svo-ju kćerku privukao sebi, Kendis je ćutala.

Vožnja nazad, izgledalo je, trajala je još duže. Otrežnjuju-ći predah u kome se Kelsi lomila od suza do ljutnje. Ljutnja je bila skoro nestala kada se parkirala na Tri vrbe. Ostavila je previše mesta za bol.

Okrenula se od ulaznih vrata. Nije htela odmah da ude unutra i susretne se sa Naomi. Svakako ne bi bilo u redu raz-govarati s njom o onome što je rečeno o njoj i svetu u kome živi. Bolje je, zaključila je Kelsi, da ona to prvo preboli. Da sa-mo sedi među izbledelim narcisima i svibama koje su cveta-le, dok oluja u njoj ne prode.

Izgubila je priliku da samuje kada je Gejb izašao na veran-du.

- Tražio sam te.

- Oh, mislila sam da si otišao.

Pridružio joj se na uskoj kamenoj klupi sa koje su mogli da gledaju rane karanfile i pakujce. - Krećem tek večeras. -Hteo je da je ponovo vidi. Jednostavan razlog da bi ispreme-štao svoje planove. Uzevši rukom njenu bradu, dobro ju je pogledao. Ona je plakala. Bio je iznenađen zbog toga i zbog činjenice da ga je to navelo da izgubi prisebnost.

- Šta nije u redu?

Odmahnula je glavom i pomerila se od njega. - Provodiš li mnogo vremena razmišljajući o sebi?

216

_ Ne ako to mogu da izbegnem.

-Teško je to učiniti kada neko maše pred očima tvojim sla-bostima kao ogledalom.

Pogledaš u njih i vidiš sebe.

Prebacio je ruku preko njenih ramena, a glas mu je bio mek. - Ko je bio zao prema tebi, šećeru? Idem da ga prebi-jem.

Priljubila se uz njega kroz polusmeh i zatim odmakla. - Ja nisam dobra osoba, Gejb. I retko kad mislim o tome da to po-stanem. Nekada me je iznenadivalo kada mi neko kaže da sam razmažena ili tvrdoglava ili svojeglava. Tada sam mogla sebi da kažem: to nije istina. Ja samo radim ono što smatram da treba.

Uznemirena, ona je ustala, ostavljajući ga na klupi dok je napravila nekoliko koraka duž staze od cigli koja je vodila iz-medu mladih cvetova. - Kada mi je Vejd rekao da sam hlad-na i samoživa, kruta i nemilosrdna, sve te stvari, mogla sam da objasnim sebi da je to rekao da bi opravdao sopstveno ne-verstvo. Nisam bila dovoljno dobra u krevetu, pa je pronašao nekog ko jeste. Nisam bila dovoljno blagonaklona, zaintere-sovana za njegovu karijeru; neko drugi jeste. Odbila sam da previdim činjenicu da sam ga zatekla kako razmenjuje nežno-sti sa drugom ženom. Ako sam bila previše kruta da shvatim njegove

fizičke potrebe, e, pa - to je moj problem. Nikada mi nije bilo teško da počupam žito s kukoljem. Da prekršim brač-ne zavete? Brak je gotov, i to je sve. Pa, jesam kruta. Okrenula se prema njemu, spremna da ga čika da se s njom ne složi. - Nešto je ispravno, a nešto nije. Postoji isti-na, a postoje i laži. Postoji zakon, a postoji i zločin. Uzmi za primer vezivanje pojaseva.

Oprezno je klimnuo glavom. - U redu, uzeću za primer ve-zivanje pojaseva.

Pre nego što je o tome donet zakon, možda sam zaboravila da ga stavim. Zauzet si, u žurbi si, ideš samo tamo do ulice. Zašto da se uopšte trudiš? Ali istog trenutka kada je donet zakon, Kelsi se vezala. Svaki put, bez pogovora.

- I ti misliš da te to čini krutom.

rre nego što je donet zakon, bilo je samo glupo ne vezi->e. Zakon nije promenio jednostavan zdrav razum. Ali,

217

Nora Roberts

j

mogla sam da prenebregnem zdrav razum, nikada zakon. Do bro, ograničenje brzine - priznala je. - Ali, kad god bih ga prekršila, našla bih razloga za to. Ako sam išla u Atlantu pokušavajući da učvrstim svoj brak, ako sam znala da nešto ni-je u redu s njim i bila voljna da učinim napor da poradim na tome, zašto nisam bila voljna da oprostim za ono što sam ta-mo zatekla? Zato što je dao obećanje. Dao je zavet i prekr-šio ga. To mi je bilo dovoljno.

Gejb je rukom protrljao bradu. - Želiš li da ti kažem da ni-si bila u pravu što si šutnula skota, Kelsi? Ne mogu, iz dva razloga. Prvo, slažem se s tobom, a drugo, želim te za sebe. Mogu da ti kažem da, da smo u pitanju bili ti i ja, i ja te zate-kao kako razmenjuješ nežnosti s drugim tipom, on bi bio mr-tav, a ti bi zažalila. Je l' ti to išta pomaže?

Zatvorila je oči i obema rukama protrljala lice. - Kako sam se uvalila u sve to?

- Pretpostavljam da si imala gadno jutro. Gde si bila?

- Išla sam da vidim svog oca. - Htela je, luckasto, ponovo da zaplače i okrenula se dok nije uspela da suzdrži suze. -Htela sam da mu kažem, licem u lice, da hoću da odustanem od svog stana i da ostajem ovde. Barem za sada.

- I on ti je zadao probleme.

- Ne, stvarno nije. Pogotovo ne on. On je najdivniji čovek na svetu. Ja sam ga povredila. - Sada je dozvolila suzama da poteku. Nek idu do davola. - Ja to ne želim. Ne želim da on bude nesrećan zbog mene, ali ne mogu da popustim, ne do-voljno da bi svi bili zadovoljni.

Nije ništa rekao, već je samo ustao i prigriio je. Nikad se nije borio rečima protiv suza.

Najbolje je pustiti ih da teku dok same ne usahnu.

- Ovo je glupo. - Smrčući, tražila je maramicu po svom džepu i zatim prihvatila maramu za kosu koju joj je Gejb po-nudio. - Čitava stvar je započela zbog glupog plesa, derbija i zubara.

- Zašto opet ne bismo seli da mi ti to prevedeš?

- U pitanju je tradicija - rekla je i spustila se ponovo na klupu. - I ispunjavanje očekivanja moje porodice. Ne kažem

218

Iskrena izdaja

da mi je detinjstvo bilo ispunjeno opasnošću, ali je uvek tre-3alo ispuniti očekivanja koja je ime Bajdenovih podrazumeva-|0, posebno kada je moja baka u pitanju.

' Umotala je maramu u svojoj ruci i poželega da može isto tako da smota svoj gnev i nezadovoljstvo zajedno s njom i ba-ci ih. - Još uvek je uvredena zato što sam se razvela od Vej-da i nanela mrlju porodičnoj časti. Ne treba reći, besna je zbog toga što sam ovde. - Boreći se da poboljša svoje ras-položenje, usiljeno se osmehnula. - Ja sam, u skladu sa naj-boljom primitivnom tradicijom, izbačena iz njenog testamen-ta.

- Pa... - Uzeo je za ruku i igrao se s njenim prstima. -Uvek možeš da se preseliš kod mene. Da mi budeš ljubavni-ca. To bi trebalo da joj pokaže njenog boga.

- Isuse, za to bi mi izbrisali ime iz porodičnih molitava. Kada je shvatio da se samo donekie šalio, pustio joj je ru-

ku. - To se ne sme, zar ne? Onda, šta je sa plesom, derbijem i zubarom?

- Zvuči kao naslov lošeg komada. - Pokušavajući da se opusti, podigla je kosu sa vrata i ramena, a zatim je pustila da ponovo padne. - Kada sam otišla da vidim tatu, dobila sam i bonus u vidu bake i Kendis, moje maćehe, koje su jele sendviče sa krastavcem i planirale cvetne aranžmane za pro-lećni bal u klubu. Podrazumevale su da ću na njemu prisu-stvovati. Čak su se pobrinule i za moju pratnju, pošto sam odbila da izlazim sa muškarcima otkad sam napustila Vejda. Onebi...

- Stani. - Podigao je ruku. - Zarad mog ličnog interesova-nja, ponovi mi taj poslednji deo. O neizlaženju.

- Nisam izašla ni sa kim dve godine. Delimično zato što sam osećala da to nije ispravno, dokle god moj razvod nije bio okončan, a uglavnom zato što nisam želela. Seks nikada nUe bio pokretačka sila u mom životu.

Ponovo je uzeo njenu ruku i poljubio je. - To možemo da sredimo.

- Pokušavam da ti objasnim. - Cimnula je svoju ruku, shvatila da je on čvrsto drži i odustala. - Zubar, oralni hirurg,

219

Nora Roberts

je sin prijatelja koji se nedavno doselio u Vašington. On za-dovoljava sve kriterijume Bajdenovih. Ti ih, uzgred, ne zado-voljavaš.

- To je najlepša stvar koju si mi ikad rekla. Hajdemo kod mene da proslavimo.

- Zbog tebe se osećam bolje. Nisam bila spremna da se osećam bolje. - Smešeći se, položila je glavu na njegovo ra-me. - U svakom slučaju, morala sam da im kažem da ne sa-mo što nisam zainteresovana za Prihvatljivog Doktora, već da uopšte neću doći na prolećni bal. To je prve subote u ma-ju.

- Derbi. Sad se sve kockice slažu.

- Da, Derbi. To je podstaklo raspravu, isprva prilično civi-lizovanu, ali je baka počela da mi ide na živce. Zato sam joj -pogledala je lukavo u njega ispod trepavica - rekla da sam u vezi sa jednim kockarom, da bih je iznervirala.

- Ti imaš bezobraznu crtu. - Uhvatio joj je lice rukom i sna-žno je poljubio pre nego što je stigla da odluči da li da polju-bac izbegne ili ne. - To mi se sviđa.

- Njima nije. Baka je izletela, moj otac je izgledao skrhan, a Kendis je bila jako ljuta. I ranije smo ukrštale rogove, ali ovog puta je ciljala nisko. I pogodila pravo u metu. Sto

duže ostanem ovde, to će moja porodica duže biti uznemirena. A pošto sam previše kruta da bih popustila, neću da tražim kompromis.

- Nekad kompromisa nema.

- Dobri ljudi ih pronalaze.

Delikatna situacija, mislio je, proučavajući mladice gerani-juma u žardinjerama duž verande. Porodična situacija, a on je imao vrlo malo iskustva sa porodicama.

- Je li ti ikad palo na pamet da tvoja porodica takode ne traži kompromis? - Gledao ju je dok je polako okretala lice prema njemu. - Sve ili ništa. To je u suštini ono kako su to oni formulisali?

- Nisam... razmišljala na takav način.

- Ne, zato što si tako hladna, tako kruta i tako tvrda da si automatski preuzela svu krivicu za to. Mogu da odbace krivi-

220

Iskrena izdaja

j da prete da će te ostaviti bez nasledstva, da ti govore ko-liko si sebična, ali da je to sve tvoja krivica?

Koliko ona zna, niko do sada nije stao na njenu stranu pro-tiv porodice. Pogotovo ne Vejd. Uvek je ona bila ta koja je pravila scene, uzburkavala strasti. Cudno da joj nikad nije prošlo kroz glavu da je njihova strana stvari bila nepopustlji-va kao i njena.

- Uradiću ono što želim, bez obzira...

- Bez obzira na šta? - zahtevao je odgovor. On možda ni-kad nije imao porodicu koja bi ga štitila, ali nije imao ni poro-dicu koja bi ga uklještila osećajem krivice i obaveze. - Bez obzira na činjenicu da neki ljudi moraju da se prilagode? Ako bi pohriila na svoj ples sa određenim zubarom, da li bi to išta promenilo?

- Ne - rekla je, nakon duže pauze. - Samo bi odložilo sle-deću scenu.

- Ostaješ li ovde njima u inat?

- Naravno da ne. - Uvredena, zbacila je glavu. - Narav-no da ne - rekla je ponovo, ovoga puta tiše. - Ovo mora da tebi izgleda užasno blesavo. Sav taj haos zbog pristojnosti i tradicije.

- Samo mislim da si dovoljno dugo mučila sebe zbog ono-ga što si i šta želiš. Bolje ti je?

- Mnogo. - Ispustila je veliki, pročišćujući uzdah. - Drago mi je što si još uvek tu, Slejteru.

- Hteo sam još jednom da te vidim pre nego što odem. -Prstima je prešao preko donjeg dela njenog vrata, izazivajući jezu. - Ispomerila si mi planove, Kelsi.

- Stvarno? - Oči su joj bile uperene u ruke koje je presa-tila u svom krilu.

- Počinjem da mislim na tebe pre nego što ujutru otvorim oči. Mislim da postoje tri trenutka u kojima je muškarac naj-ranjiviji. Kada je pijan, kada se izgubi tokom seksa i trenutak pre nego što se probudi. Ne pijem i nisam se zainteresovao za seks sa drugom ženom otkad sam tebe ugledao. Ali si me uhvatila u tom jednom trenutku kada mi spadne oprez.

Bilo je muškaraca koji su joj recitovali stihove, a da je ni-su tako duboko pomerili.

Emotivno, romantično ili seksualno.

221

Nora Roberts

Podigla je pogled prema njegovom dok je govorio, privučena tim mekim, zavodljivim glasom. Sada je bila ufwaćena. Sada je bila bespomoćna.

- Plašim te se. - Nije imala predstavu da to oseća, a još manje da je to nameravala da izgovori.

- Odlično, sad smo kvit.

Uokvirio joj je lice, polako, svojim prstima, sklanjajući ko-su nazad, odugovlačeći da bi se oboje sećali trenutka. Cvrkut ptica, prolećno cveće, ugao pod kojim je padalo popodnevno sunce. A onda dodir usana, brzo poskakivanje srca i spor je-caj obostranog zadovoljstva.

- Ono što se dešava u meni kada to uradim, uplašić me na smrt. - Prislonio je čelo na njeno, dok su ga prožimala nova i gotovo poznata osećanja. - Cinjenica da to želim da uradim ponovo čim završim plašić me još više.

- I mene. Verovatno je dobro što odlaziš na nekoliko dana. Ima mnogo toga o čemu treba razmisliti.

- Ja skoro da sam završio sa razmišljanjem, Kelsi. Jedva je povratila dah i klimnula glavom. - I ja. - Sa izvesnim žaljenjem odmakla se od njega. - Srećno u Kinlendu i hvala za rame. Bilo mi je potrebno. Verovatno si mi bio potreban ti.

222

Glava petnaesta

Naomi nije preispitivala Kelsinu odluku da pode sa timom u Kentaki. Zaista je želela da ona bude tamo, ali nije dozvolila sebi da to shvati zdravo za gotovo. Naomi ništa više nije shvatala zdravo za gotovo.

Jedina nesuglasica među njima se pojavila kada je Kelsi uporno htela da plati sopstvene troškove. Naomi je tiho ključala zbog toga tokom pakovanja i priprema, za vreme leta i kada su se smestile u hotel. Tek kada je zamolila Kelsi da joj se pridruži u apartmanu, počela je da kipi.

- To je apsurdno. - Iznervirana, Naomi je šetala po sobi, ne obraćajući pažnju na lagano jelo i bocu vina koje je naručila da bi joj pomogli da diskusija ostane prijateljska. - Ti si ovde sa ergelom Tri vrbe. Pomagaćeš Bogsu oko Prajda. To je jednostavan poslovni trošak.

- Ovde sam - ispravila ju je Kelsi - zato što želim da budem ovde, zato što ni za šta na svetu ne bih propustila Blu-gras stejks ili Derbi. A što se Prajda tiče, ja sam dodatni prtljag. Mozesu i njegovom timu nisam potrebna.

- Meni jesi - odbrusila je Naomi pre nego što je uspela da se zaustavi. - Znaš li koliko mi znači to što si ovde? To što ti želiš da budeš ovde? To što znam posle toliko vremena i sav teret koji ćeš podnositi sa mnom, ne samo u vreme starta, već kroz svu divnu lucidnost koja se odvija pre tih odlučujućih dva minuta? Više volim da si ti sa mnom od sada pa do prve subote u maju nego da dobijem deset derbija. A ti ne-ćeš da mi dozvoliš čak ni da platim tvoj hotelski račun.

Više nego pomerena iz koloseka, Kelsi je zurila u svoju majku dok je ona oholo koraćala po sobi. Nikad nije videla Naomi tako uzrujanu, tako punu emocija. To je konačno bila žena koja se smejala na fotografiji sa svog venčanja, koja je bezobzirno flertovala s muškarcima. I koja je jednog od njih ubila.

223

Nora Roberts

- Nije mi izgledalo da je to u redu - počela je Kelsi, ali se zaustavila čim se Naomi ustremila na nju.

- Zašto to ne bi bilo u redu? Zato što ja nisam obična maj-ka? Zato što sam bila u ćeliji kada je trebalo da te učim da vezuješ pertle?

- Nisam to htela da...

- Ne očekujem od tebe da mi to oprostiš - uzviknula je Naomi. - Ne očekujem od tebe da zaboraviš. Nije potrebno da me voliš, niti da mene doživljavaš kao svoju majku. Ali, mislila sam da si Tri vrbe počela da doživljavaš kao svoj dom.

Kako li je samo, pitala se Kelsi, započela ovaj vrtlog time što je upotrebila svoju kreditnu karticu? - Doživljavam ga -rekla je pažljivo, spremna da izvrda sledeću eksploziju. - To ne znači da to, niti tebe, želim da zloupotrebim.

Ali, eksplozija se nije desila. Naomi je sedela, svesno se odupirući svom gnevu. - Ako ovo putovanje ne želiš da primiš od mene, želim da ga primiš od Tri vrbe. Tvoje angažovanje na farmi te je verovatno koštalo dela nasledstva. Zao mi je zbog toga.

- Dakle, ovo je isplata zbog krivice? U redu. - Kelsi je uz-digla ruke kada su se Naomine oči zamaglile. - Ovo je ludo. Nisam shvatila da si se toliko uzбудila zbog toga. Plati račun ako ti je to toliko važno. - Zbacila je kosu. - Znaš, oduvek sam se pitala odakle mi moj temperament. Tata je miran kao jezero. A ti, ti si tako hladna, kontrolisana i uvek čvrsto držiš uzde. Vredelo je izgubiti u ovoj svadi samo da bih videla da sam temperament stekla pošteno.

- Drago mi je što sam ti rešila jednu od malih životnih mi-sterija. - Uz trzaj slegnuvši ramenima, Naomi je uzela jago-du sa tanjira s voćem koji je naručila. - Dobila ili izgubila, od svade uvek ogladnim. Hoćeš da jedeš?

- Da. - Kelsi je uzela parče jabuke. - Hoću nešto da ti ka-žem - počela je, tonom koji je naveo Naomi da prestane da sipa vino. - Doživljavam te kao svoju majku. Ne bih još uvek bila ovde da nije tako.

Naomi se nagla napred i poljubila Kelsi u obraz, a onda, umirivši ruku, napunila je njihove čaše.

224

Iskrena izdaja

_ Za žene na Tri vrbe. - Svojom čašom je kucnula Kelsinu. - Dugo sam čekala da tome nazdravim.

Dani do Blugras stejksa protekli su u magli. Kelsi se su-srela sa više ljudi nego što je mogla da upamti. Ustajala je svako jutro u zoru da gleda treninge, brinući se i poredeći Prajda sa svakim ždrepcem i ždrebicom koji su jurili kroz iz-maglicu. Neprestano je bila u štalama, proučavajući džokeje, ocenjujući trenere i navaljivala na Bogsu da joj da poslastice od vesti ili nagadanja.

Kad god je uspevala da ga satera u ćošak, maltretirala je Rina, izvlačeći iz njega njegova razmišljanja, gnjaveći ga oko strategije. Brinula je za njega, za ždrepcu, za stazu.

- 'Ej - pitao ju je - ko će da jaše tog ždrepcu, ti ili ja? Malo se nadurila, klataći se na potpeticama dok su njih

dvoje provodili malo vremena nasamo s Prajdom. - Ti ćeš. Ali...

- Ali, ti bi radije da uzde držiš u svojim rukama. Durenje se pretvorilo u kratak osmeh. - Možda. - Pomazi-

la je Prajdov nos, uživajući u njegovoj toplini i mekoći. - Valj-da me je uhvatila groznica.

- Goriš od nje. - Rino je zakačio palčeve na džepove svog teget svilenog odela. Čekala ga je jedna žena i imao je jedan dogovor u glavi.

- To je deo svega, zar ne? Žmarci, ambicija. - Uzela je ja-buku koju je sačuvala i pružila je Prajdu. - Ljubav.

- Pogada te - složio se Rino. Nema svrhe da joj govori da se pre ili kasnije druge stvari umešaju u nevinost toga. Cifre, uglovi, šanse. Otkriće i sama, mislio je i prijateljski je potap-šao po ledima. - Ti samo nastavi da našeg dečka činiš sreć-nim, mala. I podseti ga na tog ždrepcu iz Kentakija. To će ga držati na oprezu.

Namignuvši, Rino je išetao iz štale.

- Ne treba da se brineš zbog tog sa prolaznom slavom -uveravala je Kelsi Prajda. - On ne može da se poredi s to-bom,

Prajd je žvakao svoju jabuku, očigledno se potpuno slažu-ci.

225

Nora Roberts

Midnajt Aur, ždrebac odgojen u Kentakiju, bio je lokalni fa-vorit. Izenadio je pobedom na Derbiju Floride, prestigavši i Prajda i Dabla za vrat. Mali plašljivi čilaš je bio miljenik štam-pe širom zemlje.

Kelsi je morala da prizna, bio je lepotan. Klasične linije, nepredvidljiva narav i žar u očima. Ždrebac je na stazi vežbao sa nosnikom, što je sprečavalo da se plaši senki i stvari koje nisu tu. Ali, umeo je da trči. U to se sama uverila.

Ždrebica Bila Kaningema je i sama imala svoje obožavao-ce. Covek ne mora da se divi čoveku da bi se divio konju. Ši-ba je imala srce i hrabrosti i mogla je da izleti iz start-mašine kao tornado. Ali, njeno šištanje nakon napornog treninga le-dilo je Kelsinu krv. Bilo je i drugih koji su pokazivali srce i čvrstinu, među ko-jima ništa manje i Gejbov Dabl. Ali, Kelsin novac je stavljen na Prajda. Rekla je sebi da to nije samo odanost, ne čak ni jednostavno ljubav, već dobro oko koje je počela da razvija pod Mozesovim pažljivim tutorstvom. Ždrebac je bio jedan u milion. Kao što je bila sigurna da je i njena Onor bila.

Na dan Stejksa, stajala je pored majke, željna da opravda njeno poverenje.

- Izgledao je tako dobro jutros.

Kelsi je udisala polako i duboko. Htela je da uživa u izvo-denju na start, rakošnoj svečanosti i iščekivanju. Ali, nije mo-gla da prestane da priča.

- Mozes je rekao da je Rinu naredio da ga malo sputa, za-to što je hteo da ga drži na ivici. Staza je tvrda i brza, baš kao što on voli. Čula sam neke od štopera. Simpatije idu Midnajt Auru, ali hladne glave su skoro podeljene između Prajda i Da-bla. - Protrljala je rukom usne. - Ipak, Saden Fors bi mogao da bude karika koja nedostaje. To je onaj mrki ždrebac iz Ar-kanzasa. Jutros je izgledao spremno. A ne možemo da isklju-čimo ni Kaningemovu ždrebicu. Ona baš ima srce.

Zabavljena i impresionirana, Naomi je pomazila Kelsinu ruku, umirujući je. - Samo duboko udahni. Sve će biti gotovo za par minuta.

- Imam taman toliko vremena da svojim omiljenim dvema damama poželim sreću. - Gejb je upao između njih i poljubio

226

Iskrena izdaja

ih obe. - Izgleda da smo i jedni i drugi sedam prema pet -prokomentarisao je, proučavajući tablu sa izgledima. - Šta kažete na to da pobednik vodi na večeru?
- A onaj ko bude izgubio skokne po šampanjac. - Naomi mu se brzo iskezila. - Oduvek sam više volela da me muška-rac čašćava pićem.
- Ta ti je dobra - promrmljala je Kelsi. Onda, umesto da udahne vazduh, zadržala ga je. Konje su izvodili na start.
Ispod nadstrešnice na tribinama, Rič je posmatrao svog si-na. Dečko je uvek imao ukusa kad su žene u pitanju. I davol-sku sreću s njima. Baš kao njegov stari, mislio je Rič i potap-šao zadnjicu pripite sitne plavuše koju je pokupio prethodne noći.
- Obrati pažnju na broj tri - rekao joj je. - Imam učešća u tom konju. Baš dosta učešća. Oglasilo se zvono. Konji su pojurili napred, a žena pored njega je ciknula i počela pripito da navija za broj tri.
Rič je škiljio zaklonjen naočarima za sunce sa ogledalima. Lokalni favorit je vodio trku, uz ždrepeca iz Arkanzasa koji se pribio uz ogradu. Krdo je bilo jedva nešto više od zamrljanih boja i topota nogu, ali ni jednog trenutka nije izgubio iz vida broj tri. Kaningemova ždrebica je junački trčala, smanjivši vodstvo za vrat do prve okuke. Ali Virdžinijas Prajd je već iz-leteo iz gomile, gutajući svetlost i bljujući duž staze. Rič je polako klimao glavom, a osmeh je počinjao da mu se širi na usnama. Dabl je zauzeo ogradu i jurio sa unutrašnje strane staze. Čak i topot kopita se izgubio u divljim pokličima iz publike. Na trenutak, jedan od onih divnih trenutaka za fotografisanje, tri konja su bila vrat uz vrat, u gotovo ujedna-čenom trku, dok su se bluže presijavale. A onda se Prajd odvojio, za nos, za vrat, za pola dužine. ProšN su kroz cilj u delićima sekunde, Virdžinijas Prajd, Dabl, Big Šiba. Pobednik, drugoplasirani, trećeplasirani. Rič je zabacio glavu i smeja se. - Sećeru, ubo sam pun pogodak.
Napućila se i zavitlala svoje pivo. - Broj tri nije pobedio.

227

Nora Roberts

Rič se ponovo nasmejao, držeći između prstiju listić na hi-Ijadu dolara koje je stavio na Prajdov nos. - To ti misliš, dra-ga. Njuh starog Riča se uvek isplati.
- Oh, bože. - Kelsi je još uvek držala ruke preko usta. Pred kraj, skoro da se predala porivu da njima prekrije oči. -Uspeo je! Pobedio je! - Zasmeljavi se, bacila je ruke oko vra-ta Naomi. - Čestitam! Ovo je samo uvod u Derbi. Osećam to.
- I ja. - Naomi ju je čvrsto zagrlila, ignorišući iznenadni prepad kamera i novinara. - Hajdemo u pobednički krug. Ho-ću da budeš sa mnom.
- Ne bi mogla da me zadržiš. - Okrenula se prema Gejbu. Za nekog ko je upravo izgubio za pola dužine, izgledao je pri-lično zadovoljan sobom. - Tvoj ždrebac je istrčao dobru trku.
- Jeste. Tvoj je trčao bolje. - Uhvatio ju je za pletenicu ko-ja joj je padala niz leđa. - Ovog puta. Vidimo se na večeri.
Sjaj pobeđe nije smeo nikoga da omete u poslu koji je tre-balo odraditi. Oni će ostati u Kentakiju do završetka Derbija, prešavši iz Kinlenda u Čerčil Dauns.
Zora je još uvek podrazumevala treninge, štopere, kafu bez mleka i trenere koji posmatraju sa stražnje ograde.
Samo, sada je to bio Derbi. Treninzi više nisu bili privatna stvar. Čak i dok su vežbači ustajali iz kreveta, fotoreporterji su postavljali svoju opremu. Televizija, novine, časopisi - svi su hteli reportaže; svi su hteli taj najbolji intervju, tu savrše-nu sliku.

Kelsi je znala šta će biti njena.

Meki osvit, to čarobno vreme za konja i jahača, s maglom koja se uzdiže, mutnim bojama i prigušenim zvucima. I dva koplja, zaštitni znak ovog trkališta, koja su se probijala kroz nju. Kade pune vruće vode su se pušile. Ptice su pevale svo-ju jutarnju pesmu.

Proleće je stiglo u Luisvil, ali je u to vreme još uvek bilo iz-vesne hladnoće, okrepljujuće i uzbuđljive. Skinula je mnogo bele pare sa slabina i plećki konja koji su se vraćali iz galopa. Maženi i gonjeni, klizili su kroz izmaglicu čarobno kao svaki Pegaz koji se podiže od kopita do krila.

228

Iskrena izdaja

Oni su bili atlete. Bilo je lako zaboraviti da su ova bića od nola tone održavala ravnotežu na čačkalicama od nogu koje su stvorene da trče.

Od hiljada punokrvnjaka koji se oždrebe svake godine, sa-mo nekoliko posebnih će proći kroz jutarnju maglu na ovoj stazi, ove nedelje. Samo jedan će u subotu stajati sa procvetalim pokrivačem od crvenih ruža na svojim blistavim ledima.

Konjušari su nosili kade i zavoje, krećući se kroz sve tanji vrtlog između konja, dok je sunce sijalo meko, razgoneći zo-ru i pretvarajući rosu u dijamante. Mačka je mjauknula, pot-petice na čizmama su krcnule. A onda, zvuk kopita na tlu, naj-pre sablasno izdvojenih od tela, a zatim rastući, nadolazeći. Sivkasta izmaglica razmicala se poput vode dok je ždrebac plovio kroz nju.

To je bila Kelsina slika, uspomena koju bi ponela sa so-bom, tako mirna i umirujuća usred svih tih boja i raskoši.

- Šta radiš?

Kelsi najpre nije ništa odgovorila, već je samo uzela Gej-bovu ruku. Trebalo je da zna da će on ušetati u prizor i posta-ti deo sećanja. - Fotografiram. Ne želim da sve ovo nestane sa zabavama i novinarima i stresom.

- Rano si ustala za nekog ko nije mogao da ide u krevet pre dva.

- Ko bi mogao da spava?

Umesto odgovora, Gejb je klimnuo glavom prema štal-skome momku, koji se naslonio na vrata štale i dremao. Ona se nasmejala i duboko udahнула vazduh, gutajući mirise ko-nja, linimenta, kože, stajskog dubreta.

- Sve ovo je za mene previše novo. Videla sam džokeja ko-ji je jutros radio sa Dablom. Dobro su izgledali.

- Video sam te naslonjenu na ogradu staze. Dobro si iz-gledala.

- Ne znam odakle ti snaga da flertuješ kada se sve ovo događa. Ovo je kao karneval, kivanjska korwencija i Super-bol u jedrjome. - Počela je da šeta. - Parade, trke balona s he-lijumom, večere vlasnika, večere trenera. Ta jučerašnja trka parobroda. Nikad ništa slično nisam videla.

229

Nora Roberts

Iskrena izdaja

- Dobio sam pet hiljada.

Frknula je. - Cifre. Ko je bio dovoljno lud da se kladi pro-tiv tebe?

Iskezio se. - Mozes.

Spustila je štitnik svoje kape. - Pa, sa svojih deset proce-nata subotnjeg nagradnog fonda, on to može sebi da priušti.

- Postaješ samouverena, draga.

- Oduvek sam bila samouverena. Ideš u muzej na žreb, zar ne?

- Ne bih to propustio. - Nije propustio žrebanje već pet godina. Njegovo prisustvo ili odsustvo ne bi uticalo na to ko-ju bi poziciju dobio njegov ždrebac, ali to je bio njegov ždre-bac. - Biće doručak u starom padoku pre toga. Gladna?

Stenjući, rukom je pritisla stomak. - Otkad sam došla u Luisvil, napasla sam se više nego neki holštajn. Mislim da ću to propustiti. Ako hoćeš... - prekinula se, konstatujući da mu je pažnja odlutala. Ne, shvatila je - i više od toga. Pažnja mu se usredsredila, bila je zamrznuta i prikovana kao laser na ne-čemu u stražnjem delu štala. - Nešto nije u redu?

- Ne. - Na trenutak je pomislio da je video svog oca. To poznato šepurenje, pastelno odelo koje tako ne priliči i od-skače od teksasa i pamuka. Ali, bio je to samo letimičan po-gled. A sigurno da Rič ne bi lutao po štalama u Čerčil Daun-su jedan sat nakon svitanja. - Ne - rekao je ponovo i odba-cio užas koji je automatski osetio. - Ako nećeš da jedeš, do-di da me gledaš.

Nije više razmišljao o tome. Pre nego što je jutro isteklo, Gejb je sa Džejmisonom i svojim džokejem uveliko analizirao poziciju svog ždrepeca na broju tri.

- Dobili smo poziciju uz ogradu. - Kelsi je stajala sa Bog-som u štali, grickajući jednu od jabuka koju je imala u džepu dok je stari konjušar vezivao povoce na konopac. - To je znak od Boga.

Bogs je uzeo jednu od štipaljki zakačenih za svoju nogavi-cu i pedantno vezivao povodac kraljevsko tamnoplave boje. -Mislim da Bog gleda derbi, k'o i svi. Sigurno ima i favorita.

-Prešao je prstima preko sedla, prilično izlizanog, čije su uzen-aiie istrljane i uglancane njegovom rukom. - Mog'o bi' na ovoq ždrepeca da stavim nekog od ovih mrtvih pre'sednika što mi stoje u džepu.

- Mislila sam da se nikada ne kladiš.

- Ne. - Sa istom pažnjom, prebacio je prekrivač preko ko-nopca. - Ne od aprila 73.

Pogledao ju je u oči da bi video da li je shvatila da je te go-dine njena majka ubila Aleka Bredlija. Ne pronasavši ništa u njenim očima osim blagog interesovanja, on je nastavio.

- Isto je bilo u Kinlendu. Išli u Leksington za trku Stejks. Tri vrbe je tad isto imala nadu za Derbi. Divan ždrebac, vol'o sam ga više no ijednu ženu. Ime mu bilo San Spot.

U'vatila me groznica, šta li, i stavih celu platu na njega. Izleteo kroz start k'o tornado, k'o da je već vid'o cilj. Na prvoj krivini ždre-bac do njega se sapleo, dobro ga udario. Spot je pao. Znao sam čim sam jja vid'o da više neće trčati. Smrsk'o svoju prednju nogu. Sta se drugo moglo nego da ga uspavaju. Tvo-ja mati mu sama uperila cev iza uva. Bio njen ždrebac, i pla-kala je kad je to uradila, al' je uradila šta se moralo. - Dubo-ko je uzdahnuo.

- Tako ti se ja nikad više nisam kladio. Mo-žda je baksuz kad se ja kladim.

Zagrlila je Bogsa i zajedno su proučavali alat njegovog za-nata, zavoje koji su se sušili, naočnjake, prekrivače i pamuč-nu postavu. - Ništa se Prajdu neće desiti.

Klimnuo je glavom, uzevši jabuku koju mu je Kelsi ponudi-la. - Ne valja voleti konja, gospodice Kelsi. - Protrljao je ja-buku o svoju košulju i vratio je njoj. - Slome ti srce na ovaj ili onaj način.

Samo se nasmešila, bacila jabuku uvis i uhvatila je. - Je li ovo za mene, Bogse, ili za Prajda?

Njegov razvučeni osmeh mu je rasparao lice. - On baš vo-li jabuke.

- Onda mi je bolje da mu je dam.

Kad je krenula, Bogs se pomerio i počeo se po vratu. -Znaš, vid'o sam danas nekog kog nisam dugo vid'o. Znao sam ga tad, u proleće '73.

-Da?

230

231

Nora Roberts

Odugovlačeći, Bogs je uzeo jabuku od nje i zavrnuo je svo-jim kvrgavim rukama dok je nije prepolovio na dva jasna de-la. - Cale gospodina Slejtera.

- Gejbovog oca? Video si ga ovde?

- Učinilo mi se. Al' mu oči nisu što su nekad bile. Čudo da je on ovde. Sećam se da je bio tu onog dana kad je Spot pao. Bogme, pravio i gužvu, k'o da je gospodica Naomi 'tela da izgubi trku i konja istog dana. Sigurno je bio pijan. Ali, Rič Slej-ter je ubedljiv.

Proveravali su konja na doping sredstva.

Kelsi je stajala sa suncem na ledima, dok joj je lice bilo u hladu. - I šta su utvrdili?

- Nisu našli ništa u tom ždrepcu. Čedvikovi su bili čisti. Al' našli su drogu kod ždrepeca koji ga je sapleo. Amfetamine.

- Ko je bio njegov vlasnik?

- Kaningem. - Pljunuo je na zemlju. - Čudno, je l' da? Pr-vo je izgledalo k'o da je Kaningem to uradio, al' je ispalo da je džokej. Beni Morales, bio mnogo dobar jahač. Ostavio po-ruku u kojoj je prizn'o pre no što se obesio u Kaningemovoj prostoriji za opremu.

- Bože, pa to je užasno.

- Mnogo toga ima što ne miriše slatko kad se radi o konj-skim trkama, gospodice Kelsi. Rič Slejter, on je smislio da su Cedvikovi podmitili Benija da drogira konja, tako da čak i da je pobedio, bio bi diskvalifikovan čim bi se saznalo. To je, si-gurno, prava budalaština, al' takav čovek će da uperi prstom u nekog. Stvar je u tome da su tog dana skoro svi izgubili. Može biti da nisam njega vid'o, al' sam mislio ako jesam, drž' se ti dalje od njega.

- Hoću.

Rič nije nameravao da mu se putevi ukrste s bilo kim sa Tri vrbe. On je tamo bio kao posmatrač. I mada mu je svakako bilo pametnije da se klonio Luisvila u subotu, hteo je da sedi u prvom redu.

Išlo mu je. Svežanj novčanica u džepu, podatna žena u krevetu i gomila bučnih zabava na dofwatu ruke. Konačno mu je uspelo, u velikom stilu. A najbolje od svega, najslade od svega, su ljudi koji će propadati dok se on bude peo.

232

Iskrena izdaja

Morao je da prizna sebi, bio je genijalan - i postarao se da se ne napije dovoljno da to mišljenje podeli s bilo kim. Ne sa-mo da će otplatiti jedan stari dug i učtkati svog nezahvalnog sina, već će zaraditi i malo bogatstvo na tome.

I zaista, nije radio apsolutno ništa. On je jednostavno sta-vio pravo orude u prave ruke.

Ta kučka Čedvik će da plati. Nag, othodao je do bara da pokupi oskudne boce pića.

Njegova pratilja za nedelju derbi-ja se onesvestila na krevetu, a njeno čvrsto telašce se razba-škarilo po isprepletanim čaršavima. Dokazao joj je svoju mu-škost, rekao je sebi i nazdravio odrazu u ogledalu. Još uvek je to imao u sebi.

S čašom u ruci, Rič se doterivao pred ogledalom. Njegova sujeta nije primećivala mlitavu kožu koja mu je visila sa sto-maka. On je video to telo kao tridesetogodišnje, stesano i čvrsto. Telo koje je dao svom sinu, koji ga je otkačio čekom na pet hiljada dolara. Ne daš tati da spava pod tvojim krovom? Prokleti krov će biti moj kad završim s tobom. Potegao je viski i gledao kako mu se grlo naboralo dok je gutao. Mali je mislio da je bolji od svih. Uvek je tako bilo. Za par dana se više neće praviti važan. Za par dana, i najstrpljivi-vijem će da prekipi.

U stvari je mogao da zahvali okolnostima, prošlim i sadašnjim, što mu se pružila prilika. Kaningem je bio bonus, koji mu je tako divno pao kao kruška s grane. Naravno da je čovek budala, ali budale su najbolje ovce za šišanje.

A Kaningema će šišati još dugi niz godina. Lep stalni bi-znis ucenjivanja sa strane donosiće mu stalni prihod. Ali osveta, osveta će doći tačno pre šest popodne u subotu. Po-sao, bio je siguran da bi se svi složili, dobro obavljen.

Otvorio je još jednu bocu i sipao piće. Pitao se da li bi ga Naomi Cedvik prepoznala. Ako bi joj prišao direktno i rukom zgrabio tu lepu malu stražnjicu, da li bi ga se setila? Bio je u iskušenju da to proveri, da joj direktno pride, brzo je stisne i namigne.

Nije mu se dopala ideja da žena, bilo koja žena, može da zaboravi Riča Slejtera.

233

Nora Roberts

Iskrena izdaja

On se nje i te kako sećao. Sećao se te otmene razmaže-ne kučke, koja se nudila u haljinama s dubokim dekolteom ili pripijenim farmericama. Sepurila se po trkalištu kao ždrebnica u „žaru“, šireći noge svakom muškarcu kome je još mogao da se digne.

Želeo ju je, strašno. Hteo je da zadigne te njene nagizda-ne suknje i uroni. Da joj pokaže šta pravi muškarac ume. Ali, kad joj je ponudio, ona ga je pogledala kao da je nešto što joj je zamazalo don čizama nakon što je prošetala padokom. I smejala mu se. Smejala se dok nije poželeo da joj zabije pe-snicu u to lepo lice.

Možda bi to i učinio, mislio je Rič, odsutno udarajući sti-snutom šakom u dlan druge ruke. Možda i bi, da taj polutan Jevrejin nije naišao.

- Ima li problema, gospodice Naomi?

- Ne, Mozes, nema problema. Samo hipodromski pacov. Kako je naš dečko?

Odšepurila se nazad, zabacivši rep, da guguče o svom dragocenom ždrepcu. A Rič nije imao drugog izbora već da ode u svoju bezbojnu sobu koju je iznajmljivao i umesto toga zabije pesnicu u prosto blede lice svoje žene.

Mislila je da je suviše dobra za njega. Koštala ga je pono-sa tog dana, ali on je nju kasnije koštao mnogo više kad je namestio trku. To mu, naravno, nije bila namera. Niko nije mogao da predvidi da će Morales izgubiti kontrolu nad svo-jim izdrogiranim konjem i udariti tako jako u njenog.

Ali ipak, mislio je sada. Ipak je sve dobro ispalo. I bolje ne-go dobro, zato što je on bio pametan i snalažljiv i upotrebio okolnosti protiv nje. Vratio joj je, i te kako. Ali, on nije zavr-šio.

Deset godina koje je provela u zatvoru su bile samo deli-mična naplata. Ostatak duga je dospevao naredne subote.

Kelsi je preskočila doručak na dan Derbija u guberněrovoj vili. Ne samo da nije mogla da jede, nije mogla ni da podne-se pomisao da bude tako daleko od staze.

Start prve trke je bio tačno u jedanaest i trideset. Kao i konjušari, džokeji i treneri, Kelsi je tamo bila pre šest. Pomi-

234

sao da ode do hotela u podne da odspava bila joj je nepod-nošljiva. Umesto toga, ostala je s Bogsom i nekoliko drugih članova tima, jedući prženu piletinu koju je naručila.

_ Još si tu? - Mozes se stropoštao na zemlju pored nje i po kutiji tražio batak.

- Gde drugo? - Jela je zbog nervoze, a ne zbog gladi, i uz piletinu pila džindžer ejl.

- Mogla bi da sediš u svom boksu. Ovo je već neverovat-na predstava. Unutrašnji teren je krcat, a tribine se pune.

- Previše sam nervozna. Osim toga, neki novinar će mi gurnuti mikrofon ili kameru u lice.

- Ni ovde ih nećeš izbeći. Tvoja mama ima veze. Mogla bi da se kriješ u sobi Meta Vina.

- Aha. - Kelsi je lizala svoje prste. - To je za poslovne Iju-de. To mi je isto kao da sedim u sobi za sastanke. Nije to me-sto za gledanje trka. Kako je Naomi?

- Napeta. Ne bi to mogla da vidiš na njoj, ali je prilično na-elektrisana. Pola od toga je zato što si ti tu. Zeli da s njom poneseš taj trofej.

- Mi možemo da uspemo, zar ne?

- Ne bih da iskušavam bogove i kažem ti to. - Žmirkao je prema nebu. - Lep dan. Suv, vedar. Staza nam je brza.

- Išla sam tamo jutros dok su je pripremali. Divna je, tako uredno izbrazdana. Htela sam da gledam neke od ranih trka, ali to bi me samo činilo nervoznom. - Njen stomak je još imao previše mesta za treperenje, pa je uzela još jedno parče pile-tine. - Jesi li video Gejba?

- Deli boks sa Naomi. Vratice se da maltretira Džejmija i stoji u padoku dok mu sedlaju ždrepcu.

- Bila sam prezauzeta juče. Jedva da sam ga videla. - I ni-jednom nasamo. - Nisam znala da li to da pominjem, jer mi je poprilično jasno kako se on oseća, ali Bogs je pomenuo da rnu se čini da je video Gejbovog oca.

- Kada? - Mozes je pitao brzo, uplašivši Kelsi.

- Pa, u četvrtak, kasno pre podne. Rekao je da nije sigu-ran. Mozes? - Podigla se spetljavši se jer je on već ustao i krenuo ka štali.

235

Nora Roberts

Iskrena izdaja

- Taj čovek je nevolja - ispljunuo je. - Rda.

- Rda? - Htela je da se osmehne, ali nije mogla da natera svoje usne da je poslušaju. - Ma hajde, Mozes.

- Neki ljudi donose nevolje i vole da ih dele svima. Rič Slejter je jedan od takvih. - Brzo je otišao do Prajdovog bok-sa, zadovoljivši radoznalost, a zatim se naterao da se opusti. Raspoloženja se prenose na konje. Hteo je da Prajd bude na-pet, da zapne iz sve snage, ali ne da bude uplašen. - Ako je on tu, ne želim da se nade u blizini.

- Obezbedenje neće pustiti nikog neovlašćenog. Bogs čak nije bio siguran. Osim toga, kakav problem bi on mogao da napravi?

- Nikakav. - Mozes je mazio konja po nosu i meko mu mr-mljao. - Valjda sam i ja napet. Slejter je stara priča. Loša, ali stara.

- Bogs mi je ispričao o treci u Leksingtonu, kada je San Spot pao.

- Teško. To joj je teško palo. Slejter je pokušao da dirne u osinjak, ali je tad izbodena pogrešna osoba. Beni Morales je bio dobar džokej. Te godine se vratio na stazu. Kaningem ga je odabrao da jaše njegovog ždrepcu. Nikad nisam bio siguran da li je Beni dao nešto tom ždrepcu zato što mu je očajnički bio potreban novac ili zato što mu je bilo potrebno da pobedi ždrepcu Čedvikovih.

Sada više nije bilo važno zašto, mislio je Mozes. Najgore se desilo.

- Jahao je za Tri vrbe kada je imao nezgodan pad na treningu. To je bilo godinu i po dana pre nego što je ponovo stao na noge. Gospodin Čedvik mu je ponudio posao pomoćnika trenera. Ali Beni je hteo da jaše, hteo je da se dokaže. Tako ga je Kaningem stavio da jaše.

- Bio je u stanju?

- Ne mogu da kažem. Gutao je dosta pilula protiv bolova. Vežbao je do iznemoglosti da bi skresao težinu. Nije bilo mnogo poslodavaca pa ga je Kaningem jeftino kupio. Na kraju ga je koštalo mnogo više nego što je bio udeo u nagradnom fondu. Pa - ponovo je pomazio Prajda - to je stara pri-

236

ča. Sad imamo novu trku. Glavnu trku. Bliži se vreme da izvedemo našeg momka u padok.

Konj hoda putem od štale do padoka prve subote u maju samo jednom. Pre manje od tri godine, verovatno je razdraženo skakutao pored svoje majke na zelenim pašnjacima. Jedan od prvih koraka ka snu. Kao godišnjak, verovatno je igrao na livadama, trkao se sa svojim drugarima ili sopstvenom senkom. Trenirao je i razvijao mišiće dok su mu se razvijale kosti, učio poeziju i moć pokreta koji je svojstven njegovoj rasi. Do jahačke staze je dolazio željan ili u grču, po prvi put osećao teret čoveka na svojim ledima u štali okupanoj jutarnjim suncem.

Jednog dana će ga voditi ka gvozdanim vratancima i nateraću ga da prihvati da bude zatvoren. Već je trenirao u krugu i na stazi za trening. Naučio je miris svog konjušara, osetio yrućinu u svojim nogama i bič na svojim ledima.

Radiće ono za šta je rođen. Trčaću.

Ali ovim putem, ka ovoj trci, poći će samo jednom. Nema druge prilike.

U padoku su bili u 5:06; Prajd je prešao u svoju štalu da bude osedlan. Proveravane su tetovaže, kao i boje i oznake svih sedamnaest upisanih takmičara. Ništa drugačije od bilo koje druge trke i drugačije od svake druge.

Samo jedan je ispisan iz trke. Niko nije pomenuo ždrepcu iz Kalifornije koji je na jutarnjem treningu pao i povredio koleno.

Maler.

U džokejskim odajama jahači su stajali na vagu. Sezdeset tri kilograma, ni manje ni više, uključujući opremu. Rino je stao, pogledao vagu i nasmešio se. Sati provedeni u sauni su se isplatili. Nekoliko trenutaka kasnije, bluze su se presijavale, jahači su išli sa drugog sprata na kome se nalaze njihove odaje do padoka.

Cekanju je skoro kraj.

Na tribinama su ljudi bili sve uznemireniji; uzbuđenje i ushićenje su rasli. Svetkovina se nastavila na unutrašnjem te-

237

Nora Roberts

renu, delimično podgrejana alkoholom prokrijumčarenim unu-tar izbušenih hlebova ili kesa s pelenama.

Tabla sa izgledima je treperila, a šalteri kladionice su bili prepuni.

Bilo je 5:15. Konji su bili osedlani, a njihovi poniji vodiči presvučeni u jarke boje sa upletenim repovima bili su ukraše-ni cvećem. Uprkos tome što su pufnasti oblaci promicali viso-ko na nebu, vazduh je bio gust. Napetost je imala težinu.

- Ne brini za preuzimanje vodstva - rekao je Mozes Rinu. - Pusti ždrepcu iz Kentakija da postavi tempo u prvom kru-gu. Prajd dobro trči u krdu.

- Provući će se kao konac kroz iglu - složio se Rino. lako mu je glas bio hladan, neobavezan, ispod bluze se preznoja-vao.

- I pričaj s njim. Pričaj s njim. Trčaće do iznemoglosti ako to od njega zatražiš.

Rino je klimnuo glavom, boreći se da zadrži svoj samouve-reni osmeh na licu. Toliko jahanja u ta kratka dva minuta.

- Jahači, na konje!

Na objavu sudije u padoku, Mozes je rukom potapšao Ri-na po ramenu i zatim ga podigao u sedlo. Sada će kroz tunel krenuti nazad na stazu.

- Spremna? - Naomi je rukom poklopila Kelsinu.

- Da. - Duboko je udahнула, pa zatim još jednom. - Da.

- I ja sam. - Nakon dva koraka, Naomi je odmahнула gla-vom. - Sačekaj trenutak. - U svom ukrojenom crvenom ko-stimu i sa elegantnim biserima, pohitala je preko padoka. Smejala se kada je sustigla Mozesa, bacila mu se oko vrata i poljubila ga.

- Naomi. - Crveneći od mešavine ponosa i stida, kao ško-larac koga su uhvatili da štipa glavnu navijačicu, on se izmi-goljio. - Šta ti je? Tamo...

- Ljudi gledaju - dovršila je i ponovo ga poljubila. - Baš me briga za tvoju reputaciju, Mozes.

Još uvek se smejala dok je hitala ka Kelsi. - Dobro, i to smo rešili.

Zabavljena i čudno dirnuta, Kelsi je uhvatila korak s njom. - Jeste li?

238

Iskrena izdaja

Rasprava koja traje više godina nego što me zanima da rebroiiim. Ne želi da naša veza bude javna jer to ne dolikuje ženi mog statusa. - Zabacila je kosu. Bože, osećala se mladom i slobodnom i neverovatno srećnom. - Ništa drugo do muški ponos, naravno, koji svi oni nose u suspensoru. Smeh je provalio iz Kelsi. - Zašto se ne udaš za njega?

- Nikad me nije zaprosio. A pretpostavljam da u sebi imam previše ženskog ponosa da bih ja zaprosila njega. Kad smo kod muškaraca - ugledala je Gejba kako im se približava - htela bih da kažem, pre nego što me on bude čuo, da je on jedan od najboljih primeraka muškog roda kojeg sam ikada videla.

- Ima nešto u očima - promrmljala je Kelsi. - I ustima. I ja-godicama. - Vragolasti osmeh joj se pojavio na licu. - A na-ravno, tu je i neverovatna stražnjica.

- Primetila sam - kikotała se Naomi. - To što imam dovolj-no godina da bih mogla da mu budem majka ne znači da sam izgubila vid.

- Dame. - Gejb je uspravio glavu. Kada dve žene imaju ta-kav sjaj u očima, nešto se sprema. - Da i meni ispričate vic?

Pogledale su se i istovremeno odmahnule glavama. - Ne.

Svaka od njih ga je uhvatila pod ruku i tako su odšetali do svog boksa uz melodiju pesme „Moja stara kuća u Kentaki-ju“.

Visoko na tribinama, okružen mondenskim šeširima i svi-lenim jaknama, Rič Slejter je dovršavao svoj treći koktel od mente. Mesta koja mu je Bil Kaningem namenio nisu baš bi-la po njegovom izboru, ali je skoknuo po novi džepni dvogled. Kroz njega je gledao Gejba kako u pratnji žena ide ka njihovom nagizdanom boksu.

Bili su kao slika, mislio je. Naomi u svom jarkocrvenom kompletu i njena kćerka u jarkoplavom, dok su im se plavo-kose glave presijavale. Kao dva seksi podupirača za visokog crnog muškarca između njih.

Pitao se da li ih je mali već obe odveo u krevet. Sendvič plavuša sa dva para nogu i ruku mlečne puti. Mogao je da se opladi da su se kresale kao zečevi.

239

Nora Roberts

- Vidi, šećeru, zar nisu najslade s tim cvetovima u kosi? Čeri, koja je sastavila nedelju dana s njim zbog neumor-

nog seksa i visoke tolerancije prema koktelima od džina, čvrsto ga je držala pod ruku.

Rič je predano usmerio svoju pažnju na trke koje su se odigravale pred njima.

- Nego šta, luče. Najslade su.

Poniji su izvodili takmičare oko staze - pjatnja prekrivena cvećem sa livrejisanim jahačima na ledima. Ždrebac iz Arkan-zasa je poskakivao i pokušavao da gricne ždrepcu ispred se-be. Jahač na poniju je pomogao džokeju da ga umiri.

Takmičari su lagano galopirali oko staze uz klicanje publi-ke.

- Neverovatno je - rekla je Kelsi. - Sve ovo. Potpuno neverovatno. - Odmahnula je glavom kada joj je Gejb ponudio piće. - Ne mogu da gutam. Jedva mogu da dišem. Oh, bože, uvode ih u start-mašinu.

Svi su bili na svojim mestima, konji, džokeji, pomoćnici i funkcioneri. Na sudijskoj tribini stajala su dvojica sudija, gledajući kroz dvoglede i čekajući start. Treći je ostao u sudijskoj sobi, pred dva monitora. Ostali su zauzeli pozicije na oznaka-ma i iiniji cilja.

Iz objavljiivačke kabine se začulo - Vreme je za start.

Nekada je derbi startovan bičem. Sada je to bio pritisak na dugme i reči koje su svi iščekivali.

- I krenuli su!

Zalet kroz vratanca, urlik rulje i prvi metri trke su nestajali pod blistavim kopitima.

Kelsino srce je sišlo u pete i ostalo tu.

Toliko boja, toliko zvukova, da se izgubiš u izmaglici zadivljenih očiju i ubranog pulsa.

Krdo je projurilo pored tribina prvi put i zaokrenulo pored zgrade kluba. Prva četvrtina je prozujala za nešto više od dvadeset dve sekunde, s favoritom iz Kentakija u vodstvu.

Držeći dvogled skoro zalepljen za oči, Kelsi je tražila Praj-da u krdu. Njegove boje su se presijavale dok je grabio na-pred, kopita u skoro istovetnom ritmu sa Gejbovim ždrepcem. Kaningemova Big Šiba je gromala između njih.

240

Iskrena izdaja

- Izbija napred! Izbija napred! - vikala je, ali toga nije bila svesna. Njen glas se gubio u zavesi zvukova. Naomini prsti su bili zariveni na njenoj ruci.

Prajd je za nos vodio ispred Midnajt Aura na polovini mi-Ije, za ravno dvadeset četiri sekunde, s Rinom pognutim na njegovim ledima.

Mogla je da vidi kako prašina leti, lepršanje svile dok su štapovi udarali i neverovatnu snagu dugačkih tankih nogu ko-je su se skupljale, razdvajale i podizale.

Midnajt Aur je pao na četvrto mesto, dok su se i konj i ja-hač borili da se zadrže pored ograde.

Na tri četvrtine, Prajd je lagano napredovao, za vrat, za pola dužine, ali je ždrebac Longšota zapeo i povratio razmak. Trka dva konja, rekli bi neki, sa hrabrom ždrebicom zaostalom dvedužine za njima kod prve milje.

Ždrebac iz Arkanzasa se izdvojio ih krda, izludujući rulju izbijanjem sa začelja.

A onda je došao konačni sprint ka cilju, sve ili ništa.

Odigralo se brzo, tačno pred šesnaestom oznakom. Prajd se sapleo, a njegove prednje noge srušile su se i presavile kao čačkalice. Rino je, balansirajući u uzengijama, preleteo preko njegove glave i otkotrljao se kao kamen u unutrašnji teren. Dok su se konji i jahači borili i skretali kroz oblak prašine izbegavajući sudar, ždrebac je napravio jedan grčevit pokušaj da ustane i zatim se stropoštao na svojim uništenim nogama i ostao na tlu.

Dabl or Noting je uplovio kroz cilj za dva minuta, tri sekunde i četrdeset pet stotinki, dok su konjušari pojurili sa svih strana na stazu da pomognu povređenom šampionu.

241

Glava šesnaesta

Za Gejba u pobedničkom krugu nije bilo pobedničkog ushićenja. Zlatni trofej i prekrivač od ruža crvenih kao krv. Ka-mere su se rojile, slikajući pobednika Derbija, šampionsko grlo iz Virdžinije i crveno-belu bluzu umrljanu prašinom i znojem. Uz Dablov vrat koji se presijavao, džokej se nagnuo da prihvati sopstveni buket, mazeći ždrepeca lica više smrknutog nego trijumfalnog.

- Gospodine Slejter - to je sve što je mogao da kaže dok mu je Gejba stezao ruku. - Oh, Isuse, gospodine Slejter.

Gejba je samo klimnuo glavom. - Imao si dobru trku, Džoi. Rekord Derbija.

Džoi je oči, uokvirene prljavštinom na mestu gde su ih do tada štatile njegove naočare, nisu pokazivale zadovoljstvo vestima. - Rino? Prajd?

- Još ne znam. Uživaj u trenutku, Džoi. Ti i ždrebac ste to zaslužili. - Gejbove ruke su obgrlile ždrepečev vrat, ne mareći za znoj i prašinu. - Sa ostalim ćemo izlaziti na kraj kasnije. - Okrenuo se Džejmisonu, pokušavajući da zakloni kamere ko-je su bile okrenute ka njemu. Pitanja su pljuštala - Bio si bliži, Džejmi. Jesi li mogao da vidiš šta se dogodilo?

Lica gotovo providnog od šoka i očiju zamagljenih njime, Džejmison je zurio u ruže u svojim rukama. - Srušio se, Gejba. Taj divni ždrebac se samo srušio. - Ponovo je podigao pogled, dok je očaj izbijao kroz nevericu. - Dabl bi ga dobio. Prestigao bi ga na cilju. - Glas mu je bio molećiv. - Znam to. Osećam to.

- Sad to nema veze, zar ne? - Gejba je stavio ruku na njegovo rame u znak podrške. Ukus pobeđe je možda bio gorak, ali ga nije mogao odbaciti.

Obezbedenje je zaustavljalo novinare i obožavatelje. Kelsi je čula talase njihovih glasova iza paravana i videla njihove

242

Iskrena izdaja

senke kako se kreću po njemu. Bilo je klicanja, bilo je i pita-nia i zahteva. Ali sve to je bio drugi svet iza tankog belog zi-da između života i smrti. Ovde je postojao samo tih plač nje-ne majke.

- Mozes. - Ljuljao je Naomi u zagrljaju, mazeći je po kosi i držeći čvrsto nju i njen bol. - Oh, Mozes, zašto?

- Nisam treb'o da se kladim. - Bogs je stajao sa uplaka-nim licem. Priljubio je Prajdovo sedlo uz svoje drhteće grudi. - Nisam treb'o.

Kelsi je nežno pomazila Prajda po vratu. Tako je mek, mi-slila je. Tako miran. Prašina mu je prožimala dlaku, poput svo-jevrsnog svedočanstva njegovog truda. Trebalo bi ga okupa-ti, mislila je smrknuto. Trebalo bi ga okupati i očetkati i nut-kati jabukama koje je toliko voleo.

Zastala je da ga još jednom pomazi, a zatim se naterala da ustane. Kelsi je pokupila prašnjave naočnjake i pažljivo ih stavila preko njegovog sedla. - Oduzi njegove stvari nazad u štalu.

- Nije u redu, gospodice Kelsi.

- Ne, nije. - I njeno srce se cepalo zbog te užasne neprav-de. - Ali, ti se postaraj za njegove stvari, kao i uvek. Mora-mo da izvedemo moju majku odavde.

- Neko bi mor'o da ostane - neko bi mor'o da se postara za njega.

- Ostaću ja.

Očiju zamagljenih od suza buljio je u nju, a zatim klimnuo glavom. - To je u redu. - Kao paž koji nosi mač i štit svog ju-naka, okrenuo se i ostavio ih.

Održavajući sopstvenu kontrolu, Kelsi je čučnula. - Mo-zes, potreban si joj. Hoćeš li da je odvedeš u hotel?

- Mnogo toga treba ovde obaviti, Kelsi.

- Ja ću da završim sve što mogu. Ostalo će morati da sa-čeka. - Stavila je ruku na Naomina leđa i nežno je pomerila gore-dole kao da želi da umiri drhtaje. - Mama. - Samo Mo-zes je znao da je to bio prvi put da je Kelsi izgovorila tu reč. - Idi sad sa Mozesom. Iskidana osećanjem krivice i bolom, Naomi je mlitavo sta-'a kada ju je Mozes podigao na noge. Okrenula se prema

243

Nora Roberts

ždrepcu, i pomislila: Virdžinijas Prajd. Njen ponos. - Imao je samo tri godine - mrmljala je. - Možda ništa ne mogu da za-držim duže od toga.

- Nemoj. - Iako je imala i sopstvene demone da se s nji-ma izbori, Kelsi je uhvatila Naominu ruku. - Ovde ima mnogo ljudi. Moraš da se probiješ između njih.

- Da. - Oči su joj bile ukočene. - Moram da se probijem između njih.

Kelsi ju je povelala pored paravana i trgla se pred naletom tela i zvukova. Znala je da će se ovoga sećati celog svog ži-vota - uzbuđenja zbog trke i šoka zbog pada. Klicanja i vri-štanja rulje koje se pretvorilo u iznenadnu, užasnu tišinu. To-ga kako su konjušari potrčali ka fatalnom mestu i sve konfu-zije i pokušaja da se konj i jahač sklone sa terena. Koliko će još puta zatvoriti oči i videti kako su se Prajdo-ve noge skrthale pod tim neprirodnim uglom?

Ili čuti meke, drhtave jecaje svoje majke?

- Kelsi. - Gejb je hitao iz pobjedničkog kruga ka štalama, hvatajući se za jedan tračak nade. On je nestao čim je ugle-dao njeno lice. - Dodavola. - Privukao ju je sebi i držao je. - Morali su da ga uspavaju?

Dozvolila je sebi jedan trenutak, samo jedan da zagnjuri li-ce u njegove grudi. - Ne. Već je bio uginuo. Bogs je prvi sti-gao do njega, ali sve je već bilo gotovo.

- Zao mi je. isuse, baš mi je žao. A Rino?

Udahnula je pokušavajući da se umiri. - Odveli su ga u bolnicu. Hitna pomoć ne misli da je ozbiljno, ali čekamo da nam jave. - Uspravila se i obrisala suze sa obraza. - Sad moram da izadem na kraj sa svim ostalim stvarima.

- Ne sama.

Odmahnula je glavom. Ako sebi dozvoli da se osloni, slo-miće se. - Potrebno mi je da to uradim. Za moju majku. Za ždrepcu. Videćemo se u hotelu kasnije.

- Neću da te ostavim ovde.

- Imam Bogsa i ostale iz tima.

Žar je usahnuo iz njegovih očiju. Odmakao se jedan korak povećavši razmak između njih i kratko klimnuo. -Skloniću se Ako ti ipak bilo šta zatreba, Džejmi će biti ovde

244

Iskrena izdaja

_ Hvala ti.

Bila je to noćna mora. Kada se Kelsi oteturala do hotela oko ponoći, njena osećanja su bila kao sveža rana. Znala je da su zvanični predstavnici već razgovarali sa Mozesom i nje-nom majkom. Rekli su joj. Rekli su joj da nije samo izgubila svog dragocenog ždrepcu. Da nije u pitanju bila puka nesre-ća ili sudbina, ili Bogsov maler. Bilo je to ubistvo.

Prajd je ubrizgana smrtonosna doza amfetamina. Sred-stvo je preopteretilo njegovo srce, i ono se, dok je hrabro ga-lopirao oko krivina i duž staze, hranilo njegovim adrenalinom i jurcalo haiapljivo kroz njegov nervni sistem dok mu, kod še-snaeste oznake, srce nije stalo.

Sada će Tri vrbe i svi koji su imali veze s njim biti podvrg-nuti pitanjima, nagadanjima, istrazi. Da li su dopingovali sop-stvenog konja, kockajući se nekako s tim da sredstvo možda neće biti pronadeno u Prajdovoj pljuvački?

Ili je neko drugi, neki takmičar, manipulisao s konjem i šan-sama? Neko ko je toliko žarko želeo da pobjedi da bi ubio ždrepcu i rizikovao život čoveka na njegovim ledima. Oklevala je ispred vrata majčinog apartmana. Šta bi se tu još moglo reći? Naomi je imala Mozesu da je teši, da joj vra-ti veru.

Okrenula se ka sopstvenoj sobi, ali nije mogla ni tamo. Is-pod umora imala je tu nemilosrdnu energiju koja je nastavila da joj pomera pamet. Zbog toga, hitro je othodala do kraja hodnika i pokucala na Gejbova vrata.

Nije spavao. Nije je očekivao, ne nakon što ga je oterala. Pogotovo ne otkad su do njega stigle vesti o Prajdu. Ali, ona je bila tu, sa senkama u očima, lica tako nežno bledog da je mislio da mu ruka može proći kroz njega. Samo se pomerio sa vrata i pustio je unutra.

- Cuo si?

Da, čuo sam. Sedi, Kelsi, pre nego što se srušiš.

- Ne mogu. Plašim se da ako sednem, nikad se više neću pokrenuti. Neko ga je ubio, Gejb. Na to se svodi. Neko je to-liko strašno želeo da Prajd bude van trke da ga je ubio.

Nora Roberts

Prešao je preko sobe do bara i uposlio se otvaranjem flaše mineralne vode. - Moj ždrebac je pobedio.

- Da, žao mi je što ti nisam čak ni čestitala, ah... - onda mu je pogledala u oči i zaledila se. - Zar ti misliš da sam došla ovde da te optužujem? Čak, da te pitam da li si imao nešto s tim?

Krv mu je ključala, ali su mu ruke bile mirne dok je opušteno sipao gaziranu vodu preko leda. - To je logičan sled.

- Do davola s tim! I do davola s tobom ako imaš tako niško mišljenje o meni!

- Ja imam tako niško mišljenje o tebi? - Smeh mu je bio brz i grub. - Sta ja mislim o tebi, Kelsi, zaista nema veze. Ci njenica je da je tvoj konj mrtav, a moj me je doveo negde bliže sume od milion dolara za samo dva minuta. To je prilično dobar motiv za ubistvo i ti nećeš biti usamljena u tom razmišljanju.

- Dakle - odgurnula je čašu koju joj je ponudio, pro suvši vodu na tepih. - Cinjenice i logika, znači. Zaboravljaš još jedan sastojak, Slejteru. Prirodu.

- Tačno. - Ostavio je njenu čašu sa strane i opušteno pijuckao iz svoje. - E, pa, moja je dovoljno crna.

- Dozvoli mi da ti kažem nešto o tebi, Gabrijele Slejteru, hazarderu, muškarčino. Ti si pamuk kada si u blizini tih konja. Očaran si njima i odan si im kao bilo koja dvanaestogodišnja devojčica koja sanja o Crnoj Lepotici. - Zabacila je glavu, za dovoljna što vidi da se te pažljivo kontrolisane oči šire u šoku.

- Molim?

- Ti ih obožavaš. Ti ih potpuno obožavaš. Da li si mislio da se neće pročitati da si pokušao da kupiš Kaningemovu ždrebiću zato što si se brinuo da je maltretira?

Štit mu je ponovo spao, ali ona ga je prozrela i nastavila da zapinje.

- Zar ti misliš da tvoj tim ne razgovara s našim o tome kako se ti igraš sa ždrebadićima kao da su štenad ili bdiš noću kad god ti je neki konj bolestan? Ti si naivčina, Slejteru.

- To je moja investicija.

Iskrena izdaja

To je tvoja ljubavna veza. I još nešto - nastavila je, udarivši ga prstom u grudni koš. - Ne sviđa mi se što mi govoriš šta znači liš da bi ja trebalo da mislim, zato što ja znam, Hteo si da pobediš u tri isto koliko i ja, a nameštanje trke nije pobeda. o neko ko je život proveo kalkulišući šanse, ti bi to trebalo da znaš. I ako ćeš da stojiš ovde i da se sažaljevaš kada bi trebalo da sažaljevaš mene, ostaviću te da nastaviš s tim.

- Sačekaj! - Zgrabio joj je ruku pre nego što je izletela. - Baš si brza na obaraču, draga. - Ostavivši svoju čašu sa strane, protrljao je grudni koš. - I odličan strelac. Uхватила si me, u redu? Možemo li sad da sednemo?

- Ti možeš da sediš. Ja još moram da hodam da bih ovo istresla.

Nije bio sasvim siguran da li je bio postiden ili zabavljen njenom preciznošću i spustio se na naslon za ruke sofe. - Izvini, Kelsi. Znam da to ne znači mnogo, ali mi je tako prokletao žao.

- Pokušavam da ne mislim na to koliko se trenutno loše osećam. Zabrinuta sam za Naomi.

- Ona će se boriti.

- Svi ćemo to, valjda, učiniti. - Koračala je pored stola, uzela jednu od čaša i umirila grlo koje ju je grebalo. - Bilo je užasno kada su mi rekli za narkotičko sredstvo. To me je pogodilo kao da sam ga ponovo izgubila. Proveravaju kante u koje se bacaju špricevi, svaku iglu, ali čak i ako nešto pronađu, to neće imati nikakvog značaja. Prajd je mrtav.

- Ako Trkačka komisija pronade iglu kojom je ubijen, ona može da ih odvede do onog ko ju je upotrebio.

Odmahnula je glavom. - Ne, ne mislim tako. Ne mogu da rujem da bi iko bio toliko nepažljiv da je baci u kantu, ili ako

te, da ostavi otiske prstiju ili bilo koji drugi dokaz. - Uzne-

na, stavila je ruke u džepove i ponovo ih izvadila. - Kad pu em saznala ko je to uradio - a saznaću - želim da pati. -

novno je uzela čašu, pogledala u nju i gledala kako se me-

ji podižu na površinu. - Trčao je dok mu srce nije stalo, valno stalo. - Zadržala je i zadržala bol. - Rino je iščao

še, napukla mu je ključna kost, ali to je sve. Hvala bogu.

247

Nora Roberts

- Džoi mi je rekao. Jahaće on opet za par nedelja, Kelsi.

- Možda do Priknesa. - Smanji brzinu, rekla je sebi. Misli na sutra. - Ti znaš našeg ždrepcu Haj Votera. On bi mogao da ima pristojan start.

- Tako te volim - promrmljao je.

Nasmešila se. - Imaćemo mnogo posla. Gledala sam ih danas kako odnose Prajda i bolelo me je. Nikada nisam izgubila nikog do koga mi je stalo. Nisam znala da će prvi put u pitanju biti konj. A bilo mi je stalo do njega.

- Znam.

- I tebi je. - Došla je do Gejba i stavila ruku na njegov obraz. - Izvini što sam bila hladna kada si se ponudio da ostaneš sa mnom. Raspala bih se da si ostao, ali sam znala da mogu to da podnesem sama.

- Shvatio sam da ne želiš da budem tamo, da te podsećam na to da sam pobedio.

- Drago mi je što si pobedio. To je jedina svetla tačka u celom ovom danu. Da sam mogla, gledala bih te kako obila-ziš pobednički krug. Jako bih volela da sam videla kako ti pre-daju trofej. - Brzo se nasmejavi, zavukla je ruku u džep. -Bože, zaboravila sam.

Vidiš? Pokazala mu je dva listića, je-dan na Prajda, jedan na Dabla. - Obezbedila sam se protiv gubitka u kladenju.

Zurio je u listiće, dirnut njima kao što bi bio dirnut izjavom o večnoj ljubavi. - Isti iznos na svakog konja.

- Valjda su mi oba značila podjednako.

Podigao je pogled. Boja koju je njeno prethodno raspolo-ženje vratilo u obraze ponovo je nestajala, izbledevši njeno li-ce i učinivši ga nežnim kao krhko staklo. Ruka u njegovoj ru-ci je očvrstela od rada, ali je bila dugačka, uska i elegantna. Još uvek je nosila ukrojen kostim od plave svile i tanke pot-petice koje je obukla zbog trke.

Podigao je ruku i povukao je po kosi koja je poispadala iz njene složene pletenice. Bila je boje žita opaljenog popo-dnevnim suncem.

Od dodira i iznenadne tišine njen puls je skočio. Bila je umorna, podsetila se. Iscedena.

Provela je sate suočavajući

Iskrena izdaja

s novinarima i izbegavajući ih. Odgovarajući na pitanja, odbacujući nagadanja u okviru onog što je obećavalo da će biti samo prvi krug pomame medija. Zašto se onda osećala tako punom energije?

- Kasno je. Treba da krenem. - Nije nameravala da ustuk-ne, ali se zatekla kako se povukla kada je on ustao. - Treba-lo bi da vidim kako je Naomi.

- Ona ima Mozesa.

- Bez obzira.

Sada se nasmešio, polako, toplog pogleda uperenog pre-ma njoj. - Bez obzira - ponovio je.

- Dan je bio dug.

- Najduži. Od onih dana što uzburkaju sva osećanja i osta-ve ih napolju da se suše. Znaš li koliko je uzbuđujuće posma-trati na tvom licu sve što osećaš? - Prišao je bliže, ali je nije dodirnuo. -Žmarci, žudnja, sumnje... porivi.

Kako i da joj ne budu na licu kada su šibali kroz nju poput olujnih vetrova? - Ovo mi ne ide dobro, Gejb. Možeš to i una-pred da znaš.

- Šta ti ne ide dobro?

- To... - Lupila je u stolicu, opsovala i obišla je. - To zavo-denje, predaja, zadovoljstvo. A trenutak...

- Nije dobar - složio se. - Trenutak nije dobar. - Mogao je da se odmakne i pusti je. On bi patio, ali je mogao to da uči-ni. - Moraćeš da mi kažeš da me ne želiš. Sada. Moraćeš da mi kažeš da ili ne, Kelsi. Ovde.

- Pokušavam, kad bi mi samo dozvolio da razmislim. - Po-novo se trgla unazad kada je pritisnuo dlanove na zid sa obe strane njene glave.

-Ti misliš da je rizično i nisi baš izračunala šanse. - Dobra stara bezobzirnost je sada bila u njemu, brundajući kao mo-tor. Pobedio ili izgubio, pustiće ga da se trka. - Ulozi su veliki i uvek je bezbednije da odustaneš. Je li to ono što ti želiš? Da budeš bezbedna?

Jedva svesna toga da se pokreće, odmahнула je polako glavom, sa jedne na drugu stranu. Pošto joj je pogled bio pri-kovan za njega, spazila je na trenutak njegov trijumfalan iz-raz u očima.

Nora Roberts

- Do davola s izgledima! - Privukao ju je sebi. - Hajde da se kockamo!

Odbacila je logiku i oprez. Nije ih htela sada. Htela je upravo ono što joj je on davao, gladne usne, hitre ruke. Ka kav god da je bio rizik, ona se već izgubila u igri.

Dah joj je zastao od šoka kada ju je gurnuo nazad ka zidu i svukao jaknu sa njenih ramena. Od njega nije očekivala ova ko osetljivu hitnju. Niti od sebe. Ali njeni prsti su vukli njego vu košulju, kidajući platno i dugmad u nemarnoj trci za dodi-rom otkrivene kože.

Onda joj je bio pod rukama, njegovi zategnuti mišići i uske ravni. Požudno je prikovala svoje usne za njegove, tražeći još.

Nije htela tepanje, lagane ruke. Nešto je ključalo u njoj i želela je da se to desi brzo, da bude vrelo. Uzmi me. Ta po misao, samo to je tutnjalo u njenoj glavi, kroz njenu krv. Čula je sopstveni smeh, promukao, bez daha i tud, kada su nje-gove usne zapalile vatru niz njen vrat i ramena otkrivena nje nom izgužvanom bluzom.

Bio je to zvuk onoga što je srušilo njegov makar kakav oslonac u civilizovanom ponašanju. Uz zvuk koji je podsećao na rezanje, zgrabio joj je šake i podigao ih iznad njene glave. Ona je drhtala, ali su joj oči bile gotovo crne od strasti i iza-zova.

Držeći joj zglobove zarobljene pod svojim prstima, poki-dao je njenu bluzu po sredini, dok su malena zlatna dugmad letela po sobi. Telo joj se treslo poput grubo udarene strune, ali joj pogled nikako nije skretao sa njega.

Svila je bila ispod svile, providan mali komad koji je jedva pokrивao njene grudi pre nego što je spao i nestao ispod suk nje. Gledao ju je u lice dok mu se ruka pela uz njenu nogu, pronasavši vrh čarape sa čipkanim završetkom. Gledao je ka ko joj se pogled gubi dok je hvatao vatru koju je zapalio. i bezobzirno zaplovio u nju.

Ona je zajejala, u šoku, slomljena, izvijajući se pomamlje-no uz njegovu ispitivačku ruku kao mustang koji je po prvi put osetio teret čoveka na ledima. Osećaji su je šamarali, gušili i

250

iskrena izdaja

drмали je vrelinom i svetlošću i oštrom, divnom žudnjom ko-se zgčila u njenom stomaku.

Panično, puna zadovoljstva,

odmahivala je glavom dok je njeno telo eksplodiralo.

Njeno oslobođenje je bilo kao gejzir, koji je ključao odnekud iz dubine i grmeći se približavao površini. Nezaustavljiv.

Kada je bila sigurna da je iscrpljena, kada su čak i boje koje su joj svetlucale pred očima počele da blede, on ju je ponovo uhvatio.

Njegove ruke, nemilosrdne i grube, strgnule su joj suknju Njegove usne su halapljivo prelazile preko svile koja je pre krivala njene grudi, a zatim ispod nje, dok nije bila uhvaćena, vrela iznutra. Ukus njene kože je bio egzotičan, začinjen zno-jem i mek kao voda. Cuo je njene kratke žedne uzdahe, oša-mućene jecaje koji su joj stalno zastajali u grlu, dok joj je sr-ce očajnički poskakivalo pod njegovom rukom i usnama.

Bilo je čistog životinjskog zadovoljstva u njenim noktima koji su se zarivali u njegova leđa, u napetosti njenog tela, po drhtavanju i izvijanju pod njegovim pohlepnim rukama.

Te ruke su se preplele s njenim u pomamnoj žurbi da otre-se svoje pantalone.

Istog trenutka kada je bio slobodan, ušao je u nju, silovi-to, duboko, prstima zarivenim u njene usne. Zajednički uzda-si su podrhtavali u vazduhu kada ju je uzeo, podižući njene noge da bi ih potpuno otvorio. Onda su njegove usne ponovo bile na njenim, gutajući dah dok su jedno drugo vodili do vre-log, oznojenog vrhunca.

Glava joj je pala na njegovo rame. Njeno telo, tako ispu-njeno raspomamljenom energijom, omlitavelo je kao mokar papir. Da je on nije pritiskao prema zidu koji je čvrsto stajao iza njenih leđa, skliznula bi na pod kao da u sebi nema ni jed-ne kosti.

- Ko je pobedio? - uspela je da izgovori.

Sa ono malo daha što mu je preostalo, zasmejao se. - Mr-tva trka. Gospode bože, ti si neverovatna.

Nije imala snage da to preispituje. Dok joj se um bistrio, palo joj je na pamet da je upravo silovito i pomamno vodila

251

Nora Roberts

ljubav stojeći, a da je ono što je ostalo od njene odeće, a i njegove, bilo razbacano u delovima pod njihovim nogama.

- Ovo mi se nikad ranije nije desilo. Ništa slično mi se ranije nije desilo.

- Odlično. - Shvatajući da bi mogli provesti noć naslonje-ni na zid kao pijanice, podigao ju je.

- Ne, mislim... - prekinula se, primećujući sanjivo da je na sebi još uvek imala jednu cipelu sa potpeticom. Bezbrizno ju je odbacila. - Mislim nikad. Kada smo bili u braku, mi smo sa-mo... Mislim, nema veze.

- Nemoj tu da se zaustavljaš. - Odneo ju je u spavaću so-bu. - Obožavam poređenja. Kad idu meni u korist.

-To je jedino koje imam. Osim Vejda... nije bilo nikog osim Vejda.

Zaustavio se dok ju je spuštao na krevet. Oči su mu bile uperene. - Nije bilo nikog pre njega?

To je bio njen problem u krevetu, mislila je Kelsi smrknuto. Previše je govorila. - Pa?

- Pa. - Gejb se uspravio i ponovo je poljubio. Možda je to bilo muško maštanje zamišljati sebe kao jedinog. Ali, on je odiučio da eliminiše Vejda i uživa u njemu. Bacio ju je na krevet sa dovoljne visine da se o njega odbije dvaput pre nego što je tu ostala. - Tvoj bivši nije samo skot. On je i glupak.

- Hvala, valjda. - Pošto je nastavio da je gleda, počela je da vuče bretelu svog grudnjaka da bi shvatila da je pukla. -Mislim da ćeš morati da mi pozajmiš ogrtač ili tako nešto da bih mogla da se vratim u svoju sobu.

Smešio se dok se peo na krevet preko nje.

- Stvarno, Gejb. Ne mogu da idem kroz hodnik ovako ob-učena. - Osetila je naboranu gomilu uništene svile između njih. - U ono što je ostalo od ovoga - ispravila se.

- Izgleda neverovatno na tebi. - Povukao je ruku naviše dok nije obujmio dlanom njenu dojku. - Ali, ovog puta mislim da ću te pustiti da sasvim izadeš iz toga.

- Ovog puta? - Srce joj je poskočilo dok je palcem lenjo prelazio preko njene bradavice. - Ne bih nikako mogla. Ti ne bi nikako mogao.

252

Iskrena izdaja

Obrva mu se podigla kada je spustio svoje usne razvuče-ne u osmeh na njene. - Da se opkladimo?

Izgubila je. Nekoliko puta. U trenutku kada je zora počela da se probija kroz prozore, ona je bila ispružena na njemu, dok je njeno telo još podrhtavalo od poslednjeg prepada, a njen um bio previše otupeo da bi spavala.

- Moram da idem. Moram da odem na trkalište.

- Moraš da spavaš A onda moraš da jedeš. Tek onda ćemo otići na trkalište.

- Možemo li da dobijemo kafu? - Njene reči su se raste-zale dok joj se umor prikrađao i savladavao sve.

- Naravno. Uskoro. - Mazio ju je po kosi, po ledima, ovog puta ne da bi uzbudio, već uspavao. - Isključi to sada, draga.

- Koliko je sati?

Pogledao je na sat i legao bez griže savesti. - Oko četiri -rekao je, iako je bilo prošlo šest.

- U redu. Par sati. - Osetila se kao da tone u sve širi tu-nel, laka kao perce. - Samo ću da dremnem.

Nežno ju je pomerio, sklonivši joj kosu sa lica i raširio za-petljane čaršave preko nje. Lice joj je još uvek bilo bledo, a podočnjaci ispod očiju kao greške na mermeru. Neko iko mi-nuta je posmatrao kako spava. I, gledajući je kako spava, za-ljubio se. Osetivši nelagodnost zbog toga, odmakao se od nje i od kreveta. Podsetio se da je odličan seks, bez obzira koliko pri-vrženosti podrazumevao, daleko od ljubavi. Zeleo ju je. Sada ju je imao. To nije značilo da je znao tač-no šta će se sledeće desiti. Njoj je bio potreban prijatelj, baš koliko i ljubavnik. Pošto je nameravao da bude i jedno i drugo, bolje bi mu bilo da započne kao prijatelj. Gejb se istuširao i kada se vratio da se obuče, ona je i da-lje bila nepomična. Bez razmišljanja o njenoj osetljivosti, ušao je u salon i uzeo njenu tašnu. Njen novčanik, paket ma-ramica veličine dlana, kožna agenda i, na njegovo zadovolj-stvo, nož za kopita. Ključ joj se nalazio u džepčiću sa rajsker-šlusom, zajedno sa ružem za usne, malenom bočicom parfe

253

Nora Roberts

ma, kojeg je dozvolio sebi da pomiriše, i novčanicom od dva deset dolara. Bile su to stvari, pretpostavljao je, koje bi žena poput Kelsi želela da ima na dohvatu ruke. Stavio je njen ključ u sopstveni džep i ostavio je da spava sama. Najpre se zaustavio kod Naomine sobe. Mozes je otvorio vrata čim je na njih pokucao. Izgledao je napeto i umorno, ali je pružio Gejbu ruku i iskreno se osmehnuo. - Nisam imao prilike da ti čestitam. Tvoj ždrebac je divno istrčao trku. - Imao je vrhunsku konkurenciju. Nisam želeo da pobedim na takav način. - Ne. - Mozes ga je uveo unutra, potapšavši ga po ledi-ma. - Bilo je teško, Gejb, svima nama. A sada kada znamo ponešto o načinu na koji se to desilo, pa, još je teže. - Nema novih vesti, znači? - Istraga traje. A Tri vrbe će trajati izvan nje. - Oči na nje-govom izbrazdanom licu bile su tvrde kao oniks. - Sve što znam je da je neko želeo da taj konj umre. Prokleta šteta. - Ako bilo šta mogu da učinim - ako bilo ko sa Longšota može da bilo šta učini - treba samo da mi kažeš. Želim da do-bijem odgovore isto koliko i ti. - Gejb je pogledao ka vratima spavaće sobe koja su se otvorila. Kao što je Gejb rekao, ona se borila. - Drago mi je što si tu. - Došla je do njega, zagrlila ga i priljubila obraz uz njegov. - Ovo je tesko za nas oboje. - Od-makla se, ostavivši njegove ruke na svojim ramenima. - Mnogo glasina će kružiti i oko tebe. Želim da ujedini mo snage.

Ija.

- Užasno mi je to što se dogodilo. Užasno je zbog mene, zbog tebe i zbog trka. Ali mi ćemo s tim izaći na kraj. Upra-vo sam zakazala konferenciju za štampu. Htela bih da i ti bu-deš na njoj.

- Gde i kada?

Nasmejala se i dodirnula mu obraz. - U podne, na hipodro-mu. Mislim da je važno da to tamo obavimo. Odvešćemo Prajda kući odmah nakon obdukcije. - Zastala je i duboko udahнула. - Trebalo bi da se oboje pripremimo na dosta napi-

254

iskrena izdaja

u štampi tokom narednih nedelja, a imajući u vidu Priknes, na još više nagadanja. - Pogled joj se ukočio. - Bolje bi ti bilo da pobediš tamo.

_To i nameravam.

Zadovoljna, klimnula je glavom. - Daću Kelsi još jedno sat vremena pre nego što je pozovem telefonom. Mnogo toga je uzela na sebe juče. Ne bih želela da joj tražim više. - Ona može više. - Žmarci koji su mu pošli niz kičmu čini-lj su mu se smešnim. Spustio je ruke u džepove i napipao ključ od Kelsine sobe. - Kelsi je ostala u mojoj sobi sinoć. Sada spava. Uzeću iz njene sobe neke stvari koje su joj potreb-ne i onda ću da je nateram da jede.

Tišina je potrajala. Pet sekundi. Deset. Naomi ju je preki-nula uzdahom. - Drago mi je što si bio s njom. Drago mi je što si ti u pitanju.

- Možda ti se neće dopasti kada ti budem rekao da ću to i dalje biti ja.

Podigla je obrvu. - Ti to govoriš o braku, Gejb? - Po prvi put za mnogo sati, nasmejala se.

- Ah, bledilo lica. Tipično muška stvar. - Potapšala ga je po ruci dok je on i dalje zurio u nju. - Bolje bi ti bilo da zбриšeš odavde, dušo, pre nego što ti postavim još neugodnih pitanja. Ako uspeš da dovedeš Kel-si ovde do jedanaest, mogli bismo svi zajedno na hipodrom. Ah, i ponesi joj teget komplet i ružičastu bluzu.

Naotni ga je ćušnula kroz vrata, zatvorila ih i ledima se na-slomila na njih. - Oh, Mozes, kako su užasna bila ova dvade-set četiri sata. A sada, samo na trenutak, osećam se tako do-bro. Misliš li da ona zna da je zaljubljen u nju?

Jedino što je Kelsi znala, bilo je da je besna na njega. Ne samo da ju je pustio da se uspava, već je i šmugnuo - zajed-no s njenim ključem. Bila je zarobljena, bez pristojnog koma-da odeće, u njegovoj sobi.

Izašla je iz hladnog tuša, koji je učinio malo da je ohladi i umotala se u hotelski ogrtač koji je visio na vratima. Kose Livijene u peškir, koračala je od spavaće sobe do salona i na-zad.

255

Nora Roberts

Razmatrala je da ii da pozove broj Naominog apartmana, ali je odustala od ideje da objašnjava da je praktično naga i ostavljena u Gejbovoj sobi.

Kada je čula kako se vrata od salona otvaraju, umarširala je unutra s vatrom na vrhu jezika. - Volela bih da znam šta si samo... oh.

Ona i hotelski poslužitelj su buljili jedno u drugo podjedna-ko zbunjeni. - Izvinite, gospodice. Gospodin je rekao da mo-gu odmah da udem i tiho postavim doručak jer vi spavate.

- Oh. Dobro. U redu je, Ustala sam. - Prekrstila je ruke, a njeno dostojanstvo je splasnulo.

- A gde je gospodin?

- Ne bih znao, gospodice. Ja sam samo dobio direktive. Da ii biste želeli da dodem kasnije?

- Ne. - Nije htela da dozvoli da ta kafa ode iz sobe. - Ne, u redu je. Izvinite što sam vas iznenadila.

Dok je postavljao, razmišljala je da li da pokupi razbacanu odeću ili da se pretvara da je ne primećuje. Odabravši ovo drugo, prihvatila je račun, dodala napojnicu za koju se pona-dala da će Gejbu udariti na uši i potpisala kitnjastim rukopi-som.

- Hvala gospodice. Prijatan doručak.

Sipala je prvu šolju kafe kada je Gejb ušetao u sobu. -Znači, budna si.

- Svinjo. - Gutala je kafu bez mleka, dovoljno vruću da joj opeče jezik. - Gde je moj ključ?

- Ovde. - Izvadio je ključ iz džepa i presavio njen kostim preko stolice. - Mislim da sam sve doneo. Ti si baš organizo-van gost hotela. Kozmetika, četkica za zube. Inače, imaš divan veš. Pomislio sam da se ova teget stvarčica dobro slaže uz kostim. - U ruci je držao bodi i kezio se. - Hoćeš da ga ob učeš?

Otela mu ga je iz ruke. - Preturao si po mojim stvarima.

- Pokupio sam tvoje stvari. Tvoja majka je predložila ko-stim.

- Moja... - Kelsi je stegla zube i molila se za strpljenje. Išao si da je vidiš?

- Ona je dobro. Više je nego spremna da se suoči s reakcijama. Organizovala je konferenciju za štampu na hipodromu

256

Iskrena izdaja

odne. Kakva je kafa? - Sipao je i sebi malo. - Treba da se ademo s njom u njenoj sobi u jedanaest i odemo zajedno. Ona je predložila kostim, ali ne i stvarčice koje idu uz njega, pa sam odabrao ono što mi se svidelo.

- Ona ti je rekla koju odeću da mi doneseš? - Kelsi je udahnula vazduh i polako ga ispustila. - Što znači da si joj rekao da sam ovde.

Seo je i podigao srebrno zvono sa tanjira na kome je bila kajgana sa šunkom. - Rekao sam joj da si sinoć bila ovde sa mnom. - Pogled mu se podigao. - Je l' to problem?

- Ne, ali... Ne. - Odustajući, rukom je pritisnula slepoočnicu. - Glava mi puca.

- Sedi i jedi, bolje ćeš se osećati. - Kad je sela, ispružio je ruku i čvrsto poklopio njenu. - Zajedno smo u ovome. Razumeš?

Gledala je u njihove preklopljene ruke. Nije mislio na konferenciju za štampu, ne samo na konferenciju za štampu, i oboje su to znali. Još jedan rizik, mislila je Kelsi, ali je podigla pogled i oči su joj se susrele s njegovim.

- Da, razumem.

257

Glava sedamnaesta

- Uopšte nisi pomenuo da ćeš ubiti konja. - Kaningem je brisao svoje znojavo lice.

Izgledalo je da se ovih dana samo znojio. Ispred kamera sa velikim trapavim osmehom na licu. Na proslavama na kojima su ga ljudi tapšali po ledima i častili ga pićem. U krevetu, buljeći u mračan plafon, bezbroj puta ponovo proživljavajući tu poslednju deonicu Derbija.

Želeo je da pobjedi, ali se zahvalno zadovoljio drugim mestom. A cena je narasla mnogo više nego što je uopšte očekivao da plati.

- Uopšte nisi pomenuo - ponovio je, dok mu je znoj nata-pao košulju i nezgodno se sakupljao u dnu njegovih leđa. - Diskvalifikovaćeš ga, to si rekao, da bi Šiba imala šansu da se plasira.

- Hteo si da pojedinosti ostaviš meni - podsetio ga je Rič. Pio je prvoklasni burbon iz Kentakija i uživao u pogledu na Vašington iz prostranog hotelskog apartmana. - A dobio si ono što si želeo. Tvoja ždreba se plasirala na Derbiju. Niko te sad neće zvati glupakom, zar ne? Niko ti se neće smejeti iza leđa.

- Trebalo je samo da se pobrineš da ždreba bude diskvalifikovan.

- I jesatn. - Rič se kezio. - I te kako. Cedvikovi su izgubi-li, sumnje padaju na njih, na mog oholog mladog sina, a ti, Bi-li, mali moj, izaš'o si čist k'o suza. - Uzeo je kandirani badem iz činije. - Sad, budimo iskreni, Bili. Ne smeta ti da zabiješ Gejbu nož u leda, je l' da? Ipak, koštao te je porodične farme i prilične količine tvog dostojanstva pre pet godina.

- Ne, ne smeta mi da mu skrešem rogove. Ali...

- Obojica znamo da ta tvoja ždrebica nije imala šanse ni u snovima da pobedi na trci - nastavio je Rič. - Sa Tri vrbe i Longšotom u trci, mogla je možda da bude treća ako je biču-

258

Iskrena izdaja Crte - al' pre će biti četvrta il' peta. To nije bilo do-oljno, zar ne? Ne sa tom jamom koju je sam sebi iskopao, mislio je Kaningem.-Ne, ali...

_ Ne. _ Rjč je krckao drugi badem, lica ozbiljnog kao bilo koi prodavac polovnih automobila. - Bio ti je potreban pogo-dak i ja sam ti to obezbedio. Cinjenica je da nisam očekiv'o da postigne više od trećeg mesta, ali ta devojka je trčala sr-cem. Davaće šampione - rekao je namignuvši. - To je najva-žnije, zar ne? Ti ćeš je sada razmnožavati i zaradivati kama-ru para dokle god ona bude dizala rep zgodnim pastuvima.

To je bilo tačno, sasvim tačno, ali Kaningemove žlezde su još uvek radile ubrzano. - Ako izade na videlo, Rič, biću uni-šten.

- Kako će da izade na videlo? Hoću li ja da kažem neko-me? - Ponovo se iskezio. - Nisi se valjda hvalio tom slatkom stvorenju u krevetu? Neki muškarci ne mogu da drže jezik za zubima kad umoče svoj fitilj.

- Ne. - Kaningem je rukom brisao usta. - Nisam joj ništa rekao. - Nije ni mislio da bi primetila. Marla je bila više zain-teresovana za trošenje njegovog novca od toga kako je on dolazio do njega. - Ali Ijudi pitaju. A štampa me progoni.

- Naravno da te progone - rekao je Rič srdačno. - Jedino što ti treba da radiš je da vrtiš glavom, izgledaš tužno i poku-piš nešto od tog besplatnog publiciteta. Uvek možeš da nakiš malo kako ti znaš Naomi Čedvik i Gabrijela Slejtera i ne možeš da zamisliš da bi iko od njih pao tako nisko. Svakako povežeš Gejbovo ime s tim. Za to bih ti bio zahvalan.

Kaningem je olizao usne i pomerio se napred. - Kako si to uradio, Rič?

- Nemoj sad, Bili, mali moj, to je moja mala tajna. Što ma-nje znaš to bolje. Je l' tako? Ti si samo srećnik koji je nabo konja na aukcijskoj trci i izveo ga na Derbi.

- Priknes je za dve nedelje.

Rič se iskezio, mrdajući obrvama. - To je halapljivo, prija-telju. I opasno. Znaš koliko je rizicno da taj konj ponovo trči.

259

Nora Roberts

- Ima još toga u njoj. - Zaboravio je na svoju krivicu i stra-hove. Zaboravio je na Ijude koji su umrli i prizor konja koji pa_ da kod šesnaeste oznake. - Treba mi samo da se plasira.

- Ne može. - Prigušeno se smejući, Rič je mahao prstom po vazduhu. - Čak i ako je upišeš, a ona se ne slomi, te no-ge Triple krune moraju da trče čiste. Inače bi svetlo moglo da padne na tebe, Bili, mali moj. A ko bi ga znao - ako počnu da gledaju u tebe,

mogli bi da počnu da traže i mene. Ako se to desi, pa... - Protresao je led u čaši. - Nećemo više biti prija-telji.

- Mnogo novca je u igri.

- Hoćeš još para? Kladi se na ždrepeca Longšota. Znam ja mog malog. Daće sve što ima da pobedi. Da odbrani svoju čast. - Ričov osmeh je postao kiseo. Sipao je još burbona na led koji se topio. - Uvek mu je bilo stalo da pobedi pošteno. Pokaz'o sam mu sve štosove koje znam, sve proklete štosove, al' on misli da je bolji od mene, znaš. Previše dobar da bi zasolio igru. - Zaškiljio je i pogled mu se ukočio dok je pio. - Videćemo ko će da ispliva na vrh ovog puta. Videćemo.

Nije bilo svrhe raspravljati se, ne kada je Rič počeo da slo-bodno sipa. - Šta onda da radim?

- Ispiši je \z Pimlika, Bili. Reci da je hramala tokom trenin-ga i da nećeš da rizikuješ. Izgledaj razočarano i pravedno i onda je stavi na ispašu dok ne bude vreme da joj nadeš lju-bavnika.

- U pravu si. - To je bolelo, ali je Kaningem ostavio pohle-pu sa strane. - Bolje da ne rizikujem. Povuču ću je u priplod, nek se kučka pari idućeg proleća. - Malo se nasmešio.

- Mo-gao bih čak i da napravim dogovor s tvojim malim, Rič, da je parim s njegovim šampionom za par godina.

- E, to volim da čujem. - Nagnuo se napred i rukom potap-šao Kaningemovo koleno. - Izračunao sam mali bonus, Bili-

- Bonus? - Istog trenutka podozriv, Kaningem je ustuk-nuo. - Imali smo dogovor, Rič. Ja sam se držao svog dela.

- Nemam šta da ti kažem na to. Ništa. Ali, vidi, Bili, ti si zgrnuo popriličnu lovu, od nagradnog fonda do šaltera kladi-onice. Biće da si drmnuo jedno trista, možda četrsto hiljada.

Iskrena izdaja

mu se raširio dok je Kaningem ponovo počinjao da _ | s tim dogovorom o priplodu, i ždrebada koje će a'ispaljuje narednih, recimo, deset godina, bićeš u vrlo °avidnom položaju. To nisi mog'o bez mene, je l' da?

_ Platim sam ti. Nego šta, ali 'ajde da popisemo troskove ovde. Mor o sam da platim Lipskom.

- To je bila tvoja ideja. Ja s tim nemam nista.

- Ja sam kao podugovarač, Bili - strpljivo je objašnjavao Rič. - Sve što radim opet vodi do tebe. Ne želiš to da zabo-raviš. E sada, Lipski je sredio tog starog konjušara, a ja sam sredio Lipskog. Nećemo sad da ulazimo u pojedinosti ko je još na mom platnom spisku, ali to su neophodni troškovi, i ja moram da ih prosledim dalje. Imamo dva mrtva čoveka i jed-nog mrtvog konja, a jedino što stoji između njih i tebe sam ja. -Zadovoljno se smešio, prstima gestikulirajući ubistvo. - Da-kle, treba da ti bude mnogo važno da ja stalno budem zado-voljan. Trebalo bi da to vredi još sto hiljada.

- Sto... To su budalaštine, Rič! Prave budalaštine. Svi tro-škovi su s mpje strane. Znaš li koliko košta držanje čistokrv-nog konja? Čak i samo jednog prokletog konja? Plus troško-vi upisa.

- Nećeš sad valjda da mi zaračunavaš sve moguće, Bili, mali moj? Stvarno nećeš. - Ričov osmeh je bio prijateljski kao utvara.^Ruka mu je ostala na Kaningemovom kolenu, stežući ga. Baš kao što je Rič nameravao da iscedi njegov novčanik remenu koje dolazi. -

Sto hiljada je džabe. Veruj mi na reč. ću ti nedelju dana da smišliš kako da središ knjige. Done-ovde dan uoči Priknesa. Keš. - Zavadio se u naslon, odu•evijen sobom. - Crkvam da stavim ulog na ždrepeca mog natog. Porodične veze, znaš.

Jejao se dok je sipao još burbona u svoju čašu. Pi su njene porodične veze zadavale glavobolju. Očeki-|e da putovanje u Potomak bude teško, ali bilo je mnogo toga. Otac joj je bio besan, Ijut kao nikad u životu.

nie bio usmeren ka

toga. Otac joj je bio besan, jut ao n

uopste bilo važno što njegov gnev nije bio usmeren ka > što je Kendis hladno ukazala, ona je bila uzrok pro-

261

260

Nora Roberts

Milisent je ispunila svoju pretnju. Nije uspela da prekrši odredbe testamenta Kelsinog dede, ali je promenila sopstve-ni. Viktorijanskim i melodramatičnim jezikom rečeno, Milisent više nije imala unuku.

Dok joj je automobil još uvek stajao na puteljku na Tri vr-be, Kelsi je spustila svoju bolnu glavu na upravljač. Bila je to užasna, užasna scena. Milisentin hladni bes kada je to obja-vila, šok njenog oca i njegov gnev. A Kendis, već pripremlje-na, usmerila je strelice krivice ka Kelsinom srcu.

Uz tih, bolni uzdah, Kelsi se uspravila i isključila motor. Ni-je shvatala da će je toliko boleti. Ona i Milisent su bile u su-kobu toliko dugo da bi bilo logičnije da joj je laknulo. Ali, nije joj laknulo. Bila je povredena.

Oprezno je izašla iz automobila, razmišljajući o tome da će se barem aspirin pobrinuti za njenu pulsirajuću glavu.

Cula je muziku, tvrd primamljiv ritam starih Stonsa. Mik i kompanija su prangijali o svojoj naklonosti prema davolu. Kelsi je sledila zvuk oko kuće.

Preko kamenja na verandi bio je rasprostrt najlon. Iz kase-tofona sa staklenog stola se čuo rokenrol. Na stoličici, kose zategnute u debeli rep, u prevelikoj muškoj košulji koja joj je dosegala do kolena, Naomi je mahala četkicom sa grimiznim vrhom.

Kao da je mahala mačem, mislila je Kelsi. U duelu sa plat-nom, koje je već eksplodiralo puno boja i oblika. Njeno lice, okrenuto iz profila, bilo je okamenjeno, a oči su sevale. Izgledalo je kao veoma lična bitka i Kelsi je krenula una-zad. Ali, Naomina glava se brzo okrenula i te Ijutite oči su je ugledale.

- Izvini - počela je Kelsi, zaglušena muzikom. Naomi je pružila ruku i utišala je tako da su se čuli samo taktovi. - Ni-sam nameravala da te uznemiravam.

- U redu je. - Strast je brzo bleдела iz njenih očiju, kao da je ponovo bila mirna čim nisu bile uperene prema platnu. - Sama sa sobom sam se razgoropadila. - Odložila je četkicu i uzela krpnu da obriše ruke. - Nisam slikala neko vreme.

- Divna je. - Kelsi se približila, proučavajući žestoke boje i još uvek blistave poteze četkice. - Tako sirova.

262

Iskrena izdaja

- Baš tako. Uznemirena si.

- Do davola! - Kelsi je gurnula ruke u džepove. - Počinjem da mislim da imam natpis na čelu koji emituje moja osećanja.

- Imaš izražajno lice. - Imala ga je i ona, setila se Naomi. Nekad. - Pretpostavljam da porodični sastanak nije tako do-

bro prošao.

- Otišao je do davola. Prouzrokovala sam jaz između bake i oca. Ogroman. I, mislim, još jedan manji, ali ništa manje komplikovan, između njega i Kendis.

- Time što ostaješ ovde.

- Time što sam ono što jesam. - Podigla je ostavljenu čašu hladnog čaja koju je Naomi ponela sa sobom i otpila. - Mi-lisent ne samo da ^rne je izbacila iz svog testameta, već i iz svog uma i srca. Sto se nje tiče, ja više ne postojim.

- Oh, Kelsi! - Naomi je spustila ruku na njeno rame. - Si-gurna sam da ne misli tako.

Čaša je kucnula o staklo dok je Kelsi ostavljala čaj. - Jesi

li? ^

Žaljenje i zabrinutost otvrdnuli su i pretvorili se u bes. - Naravno da misli. To tako liči na nju. Žao mi je što sam ti za-dala takve nevolje.

- Ja sam ih zadala - odbrusila je Kelsi. - To je moje. Vre-rme je da svi shvate da svojom glavom mogu i da mislim i da radim i da osećam. Da ne želim da budem ovde, ne bih ovde ni bila. Nisam ovde iz inata ili da umirim tebe. Ovde sam zbog sebe.

Naomi je duboko udahнула. - U pravu si. Apsolutno si u pravu.

- Da sam htela da budem negde drugo, negde drugo bih i bila. Ali neću da budem zastrašena ili da mi se pretili ili udara na moju grižu savesti da odustanem od nečega što mi je va-žno. Moja porodica mi je važna. Tri vrbe su mi važne. I ti si.

- Pa - Naomi je posegla za čašom, a ruka joj je zadrhtala.

- Hvala ti.

Kelsi se jedva opirala porivu da šutne žardinjeru s gerani-jumima. - Teško da na tome treba da mi budeš zahvalna. Ti si mi majka. Stalo mi je do tebe. Divim se onome što si uspela

263

Nora Roberts

da uradiš od svog života. Možda nisam zadovoljna godinama koje su prošle između, ali sviđa mi se ko si sada. Sigurno da neću da potričim nazad i pretvaram se da ne postojiš samo zato što bi to Milisent više volela.

Pokušavajući da se spreči da ne padne u stolicu, Naomi se rukom uhvatila za sto. - Ne možeš da zamisliš, uopšte ne možeš da zamisliš kako je to kad od svoje odrasle kćerke čuješ da joj se dopada ono što si. Mnogo te volim, Kelsi.

Gnev se zaustavio. - Znam.

- Nisam znala ko si ti kada sam te ponovo videla. Sva Iju-bav koju sam imala prema devojkici je nestala. A onda si do-šla ovde i pružila mi priliku. Tako sam zadivljena time kakva si ti žena. Tako ponosna na tebe. I ako sutra odeš i nikad se vi-še ne vratiš, i dalje ću znati da sam od tebe dobila više nego što sam ikad mislila da ću ponovo imati.

- Ne idem nikud. - Sledeći svoje srce, Kelsi je koraknula napred i raširila ruke. - Nalazim se upravo onde gde želim da budem.

Očiju čvrsto zatvorenih, Naomi je upijala dodir i miris svo-je kćerke. - Želim da ti kažem da ću ti nadoknaditi sve. Da ću naći načina da joj smekšam srce.

- Nemoj. To nije tvoja briga. - Staloženija, odmakla se unazad. - Možeš da budeš Ijuta na mene. Ja sam tako pro-kleto Ijuta. - Promenljivog raspoloženja, okrenula se na dru-gu stranu i počela da koračav- I povredena. Ne mogu da ve-rujem koliko me je zbolelo. Što je ona pomislila da mene in-teresuje novac. Sto je iskoristiia to i moja osećanja protiv mene. Sto je pokušala da me tako kontroliše.

- Kontrola je neophodna Milisent. Oduvek je tako bilo.

- Nije mogla da uništi fond mog dede. Kladim se da ju je to peklo. A tata je bio tako iznerviran. Vikao je na nju. Nikad nije povisio ton na nju.

- O da, jeste. - Bilo je mračnog zadovoljstva u Naominom osmehu. - Verovatno nije duže vreme. Drago mi je što se za-uzeo za tebe.

- Volela bih da mogu da kažem da sam to i sama učinila. Bilo je užasno gledati ih kako se svadaju. I videti jaz koji je

264

Iskrena izdaja

sve ovo stvorilo između njega i Kendis. Znati, bez obzira da li je to u redu ili ne, da sam ja odgovorna. Baka je bila tako ne-umoljiva, tako nespremna da sagleda stvari iz nečijeg drugog ugla. - A zar nije isto to rečeno i o njoj samoj? - setila se Kelsi i uzdrhtala.

- Onda ona ima dva puta - dodala je Naomi. - Da popusti ili da umre usamljena.

- Moram da verujem da će se pomiriti - promrmljala je Kelsi. - Moram. Nisam sigurna da će se baka ikad pomiriti s tim. Naročito nakon ovog danas. Upotrebila je i Prajda protiv mene. Rekla je da si ti verovatno naterala nekog od svojih prijatelja bitangi - to su inače njene reči - da izdrogira konja. Ipak, ako si mogla da ubiješ čoveka... - Užasnuta, Kelsi se prekinula.

- Šta me sprečava da ubijem konja? - dovršila je Naomi.

- Zaista, šta?

- Izvini. - Gnušajući se sebe, protrljala je još uvek bolne slepoočnice. - Napeta sam.

- Nema veze. Sigurna sam da ona nije jedina kojoj je to palo na pamet. Jedan od razloga zbog kog se iskaljujem ov-de - rekla je, pokazavši na platno - jeste glasina koja kruži da sam ja organizovala da Prajd umre da bih pokupila novac od osiguranja.

Kelsi je spustila ruke i stegla ih u pesnice. - To je strašno! Niko ko te poznaje ne veruje u to.

- To, nažalost, nije nečuvana stvar. U ovom svetu ima i mnogo toga ružnog, Kelsi.

Glasine će utihnuti. - Zamislivši se, ponovo je uzela četkicu u ruke. - Prosta računica će ih ko načno zaustaviti. Iako je bio jako osiguran, Prajd je bio mno-go vredniji živ, na trkalištu i za priplod, nego mrtav. Ali, sve to vraća sećanja. Moja. Tuda.

Mirnija, počela je ponovo da slika. - Ovo mi je bila terapi-ja u zatvoru. I više od toga, bio je to način da se preživi, na-cin^da kanališem osećanja. Kad si unutra, ne želiš da skrećeš pažnju na sebe. Gnevom, bolom ili strahom. Posebno ne stra-hom.

- Možeš li da mi pričaš o tome? - pitala je Kelsi tiho. - Ka-ko je bilo?

265

Nora Roberts

Za trenutak, Naomi je nastavila da slika u tišini. Pitala se kada će je Kelsi pitati. Ne da li će je pitati. Potreba da sazna odgovore, da pronade rešenja, bila je deo sklopa njene kćerke isto koliko i boja njenih očiju.

Zato će naslikati još jednu sliku, rečima, a ne četkicom.

- Svuku te - rekla je tiho, podsećajući se da je s tim završeno, gotovo. - Ne samo tvoju odeću, iako je to jedno od pr-vih poniženja. Uzmü ti sve. Tvoju odeću, tvoju slobodu, tvoja prava i nade. Imaš samo ono što ti oni daju. Dosadnu svako-dnevicu. Rečeno ti je kada da ustaneš ujutru, kada da jedeš, kada uveče da ideš na spavanje. Nije važno šta ti osećaš, ni-ti šta želiš.

Kelsi joj je prišla. Ptice su sada pevale, slaveći proleće. Vazduh je bio zreo od cveća i slikarskih boja.

- Jedeš ono što ti daju - nastavila je Naomi - i nakon ne-kog vremena ti se na to navikneš. Zaboraviš kako je to ići u restoran ili se samo probuditi usred noći i sići u kuhinju. - Nesvesno je isпустиła mali uzdah. - Lakše je ako zaboraviš. Ako držiš mnogo toga iz spoljnog života u sebi, izludi te. Zato što znaš da to više nije tvoje. Možeš da vidiš planine, cveće, dr-veće, godišnja doba koja se smenjuju. Ali, sve je to napolju i zaista nema veze sa tobom. Više ne možeš da budeš ono što si bila. Čak i ako žudiš za društvom, ne zbližavaš se ni sa kim previše. Ljudi dolaze i odlaze.

Promenila je četkicu i počela da slika, izbacujući energiju koja je ključala u njoj. - Neke žene su imale kalendare, ali ja ne. Nisam htela da razmišljam o danima koji se pretvaraju u nedelje, nedelje u mesece, a meseci u godine. Kako bih mo-gla? Neke su imale fotografije svojih porodica, svoje dece i volele da pričaju o njima. Ja to nisam mogla. Bilo mi je jed-nostavnije da se koncentrišem na rutinu.

- Ali, bila si usamljena - promrmljala je Kelsi. - Mora da si bila strašno usamljena.

- To je najveća kazna. Usamljenost i kontradiktorni nedo-statak privatnosti. Nisu problem rešetke. Misliš da će pro-blem biti rešetke koje te okružuju. Ali nisu.

Duboko je udahnula i naterala se da nastavi. - Ako imaš slobodnog vremena, čitaš ili gledaš televiziju. Modni časopi-

266

Iskrena izdaja

,j su jlj popularni, ali sam prestala da ih listam posle prvih r gOdJna. Bilo je previše teško gledati kako se stvari me-njaju, čak i tako beznačajne stvari kao što je dužina suknje.

- Jesi li imala posetioce?

- Mog oca. Mozes. Ništa nisam mogla da kažem da spre-ćim ijednog od njih da dolaze. Samo bog zna da sam želela da ih vidim, bez obzira koliko sam patila kada su odlazili. Gle-dala sam kako mi otac stari. Pretpostavljam da mi je to bilo najteže, da na njegovom licu gledam kako godine prolaze. To je bio moj kalendar. Lice mog oca.

- Poslednja godina je bila najteža. Ispunjavala sam kriteri-jume za uslovno puštanje i izgledalo 'je kao da ću ga dobiti. Znati da je sloboda gotovo nadohvat ruke, a ipak strahovati što ćeš biti odsećena od sveta u kome si živela tako dugo, to je bilo teško. Kako da znaš šta sad da radiš i kada da to ra-diš? Dani su se odužili, ostavljajući previše vremena za raz-mišljanje, za ponovno nadanje, za strahovanje tih poslednjih meseci. Onda ti dozvole da nosiš civilnu odeću. Moj otac mi je doneo novi kostim. Sivi na štraftice, ličio je na odeću koju nose advokati. Ruke su mi se toliko tresle da nisam mogla da zakopčam bluzu. Sunce mi je peklo oči kada sam izašla. A ni-je baš bilo kao da su nas

držali u rupi. Bila sam u pristojnom zatvoru, sa pristojnim ljudima koji su njime rukovodili, barem najveći broj njih. Ali, sunce je bilo drugačije tog dana, jače, blještavije. Nisam od njega ništa mogla da vidim. Aonda sam videla previše.

Ponovo je promenila četkicu, očiju prikovanih za platno. -Da li stvarno želiš da čuješ sve ovo?

- Nastavi - promrmljala je Kelsi. - Dovrši priču.

- Videla sam svog oca, koliko je bio slabašan i star. Novi kadilak, zaslepljujuće beo, u kome me je odvezao kući. Znam da mi je nešto govorio i da sam ja govorila njemu, ali ničega ne mogu da se setim. Samo da se sve činilo kao da se kreće prebrzo, a putevi su bili tako zakrčeni. A ja sam se plašila, strahovala sam da će me oni odvesti nazad.

Strahovala da neće. Zastali smo i jeli u restoranu. Platnene salvete, vino, cveće na stolu.

Morao je da naruči umesto mene, kao da sam

267

Nora Roberts

bila dete. Nisam mogla da se setim šta volim. I onda sam počela da plačem. Plakao je i on. Tako smo sedeli i plakali pre-ko belog platnenog stolnjaka zato što ja nisam mogla da se setim kako je to sedeti u restoranu i naručiti jelo. Ostatak pu-ta sam uglavnom prespavala, iscrpljena od slobode. Onda sam se probudila, a on je skretao kroz kapiju.

Videla sam da je drveće poraslo. Svibe koje su bile mlade, one koje sam ja zasadila, bile su sada veliko drveće koje je cvetalo iz godine u godinu bez mene. Nova boja u dnevnoj sobi, vaza koju ra-nije nismo imali. Svaka sitna promena me je užasavala. Ni-sam sišla u štalu, barem ne danima, dok Mozes nije došao u kuću i naterao me da odem. Imali smo jedno ždrebe kome sam pomogla da se oždrebi. On je sada bio skoro šesnaest inči visok i priplodan. Nova oprema, novi ljudi. Spavala sam s upaljenim svetlom i otvorenim vratima. U početku nisam mogla da podnesem zatvorena vrata. Ali, nakon izvesnog vreme-na, to se popravilo. Morala sam ponovo da učim da vozim. Bi-la sam preplašena, ali sam uspela. Prvi put kad sam izašla sa-ma, odvezla sam se do tvoje škole. Gledala sam bebu koju sam ostavila za sobom, sada mladu devojkicu, kako uči da fler-tuje s dečacima. Primorala sam se da prihvatim da si naučila da živiš bez mene. I pokušala da počnem ispočetka.

Naomi je spustila svoju četkicu i odmakla se. - Gotovo je.

Kelsi nije bila sigurna u to. Slika je možda bila završena, ali ne i osećanja koja su dovela do nje. Niti je, što se nje ti-če, priča bila završena. Nije u pitanju bilo spiranje Ijage sa Naominog imena. Covek je ubijen, a žena je platila tu cenu. Ali, ona je htela da proveri da li se kockice slažu.

Ipak, bio je šok naći ime Čarlsa Runija u telefonskom ime-niku. Privatni detektiv Čiji su dokazi imali najveću težinu na Naominom sudenju još uvek je imao kancelariju u Virdžiniji. Sada u Aleksandriji. Neupadljiv oglas u knjizi oglasa govorio je da se „Runijeve detektivske usluge“ bave zločinima, kuć-nim problemima i starateljstvom. S dozvolom, zagarantovano i poverljivo. Prvi dolazak besplatan.

Možda će, mislila je, iskoristiti to.

268

Iskrena izdaja

- Gospodice Kelsi. - Kada je Gerti žurno ušla u kuhinju, Kelsi je hitro zatvorila knjigu.

_ Trgla sam se.

- Izvinite. Onaj policajac je opet tu. - Njeno prosto lice je odražavalo jednostavno i odano uznemirenje. - Kaže da ima još neka pitanja.

- Primiću ga. Naomi je dole u štali. Nema razloga da je uznemiravamo.

- Hoćete li da napravim kafu?

Kelsi je oklevala za trenutak. - Ne, Gerti. Nek što pre ude i izade.

- Što pre to bolje - procedila je Gerti sebi u bradu.

Rosi je stajao kada je Kelsi ušla u dnevnu sobu. Morao je da se zadivi time kako su joj pristajale farmerice, iako je bio podjednako impresioniran odlomkom konferencije za štampu i time kako su izgledale ona i njena majka, doterane i plave u svojim svilenim kostimima.

- Gospodice Bajden, hvala vam što ste izdvojili vreme.

- Nemam ga mnogo, poručniče, ali sam voljna da ga ras-tegnem ako imate vesti za nas.

- Voleo bih da je tako. - Nije imao ništa osim frustracije. Nije bilo nepoznatih otisaka prstiju u sobi Lipskog u motelu, ni svedoka, ni tragova. - Hteo bih da izrazim žaljenje zbog va-šeg gubitka na Derbyju. Ja i nisam neki ljubitelj konja, ali čak i policajci gledaju tu trku. Bilo je to užasno.

- Jeste, bilo je. Moja majka je očajna.

- Izgledala je dovoljno čvrsto na konferenciji za štampu. Hladno klimnuvši glavom, Kelsi je sedela i pokazala Rosi-

ju da joj se pridruži. - Jeste li od nje očekivali da se skrha pred svima?

- U stvari, nisam. Ali mi je bilo interesantno što sam video da je Slejter bio prisutan.

- Mi smo susedi, poručniče. I prijatelji. Gejb je takode vla-snik. A činjenica da je njegovo grlo pobedilo, pod tako tragič-nim okolnostima, otežala je sve svima nama. Pozvali smo ga tamo da iskažemo svoju podršku, a on je prihvatio da iskaže svoju.

269

Nora Roberts

- Izvinite, gospodice Bajden, ali iz onoga što sam ja video u štampi, izgleda da ste vi i gospodin Slejter više nego prija-telji.

Bajdenovski geni su isplivali na površinu, dodajući hladan, arogantan trzaj njenoj glavi. - Je li to zvanična konstatacija, poručniče?

- Samo primećujem. Sasvim je prirodno; oboje ste privlač-ne osobe sa zajedničkim interesovanjima. - Nije se upecala. Ali, on to nije ni očekivao. - Nadao sam se^da ćete moći da mi pomognete oko pojedinosti događaja u Čerčil Daunsu.

- Mislila sam da ste nezainteresovani za konje, poručniče.

- Ubistvo me interesuje, čak i kada su konji u pitanju. -Sačekao je trenutak. - Posebno ukoliko je vezano za slučaj ubistva koji želim da rešim.

- Mislite da je ono što se desilo Prajdu povezano sa ubi-stvom Starog Mika? Kako?

Lipski je mrtav.

- Upravo tako. Kako mi je rečeno, nije lako doći do derbi-ste.

- Ne, nije. Kontrola je stroga. Imamo radnike obezbede-nja. - Obrve su joj se namreškale. - Lipski se ustremio na Gejbovog ždrepcu, ne na našeg. A imala sam utisak da se smrt Lipskog smatra samoubistvom. Vi mislite da je u pitanju ubistvo?

- Rasprava o tome je u toku - to je sve što je hteo da ka-že. - Hteo bih da povežem sve. Možete li mi reći ko je zvanič-no imao pristup ždrepcu pre trke?

- Ja, naravno. Moja majka, Mozes, Bogs, Rino. - Ostala je bez daha. - Službenik koji proverava identifikaciju, dreseri kod start-mašine. Pratilac koji ga je na poniju izveo na stazu. To je bio Karl Triper. Ostali članovi tima. - Navela je imena.

- Radnici obezbedenja?

- Pa, da, valjda i oni.

- A nezvanično?

Odmahnula je glavom, ali joj je mozak radio. - Trebalo bi da budete veoma vešti da se provučete pored obezbedenja na dan derbija, poručniče. To možda na televiziji izgleda kao opšti metež, ali konji su dobro čuvani.

270

Iskrena izdaja

- Narkotičko sredstvo. Teško je reći kada je ubrizgano konju.

- To je deo problema. - Udahnula je, smirujući se. Još uvek joj je bilo t[^]ško da o tome govori. - Prajd je imao trago-ve digitalisa i epinefrina u krvotoku. To ga je ubilo, preopte-retilo tnu je srce. Bio je razdražljiv, ali on je takav inače pre trke. Mozes mu to podstiče.

- A zašto?

- Neka grla boljetrče kada su napeta. Drugima je potreb-no da ih maze i smiruju. Prajd je najbolje trčao napet.

- Kako se to zna?

- Mnogo toga je do samog konja. Znaju kada treba da se trkaju. Ne daje im se toliko hrane, pripremani su na drugači-ji način. Tu je i atmosfera. A možda je potrebno i da ih sputa-vate tokom treninga kada pokušavaju da budu svojehlavi.

- Bez hemijskih supstanci?

Lice joj je bilo sasvim mirno. - Bez doping sredstava, po-ručniče. Mi svojim grlima ne dajemo ništa što nije odobreno i neophodno za njihovo zdravlje. Ono što je neko dao Prajdu, ubrzalo je rad rijegovog srca, podiglo mu adrenalin. Trka i na-por od žestokog gonjenja duže od jedne milje ubili su ga.

To je upravo ono što je saznao i iz izveštaja o obdukciji. -Zar džokej ne bi znao da nešto nije u redu?

Vilica joj se zategla. Nikome ne bi dozvolila da krivicu sva-li na Rina. Pogotovo ne nakon svega što je preživeo. I sama je videla koliko je patio. Koliko je nastavljaio da pati.

- Prajd je trčao zato što je za to ročlen, za to je treniran otkad je prvi put stao na noge.

Nije posrnuo. Nije se uspro-tivio Rinu. Treba samo da pogledate snimak da biste videli da je dao sve da pobjedi u toj treci. I ubio samog sebe pokušava-juci to. Rino ima sreću da i on nije poginuo.

Rosi je proučavao svoj notes. Bezbroy puta je pregledao >snimak trke, usporavajući ga i zamrzavajući kadrove. Konač-n°, klimnuo je glavom. - Moram da se složim s tim. Da je pao 3 stazu umesto u unutrašnji teren, ne vidim kako bi izbegao a 9a pregaze. A gledajući kako je pao, izgledalo mi je kao da je slomio vrat.

271

Nora Roberts

- I meni. Kako stvari stoje, neće jahati barem još mesec dana.
- To bi bilo sve za sada. Idem da razgovaram sa nekima od ljudi koje ste mi pomenuli. Da vidim šta oni misle.
- Hvala vam što se interesujete, poručniče. Volela bih da ne ispitujete moju majku, osim ako to nije neophodno.
- To je bio njen konj, gospodice Bajden.
- Verujem da razumete šta mislim. - Ustala je, spremna da se brani. - Savršeno dobro znate njenu prošlost i koliko teško mojoj majci pada da bude podvrgnuta policijskom ispitivanju.
- Nekoliko pitanja...
- Ista stvar, kada je ona u pitanju. A bez obzira možete li vi to da razumete ili ne, ona je u žalosti. Možete da pitate me-ne šta god želite, ili da se obratite Trkačkoj komisiji.
- Ne mogu ništa da obećam, ali nema potrebe da je u ovom trenutku uznemiravam.
- Hvala vam. - Krenula je da ga isprati do vrata. - Poručniče, vi niste radili na slučaju moje majke, zar ne?
- Ne. Tada sam još pohadao Policijsku akademiju. Zelen kao zelena salata.
- Pitala sam se ko je bio zadužen.
- Mislim da je to bio kapetan Tipton. Džim Tipton, sada je u penziji. Bio mi je nadređen u vreme kada je bio poručnik i nakon što je postao kapetan. Dobar policajac.
- Sigurna sam da je bio. Hvala vam, poručniče.
- Hvala vama, gospodice Bajden. - Rosi je odšetao do au-tomobila, razmatrajući jednu ideju koja mu se rodila. Kelsi Bajden je imala nešto na umu, razmišljao je. Ne bi bilo zgo-reg da se i sam malo da u istraživanje.

272

Glava osamnaesta

- Zašto imam osećaj da je hotel jedino mesto u kome mogu da te odvedem u krevet?
- Mmm... - Kelsi je vrtela svoj buket pupavica, deo cvet-nog aranžmana koji je Gejb uzeo za nju sa njihove poslednje zabave na Priknesu. - Pa, bilo je pomalo grozničavo. A ti si bio zauzet dajući intervju.
- Sutra ću ih dati još više.
- To volim. Samouveren muškarac. - Setali su duž foajea ka liftovima. - A Dabla su smestili u štalu četrdeset. Ista ona u kojoj su bili Sekretarijat, Afirmid, Sijetl Slu. Jesi li sujeve-ran, Slejteru?
- Nego šta sam. - Ušao je u lift i povukao je iza sebe. Nje-gove vrele usne su bile na njenim pre nego što su se vrata meko zatvorila.
- Dugme - uspela je da izgovori, lomeći cveće dok je za-vlačila ruke ispod njegove košulje. - Zaboravio si da pritisneš dugme.
- Napipavao je, opsovao i uspeo da pritisne odgovarajući sprat. - Mislio sam da te nikad neću zateći samu. Dve nede-lje je stvarno previše, Kelsi.
- Znam. - Nasmejala se bez daha kada su joj njegovi zubi ogrebali vrat. - Bila sam potrebna Naomi. A jedva da sam imala vremena da mislim pored ove istrage i pripremanja ždrepcu za sutra. Htela sam da budem s tobom.
- Vrata su se otvorila i ona se pomerila unazad. Njena krat-ka haljina nije bila smaknuta samo s njenih ramena. Vratila ju je nazad na mesto, iznenadena što je izgubila kontrolu u jed-nom liftu, ali zahvalna što je hol ispred njega bio prazan.

- Ne znaš da li da budeš zadovoljna sobom ili postidena. Namestila je kosu. - Prestani da mi čitaš misli - zapovedi-
'a je i zaustavila vrata pre nego što su se ponovo zatvorila.

273

Nora Roberts

Iskrena izdaja

- Hoćemo li u tvoju ili u moju sobu?

To je bilo sve, shvatila je. Oboje su čitavo veče čekali pri-liku da nastave tamo gde su stali u Kentakiju.

- U moju - odlučila je. - Ovog puta bi ti mogao da se uju-tru probudiš bez pristojne odeće za oblačenje.

- Je li to obećanje da ćeš je pokidati s mene? Provukla je karticu za otključavanje vrata kroz otvor u bra-

vi pokušavajući da smisli prigodan odgovor. Dok se crveno svetlo lampice pretvaralo u zeleno, telefon je počeo da zvo-ni. - Zapamti gde si stao - rekla mu je i pohitala da se javi.

- Halo? - Bacila je slomljeno cveće na stočić, skinula na-ušnicu sa jednog uha i na njega prislonila slušalicu. Prsti su joj se zaustavili na drugom grozdu safira. - Vejde? Kako si znao da sam ovde? - Veoma pažljivo i veoma namerno, uklo-nila je i drugu naušnicu i spustila je na sto. - Shvatam. Nisam znala da si u kontaktu sa Kendis... Naravno. To je ugodno, zar ne?... Da, sarkastična sam.

Brzo je pogledala u Gejba i zatim u pod. Bez reči, on je oti-šao do mini-bara, otvorio bocu šardonea i sipao joj u čašu.

- Vejd. Ne zoveš me u - pogledala je na sat - jedanaest i petnaest da bismo ćaskali i stvarno nemam nameru da s to-bom razgovaram o svojoj majci. Pa, ako je to bilo sve... Snuždena, uzela je čašu od Gejba. Naravno da to nije bi-lo sve. Sa Vejdom nikad nije tako.

- Želiš li moj blagoslov?... Ne, neću da budem ljubazna i ovo je najcivilizovanije što može biti. - Razmišljala je o tome da proguta svoju pakost, ali ju je umesto toga pustila napo-lje dok je njegov tako razuman glas blebetao u njeno uho. -Da li srećna mlada zna da imaš naviku da prevrćeš svoje asi-stentkinje na službenim putovanjima?... Da, stvarno sam zlo-pamtilo. Prokletniče, slatkorečivi i samoživi kretenu. Kako se usuduješ da me zoveš uoči svog venčanja da umiriš savest!... Kako ti se ovo čini?... Ne, ne opraštam ti. Ne, odbijam da pri-fwatim deo krivice... Tako je, Vejde. Kruta sam i nepopustlji-va kao i uvek, ali sam prestala da ti želim dugu, bolnu i uža-snu smrt. Sada samo želim da te pregazi kamion kada prela-ziš ulicu. Ako hoćeš oprost, nadi popa.

Spustila je slušalicu, zalupivši je toliko jako da je zaječala.

_pa - Gejb je promrmljao u tišini - sve si mu rekla. - Na-zdravio joj je imenom koka-kole. - Ima li on običaj da te zo-ve?

- Svakih par meseci. - Šutnula je sto, poskidala cipele sa svojih bolnih prstiju na nogama i bacila ih preko pola sobe. -Da bismo ćaskali. Ako možeš da veruješ. Ne možemo da bu-demo u braku, ali što ne bismo mogli da budemo prijatelji? Reći ću ti zašto. Zato što niko mene neće varati. Niko.

- Imaću to u vidu. - Gejb ju je posmatrao, pitajući se da li bi trebalo da je pusti da se ohladi ili da je ponese u krevet i pomogne joj da izbacilo malo te energije.

- On se sutra ženi. Pomislio je da bi ja to trebalo da čujem od njega, pa je zvao Kendis. Znaš, oni i dalje pripadaju istom klubu. - Otpila je vino i shvatila da joj ne prija. - Ona mu je rekla gde sam ja. Rekla mu je, kao da on ima neko nepobitno pravo da to zna. Kao da je mene uopšte briga što se on ženi.

- Da li je? - Gejb je ispružio ruku da bi sprečio da se pro-lije na tepih čaša koju je ona sa zveketom spustila na sto.

- Ne. - Bilo joj je potrebno da baci nešto, bilo šta, pa se zadovoljila hotelskim turističkim vodičem. - Pogada me to što može da me zove iz čista mira i natera me da se osećam, makar na trenutak, kao da sam ja kriva što je bio s drugom ženom. Pogada me to što se ja setim, kada on to i učini, ka-ko je sve trebalo da bude savršeno. Fini mladi par, iz dobrih porodica, organizuje svoje mondensko veliko venčanje, ro-mantični dvonedeljni medeni mesec na Karibima, ima lep ma-li kondominijum u Džordžtaunu. Prave prijatelje, prave klubove, prave zabave. I užasno mi je što, kada pogledam unazad, shvatim da ga nikada nisam volela.

Njen glas je napukao i prislonila je pesnice na svoje slepo-očnice. - Nisam ga čak ni volela. Kako sam mogla da se udam za njega, Gejb? Kako sam mogla, kada prema njemu nisam osećala ni delić onoga što osećam prema tebi?

Njegove oči su zablistale, a onda zaškiljile zažarivši se. -Budi oprezna, Kelsi. Ja ne varam, ali to ne znači da igram po-steno. Ne zanima me da li si uznemirena. Ako kažeš previše, držaću te za reč.

274

275

Nora Roberts

Iskrena izdaja

- Ne znam šta pričam. - Rastrojena, drhteći, spustila je ruke. - Samo znam da sam, dok sam ga sada slušala, shvati-la da sam se udala za njega jer su mi svi rekli da je on pravi čovek za mene. I zato što je to izgledalo kao prirodan slede-ći korak. Želela sam da uspe. Trudila sam se da uspe. Ali, ka-ko bi moglo? Ni jednom me nije naveo da se osećam onako kako ti to činiš. - Glas joj se pretvorio u šapat. - Nikad mi ni-ko nije izazivao ono što mi izazivaš ti.

Spustio je svoje piće, iznenada svestan da je prstima na-pravio udubljenja na limenci. - Svako će ti reći da ja nisam dobar za tebe.

- Baš me briga.

- Mrzim klubove. Neću te voditi na prolećne balove.

- Ja ti to i ne tražim.

- Sutra bi moglo da me spopadne nešto i ja bih stavio sve što imam na jedno okretanje ruleta.

Opustila je ruke pored tela. Skoro da je mogla da ga vidi kako to i radi. - Mislim da se točak već okreće, Slejteru. Mo-žda nisi toliki kockar da rizikuješ sve.

- Ti ne znaš šta osećaš prema meni. - Zarobljen sopstve-nim osećanjima, zgrabio ju je, skoro je podižući s poda. - Ra-diš na tome. Isuse, mogu skoro da vidim kako se točkići okre-ću u toj tvojoj glavi. Ali ti ne znaš.

- Želim te. - Srce joj je stajalo u grlu i udaralo. - Nikad ni-kog nisam želela kao tebe.

- Nateraću te da mi daš još. A kad te budem obuzeo, Kel-si, nećeš moći da me se otreseš. Ako si pametna, dobro ćeš razmisliti o tome u šta se upuštaš sa mnom i pobeći.

Počela je da odmahuje glavom, ali on ju je pokupio.

- Prekasno.

- I za tebe - promrmljala je i pomerila se taman dovoljno da usnama može da dosegne njegov vrat. - Ne bežim, Gejb. Jurim tebe.

Sada je znala šta da očekuje, čemu da se nada, za čim da žudi. Za vrelinom i brzinom i pomamom. Htela je da oseti bol, znajući da će ga on odneti, i da ga zatim ponovo izazove sve dok sve u njoj ne počne da pulsira kao rana. Uživala je u spoznaji da je on na isti način osećao tu vrelinu žudnje bez daha, tu paniku, to uzbuđenje koje su jedno drugom donosili od pr-vog požudnog dodira.

Prevrćući se po krevetu, grabeći, uzdišući, borili su se sa dugmadima i kopčama sve dok im odeća nije bila razbacana kao opalo lišće. Tražili su kožu jedno drugog, njen ukus, dodir i miris koji su bili uvod u tu najosnovniju želju.

Rukama je prelazio preko nje, prko čvrstih grudi i kože me-ke poput svile, uskog torzoa i kukova. U tami je mogao da je pod svojim prstima oseti, svaki njen delić, svaku oblinu i mi-šić. Kao slepac koji opipava tkanje i oblik, istraživao je telo koje je već znao.

Ona je bila sve što je oduvek želeo, za šta se ikada borio. Zbog čega se ikada kladio. A ona je drhtala pod njim, sprem-na i željna. I iznenadujuće njegova.

Telo joj se izvijalo, željno i brzo. Onda su promenili poiožaj i ona ga je opkoračila.

Jednim mektn pokretom, zarobila ga je među tim vrelim i vlažnim zidovima, izvijajući leđa da bi ga sasvim i silovito uzeia. Njene ruke su tražile i zatim zgrabile njegove, prstiju čvrsto isprepletanih, dok ih je zajedno Ijulja-la ka ludilu.

Njegova poslednja pomisao je bila da je zaista prekasno. Prekasno za njih oboje.

Jutro je svitalo turobno. Teški oblaci su prekrili nebo po kome su se razlile sve nijanse sive. Povremeno su se probija-le kapi kiše i poput strelica zabadale se i hladile. Ljudi i ma-šine su zgrtali zemlju, ponovo je prevrtali i doterivali brazda-jući je. Pimliko se dobro iscedio, a njegovi radnici su se o sta-zi starali brižljivo i nežno, baš kao što se čovek stara o veo-ma voljenom konju.

Kiša nije rasterala posetioce, a ni novinare. Kada je došlo vreme za start prve trke, tribine su bile pune. Kišobrani jar-kih boja izgledali su kao baloni koji plove sivim morem. U klu-bu, ljudi su se sklonili od kiše, jeli rakove i pili pivo, prateći na ekranima sve što se dešava.

Vremenske prilike su navele Kelsi da se odene u farmeri-ce i čizme pre nego u platnenu haljinu koju je očekivala da će

277

Nora Roberts

Iskrena izdaja

nositi. To joj je dalo izgovor da ostane duže u štali i upliće pu-pavice u Džastisovu belu grivu, da ga ukrasi za njegov kra-ljevski zadatak da izvede Haj Votera na stazu.

A po njenom mišljenju, ništa kao kišni dan nije navodilo čoveka da zastane i razmisli.

Do pre šest meseci nije znala da Naomi postoji. Tada je tek u prolazu bacila pogled na svet čiji je sada deo. Lutala je, progonjena propalim brakom i onim što je počinjala da shva-ta kao sopstvenu promašenu seksualnost. Njen posao ju je zabavljao, skoro da ju je ispunjavao, ali je ipak razmišljala o tome da ide dalje.

Uvek se mogao naći drugi posao, ili odabrati neki drugi put, ili planirati neko novo putovanje. Volela je sebi da govo-ri da je sve te nemirne, bočne poteze napravila da

podstak-ne svoj um. Ali, u suštini, to je radila samo da bi popunila pra-znine. Praznine koje svakako nije razumela.

Razmišljala je pažljivo o tome da li sada radi istu stvar, upotrebljavajući Naomi, farmu, pa čak i Gejba da popuni te pukotine u svom životu. Da li će, kao što je njena porodica iz-gleda mislila, postati razočarana, nezadovoljna svakodnevni-com i ponovo produžiti dalje?

Ili će moći da veruje osećanjima koja su bujala u njoj? Sve veća vezanost za majku, jednostavan, gotovo tih pomak od gneva i sumnje do privrženosti i poštovanja. Zašto da ne pri-hvati da je pronašla i možda počela da zaslužuje svoje mesto na farmi?

A Gejb? Zar nije moguće opustiti se i uživati u onome što se dešava između njih? Nije imala nikakvih sumnji u to pret-hodne noći dok su se kotrljali po krevetu. Nije imala sumnji kada se lenjo okrenula prema njemu u zoru i polako i meko vodila ljubav s njim. Možda je to bio taj nepopustljivi osećaj vrednosti, njeno nepokolebljivo shvatanje šta je ispravno, a šta pogrešno. Ka-ko je mogla da dozvoli Naomi da se osloni na nju kada nije bi-la sigurna koliko će dugo ostati? Kako je mogla da shvati Iju-bavnika i divotu vodenja ljubavi kada ni jedno od njih dvoje nije prošaputalo ni reč o ljubavi?

278

Možda je zaista bila previše kruta. Ako nije mogla da uživa u trenutku, a da ne preispituje svaki motiv, šta je to govo-rilo o njenom sklopu? I da li se durila, makar samo malo, za-to što se njen bivši muž ženi ili je možda već razmenio brač-ne zavete po drugi put, dok je ona plela cveće u ždrepcavu grivu?

Bilo je vreme da sve to gurne u stranu jednom za svagda, upozorila je samu sebe. Vreme da se gleda napred. Ona sa-da ne luta. Imala je cilj i pitanja koja su zahtevala odgovore. Izboriće se s njima logično, počev od njihovih korena starih dvadeset godina. Odmah u ponedeljak ujutru, obećala je se-bi, otići će da poseti Čarlsa Runija.

Kiša je ponovo stala kada su išli do padoka. Vlažna sunče-va svetlost probijala se kroz proreze u oblacima i padala na nadstrešnice koje su se cedile. Oluci su odzvanjali u ritmu i pretvarali zemlju u blato.

Kelsi je krišom pogledala Bogsa. Izgledao je staro i još krhkije nego pre dve nedelje. Bila je određena za Haj Votero-vog konjušara, što zbog svoje veštine što zbog toga da bi se rane zacelile.

- Dobro je što je pala kiša - rekla je, nadajući se da će mu senke nestati iz očiju. - Haj Voter voli mokru stazu. - A to vo-li, setila se, i Dabl.

- Dobar je to ždrebac. - Bogs ga je odsutno tapšao po vratu. - Staložen i Ijubak. Može biti da nas danas sve iznena-di.

- Poslednje što su objavili je da mu daju pet prema jedan. Bogs je slegnuo ramenima.

Nikad nije mnogo mario za iz-

glede. - Nije mnogo trč'o ove godine, pa nisu ni vid'li šta on sve može. Imao je plasman puno puta. Trčaće on ako mu se to traži.

Ali on nije Prajd. Bogs to nije morao da izgovori. Kelši je shvatila.

- Onda ću mu tražiti. - Kelsi je prišla ždrepcavej glavi i dr-zala mu oglav tako da je mogla da mu se zagieda u oči. Izgle-dale su joj pametno i, kao što je Bogs rekao, Ijupko.

- Trča-ces, zar ne, dečko? Trčaćeš što jače i što brže budeš mogao. A to je svima dovoljno.

279

Nora Roberts

- Nećeš mu tražiti da pobedi? - Naomi je spustila ruku na Kelsino rame, mali gest koji je još uvek bio dirljiv obema.

- Ne. Ponekad nije toliko važno pobediti koliko je važno pokušati. - Primetila je Rina koji je strajao sa strane, s rukom u povezu, lica opterećenog i bledog. - Yidećemo se u boks u za trenutak.

Kelsi je otišla do njega i uhvatila ga za slobodnu ruku. - Nadala sam se da ću te videti.

- Nisam mogao da se suzdržim. - Želeo je to. Poslednja stvar koju bi sada želeo je da stoji sa strane i posmatra. - Mi-slio sam da ostanem kod kuće, možda da uhvatim trku na TV-u. Ali sam se uhvatio kako sedam u auto i vozim se dovde.

- Ubrzo ćeš ti opet jahati, Rino.

Grč mu je prešao preko lica. Okrenuo je glavu od nje, od konja i od staze. - Ne znam imam li hrabrosti za to. Taj ždre-bac je zaslužio bolje.

- I ti si - rekla je tiho.

- Proveo sam najveći deo svog života sanjajući o pobedi na Derbyju. Možeš da jašeš desetine konja, da prvi prodeš kroz desetine ciljeva, ali Derby je jedan. S tim je sada završe-no.

- Biće opet derbija iduće godine - podsetila ga je. - Uvek će biti derbija.

- Ne znam želim li novu priliku. - Lice mu se zateglo kada je video priliku preko svog ramena. - Srećno danas - rekao je i požurio da izade.

Rosi je primetio brz džokejev odlazak i zabeležio ga negde u svojoj glavi. Uprkos nedostatku dobrodošlice na Kelsinom licu, prišao joj je.

- Grozan dan.

- Do pre nekoliko trenutaka izgledalo je da se razvedrava. Nasmešio se, prihvatajući udar.

- Nadao sam se da ću do-

biti nekoliko tipova lutajući unaokolo.

- Vrlo je malo verovatno da ćete dobiti ijedan, poručniče. - Krenula je, pomirena sa činjenicom da je on ufwatio korak s njom. - Izgledate baš kao ono što jeste. Kao policajac.

- Rizik posla. Ne tvrdim da znam mnogo o konjima, gospo-dice Bajden, ali taj vaš konj izgleda kao da je malo manji.

280

Iskrena izdaja

- Jeste. Tek nešto preko četrnaest inči. Ali mislim da niste ovde došli da razgovaramo o konjima.

- Niste u pravu. Konji su srž svega ovoga. - Ponudio joj je kesicu kikirikija, a onda je skrckao sebi jedan kada je odbila. - Malo sam istraživao. Ima mnogo načina da se ubije konj, gospodice Bajden. Neki od njih su svirepi.

- Znam za to. - Previše dobro zna za to, mislila je. Met joj je rekao kada ga je primorala da joj odgovori. Rekao joj je za pogubljenje električnom strujom. Staviti konja da stoji u vodi i ubiti ga kablovima priključenim za akumulator. Okrutno i pa-metno ubistvo, koje se ponekad previdi. Osim ukoliko veteri-nar ne primeti opekotine u nozdrvama. Još gore od toga, mi-slila je, je gušenje konja ping-pong lopticama uguranim u nos. Konj ne može da ih izbaci i to prouzrokuje sporu, svirepu

smrt.

- Vaš derbista - nastavio je Rosi - nije samo ubijen; on je ubijen pred milionima ljudi. Riskantno. Verujem, kada neko preuzme rizik, posebno nepotreban, da je to zato što želi da time nešto pokaže. Ko bi želeo da vašu majku javno ponizi, gospodice Bajden?

- Nemam pojma. - Ali se zaustavila. To što je rekao je skinulo sumnje sa Naomi i umesto toga je proglasilo žrtvom. - Mislite da se o tome ovde radi?

- To je jedna od teorija koju vredi ispitati. Ona je dobro osigurala ždrepcu. Ali problem priroda ne postoji na Tri vrbe i, dugoročno, taj ždrebac bi doneo mnogo više. Vaša majka iz-gleda kao razumna poslovna žena. Ali tu je i Slejter.

- On nije imao ništa s tim.

- To je emotivna reakcija. - I upravo ono što je očekivao. - Kada se malo odmaknemo od toga, on jeste uzeo nagradu. Uvek treba da vas interesuje ko je imao koristi od ubistva, gospodice Bajden. Bilo kakvog ubistva. Problem je u tome što to dovodi u sumnju njega, a i pobjedu na Derbyju. Zato se pitam, da li bi za njega to bilo vredno toga? Imao je dobre šanse da ionako pobedi, stoga, da li bi mu vredelo da nešto smesti na tako očigledan način? On mi ne izgleda kao neko ko je očigledan.

281

Nora Roberts

- Emotivna reakcija, poručniče?

- Samo sam primetio, gospodice Bajden. On nije jedini ko-me je to koristilo. Tu je njegov trener, njegov džokej. Obojica su dobili parče kolača. A tu su i svi koji su se kladili.

Kratko se nasmejala, gledajući u publiku. - To svakako su-žava krug.

- Mnogo više nego što mislite. - I sam je preleteo pogledom preko rulje, uživajući. - Ako je povezano s mojom ubistva, to su-žava krug mnogo više nego što mislite. Kome je Lipski dovoljno verovao, ili koga se dovoljno plašio, da bi mu dozvolio da mu se približi dovoljno da ga ubije? Neko s kim je radio ili za koga je radio? U toj trci je bilo mnogo više od dva konja, gospodice Bajden, i mnogo više toga zavisi od Derbyja, od cvetnog prekrivača.

Zaustavila se i okrenula, proučavajući mu lice. - Zašto mi govorite sve ovo?

- Vi ste novajlija u ovoj igri. Mogli biste da vidite mnogo više nego što ljudi misle. -

Zaustavio se da skrcka još jednu Ijuskicu kikirikija. - A vi ste angažovani. Vaš odnos sa majkom ne čini baš sve srećnim.

Dakle, zabadao je nos i u njen privatni život. Trebalo je da to očekuje. - To su porodične stvari, poručniče, i nemaju ni-kakve veze sa ubistvom.

- Mogao bih da vam navedem statističke podatke koji bi vam pokazali da porodične stvari češće vode do ubistva nego bilo koje druge. Samo vas molim da držite oči otvorene.

- Otvorene su, poručniče. - Stajala je u mestu, ne želeći da ga pusti da dođe u okolinu boksova. Nije bilo svrhe uzne-miravati Naomi nekoliko trenutaka pre trke. - A sada izvinite, ali moram da se pridružim svojoj majci.

- Srećno - doviknuo je i uzeo još jedan kikiriki. Imao je osećaj da će biti mnogo teže otvoriti Kelsi Bajden.

Kelsi je ušla u boks baš kada su konje uvodili u start-mašinu.

- Plašila sam se da nećeš stići.

- Nabasala sam na nekog - promrmljala je Kelsi i pogledom prešla s majke na Gejba. Tipično od njega, mislila je, to

Iskrena izdaja

što je ovde. To što stoji s njima, iako je ovo potpuno njegov trenutak. Uzela mu je ruku i brzo je stisnula. - Sporedni ulog,

Slejteru.

- Još uvek mi duguješ od prethodnog.

- Onda, sve ili ništa. U pravi čas. - Proučavala je teren kroz dvogled. - Tvoj konj za dve dužine. Staza je traljava, ali bih rekla da će trčati najviše za minut pedeset osam. Naše grlo će uzeti treće mesto za dva i dvanaest.

Podigao je obrvu. - Covek teško može da odbije takvu op-kladu. Pošto nema načina da je izgubi.

Startni pištolj je opalio. Od prvog skoka, Dabl i njegov ja-hač su bili u vodstvu. Izgledalo je, mislila je Kelsi, kao da obo-jica imaju nešto da dokažu. Ovo je bio šampion, koji je prova-lio iz gomile u jednom otkucaju srca, bez potrebe da oseti štap na svojim ledima da bi navalio. Do prve krivine je vodio za pola dužine, dok su se ždrebac iz Arkanzasa i čilaš iz Ken-takija borili za drugu poziciju.

Kelsi se ponovo izgubila u veličanstvenosti svega toga. Kroz svoj dvogled je bodrila konje, nemajući ono čega se pla-šila - viziju Prajda kako pada. Tu su bile samo atlete isprska-ne blatom, jahači i oni jahani, koji su grmeli oko ovalne staze.

Kiša je bila u vazduhu; poput izmaglice je neprekidno sipi-la, zamagl!jivala joj pogled i natapala kožu.

Sada za čitavu dužinu ispred, Dabl je grabio dalje, dok je njegov crveni remen bio zamazan^u braon, a njegov jahač ba-lansirao kao igračka u okovima. Čula je sebe kako se smeje u slavu svega toga.

Aonda, kao strela zapeta iz luka, Haj Voter je izbio sa spo-ljašnje strane. Od iznenadnosti njegovog pokreta, Kelsin dah je zastao. Napredovao je i grabio, razbacujući zemlju.

Boreći se, mislila je opčinjena, za čast.

Dole niz stazu, Dabl je istegao glavu. Rulja mu je klicala, a talas zvuka je zaglušio sve drugo. A onda za Haj Votera, za sansu pet prema jedan, koji je dojurio u treću poziciju i nastavio da napreduje u poslednje tri šesnaestine od kojih je za-stajao dah.

- Bože, pogledaj ga! Moj bože, mama, gledaj ga!

283

Nora Roberts

- Gledam. - Suze pomešane s kišom lile su niz Naomine obraze. Obavila je ruku čvrsto oko Kelsinog struka kada su prolazili kroz cilj 5-7-2. Dabl je dobio pupavice, ali je Haj Vo-ter istisnuo Arkanzasa iz druge pozicije.

- Uspeo je! - Kelsi je ispustila dvogled. - Mališa je uspeo! Najpre je zagrlila Naomi, smejući se zbog pobede. - Niko ni-je verovao. Niko od nas nije. - Zavrtela se i skočila Gejbu u zagrljaj. - Čestitam! Kakva su bila vremena? Kakva su bila vremena?

Gejb je uzeo štopericu, zabavljen kada ju je Kelsi otela od njega. Minut pedeset sedam i četvrt.

Ponovo se nasmejala, dok joj se kiša cedila s kose na lice. - Gabrijele Slejteru, upravo si osvojio drugi dragulj u Triploj kruni. Sta ćeš sad? A znam da nećeš u Diznilend.

- Idem u Belmont. - Podigao ju je visoko, zavrteo je jed-nom i poljubio je. - Mi idemo u Belmont.

U klupskoj zgradi, Rič Slejter je zurio u sliku svog sina i Kelsi na ekranu i zatim slušatio stari viski. Lep par, pomislio je. Oni su vrlo lep par, baš kao što bi on i Naomi bili da nije digla taj svoj ledeni nos.

Ali, trebalo je misliti o drugim stvarima. Slaviti druge stva-ri.

Na Dablovu pobeđu je stavio deset od sto hiljada koje je iscedio od Kaningema. Bio je sasvim zadovoljan zaradom.

Za sada.

- Nadam se da ti ne smeta. - Kelsi je uz razdragani pucanj otvorila šampanjac. Već je popila nekoliko čaša u apartmanu svoje majke, ali noć je tek počela. - Dokrajčicu ovu flašu. Mo-gla bih da se poprilično napijem.

Gejb je seo, prekrstivši noge na zglobovima. Maštao je o jednom dugom tuširanju za dvoje, veoma vrućem i punom pa-re. Ali, mogao je da čeka. Bilo bi zanimljivo videti koliko bi još kočnica Kelsi odbacila posle flaše dom perinjona.

- To što ja ne pijem ne znači da ne bih uživao posmatraju-ći te kako se prepuštaš uživanju.

284

Iskrena izdaja

_ To ću i da uradim. - Sipala je i gledala kako se mehurići pene preko ivice čaše. - Znaš, nikad se stvarno nisam napi-la. Bila sam blizu, ali bih se uvek zaustavila. - Dobro je otpi-la i odmahнула rukom. - Vaspitanje. Nemoj da se mnogo opu-štaš u klubu - Ijudi će pričati. Nemoj da se mnogo opuštaš na zabavi - drugi Ijudi će pričati. - Ovog puta je mahala bocom. - Bajdenovi ne traže glasine.

- A šta traže?

- Poštovanje, divljenje i, iznad svega, diskreciju. - Zatvo-rila je jedno oko da suzi vidno polje i sipala još vina. - Doda-vola s tim. Neka pričaju. Mi smo pobedili. Zar to nije nevero-vatno?

- Jeste, neverovatno je. - Nasmehio joj se. Sada je bila bosonoga, a njena kosa se osušila u divnom spletu svetle zla-taste boje.

- Svi su prethodno bili tako snuždeni. Pokušavali su da to izbegnu, ali je bilo teško.

Videla sam Rina u padoku i srce mi se cepalo. - Ponovo je otpila, uzdahnula i smislila da joj se dopada kako se od šampanjca soba okretala. S čašom u ru-ci, izvela je dve spore piruete da joj pomogne u tome.

- Uradi to ponovo. - Želeo je zadovoljstvo gledanja kako njena kosa leti, zatim se smiruje, pa opet leti, pa se smiruje.

Bezbrizno se kikoćući, udovoljila mu je. - Vidiš, ti časovi su služili nečemu. I naučili me disciplini, i mentalnoj i fizičkoj. Znaš, na ovom telu bi mogao da lomiš cigle.

- Siguran sam da bih mogao da nadem zanimljivije stvari koje bih radio s njim.

Ponovo se nasmejala, znajući da bi mogao. Da hoće. - Pri-čali smo o tri. Nadam se da se Rino sad oseća bolje. Video si koliko su bili srećni Naomi i Mozes. Čak i Bogs. Jadni sta-ri Bogs, koji je krivio sebe što se kladio na Prajda. To nije ima-'o veze ni sa čim. Ljudi uvek traže načine da povežu stvari. Kao Rosi.

- Rosi?

- Aha. - Sipala je još jednu čašu i odsutno počela da ot-kopčava bluzu. Od svakog gutljaja joj je bivalo sve toplije. -

je tamo, na trkama. Razgovarala sam s njim. Ili je on raz-

285

Nora Roberts

govarao sa mnom. Čini se da je on tu kad god se okreneš, da te posmatra i razraduje svoje teorije. Zašto bi iko hteo da na-udi Naomi ili da navede Ijude da se zapitaju?

Gejb je dobro pogledao. Njena bluza je bila otvorena za prvu slatku oblinu njenih grudi.

Ali, želeo je da se usredsredi na njene reči. - Je li to ono što on misli?

- Ko zna? - Nezainteresovano je slegla ramenima. - Ne mislim da on stvarno govori ono što misli. Ako znaš na šta mi-slim - rekla je nakon jednog trenutka. - On samo govori stva-ri da bi ti ih na neki način usadio u pamet i izludeo te. Ali ba-rem na Naomi ne gleda kao na nekakvog ubicu konja. - Na-smešila se pobedonosno. - On te još uvek drži na oku, Slej-teru.

- Nisam ni sumnjao.

- Ali samo na jednom. - Zatvorila je jedno oko da bi mu pokazala. - On ne misli da si očigledan.

- Kakav kompliment, pogotovo imajući u vidu od koga po-tiče. - Shvatio je da ipak može da se usredsredi na Kelsinu obnaženu kožu. - Imaš tu još nekoliko dugmadi, draga.

- Dolazim do njih. Nikada se nisam skidala pred muškar-cem.

- Neka onda ja budem prvi.

Zakikotala se i poluzatvorenih očiju nespretno otkopčala farmerice. - Iznerviralo me je što sam ga tamo videla. Mislim, Rosija. Počela sam da razmišljam o Derbiju. O svemu što se dogodilo. Posmatranju konja kako se posle jutarnjeg treninga vraćaju kroz izmaglicu. Mirisima, zvucima i žmarcima. Bogsu kako kači Prajdove zavoje i priča o svojoj poslednjoj opljadi. Kako je mislio da je video tvog oca.

- Sta? - Krv koju je zagrevao Kelsin nemaran striptiz za-mrznula se kao ledena reka. - Sta si rekla^za mog oca?

- Oh, Bogsu se učinilo da ga je video u Čerčil Daunsu. Po-mislio je da je to baksuz. Ali on verovatno nije bio tamo, jer bi ti se inače javio.

- Kelsiv- Gejb je ustao, uzeo joj čašu iz ruke i stavio je sa strane. - Sta je Bogs rekao o starom?

- Ne mnogo. - Polako je izdahnula vazduh. Vrtelo joj se u glavi, bio je to prijatan osećaj, ali Gejbove oči su bile tako iz-

286

Iskrena izdaja

progore maglu. - Samo da mu se uči-nilo da ga je video kod štala.

Sada ju je uzeo za ruke. - Kada f

- Negde tog jutra. Ali nije bio siguran. Rekao je da ga je video samo na trenutak i da njegove oči više nisu dobre. -Protresla je glavom, bezuspešno pokušavajući da je razbistn. _ Kakvog značaja to ima?

- Nikakvog - rekao je Gejb, popustajući stisak. Ili svog. Svog značaja na svetu. - Samo me je interesovalo.

- Prošlost nade načina da te uhvati za gušu. - Podigla je ruku do njegovog lica. - Ne treba da joj to dozvolimo. Imamo sadašnjost.

- Da, tako je. - Moglo je da sačeka, rekao je Uejb seb Sva je p'rilika da to nije bilo ništa, ali šta god da je bilo, s tim će se izboriti kada se bude vratio kući. - Da vidimo. - Poduhvatio je njenu bradu, proučavao zarumenelo lice i oči koje su treptale. - Dragi, ti ćeš sutra imati neverovatnu glavobolju.

- Pa, dobro. - Rukama se zakačila za njegov vrat. Jednim gipkim pokretom poskočila je i obuhvatila ga nogama oko struka. - Onda bi nam bolje bilo da se potrudimo da bude vredno toga, zar ne?

- To je najmanje što mogu da učinim. Hajdemo pod tuš. Spustio je glavu i gricnuo njeno obnaženo rame. - Pokazaću ti šta sam imao na umu.

287

Glaua devetnaesta

Razmišljala je o tome da kaže Gejbu. Obznaniti svoje na-mere čoveku s kim si u tako bliskoj vezi sigurno nije bila stvar zavisnosti. Ne bi bila slabost zamoliti ga da pode s njom, da joj pruži malo moralne podrške kada se bude suočila s pro-šlošću.

Medutim, nije mu rekla. Zbog toga što joj je to, ostavlja-jući razum po strani, izgledalo zavisno. Izgledalo je slabo. A i to je bio, kada se odstrani sve suvišno, njen problem.

U svakom slučaju, teško da je imao trenutak za sebe. Ni-je se svake godine dešavalo da je imao velike šanse da osvo-ji Triplu krunu koja je već imala dva dragulja na mestu. Bile su mu pune ruke štampe, um mu je bio pun napetosti i moguć-nosti, a njegovi dani ispunjeni nadgledanjem tri prelazne ne-delje treniranja do Belmont stejksa.

Nije želela da mu odvraća pažnju od cilja. Cilja za koji je počela da shvata da mu znači mnogo više od novca i presti-ža. Za Gejba, Tripla kruna bi bila dokaz da je uzeo nešto što ne samo da je učinio svojim, već i izuzetnim.

U osnovi toga, nije želela da joj trlja nos njenim sopstve-nim savetima. Nije pametno dozvoliti da te prošlost uhvati za gušu.

Ali, nije mogla da je se otrese, ne sasvim. Što je duže po-znavala Naomi, što joj je više bila privržena, Kelsi je sve ma-nje mogla da veruje da je njena majka hladno ubila čoveka. Ili u rastrojstvu, sasvim svejedno.

Nije bila sporna činjenica da je Naomi povukla obarač. Da je okončala jedan život. Ne samo da je Naomi to priznala, ne samo da ju je porota za to osudila, već je neko tome bio sve-dok.

Kelsi je shvatila da ne može da ostavi prošlost da počiva sve dok ne razgovara sa Carlsom Runijem.

288

Iskrena izdaja

Uživala je u vožnji. Bilo je teško ne ceniti, bez obzira koli-ko je autoput bio zakrčen, zelene površine i raskošne cveto-ve punog proleća. Oborila je krov automobila dok se Sopen orio iz njega. Još je bolje, shvatila je, da ne bi razmišljala o onome što se spremala da uradi.

Nije baš lagala kada je Runijevoj sekretarici dala ime „Kel-si Monro" dokje zakazivala. Bila je to samo predostrožnost, način da se obezbedi da je Runi ne poveže odmah sa Naomi.

Zaobilaženje tih čvrstih principa o ispravnom i pogrešnom, mislila je. Oduvek je bila prezriva prema lažima iz nužde i za-bavljena Ijudima koji su ih smatrali prihvatljivim. Ili praktič-nim. A sada se i ona našla u situaciji da koristi isti klizav ka-nap da se popne do cilja.

Procenićeš kasnije, rekla je sebi.

Nije bila ni sasvim iskrena kada je našla izgovor da uzme slobodno popodne. Drugi poslovi i sastanci su bili samo izvr-davanje. Znala je da je Naomi pretpostavila da ide da se vidi s porodicom. I pustila je Naomi da upravo u to veruje.

Ma kakav bio ishod tog popodneva, Kelsi je sumnjala da bi ga mogla proturiti svojoj majci. Po prvi put otkad su izgu-bili Prajda, Naomi je ponovo izgledala opušteno. Niko nije očekivao da Haj Voter ponovi svoj učinak na Priknesu tokom te iscrpljujuće milje i po na Belmontu.

Dokazao se, pobjeda je ostvarena. Sada su mogli da požaju rezultate uspeha.

A ona je mogla da se iskrade na par sati i zagrebe po pra-šini prošlosti.

Već je osmislila svoj put unutar i kroz grad. Iako joj Alek-sandrija nije bila preterano poznata, sasvim lako je pronašla zgradu i uvukla se u slobodno mesto u podzemnoj garaži.

Nervoza ju je pritiskala, iritirajući je vlažnim dlanovima i uzburkanim stomakom. Sve je radila polako, namerno povla-ceći kočnicu, zaključavajući automobil i ostavljajući ključeve u zakopčani džep u svojoj tašni.

Šta je moglo da bude gore? - pitala se. Šta je moglo da bude gore od spoznaje da je tvoja majka ubila čoveka? Ma šta da joj kaže Carls Runi, to ne može biti preveliki šok. Stvar 289

Nora Roberts

Iskrena izdaja

je bila samo u tome da je ona želela da se sve to nekako le-po složi u njenoj glavi. Tada će, jednom za svagda, moći da prihvati ženu kakva je Naomi postala i prestati da razmišlja o ženi kakva je bila.

Lift ju je odveo na peti sprat, od odjekujućeg betona gara-že do toplih hodnika s tepisima. Staklena vrata i prozori s iz-graviranim imenima, bili su na obe strane. Unutra su ljudi radili, baš kao u industriji, za procesorima i pored telefona.

Stresla se od toga. Kako bi to izgledalo sedeti tokom rad-nih sati izložen pogledu svakog ko slučajno pode hodnikom? Kakav bi to osećaj bio biti zarobljena iza svog tog stakla dok proleće buja napolju?

Pogodena sopstvenim razmišljanjem, odmahнула je gla-vom. Nije bilo tako davno da je i ona bila unutra i isto toliko izložena pogledu kao i izložbe u muzeju na koje je vodila svo-je male grupe.

Kako je samo nekoliko kratkih meseci iz korena promenilo njene poglede i želje.

„Runijeve detektivske usluge" su zau-zimale južno krilo zgrade. Nije to bio, kao što je ona pretpo-stavljala, mali biznis, niti je odavao onu neodređeno neugod-nu atmosferu koju televizija ili filmski prikazi detektivskih agencija tako često stvaraju.

Ovde nema viskija u fiokama za fascikle, pomislila je dok je ulazila kroz staklena vrata uz tihi muziku u pozadini i miris gardenija.

Romantičan miris je dopirao od glatkih cvetova koji su is-padali iz žardinjera sa obe strane pastelnog dvoseda. Na zi-du su bile reprodukcije Moneovih plutajućih lokvanja i replika stočića kraljice Ane punih sjajnih primeraka časopisa „Sa-dern houms".

Žena koja je sedela za kružnim pultom od abonosa u sre-dištu prostorije bila je ugladena baš kao i nameštaj. Podigla je pogled sa svog monitora i uputila Kelsi profesionalan, ali iznenadujuće topao osmeh.

- Izvolite?

- Imam zakazano kod gospodina Runija.

- Gospoda Monro? Da, poranili ste nekoliko minuta. Sedi-te molim vas. Proveriću da li gospodin Runi može da vas pri-

Kelsi je sela pored gardenija, uzela časopis i sledećih de-set minuta se pretvarala da se udubila u izbirljiv dekorjedne predratne vile pored Raleja. Svo to vreme, nervoza i griža sa-vesti su je izjedale.

Nije trebalo da dode. Pogotovo nije trebalo da da ime ko-je niti je više koristila niti je želela. Nije smela da zabada nos u Naomine stvari. Treba da ustane i kaže prelepoj i efikasnoj sekretarici da je pogrešila.

Sigurno nije bila prva osoba koja je u panici izjurila iz de-tektivske kancelarije. A čak i da jeste, kakve je to veze ima-lo?

Trebalo bi da se vrati u štalu, da radi sa Onor, a ne da se-di ovde i miriše gardenije i bulji u fotografiju neke previše kit-njaste dnevne sobe.

Ali nije ustala, sve dok sekretarica nije ponovo prozvala njeno ime i ponudila da je uvede unutra.

Bilo je nekoliko vrata sa svake stranejnutrašnjeg hodni-ka. Tu nije bilo stakla, primetila je Kelsi. Sta god da se odvi-jalo u tim sobama, bilo je lično. Diskrecija bi trebalo da je sa-stavni deo posla.

A pošto to jeste bila, zašto je ona očekivala da joj Čarls Runi kaže bilo šta, čak i posle dvadeset tri godine?

Zato što ima pravo na to, govoriya je sebi i ispravila rame-na. Zato što je ona kćerka Naomi Čedvik.

- Gospodine Runi, gospoda Monro. - Sekretarica je otvo-rila jedno krilo dvokrilnih hrastovih vrata, uvela Kelsi unutra i povukla se.

Bila je to jednostavna soba, nameštena pre kao jazbina nego kao kancelarija, sa prepariranim ribama staklenih očiju koje su visile na zidovima i maketama brodova po policama. Čovek koji je ustao od radnog stola izgledao je kao bilo čiji omiljeni ujak. Pomalo isturenog trbuha, pročelav, okruglog li-ca i uskih ramena. Kravata mu je stajala nakrivo, kao da ju je pre toga vukao zato što ga steže.

290

291

Nora Roberts

Imao je miran, prijatan glas koji je bio smišljen da umiri ve-ćinu nervoznih mušterija.

- Zao mi je što ste čekali, gospodo Monro. Da li biste že-leli kafu? - Pokazao je na Krupsov automat za kafu na stolu iza sebe. - Držim kafu ovde da bi sokovi nastavili da teku.

- Ne, hvala, ništa. Ali vi samo izvolite. - Sela je, iskoristiy-ši vreme koje joj je dao dok je punio svoju šolju da prouči nje-ga i njegovo okruženje.

Tako običan čovek, mislila je, na običnom mestu. Kako je mogao da ima tako razoran uticaj na tako mnogo života?

- Sada, gospodo Monro, nagovestili ste da vam treba po-moć u slučaju starateljstva? - Seo je, zaludno sve vreme me-šajući kašikom. Novi list je već čekao njegove beleške. - Raz-vedeni ste?

-Da.

- A dete? Ko u ovom trenutku ima primarno starateljstvo? Duboko je udahнула. Sada kad je već započela, bilo je vre-

me za istinu. - Ja sam dete, gospodine Runi. - Rukama je čvrsto držala tašnu i netremice gledala u njega. - Monro je bilo moje udato prezime. Više ga ne koristim. Prezivam se Bajden. Ja sam Kelsi Bajden.

Prepoznala je trenutak kada je shvatio. Glava mu je okle-vala, a njegovo ritmično mešanje je zastalo. Zenice su mu se raširile, tako da su mu za trenutak oči izgledale crne, a ne ze-lene.

- Shvatam. Očekivali biste da se sećam tog prezimena i slučaja. Naravno da se sećam. Izuzetno ličite na majku. Tre-balo je da vas prepoznam.

- Nisam razmišljala o tome. Tada ste je sigurno često vi-dali. Držali ste je pod prismotrom.

Nije mu promakao trag nenaklonjenosti u njenom tonu. -To je deo posla.

- Ovaj konkretan posao je imao oštar zaokret. Moj otac vas je angažovao, gospodine Runi?

- Gospodice Bajden, Kelsi, teško mi je da o vama ne mi-slim kao o Kelsi - rekao je, mereći sopstveni i njen puls dok je govorio. - Parnice o starateljstvu nikad nisu prijatne. Vi

292

Iskrena izdaja

,*e na sreću, bili dovoljno mladi da ne budete upleteni u još loženije aspekte. Ja sam bio unajmljen, kao što sam siguran da znate, da dokumentujem... stil života vaše majke da bih oiačao argumente vašeg oca za potpuno starateljstvo. _ I šta ste otkrili o njenom stilu života?

- To nije nešto o čemu mogu slobodno da razgovaram.

- Dosta toga je javna stvar, gospodine Runi. Ne mogu da verujem da vas vezuje poverljivost prema klijentu nakon svog ovog vremena. - Nadajući se da će uticati na njega, nagla se napred i dopustila da nešto od njenih osećanja prede i u njen glas. - Potrebno mi je da znam. Nisam više dete koje treba zaštititi od tih složenih aspekata. Morate da razumete da osećam da imam pravo da znam šta se tačno dogodilo.

Kako je, pitao se, gledao u to lice i nije video? Gledao u te oči i nije znao da je ovo Naomino dete? - Ja vas razumem, ali malo toga mogu da vam kažem.

- Pratile ste je. Snimili ste fotografije, pisali beleške i na-pravili izveštaj. Znali ste je, gospodine Runi. I znali ste Aleka Bredlija.

- Znao ih? - Nakrivio je glavu. - Nikada ni reč nisam raz-menio ni sa Naomi Čedvik ni sa Alekom Bredlijem.

Nije htela da dozvoli da je zaustavi tako plitka pojedinost. - Vidali ste ih zajedno, na zabavama, na hipodromu, u klubu. Videli ste ih zajedno te noći, kada je on došao u kuću. Vi ste, praktično, povredili posed kada ste snimili fotografije koje su je osudile.

Nije zaboravio. Nije zaboravio ništa od toga. - Hodao sam po tankoj liniji, slažem se. I možda sam je prešao u svojoj rev-nosti da obavim posao. - Slabašno se nasmešio dok su mu sećanja navirala u pamet. - Uz današnju tehnologiju, mogao bih da postignem isto bez pomena o povređivanju poseda. -Zastao je i polako podigao svoju šolju. - Ali, granica bi ipak bila predena, Kelsi. Ona se prelazi svaki dan.

- Formirali ste mišljenje o njoj. Pretpostavljam da je deo vašeg posla da ostanete nepristrasni, ali bilo bi nemoguće ne formirati mišljenje o njoj kada ste nadzirali njen život.

293

Nora Roberts

Počeo je ponovo da meša kafu, iako se prepuna kašičica šećera koju je stavio odavno rastvorila. - To je bilo pre dva-deset godina.

- Sećate je se, gospodine Runi. Ne biste je zaboravili, ni-ti bilo šta od onog što se dogodilo.

- Bila je lepa žena - rekao je polako. - Žena puna života, koja je bila u teškoćama preko glave.

- Sa Alekom Bredlijem.

Iznerviran sobom, Runi je ostavio kašičicu sa strane, upr-ljavši podmetač,. - Da, sa njim. U javnim spisima koje ste po-minjali, Naomi Čedvik je uhapšena za ubistvo Aleka Bredlija i osudena za njega.

- A vaša fotografija pucnjave je pomogla da je osude.

- Jeste. - Živo se sećao kako se popeo na drvo, dok mu je fotoaparat udarao u grudi, a srce tuklo. - Moglo bi se reći da sam bio na pravom mestu u pravo vreme.

- Ona je to nazvala samoodbranom. Tvrdila je da joj je Alek Bredli pretio, da je nameravao da je siluje.

- Znam njenu odbranu. Dokazi to nisu potvrdili.

- Ali, vi ste bili tamo! Mora da ste videli da je bila uplaše-na ako je on izgledao preteće. Sklopio je ruke na ivici stola, kao čovek koji se sprema da izrecituje dobro uvežbanu molitvu. - Video sam da ga je pu-stila u kuću. Zajedno su popili piće. Raspravljali su se. Ne mogu sada, kao što nisam mogao ni onda, da govorim o to-me šta je među njima rečeno. Otišli su gore.

- Ona je otišla gore - ispravila ga je Kelsi. - On ju je pra-tio.

- Da, koliko sam ja mogao da zaključim. Iskoristio sam pri-liku i upotrebio drvo, misleći da će oni otići u njenu spavaću sobu.

- Zato što je on već bio tamo? - pitala je Kelsi.

- Ne. Ja to nisam video. Ali, ovo je bilo tek treće veče da sam bio na posedu i prvo da sam znao da su ostali članovi do-maćinstva odsutni.

Ruke su mu bile sklopljene, a oči mirne i u nivou s njenim. - Prošlo je nekoliko minuta. Ja sam zamalo ponovo sišao, Ali

294

Iskrena izdaja

d su ušli u spavaću sobu. Ona je ušla prva. Izgledalo je da , još uvek raspravljaju.

" getjo se izraza Naominog lica, kako je ispunila vizir njego-aparata leptom, besom i prezirom. A i, setio se, stra-

_ Ledima mi je bila okrenuta na kratko. - Pročistio je grlo. _ Onda se okrenula. Kada je ponovo bila u vidokrugu, imala je pištolj. Mogao sam oboje da ih vidim, uokvirene prozorom. On je digao ruke i povlačio se. A ona je opalila.

Jeza je prožela Kelsi kao oštica. - I onda?

- Onda, Kelsi, ja sam se zamrznuo. Nisam ponosan na to, ali bio sam mlad. Nikad nisam video... zamrznuo sam se - po-novio je. - Video sam je kako odlazi do mesta gde je on pao i naginje se nad njim. A onda sam je gledao kako odlazi do te-lefona. Izašao sam odatle i sedeo u autu dok nisam čuo sire-ne.

- Niste pozvali policiju?

- Ne, ne odmah. To je bilo glupo od mene. To je moglo da me košta dozvole. Ali sam otišao do njih, odneo film i dao iz-javu. - Opustio je ruke, iznenada svestan da su ga prsti bo-leli od pritiska. - Obavio sam svoj posao.

- A sve što ste videli je lepa žena puna života koja se za-glibila do guše i ubila čoveka.

- Voleo bih kada bih mogao da vam kažem nešto drugo. Vaša majka je odužila svoj dug. Gotovp je.

- Ne za mene - Kelsi je ustala. - Šta bi bilo ako bih vas angažovala, gospodine Runi? Baš sada. Danas. Hoću da se vratite dvadeset tri godine unazad i ponovo sagledate slučaj.

Želim da znam sve što se ima da se zna o Aleku Bredliju.

Strah mu je podišao kičmu i ukrutio je. - Ostavite to na miru, Kelsi. Otvaranje starih rana ne može ništa rešiti, a po-gotovo ne može ništa promeniti. Mislite li da će vam majka biti zahvalna što ćete je primorati da sve to ponovo proživi?

- Možda ne. Ali ja nameravam da se vratim unazad, korak PO korak, dok ne budem razumela. Hoćete li da mi pomogne-te?

295

Nora Roberts

Proučavao ju je, ali je video drugu ženu, ženu koja sedi bleđa i pribrana u prepunoj sudnici. Pribrana, setio se, osim njenog pogleda. Tih očajnih očiju.

- Ne, neću. Zamoliću vas da razmislite o ovome, sagleda-te posledice.

- Razmislila sam o tome, gospodine Runi. I nastaviću da dolazim do istog zaključka.

Moja majka je govorila istinu. Ja ću to dokazati, uz vašu pomoć ili bez nje. Hvala vam na izdvo-jenom vremenu.

Sedeo je na istom mestu još dugo nakon što su se vrata iza nje zatvorila, dugo nakon što je naterao svoje ruke da pre-stanu da se tresu. Kad su se umirile, podigao je slušalicu i okrenuo broj.

Njena sledeća stanica je bio univerzitet. Dugo čekanje u punoj kancelariji njenog oca prilično ju je umirilo. Oduvek je bilo melem biti okružen knjigama, mirisima i zvucima fakulte-ta. To je bio razlog što ju je uvek mamio nazad, pretpostavlja-la je. U ovom svetu učenje je primarni cilj. A svako pitanje itna odgovor.

Filip je ušao s ostacima krede na prstima. - Kelsi, kakav divan način da mi razveseliš dan! Došao bih ranije, ali je moj seminar potrajao malo duže.

- Nije mi smetalo da te sačekam. Nadala sam se da ćeš imati nekoliko slobodnih minuta.

- Imam sledeći sat. - Koji je planirao da iskoristi da se pri-premi za poslednje predavanje tog dana. Ali, to je moglo da čeka. - Ako imaš slobodnog vremena do kraja dana, vodiću te na ranu večeru kad zavišim.

- Ne večeras, hvala. Moram da svratim na još jedno me-sto. Tata, moram da razgovaram s tobom.

- Ne želim da brineš zbog svoje bake. Ja ću to da sredim.

- Ne, ne brinem zbog toga. To nije važno.

- Sigurno da jeste. - Uhvatio ju je za ramena, pomerajući ruke gore-dole po njenim rukama. - Ne mogu da dozvolim ta-kvo ponašanje, da ona koristi svoje nasledstvo protiv tebe. -Ponovo besan, okrenuo se i počeo da hoda uskim slobodnim

296

delom svoje kancelarije, kao što je činio kada razmišlja o te-

-Tvoja baka je divna žena, Kelsi. I teška. Njena slaba strana ie porodica i sklonost da pobrka sopstveni niz kriterijuma sa ljubavlju.

- Ne moraš da mi objašnjavaš njene postupke, niti da na-laziš opravdanja. Znam da me ona voli na svoj način. Radi se samo o tome da njen način nije uvek lak. Nikad nije lak - is-pravila se Kelsi. - Ja takode znam da ona nije navikla da bu-de ljuta. Ovog puta, ili će

uspjeti da prihvati ono što pravim od svog života, ili neće. Ja ne mogu da dozvolim da to utiče na mene.

Zaustavio se i uzeo glatki pritiskač za hartiju sa svog stola. - Ne želim da budeš u zavadi.

- Ni ja.

- Ako bismo ti i ja otišli zajedno da je vidimo...

-Ne.

Uzdahnuvši, skinuo je naočare i obrisao stakla više iz navike nego iz potrebe. - Kelsi, ona više nije mlada. Ona je tvoja porodica.

Oh, pomislila je, voleli su da igraju na tu kartu. - Zao mi je, ali ne mogu da pravim kompromis kada je ovo u pitanju. Znam da si se našao usred svega toga, i žao mi je i zbog toga. Ona ne može da dobije ono što hoće, tata. A, budimo iskreni, ja nikad nisam bila ono što ona želi.

-Kelsi...

- Ja sam Naomina kćerka, a njoj je to oduvek smetalo. Mogu samo da se nadam da će vremenom moći da prihvati da sam isto toliko i tvoja kćerka.

On je pažljivo sklopio naočare i stavio ih na svoj zakrčen sto pored izlisanog primerka „Kralja Lira“. - Ona te voli, Kelsi. Ona se bori protiv okolnosti.

- Ja sam okolnost - rekla je tiho. - Ja sam motiv, razlog, Bte koje su dvoje ljudi želeli nakon što više nisu želeli jedno drugo. Ne mogu to da prenebregnem.

- Suludo je da kriviš sebe.

Ne krivim. To je pogrešna reč. Ali, imam li izvestan osećaj odgovornosti? Da, imam - rekla je odmahujući glavom. -

297

Nora Roberts

Prema tebi, i prema njoj. Zato sam ovde. Potrebno mi je da mi kažeš šta se desilo.

Iznenada uplašen, seo je, trljajući prstima čelo. - Ovo smo već radili, Kelsi.

- Dao si mi samo okvir, skicu. Zaljubio si se u nekoga. Uprkos izvesnom porodičnom neodobravanju tvog postupka, ti si se njome oženio. U nekom trenutku, stvari su između vas pošle naopako.

Pomerila se na njegovu stranu, mrzeći što je boli i vapeći za istinom. - Ne tražim od tebe da mi objasniš sve to. Ali, po-žnavao si ženu koju si oženio, osećao si nešto prema njoj.

Ako si bio voljan da se boriš s njom za starateljstvo, da ideš na sud, da unajmljuješ advokate i detektive, mora da je po-stojao razlog. Jak razlog. Zelim da znam šta je to bilo.

- Hteo sam tebe - rekao je jednostavno. - Hteo sam da budeš sa mnom. Možda sebično i ne sasvim razumno. Ti si bila najbolji deo nas. Nisam verovao da je odrastanje u atmosferi u kojoj je cvetala tvoja majka bilo ispravno za tebe. Da je bilo najbolje za tebe.

Da li je pogrešio? - pitao se. Da li je pogrešio? Koliko puta je sebi postavio to pitanje, čak i kada je sve što se desilo potvrdilo njegov stav?

- Tvoja baka i ja smo o tome mnogo razgovarali - nastavio je Filip. - Žestoko se protivila tome da Naomi dobije primarno starateljstvo nad tobom. Na kraju, ja sam se složio s njom. To nije bila laka odluka, ali ja sam u to verovao. Deo toga je bio sebičluk, istina je, to ne mogu da poreknem.

Pogledao je u nju, u ženu, i setio se deteta. - Nisam hteo da te se odreknem, da postanem vikend-farmer koji bi na kra-ju bio zamenjen sledećim muškarcem u Naominom životu. A njen način života u tim mesecima nakon rastave izgledao je kao da je bio namerno smišljen da me izaziva. Njeni advoka-ti mora da su joj savetovali da se ponaša diskretno, pa je ra-dila upravo suprotno. Flertovala je s novinama, podsticala glasine. Ja sam se grozio ideje da angažujem detektiva, ali bila mi je potrebna dokumentacija. To sam ostavio advokati-ma.

298

Iskrena izdaja

_ Ti nisi lično angažovao Runija?

- Ne, ja... Kako znaš njegovo ime?

_ Upravo dolazim iz njegove kancelarije.

- Kelsi. - Ispružio je ruku i uhvatio njenu. - Šta je svrha svega ovoga? Sta očekuješ da ćeš dobiti?

- Odgovore. Jedan konkretan odgovor. - Cvrsto je prsti-ma stegla njegove. - Pitaću tebe. Da li veruješ da je Naomi ubila Aleka Bredlija?

- Nema nikakve sumnje...

- Da ga je ubila - rekla je Kelsi kratko. - Ali, ubistvo. Da li ga je ubila? Da li je žena koju si poznao, žena koju si vo-leo, bila sposobna za ubistvo?

Oklevao je, osećajući kako se prsti njegove kćerke prepli-ću.s njegovim. - Ne znam - rekao je konačno. - Svim srcem bih želeo da znam.

Kelsin poslednji sastanak za taj dan je bio sa majčnim advokatima. Tamo je napabirčila malo više, žestoko se zale-ćući u neprobojan zid klauzule tajnosti između advokata i kli-jenta. Kancelarije presvučene u pliš napustila je nezadovolj-na i odlučna.

Uvek je postojao još jedan put, podsetila se. Svaki pro-blem ima rešenje. Sve što ti jepotrebno su elementi, jedna-čina i strpljenje da je shvatiš. Steta je, mislila je, što su joj uvek bolje išle filozofija i umetnost od matematike i nauke.

Ako je bila obeshrabrena, to je bilo zato što je umorna. Previše umorna, morala je da prizna, da bi došla kod Naomi sa izmišljenim pričama o tome kako je provela popodne. Umesto toga, uvezla se kroz kapiju Longšota.

Ako Gejb nije kod kuće, otići će na Tri vrbe i izmisliti neki izgovor, možda glavobolju, i povući se u svoju sobu.

Još jedna nužna laž, Kelsi? - pitala je samu sebe smrknu-to. Ako je bude krila još dugo, ne samo da će se izveštiti u to-me, već će to prihvatiti kao normalno ponašanje.

Krenula je prema kući, ali umesto da kuca, samo je sela na stepenice ispred ulaza i posmatrala cvetove u predvečerje.

Sunčeve svetlosti će biti još sat ili dva, mislila je. Pitala se da li je leganj koji je pevao kraj prozora njene sobe imao pa-

299

Nora Roberts

Iskrena izdaja

ra negde u blizini. Poziv će doći u sumrak - slatka, nepresta-na žudnja.

Cveće je bujalo ovde, nicalo iz leja prekrivenih slamom i gnojivom da oboji i namiriše vazduh. Nežna jagorčevina, raz-metljivi dan-i-noć, odrina koja će uskoro biti prekrivena

oštrim mirisom španske grahorice. Grmovi jorgovana su bili puni cvata i mirisa, a njihove latice obojile travu u tamno lju-bičasto.

Tako tiho mesto, tako divno mesto, za čoveka takve ener-gijej strasti.

Čula je da se vrata otvaraju iza nje i zatim njegove kora-ke. Pokretom koji je bio prirodan kao i cvetanje cveća pored trema, naslonila se na njega kada je seo i zagrlio je jednom rukom.

- Video sam tvoja kola.

- Ko je posadio cveće?

- Ja. To je moja zemlja.

- Moj otac se bavi baštovanstvom. U Džordžtaunu sam imala divno maleno dvorište iza kuće. Tako sam, naravno, po-hadala i kurs hortikulture i uređivanja vrtova. Kad sam zavr-šila, izgledalo je kao prava izložba, ali nikad nije izgledalo ta-ko Ijupko ni tako prisno kao dvorište mog oca. Neke stvari ne možeš da naučiš iz knjiga.

- Ja sadim ono što mi se sviđa.

- Kad bih morala sve ispočetka, pristup bi mi bio upravo takav.

- Razmišljao sam o kamenoj bašti, tamo negde. - pokazao je prema padini brežuljka. - Zašto mi ne bi pomogla u tome?

Nasmešila se, okrenuvši lice prema njegovom vratu na ko-me je njegova koža bila topla i privlačna. - Krenula bih pravo u biblioteku. Ne bih mogla da se suzdržim.

- Dakle, raspravljali bismo se o logici i kapricu, a onda na-valili na rasadnik. - Prstom joj je dodirnuo bradu i podigao joj glavu iKnivo svoje. - Šta te muči, Kelsi?

Može da mu kaže, shvatila je. Naravno da može. Ne po-stoji ništa što ne može da mu kaže. - Započela sam nešto da-nas i znam da se neću zaustaviti. Svi su mi rekli da to treba 300

ostavim, ali ne mogu. - Duboko je udahnula i pustila se jnazad sve dok više nije bilo dodira između njih. - Veruješ li ti da je moja majka ubila Aleka Bredlija?

-Ne.

Trepnula je i odmahнула glavom. - Samo ne? Bez okleva-nja, bez objašnjenja?

- Pitala si, ja sam ti odgovorio. - Nagnuo se napred da ot-kine kiticu frezija i dodao je njoj. - Zar nije važnije ono u šta ti veruješ?

Ponovo je odmahнула glavom i spustila je među ruke. - Ti možeš da kažeš ne, jednostavno ne, a da je nisi ni poznavao.

- Nije baš tako.

- Nije baš tako? - Ponovo je podigla glavu. - Sta to zna-

v -O

CI?

- Znao sam za nju. Vidao sam je. - Nakrivio je glavu i igrao se krajevima njene kose. - Dugo sam bio hipodromski pacov, Kelsi. Sećam se da sam je video u Čarls Taunu, Lorelu, ovde i onde.

- Tada si bio dete.

- Ne onako kako ti misliš. Ali tačno je, nisam je poznavao, nisam stvorio čvrst utisak. Ali je poznajem sada.

-I?

Tražila je detalje, pomislio je. Uvek će ih tražiti. Nije bio si-guran da joj ih može dati. - A ja sam zaradivao čitajući Ijude. Lica, intonaciju, ponašanje. Kockari, vidovnjaci, policajci, psi-hijatri. Svima nama je zajednička ta veština, jer u protivnom ne trajemo dugo. Naomi je povukla obarač, ali nije počinila ubistvo.

Zatvorenih očiju, ponovo se naslonila na njegovo telo. Cvet koji joj je dao odavao je nežan miris. - Verujem u to, Gejb. Deo mene se plaši da to činim samo zato što neću da prihvatim da je moja majka mogla da učini ono za šta je osu-dena. Ali to ne umanjuje veru. Išla sam danas da se vidim s detektivom. Onim koji je svedočio protiv nje. Glas mu je i dalje bio blag. Pitala se kako tako često nije primećivala taj čelik ispod njega. - Nije ti palo na pamet da me pozoveš da idem s tobom?

301

Nora Roberts

- Jeste. Htela sam da to uradim sama. - Slegla je rameni-ma. - Nisam mnogo postigla. Nije hteo da mi kaže ništa što već ne znam. A nije hteo, kada sam pokušala da ga angažujem, da mi pomogne da saznam više o Aleku Bredliju.

- Šta želiš da znaš?

- Bilo šta. Sve. Moja majka je samo deo svega toga. - Po-merila^se od njega. - Kakav je on bio čovek? Odakle je pote-kao? Sta je želeo? Naomi kaže da je bio nasilan, da je pokušao da je siluje. Šta je do toga dovelo?

- Ona nije jedina osoba koja ga je poznavala.

Kelsi je već razmišljala o tome i odbacila to. - Ne mogu da počnem da se raspitujem po trkalištu, da gnjavim ostale vla-snike ili timove. Sta god da saznam ne bi bilo vredno ogova-ranja koje bi to podstaklo.

- Sta onda možeš?

- Imam ime policajca koji je vodio istragu u slučaju moje majke. Sad je u penziji, živi u Restonu.

- Uradila si domaći zadatak.

- Uvek sam bila dobar student. Otići ću da se vidim s njim. Gejb ju je uzeo za ruku i povukao je do njenih stopala. -

M/ćemo otići da se vidimo s njim. Nasmehila se. - U redu.

302

Glava dwadeseta

- Dugo se nismo videli, Rosko. - Tipton je dlanom udario o Rosijev dlan. - Kako to da još nisi dobio moje staro mesto?

- Radim na tome, kapetane.

- Pa, sedi da ti i ja da poradimo malo na ovom pivu. - Tip-ton se zavalio u stolicu za Ijuljanje na tremu. Pored nje je sta-jao mali portabl frižider u kome se hladilo šest limenki bad pi-va. - Kako žena?

Rosi je uzeo limenku koju mu je Tipton ponudio i otvorio je.

- Koja?

- Ah, da, zaboravio sam. Ti si dvostruki gubitnik. - Kikoću-ći se sebi u bradu Tipton je lupio svojom limenkom o Rosije-vu i počeo da guta. - Razvod skoro da je deo profesije, zar ne? Ja sam imao sreće.

- Kako je gospoda Tipton?

- Jogunasta, k'o i uvek. - Veoma jednostavna, prosta pri-vrženost obojila je njegov napukli glas. - Dve nedelje nakon što sam otišao u penziju, ona je našla posao. -

Zabavljen, Tipton je vrteo glavom. Kaže da je beskorisna, sad kad su de-ca odrasla. Ma davola, oboje znamo da je to zato da me ne bi ubila tupim predmetom. Zato ja iz hobija držim radionicu pozadi, a ona prodaje cipele u tržnom centru. - Nasmehio se i^otpio ponovo. - Imao sam sreće, Rosko. Ne bi svaka žena zivela s policajcem, aktivnim ili penzionisanim.

Pričaj mi o tome. - Dve supruge i dva razvoda za dvana-est godina su odlično naučili Rosija toj konkretnoj lekciji. - Iz-gledaš dobro, kapetane.

Toje bilo tačno. Tipton se malo ugojio za tri godine otkad otišao iz službe, ali mu je dobro pristajalo. Par kilograma je punilo nekoliko bora koje je posao urezao u njegovo lice. zgledao je opušteno i mirno u radnoj košulji i farmericama. vapa „Oriolsa" prekrivala je ono prosede štrkljaste kose što mu Je ostalo.

303

Nora Roberts

- Mnogi ljudi ne vole penziju - prokomentarisao je Tipton. - Osećaju se starim. A ja, ja u njoj uživam. Imam svoju radi-onicu; ovu stolicu sam napravio, znaš.

- Stvarno? - Rosi je gurnuo jezik u obraz dok je razgledao klimavu stolicu za Ijuljanje. To što ju je Tipton ofarbao u jar-kopiavu boju nije skrivalo činjenicu da se naginjala ulevo.

-Sigurno ti pruža zadovoljstvo.

- O, da. Sad imam i troje unuka. I vremena da sa njima uži-vam. Žena i ja smo razmišljali o tome da odemo na krstare-nje ove jeseni. Uz Sent Lorens. Flora.

- Reklo bi se da imaš sve, kapetane.

- Nego šta. - A da je imao više, Tipton je bio siguran da bi poludeo. - Dugačka, mirna penzija je čoveku nagrada za dobro obavljen posao.

- Niko ne može da porekne dobro obavljen posao. - Rosi je pijuckao pivo. Više je voleo uvozno, ali je bio dovoljno pa-metan da to ne izgovori. - Pretpostavljam da ne pratiš mno-go šta se sad dešava. Ali možda si čitao o slučaju na kome sad radim.

- Oh. Bacim pogled na naslove tu i tamo. - Gutao ih je, je-dva čekajući bilo kakve informacije o ubistvima i teškim ozle-dama.

- Konjušar koji je ubijen u Čarls Taunu, još u martu.

- Izboden. Još i izgažen preko svega. To si rešio - setio se Tipton. - Neki drugi konjušar, zar ne? Lipski. Samoubistvo.

- Taj slučaj je nerešen. - Rosi se naslonio i posmatrao tri čvorka kako klepeću oko hranilice za ptice, očigledno ručne izrade, na travnjaku ispred kuće. Narandžasta prugasta mač-ka sedela je ispod, strpljivo ih posmatrajući. Na tremu, oni su bili samo dvojica ljudi koji ubijaju vreme pričama o poslu. -Nije bilo poruke, ni sklonosti ka samoubistvu. A metod se ne uklapa. Evo, ovako je bilo.

Objasnio je, precizno kao pisani izveštaj, događaje od ot-puštanja Lipskog do njegove smrti. - Ovde imamo sliku čove-ka s kratkim fitiljem, nasilnog, koji je znao s konjima. Nije bio od ljudi koji se sprijateljuju ili napreduju u svojoj profesiji. Par puta je bio u sukobu sa zakonom. Nanošenje telesnih povre-da. Pretnja napadom. Pijanstvo i izgredi.

304

Iskrena izdaja

- Slika čoveka koji bi pre bežao nego što bi sebi sipao kok-teŃžina i konjskog otrova. - Tipton je razmišljao malo o to-

_ Ali je verovatno mogao da ga se domogne. I Mogao je i on, mogao je i neko drugi. Namerio se na Sleiterovog konja. Sad, moguće je da je to bilo lično. Besan što je otpušten, odlučio se na odmazdu. Stari ga hvata na de-j on se uspaniči. Sad na vratu ima mrtvog čoveka. Zašto orida nije pobegao, kapetane? Zašto čuči u motelu na manje od sat udaljenosti od Carls Tauna?

- Zato što čeka nekoga. Nekoga ko će mu reći šta dalje.

- I taj neko mu sipa jedno i te kako žestoko piće. Nije bilo otisaka na boci džina. Bila je obrisana.

Taj konkretan podatak je nasmešio Tiptona. Sitne greške, mislio je. Uvek su ih otkrivali na sitnim greškama. Posmatrao je svoju staru mačku kako čeka da neki čvorak napravi gre-šku i odlično razumeo.

- A ti imaš nerešen slučaj ubistva. Jesi li dobro osmotrio tog Slejtera?

- Oh, posmatrao sam ja njega. Zanimljiv čovek. Mnogo struja. Bio je i u zatvoru.

- Zbog?

- Nezakonitog kockanja. Da se desilo par meseci ranije, završio bi u popravnom umesto u ćeliji. - Rosi je odsutno lup-kao prstima po naslonu stolice. - Od tada je čist, barem do-sije tako kaže. Uglavnom odrastao na ulici. Majka mu je umr-kad je bio dete. Otac se izvukao iz nevolja. Hapšen nekoli-o puta: prevare, falsifikovanje, rasturanje čekova bez pokri-Uglavnom prevare. Prebio jednu prijateljicu noći u Taosu e pargodina. Ali ništa se nije zalepilo. Slejter je okrenuo le-zakonu kad je imao četrnaest, zabrljao i odslužio svoje i od » je čist. Ne mogu da kažem da ne bi odradio Lipskog, ali irovatno bio mnogo neposredniji u tome. Koga još imaš?

- Nikog ko se uklapa. Jesi li uhvatio Derbi na TV-u, kape-sko, postoji samo jedan sport. A to je bezbol. - Prsti-e dodirnuo kapu. - Mada sam čuo da ie neki koni slomio

305

Nora Roberts

iskrena izdaja

- Konj je bio dopingovan, kapetane. Prekomerna doza. A Slejterovo grlo je dobilo trku.

- Pa. - Tipton je razmišljao uz poslednji gutljaj piva. - Oko čega se vrtiš, Rosko?

- Nisam siguran, ali u pitanju je veliki krug^ Seže dvadeset tri godine unazad. Naomi Cedvik, kapetane. Sta možeš da mi kažeš o njoj?

- Čudno. - Tipton je spustio praznu limenku pod cipelu i spljoštio je. - To je drugi put da sam čuo to ime danas. Nje-na kćerka me je zvala jutros. - Pogledao je na sat. - Trebalo bi uskoro da se pojavi.

- Kelsi Bajden dolazi ovamo?

- Hoće da priča sa mnom o svojoj majci. - Tipton se naslo-nio u stolicu, uživajući u njenoj škripi. - To me stvarno vraća u prošlost.

- Trebalo je da ostaneš na farmi - promrmljala je Kelsi. -Jedva da ima nedelju dana do Belmonta.

- Džejmi može da završi sve bez mene - Gejb se nasme-šio dok se premišljao da se okrene. - U stvari, on to više vo-li.

- Nije u redu što te odvajam od posla sada. Ovo sam mo-gla i sama da uradim.

- Kelsi. - Strpljivo, Gejb je uzeo njenu ruku i poljubio je. -Umukni.

- Ne mogu. Previše sam nervozna. Ovo je čovek koji je uhapsio moju majku, koji ju je ispitivao i strpao je u zatvor. Sada idem da tražim od njega da mi pomogne da dokažem da je pogrešio. A lagala sam Naomi. Još jednom. Rekla sam joj da idemo da se provozamo.

- Vozimo se.

- Nije stvar u tome - prasnula je. - Ja obmanjujem i nju i Mozesa. Sve oko sebe. A zbog čega? Da bih mogla da zado-voljim idiotsku potrebu da se uverim da nisam potekla iz loze ubica?

- Je li se o tome radi?

- Ne. - Protrljala je oči rukama. - Ne znam. Delimično. Naslede je zastrašujuća stvar. - Izgovorivši to, trgla se. - Ni-

306

kažem da je naslede jedini faktor koji čini nečigmu hteja

u prirodu. Okolina... - prekinula se, poražena.

. Ja gubim po obe tačke - promrmljao je. - Pitao sam se kad ćeš shvatiti.

- To nije ono što ja radim. To nije ono što sam uradila. -Procedila je dah i proklinjala se. - Ne znam šta radim. To ne-ma nikakve veze s tobom ili s onim kako se osećam prema tebi.

- Hajde da se vratimo malo unazad. - Bilo je to kockanje, luckasta nada da do ovoga nikada neće doći. Ako je trebalo da izgubi, rešio je da izgubi mnogo. - Sumnjaš u sebe zbog svoje porodične istorije. Nemoj - rekao je kada je pokušala da ga prekine. - Hajde da stavimo karte na sto. Sumnjaš u mene zbog moje. Sada je vozio brzo, ležeći u krivinama po sporednim pute-vima, puštajući da brzina opusti malo napetosti.

-To nije istina, Gejb. Ne bih mogla da spavam s tobom da sam sumnjala.

- O da, mogla bi. Lako je zanemariti logiku i sumnje u tre-nutku strasti. A nama je lepo u krevetu. I više nego lepo. Ali, pre ili kasnije, logika se ponovo probudi. Imam lošu krv, Kel-si, i ona se neće promeniti.

Oči su mu bile prikovane za put, iako je bio veoma svestan da su njene bile uperene u njegovo lice, proučavajući ga i raz-mišljajući.

- Tvoje poreklo je uvek u tebi. Možeš da ga lickaš i prikri-vas, ali uvek je tu. Video sam i radio stvari koje bi uzdrmale taj tvoj moralni kodeks do samih temelja. Ne varam i ne uta-pam se u flaši, ali to je otprilike sve za šta mogu da kažem da to nisam radio.

Jednostavna je činjenica da sam želeo ono što je Kaningem imao i da sam našao načina da do toga do-aem. Hteo sam da te odvedem u krevet i uradio bih sve što je potrebno da bih to izveo.

- Razumem. - Sada je buljila ispred sebe. Brzina je nije plašila, ali on jeste. - Je li u pitanju samo seks?

Nije odgovorio jedan trenutak. Oboje su posmatrali put ji je krivudao ispred njih. - Ne, mnogo bih voleo da jeste.

307

Nora Roberts

Zatvorila je oči uz tih uzdah i drhtaj. - Sidi s puta - promr-mljala je. Pošto nije obraćao pažnju, uspravila se u svom se-dištu. - Sidi s puta, Slejteru - rekla je čvrsto - i zaustavi pro-kleti auto.

Gume su zaškripale kada je stao na kočnicu i cimnuo vo-lan ka zaustavnoj traci po kojoj je bio posut šljunak. - Ako mi-sliš da ću ti dozvoliti da izadeš ovde, ti si prokleta budala. Vo-zim te u Reston ili nazad kući.

- Nemam nameru da izadem ovde.

- U redu, to je u redu. Bolje bi ti bilo da shvatiš da nemam nameru da te pustim da odeš, ne ovde. Niti bilo gde drugo. Dao sam ti priliku da bežiš.

Nikad ga nije videla tako potpuno rastrojenog. - Ne, nisi.

Zgrabio ju je za revere i protresao je na sedištu. - To je je-dina prilika koju ćeš imati. Baš me briga za tvoje mišljenje o tome šta je ispravno, a šta pogrešno, Kelsi, i za tvoje vaspitanje iz privatnih klubova i sve drugo što mi stoji na putu. Ne-ćeš me ostaviti bez borbe.

I njen temperament je počeo da kulja. - U redu. Pošto na-meravaš da zauzmeš taj uvredljiv neandertalski stav, teško da bi trebalo da ti govorim da sam zaljubljena u tebe.

Ruke su mu omlitavile. Za trenutak je svaki mišić u njego-vom telu otupeo. Oči su joj bile na njegovim, dureći se i uka-zujući da se sprema svada. Ali, on je već bio rastrojen.

- Ti ne znaš šta si.

Udarila ga je. Oboje su ostali bez daha od iznenađenja ka-da se njena pesnica zarila tačno ispod njegovog srca,

- To neću trpeti. - Pljesnula je njegove ruke i oborila ih sa strane. - Neću trpeti taj stav.

Muka mi je od Ijudi do kojih mi je stalo, a koji pretpostavljaju da ne poznajem sopstveni um ili srce. Znam ih veoma dobro. Iako sam u ovom konkretnom trenutku ogorčena zbog toga, zaljubljena sam u tebe. Sad upali ovaj prokleti auto i hajde da završimo s onim što smo počeli.

Ne bi mogao da vozi ni tricikl. - Daj mi minut.

Ispustila je vazduh, prekrstila noge i sklopila ruke. - U re-du. Samo ti polako. To će mi dati priliku da smislim nekoliko načina da te namučim.

308

Iskrena izdaja

_ Dodi ovamo.

Hitro je ispružila ruku i isturila lakat kada je pokušao da je dohvati. - Ruke sebi!

_ U redu. Samo sam zamisljao da cu te dodirwati kada ti budem rekao da te volim.

Ne preterano umirena, ali puna pažnje, okrenula je glavu sasvim malo. - Jesi li to dugo zamišljao?

- Duže vreme. Mislio sam da će proći. Kao virus. - Podi-gao je obe ruke kada se cimnula na drugu stranu. - Hoćeš li

opet da me udariš?

- Možda. - Prokleta bila ako se nasmeje, ma koliko je njegove oči mamile. - Virus?

- Da. Samo, postoji nešto kada su virusi u pitanju što sam zaboravio. Oni nikud ne odlaze. Samo se prikladu u neki čo-šak tvog organizma i uvale se kad ti padne odbrambeni si-

stem. - Uzeo ju je za ruku, stegao je u svojoj i prineo je usna-ma. - Pokušavam da se naviknem na ovo.

- I kako ti ide?

- Sada bolje. - Spustio je čelo na njeno. - Isuse, kakav trenutak. Trebalo bi da smo sami, kod kuće.

- Nema veze. - Nagla je glavu tako da su joj usne okrznu-le njegove. - Nadoknadićemo to kad budemo mogli. - Polju-bio ju je jače, a ona je utonula u poljubac. - Kako je moguće da je sve u takvom haosu, a da je ovo tako dobro?

- Srećno izvlačenje. - Naslonio se pozadi i pogledao joj u oči. - Postaraćemo se da ostane dobro.

• To je dovoljno za sada. - Nežno je podigla njegovu ruku do svog obraza. - Ovo je i više nego dovoljno.

Prva stvar koju je Tipton primetio kada je par izašao iz luk-nog stranog automobila ispred njegove kuće je da su lju-ici. On joj je tek prislonio ruku na rame. Ona ga je jedva Joglekala i nasmešila se. Ali, Tipton je to povezao. •i-L^3 stvar ^°iu Je primetio je da je žena Naomina slika i rinka. Naomi koju je strpao iza rešetaka.

a, bilo je sitnih razlika, a njegovo vešto oko ih je sve pri-'lo. Kćerkine usne su bile mekše i malčice punije. Jagodi-

309

Nora Roberts

Iskrena izdaja

ce su joj bile malo manje izražene, a korak mekši. Naomi je hodala energičnije, pomalo nervozno ukrštajući nogama. Taj hod je privlačio pogled svakog muškarca u krugu od milje oko nje.

Ali, sve u svemu, bilo mu je drago da ga je Kelsi Bajden prvo pozvala. Bilo bi mu šokantno da je podigao pogled i ugledao je kako prilazi njegovoj kući kao duh žene koju nikad nije zaboravio.

- Kapetane Tipton. - Osmeh joj je nestao s lica kad joj je pogled skrenuo. - Poručniče Rosi. Nisam očekivala da vas vi-dim ovde.

- Mali je svet, zar ne? - To što ju je iznervirao samo ga je zabavljalo i poslužio se još jednim pivom. Na kraju krajeva, nije bio na dužnosti. - Zašto vas ja ne bih predstavio. Kelsi Bajden i Gabrijel Slejter, moj bivši komandant jedinice, kape-tan Džejms Tipton.

- Rosko je uvek bio čovek od procedure. - Tipton se iske-zio kada je Kelsi digla obrvu čuvši nadimak. - Sedite, jeste li za pivo?

- Gospodin Slejter ne pije - ubacio se Rosi.

- Oh, pa, mislim da je moja žena napravila malo hladnog čaja. Hajde onda, Rosko, udi unutra i sipaj našim gostima dve čaše.

- Hvala vam. - Zadovoljna što je Rosi doveden u poziciju da služi, Kelsi se udobno smestila na gornji stepenik. - Hva-la vam što ste odvojili vreme da se vidite s nama, kapetane.

- Nema na čemu. Vremena jedino imam na pretek. Kako je vaša majka?

- Sasvim dobro. Znači, vi je se sećate?

- Nemam običaj da zaboravljam. - Ali je promenio takti ku, jer je više voleo da vidi kako stvari stoje. - Rosko mi ka že da bi bio red da vam čestitam, gospodine Slejter. Imate

konja koji bi mogao da uzme Triplu krunu. Doduše, ja se u to baš i ne razumem. Bezbol je moj sport.

Gejb je i sam znao ponešto o taktici. - Kladio bih se na Oriolse ove godine. Imaju solidnu bacačku promenu i tako čvrstu odbranu, skoro da m muva ne može da im promakne

- Tako je. - Oduševljen, Tipton je pljesnuo svoje koleno. - Tako mi boga, tako je. A kako su samo zgazili Džejse sinoć, ha? Prokleti Kanadani.

Gejb se iskezio i izvukao cigaru. - Ulwatio sam poslednjih par promena. - Ponudio je cigaru i Tiptonu i upalio mu je. - Ona poslednja trojka je izbila pedeseticu iz džepa mog po-moćnog trenera i stavila je u moj.

Tipton je otpuhnuo. - Ja nisam neki kladioničar.

Gejb je kresnuo upaljač pri vrhu svoje cigare i gledao Tip-tona preko plamena. - Ja jesam. - Otpuhnuo je dim i klimnuo glavom kada se Rosi vratio sa dve velike čaše. - Hvala.

- Rosko je ljubitelj ragbija. Nikad nisam uspeo da ga naučim na sport mislećih ljudi.

- Počinjem da razvijam interesovanje za sport kraljeva. - Rosi je ponovo seo na svoje tnesto. - Držaću Belmont na oku, gospodine Slejter.

- Kao i mnogi od nas.

- E sad, dama nije došla ovde da razgovara o sportu. - Tipton se prijateljski nasmešio Kelsi. - Došli ste ovde zbog ubistva.

- Šta možete da mi kažete o Aleku Bredliju, kapetane? Napućio je usne. Iznenadila ga je. Bio je siguran da će bi-

ti usredsređena na svoju majku. Zainteresovan, prebacio se i vratio se unazad. - Alek Bredli, trideset dve, došao iz Palm Biča. Ranije je bio oženjen nekom ženom, nekih petnaestak godina starijom od njega. Isplatila ga je finim poravnanjem posle razvoda. Izgleda da je odradio najveći deo toga dok ni je sreo vašu majku.

- Sta je radio?

- Sarmirao dame. - Tipton je slegnuo ramenima. - Živeo na račun poznanika. Kladio se na konje kad je mogao. Pose-dovao je samo sopstveni smoking. - Tipton je zastao da otpi-je pivo. - U njemu je i ubijen.

- Nije vam se svidao - prokomentarisala je Kelsi.

Da bi se zabavio i uklopio misli s rečima, Tipton je otpuhnuo tri prstena dima. - Bio je mrtav kad sam ga sreo, ali ni je. Sudeći po onome što je istraga utvrdila o njemu, on nije

310

311

Nora Roberts

Iskrena izdaja

ce su joj bile malo manje izražene, a korak mekši. Naomi je hodala energičnije, pomalo nervozno ukrštajući nogama. Taj hod je privlačio pogled svakog muškarca u krugu od milje oko nje.

Ali, sve u svemu, bilo mu je drago da ga je Kelsi Bajden prvo pozvala. Bilo bi mu šokantno da je podigao pogled i ugledao je kako prilazi njegovoj kući kao duh žene koju nikad nije zaboravio.

- Kapetane Tipton. - Osmeh joj je nestao s lica kad joj je pogled skrenuo. - Poručniče Rosi. Nisam očekivala da vas vi-dim ovde.

- Mali je svet, zar ne? - To što ju je iznervirao samo ga je zabavljalo i poslužio se još jednim pivom. Na kraju krajeva, nije bio na dužnosti. - Zašto vas ja ne bih predstavio. Kelsi Bajden i Gabrijel Slejter, moj bivši komandant jedinice, kape-tan Džejms Tipton.

- Rosko je uvek bio čovek od procedure. - Tipton se iske-zio kada je Kelsi digla obrvu čuvši nadimak. - Sedite, jeste li za pivo?

- Gospodin Slejter ne pije - ubacio se Rosi.

- Oh, pa, mislim da je moja žena napravila malo hladnog čaja. Hajde onda, Rosko, udi unutra i sipaj našim gostima dve čaše.

- Hvala vam. - Zadovoljna što je Rosi doveden u poziciju da služi, Kelsi se udobno smestila na gornji stepenik. - Hva-la vam što ste odvojili vreme da se vidite s nama, kapetane.

- Nema na čemu. Vremena jedino imam na pretek. Kako je vaša majka?

- Sasvim dobro. Znači, vi je se sećate?

- Nemam običaj da zaboravljam. - Ali je promenio takti ku, jer je više voleo da vidi kako stvari stoje. - Rosko mi ka že da bi bio red da vam čestitam, gospodine Slejter. Imate konja koji bi mogao da uzme Triplu krunu. Doduše, ja se u to baš i ne razumem. Bezbol je moj sport.

Gejb je i sam znao ponešto o taktici. - Kladio bih se na Oriolse ove godine. Imaju solidnu bacačku promenu i tako čvrstu odbranu, skoro da m muva ne može da im promakne

- Tako je. - Oduševljen, Tipton je pljesnuo svoje koleno. -Tako mi boga, tako je. A kako su samo zgazili Džejse sinoć, ha? Prokleti Kanadani.

Gejb se iskezio i izvukao cigaru. - Uhvatio sam poslednjih par promena. - Ponudio je cigaru i Tiptonu i upalio mu je. -Ona poslednja trojka je izbila pedeseticu iz džepa mog po-moćnog trenera i stavila je u moj.

Tipton je otpuhnuo. - Ja nisam neki kladioničar.

Gejb je kresnuo upaljač pri vrhu svoje cigare i gledao Tip-tona preko plamena. - Ja jesam. - Otpuhnuo je dim i klimnuo glavom kada se Rosi vratio sa dve velike čaše. - Hvala.

- Rosko je Ijubitelj ragbija. Nikad nisam uspeo da ga nau-čim na sport mislećih ljudi.

- Počinjem da razvijam interesovanje za sport kraljeva. -Rosi je ponovo seo na svoje mesto. - Držaću Belmont na oku, gospodine Slejter.

- Kao i mnogi od nas.

- E sad, dama nije došla ovde da razgovara o sportu. -Tipton se prijateljski nasmešio Kelsi. - Došli ste ovde zbog ubistva.

- Šta možete da mi kažete o Aleku Bredliju, kapetane? Napućio je usne. Iznenađila ga je. Bio je siguran da će bi-ti usredsredena na svoju majku. Zainteresovan, prebacio se i vratio se unazad. - Alek Bredli, trideset dve, došao iz Palm Biča. Ranije je bio oženjen nekom ženom, nekih petnaestak godina starijom od njega. Isplatila ga je finim poravanjem posle razvoda. Izgleda da je odradio najveći deo toga dok ni-je sreo vašu majku.

- Sta je radio?

Sarmirao dame. - Tipton je slegnuo ramenima. - Živeo na račun poznanika. Kladio se na konje kad je mogao. Pose-dovao je samo sopstveni smoking. - Tipton je zastao da otpi-je pivo. - U njemu je i ubijen.

- Nije vam se svidao - prokomentarisala je Kelsi. Da bi se zabavio i uklopio misli s rečima, Tipton je otpuh-Jo tri prstena dima. - Bio je mrtav kad sam ga sreo, ali ni je. Sudeći po onome što je istraga utvrdila o njemu, on nije

311

Nora Roberts

Iskrena izdaja

bio čovek koga bih zvao kući na večeru. Od koketiranja s uda-tim ženama - bogatim udatim ženama - napravio je zanima-nje. One bi ga kupovale novcem i poklonima, upoznavale ga s drugim nemirnim udatim ženama. Ako mu nisu plaćale do-voljno, učenjivao ih je. Mi smo takve nekad zvali žigolo. Ne znam kako ih zovete sada.

- Ološ - rekao je Gejb prijatno i zaslužio odobravajuće kli-manje glavom od kapetana. Slejter ima jkkusa, zaključio je. Za žene i cigare. - To do-voljno govori. Čovek je imao stila. Fine manire, dobro obrazo-vanje, porodičnu liniju koja je sezala do nekog naduvenog en-gleskog grofa. A znao je sa ženama, udatim ženama koje se-bi nisu mogle da priušte skandale.

- Moja majka je bila rastavljena, kapetane.

- I usred parnice o starateljstvu. Nije mogla sebi da priu-šti da veza s Bredlijem izade na videlo ako je nameravala da je dobije.

- Ali ona se s njim vidala javno.

- U društvu - složio se Tipton. - Izgleda da joj nije smeta-lo to što su Ijudi pretpostavljali da su oni ljubavnici. Niko nije mogao da dokaže. -Istresao je pepeo cigare u spljoštenu li-menku bad piva. - Govorkalo se da Bredli šmrče skup beli prah. Niko ni to nije dokazao. Dok nije umro.

- Droga - Kelsi je prebledela, ali nastavila. - Moja majka nije pominjala drogu. Nisam o tome ništa pročitala ni u novin-skim izveštajima.

- Nije bilo droge na Tri vrbe. - Tipton je uzdahnuo. Njene oči, tako slične majčnim, vraćale su ga u prošlost. - Tamo ni-je bilo ničeg. Vaša majka je bila čista. Bredli je u organizmu imao mešavinu alkohola i kokaina kada je umro.

- Ako je to istina, mogao je biti iracionalan i nasilan, baš kao što je rekla moja majka.

- Nije bilo tragova borbe. Čipka na spavaćici vaše majke je bila pocepana. - Rukom je dotakao svoje grudi. - Imala je nekoliko modrica. Ništa što i sama nije mogla sebi da nane-se.

- Ako ih je sama sebi nanela, zašto nije oborila par stolo-va i razbila neku lampu?

312

Pametna devojka, mislio je. - Zapitao sam se i sam, a pi-tao sam i nju to isto pitanje.

- I šta je ona rekla?

- Prvi put smo sedeli u prizemlju. Još su fotografisali spa-vaću sobu. Preko svoje spavaćice je nosila veliki ogrtač. -Kao da joj je bilo hladno, sećao se Tipton. Kao da je drhtala ispod tog dobro postavljenog materijala. - Kada sam je pitao, ona mi je odmah odbrusila: „Možda se nisam toga setila“.

Nasmešio se i zavrteo glavom. - Bila je bogami besna na mene. Takve odgovore je davala dok je njeni advokati nisu učtkali. Drugi put kada sam je to pitao, bili smo u sobi za sa-slušanje. Palila je cigaretu za cigaretom. Samo što ih nije pro-ždirala. Kada sam je ponovo pitao, rekla je da joj je žao što se toga nije setila. Da bi volela da jeste, jer bi joj neko mo-

žda poverovao.

Ostavio je pivo sa strane i duboko uzdahnuo. - Znete, go-spodice Bajden, stvar je bila u tome, to sam rekao i Rosku pre nego što ste se dovezli, što sam joj ja verovao.

Kelsi je raskrstila noge koje više nije mogla da oseća i na-terala se da ustane. - Verovali ste joj. Verovali ste da je go-vorila istinu, ali ste je poslali u zatvor.

- Verovao sam joj - ponovio je Tipton i zaškiljio očima usredsredujući svoj pogled. Oči policajca. - Ali dokazi su bili protiv nje. Proveo sam mnogo neprospavanih noći tražeći ne-što da stavim na drugi tas. Sve što sam imao je bio moj pred-osećaj. Obavio sam svoj posao, gospodice Bajden. Uhapsio sam je. Stavio je u pritvor. Predstavio sam dokaze na sudu. To je ono što sam morao da uradim.

- I tako živite s tim? - Kelsi je stegla pesnice pored tela. -Znali ste da je govorila istinu.

- Verovao sam - ispravio ju je Tipton. - To je daleko od znanja.

- Pa, Rosko, ovo me je vratilo neku godinu. - Tipton je gle-dao kako se jaguar isparkirava i ponovo zaškripao stolicom. - Koliko često vidaš stvarno sive oči? Nema u njima ni zelene, ni plave, samo dim. Takve oči se ne zaboravljaju.

313

Nora Roberts

- Naomi Cedvik te je dirnula, kapetane. To ne znači da je govorila istinu.

- Da, dirnula me je. Bio sam srećno oženjen čovek, Rosko ni jednojn nisam odradio ništa sa strane. Ali, mislio sam na Naomi Čedvik. Da li sam joj poverovao zato što je pogodila neku žicu u mom libidu? - Uzdahnuo je, slegnuo ramenima i spljoštio i drugu limenku piva. - Ne znam. Nikad nisam bio si-guran. Okružni tužilac je zahtevao hapšenje. Hteo je sudenje, A dokazi su bili tu, i ja sam odradio svoj posao.

Rosi je proučavao svoju drugu limenku. - Kako ti se činio Čarls Runi?

- Privatni detektiv? On je bio pustolov. Bilo je puno pozna-tih imena na njegovom spisku klijenata u to vreme. Uglavnom brakorazvodne parnice. Oslonio sam se na njega, a on se dr-žao svoje priče. Imao je negative, imao je izveštaje, a Bajde-novi advokati su ga podržali.

- Bio je svedok ubistva i nije ga prijavio.

- Tu mašineriju smo mi pokrenuli. Tvrdio je da je bio u šo-ku. Momak je mislio da će snimiti fotografije seanse vrućeg seksa, a dobio ubistvo umesto toga. Navodno je još sedeo u svojim kolima kad su plavci stigli. Vremena je precizno zabe ležio.

- I onda čekao tri dana da preda negative.

Tiptonove štrkljaste obrve su zaigrale. - Koliko duboko ko-paš, Rosko?

- Koliko god je potrebno. - Spustio je polupunu limenku iz među stopala i nagnuo se napred, s rukama na kolenima. -Pre dvadeset tri godine imao si mrtvog konja na trci, drogu, samoubistvo i ubistvo. Sada imamo ubistvo, sumnjivu smrt sa obeležjima samoubistva, mrtvog konja na trci i narkotik. Da li se klatno Ijulja tako, kapetane? Ili ga neko gura?

- Dobar si ti policajac, Rosko. - Kao stari vatrogasni konj, Tipton je trepnuo na zvuk zvona. - Koliko igrača ima u ovom krugu?

- To je ono što treba da otkrijemo. Možda bi mogao malo da se odvojiš od svoje radionice i pomogneš mi sa istraživa-njem,

314

iskrena izdaja

|-iptonov osmeh je isplivao polako i zatim se udobno sme t'o na njegovom okruglom licu.

- Verovatno ću moći da to ubacim u svoj plan i program.

- Nadao sam se da ćeš to reći. Džokej koji se obesio? Be nedikt Morales. Beni. Možda bi mogao da mi iskopaš sve o njemu.

Kelsi se ispravila na svom sedištu kada je Gejb provezao kroz kapiju Longšota. - Gejb, trebalo bi samo da odem kući. Nisam neko društvo.

- Ne, nisi. - Pritisnuo je na kočnicu i isključio motor. - Ali sam pomislio da bi radije ovde eksplodirala nego na Tri vrbe gde bi morala da to objašnjavaš Naomi.

- Tako sam besna. - Iskočila je iz auta i zalupila vrata. Verovao joj je, ali ju je poslao u zatvor.

- Policajci ne šalju Ijude u zatvor, draga, već porote. Veruj mi, prošao sam kroz to.

- Stvar je u tome da je provela deset godina iza rešetaka, Zar stvar nije u tome?

- Stvar je u tome - rekao je uzimajući njenu ruku i vodeći je u kuću - da je taj deo priče gotov. To ne možeš da promeniš. Koliko si voljna da rizikuješ da se vratiš u prošlost i dokažeš da je sve bila greška?

Zapanjena, zurila je u njega. - Da rizikujem? Šta je tebi? Rizik se ne računa, on nije bitan! Ono što se njoj desilo je po grešno. To treba ispraviti!

- Crno i belo?

Osetila je grč u stomaku, jedan kratak treptaj. - A ako je ste?

- Onda jeste - rekao je jednostavno. - Ali nemoj da previ diš sive zone, Kelsi. Ako nastaviš, neće se sve što budeš ot krila uklapati sasvim u jednu ili drugu kolonu.

Odmakla se od njega, a razdaljina je bila mnogo veća od jednog jednostavnog pokreta. -

Želiš da se zaustavim,

- Zelim da se pripremiš.

- Za šta?

Namerno je smanjio razdaljinu, rukama uhvativši njena 'ikočena ramena, - Nije svako do koga ti je stalo savršen. !

315

Nora Roberts

neće ti svako do koga ti je stalo biti zahvalan što sklanjaš prašinu koja se skupljala dve decenije.

Razdraženo je slegla ramenima u bezuspešnom pokušaju da strese njegove ruke. - Znam da Naomi nije bila, odnosno da nije svetica. Ne očekujem savršenstvo, Slejteru, niti ga tražim. Ali želim istinu.

- U redu. Samo ako možeš da je podneseš kada je budeš saznala. Nema svrhe da pokušavaš da me se otreseš sada - rekao je i nasmešio se kada mu je odgurnula ruke. - Prva isti-na koju ćeš morati da progutaš je da imaš samo karte koje su ti podeljene. Ti i ja ćemo da odigramo ovu ruku.

- Ne pokušavam da te se otremem. Samo moram da raz-mislim o tome šta sledeće da uradim.

U tome ne mogu da ti pomognem. - Privukao ju je bliže dok su joj njegove vešte ruke klizile niz leđa i pele se ponovo naviše. - Opustićeš se i otplivati malo.

- Nemam kostim kod sebe.

- Dragi, na to sam računao. - Sada ju je ljubio na način koji je uvek pretvarao njen um u paperje. - A posle ću te ube-diti da se okušaš u jednoj od onih kulinarskih veština kojima si se jednom hvalila.

Opuštanje je delovalo kao odlična ideja. Uz maleni uzdah zadovoljstva, okrenula je glavu da mu olakša prilaz njenom vratu. - Hoćeš da ti kuvam?

- Da. A onda hoću da te odvedem gore i da te zavedem.

- A šta radiš sada?

- Ovo je samo uvod. Sutra, kada se opustiš i kada ti um bude rasterećen, počecemo ponovo da razmišljamo.

- To zvuči razumno.

Ponovo je došao do njenih usana. Nije bilo baš u redu, to je znao, da čuva određene ideje za sebe. Ali, hteo je da joj ukloni napetost sa lica. I da slavi činjenicu da su našli jedno drugo. Samo jednu noć, želeo je da se oboje usredsrede sa-mo na to.

- Hajde da budemo razumni. - Odmakao se, spustivši ru-ke niz njene dok je nije uhvatio za šake. - Volim te.

Srce joj se jednom polako okrenulo u grudima. - Kako mo-gu da se suprotstavim tome?

316

Glava dvadeset prva

Uz ružičastu svetlost zore, Mozes je posmatrao kobile ka-ko izvode svoje mladunce na pojilo. Poznao je hijerarhiju podjednako dobro kao i one. Big Bos, s arogantnim pokreti-ma repa, bila je uvek prva. Za njom Karmen, tvrdoglava ala-tasta kobila, koju je sledila Truhart i tako redom niz lestvicu, sve do stidljive, uzdržane Sani.

Ždrebac su trčkarala s njima, nestašna i sigurna. Nesve-sna toga, mislio je Mozes, da će za nekoliko kratkih nedelja biti odbijena od sise i odvojena od majki u sledećem stupnju na putu ka ispunjavanju njihovih sudbina.

Neka će biti trenirana za trke, a neka prodana na aukcija-ma za jednogoda grla. Neka će možda obećavati nešto dru-go i biti odabrana da budu preponaši ili da se takmiče. Mozes nije mnogo mario za takmičenja konja. Izgledala su mu povr-šno kao izbori za mis. Neki će biti uškopljeni, drugi dati u pri-plod.

A jedan, možda samo jedan će pokazati znake istinskog šampiona. Uvek je postojao sledeći Derbi, rekao je sebi. Uvek sledeća šansa za tu pobeđu.

Možda baš taj, taj mali dorat sa plamenom. Onaj sa samo-uverenim trzajem glave. Zbog toga ga je Naomi nazvala Tu-morous Arogans. Imao je liniju i odgoj, a vreme će pokazati ima li i srca.

Srce u Mozesovim grudima bilo je teško. Previše toga je rizikovao na Derbiju. A znao je da ne treba. Obe strane nje-govog porekla su ga upozorile da ne iskušava bogove. A on ih je ipak iskušao, polažući sve svoje nade i svoje celo srce na dvominutnu trku.

A cena je bila zaprepašćujuća.

Prelepi su, zar ne? - promrmjala je Kelsi iza njegovih le-da. -Teško je poverovati da će za godinu dana biti spremni za sedlo.

317

Nora Roberts

Mozes je stavio ruke u prednje džepove ne skidajući po-gled s ždrebadi. - Dakle, odlučila si da se pojaviš.

- Izvini. Malo sam zakasnila.

- Malo si zakasnila danas. Po pola dana juče i prekjuče.

- Morala sam da sredim neke stvari.

- Stvari. - Okrenuo se prema njoj, znajući da se namerio da nešto od svojih frustracija iskali na njoj. Siguran da je to zaslužila. - Samo jedna stvar je na prvom mestu svima koji rade ovde, a to su konji.

Krenuo je ka štali dok je Kelsi puna griže savesti kaskala za njim. - Žao mi je, Mozes, stvarno. Nisam to mogla da iz-begnem...

Pete su joj se zakopale kada se on iznenada zaustavio is-pred nje i brzo okrenuo. - Slušaj, devojčice, ovo nije jedno od tvojih igrališta. Ovde ne možeš da tražiš tajm-aut i da vezuješ perle. Ono što treba da radiš je da nosiš svoj teret, čita-vog dana, svakog dana. Jer, ako ti to ne budeš radila, neko drug[će morati da radi umesto tebe. Kod mene to tako ne ide. Šta li si samo radila juče kada je trebalo da budeš sa svo-jim konjem, kada je trebalo da slušaš šta ti govori menadžer za godišnjake?

- Bila sam... - Kelsi se skoro ugrizla za jezik. - U pitanju je bila lična stvar.

- Od sada pa nadalje, ići ćeš da ti tapiraju kosu i lakiraju nokte u slobodno vreme. Ja neću da dangubim. Treba da či-stiš štale.

- Ali... treba da radim sa Onor.

- Ona je već na povocu. Možeš da je ohladiš kad završi. A sad idi i uzmi lopatu.

Odšetao je i nestao u svojoj kancelariji. Konjušari i štalski pomoćnici koji su zastali da slušaju, istog trenutka su se ba-cili na posao. Svi su uživali u javnom šibanju, ali niko nije vo-leo da bude uhvaćen u tome kako ga posmatra.

- Pa, ti si primljena. - Naomi je prišla Kelsi i pomazila je rukom po lećfima da bi je utešila. - Ne bi ti se tako obratio da te ne smatra delom tima.

- Mogao je i nasamo da me prekori - promrmljala je Kel-si. - A i do davola, nisam bila kod frizera. Pogledaj ih. - Raz-

318

areno je ispružila prste, kratkih, potkresanih noktiju koji nisu |i nalakirani. - Deluju li ti kao da sam skoro bila kod mani-kira? Nisam ovde došla da se igram. Samo zato što mi je bi-|o potrebno nekoliko slobodnih sati... - Zaustavila se, pono-vo se proklinjući. - Bilo mi je važno.

- Nekad treba da zaboravimo da se na svetu događa išta pored onoga što se događa baš ovde. Ti nemaš obavezu da se ubaciš u ovo. Činjenica je da mnogi vlasnici nisu ni približno toliko angažovani u dnevnim poslovima. Ako bi ti više vo-lela...

-Ti misliš da to nisam u stanju. - Boja je zažarila i preplavila Kelsine obraze. - Misliš da ne mogu da isteram do kraja.

- Nisam to rekla, Kelsi.

- Zar nisi? Zašto bi ovo bilo išta drugačije? Oduvek sam skakala s posla na posao, s jednog interesovanja na drugo. Zašto bi iko poverovao da mogu negde da se zadržim, da mi ovo znači išta više od pisanja teksta reklame ili objašnjavanja impresionističke umetnosti grupama u obilasku? Ako mogu da dignem ruke od svega drugog, zašto ne bih digla ruke i od ovoga? - Zabacila je kosu. - Zato što je drugačije. Zato što je sve drugačije.

Okrenuvši se na peti, oholo je pošla ka štali.

Naomi je samo uzdahnula. Pouzdan način, shvatala je, da zaboraviš sopstvene brige je kada ti dvoje ljudi koje voliš is-tresu sopstvene na glavu. Odmeravajući temperament, za-ključila je da je Kelsi potrebno malo vremena da drži vile u ru-kama da bi se ohladila. Zato je krenula od Mozes.

Bio je za svojim radnim stolom, prepirući se preko telefo-na sa Rinovim agentom. - Ne, neću ga staviti na Belmont. Ni-je spreman, a Koreli je jahao Haj Votera i plasirao se na Prik-nesu. On zna ždrepcu i zaslužuje da ga jaše. Da, to je moja

poslednja.

Zalupio je slušalicu, prekidajući glas koji je bučao iz nje.

- Neću da stavljam prepadnutog džokeja sa jadnim rame-nom.

- Slažem se s tobom. - Spremna da ga smiruje, sela je na čošak njegovog stola. - A siaže se i Rino. Zna da nije spre-

319

Nora Roberts

man. - Pokretom za koji se ponadala da će poslužiti kao pri-mirje, prekrila mu je ruku svojom. - Zar nisi bio pomalo grub prema Kelsi napolju?

Lice mu se okamenilo i Mozes je sklonio svoju ruku. - Je-si li došla ovde kao vlasnik ili kao njena majka?

- Ovde sam, Mozes - rekla je i ostala pri tome. - Znam da je uzimala neko slobodno vreme nedavno. Baš kao što znam da je nešto muči. Baš - nastavila je tiho - kao što znam da tebe nešto muči.

- Hajde da se zadržimo na jednoj temi, Naomi. - Odgur-nuo se od stola. - Bila je traljava. Dakle, možda je sjaj izble-deo.

Zbunjena, proučavala je njegovo lice. Nije bilo samo izner-virano, shvatila je, već zabrinuto. - A možda je samo morala da završi neke stvari. Ne treba da zaboravimo da je morala mnogo da se prilagodi za veoma kratko vreme. Mislila sam da si zadovoljan, čak impresioniran time kako je radila do sada.

- Do sada - složio se. - Poslednjih nekoliko dana sam sve samo ne zadovoljan i impresioniran. Bilo je potrebno da je po-guram i to sam i uradio. Možda si zaboravila da je to jedna od stvari koje radim ovde. Ako hoćeš da se prema njoj odnosim drugačije...

- Nisam to rekla. - U glasu joj se osetila iznerviranost. -Ali te poznajem, Mozes. Ti ne grdiš nikog tako javno zbog par prekršaja. Dakle, ko je odlučio da se prerna njoj odnosi dru-gačije?

Okrenuo se prema njoj tako da je sto ostao između njih. -Kako ja to vidim, to je devojka koja je čitavog svog života do-bijala manje-više sve što je htela. Razmažena je, nemarna i navikla da dolazi i odlazi kako joj je čef.

- Baš kao i ja.

Potvrdio je klimnuvši glavom. - Delimično. Ali ti si dovrši-la ono što si započela, Naomi.

- Možda je ovo prvi put da je ona našla nešto što vredi do-vršiti.

- A možda joj postaje dosadno i hoće da spakuje kofere. Misliš li da ne znam šta će to tebi da uradi ako se ona sad okrene i ode?

320

Iskrena izdaja

Naomi se stresla i obgrlila ga rukama. - Ti si taj koji mi je rekao da ona to neće uraditi.

_ Možda nisam bio u pravu. Možda sam bio tako prokleta srećan što te ponovo vidim ozarenu. Sve je izgledalo kao da Se kreće u dobrom pravcu. A onda... - Zgrožen, on se naslo-nio u stolicu i počeo po licu. - Do davola. Našla mi se na putu u pogrešnom trenutku.

- O čemu se radi, Mozes? - Ponovo je pružila ruku ka nje-mu. Ovog puta, on ju je uhvatio.

- Bogovi se smeju, Naomi. Naročito kad zaboraviš da mo-gu da se umešaju u bilo kom trenutku i oduzmu ti ono što naj-više želiš. Srce mi je već jednom slomljeno. - Ponovo je

po-gledao u nju i malo se osmehnuo. - Ti si ga slomila prva. Ali od tada je dosta prošlo. Zaboravio sam koliko to boli.

- Prajd - promrmljala je. - Pusti mene da ga oplakujem. Skrušen, pogledao je u njihove preklopljene ruke. - Nešto

sam propustio, Naomi. Toliko sam bio usredsreden na pobe-du da sam bio nepažljiv, makar samo na trenutak. To je pre-više koštalo.

- Možeš da tuguješ, Mozes, ali ne možeš da preuzmeš krivicu na sebe.

- To je bio moj konj, Naomi. - Njegove oči su se ponovo susrele s njenim. -Tvoje ime je možda bilo na papirima, ali on je bio moj. I ja sam ga izgubio. Nisam gledao na pravo mesto u pravo vreme. Nisam osetio ono što je trebalo da osetim. Čak i sada, stalno odmotavam taj dan. Stalno se vraćam, stalno, i ne vidim. Mora da mi je bilo tačno ispred nosa. - Pe-snicom je udario o sto. - Ispred mog prokletog nosa.

Znala je da postoji samo jedan način da s njim postupa u ovakvom raspoloženju. - U redu, Vajtri, ti si za sve kriv. Ti si bio glavni. Plaćam te da treniraš moje konje, da ih poznaješ, da ih razumeš i vodiš ih od rođenja do smrti. Ja te isto tako placam i da nadgledaš Ijude, da ih unajmljuješ i otpuštaš i da dlučuješ o tome koji će tim raditi s kojim konjem za koju tr-

- 'zgleđa da te plaćam i da predskazuješ budućnost. - Uz-digla je glavu. - Pošto je tako, ne znam da li da te otpustim "" da ti dam povišicu.

321

Nora Roberts

- Ne šalim se.

- Ni ja. - Ustala je i obišla sto da bi mu izmasirala čvorno-vata ramena. - Želim da saznam šta se desilo, Mozes. Želim da saznam ko je to uradio i želim da taj neko plati. Ono što ne želim i ne mogu sebi da priuštiti je da ti, neko koga volim i od koga zavisim, kloneš duhom. Imamo manje od jedanaest meseci do prve subote u maju.

- Da. - Duboko je izdahnuo vazduh. - Trebalo bi da odem da se izvinim ovoj tvojoj maloju.

- Pusti to. Može ona to da proguta.

Ponovo se nasmešio. - Htela je da mi pokaže. Isuse, ima tvoje oči. Nema mnogo stvari koje nisam uradio, a da mi je zbog toga žao, Naomi. U stvari, one krupne mogu da izbrojim na prste jedne ruke. Nikad nisam bio na hodočašću u Izraelu, nikad nisam sledio stope svojih predaka sa bilo koje strane. I nikad nisam napravio dete s tobom.

Ruke su joj stale, a on ih je potražio pozadi i čvrsto ih steg-nuo. - Žao mi je.

- Ne. - Spustila je glavu i priljubila obraz uz njegovu kosu. - Ne treba da ti bude. Zašto li se retko pružaju ponovne šanse kada su krupne stvari u pitanju, Mozes?

O tome je i Rič razmišljao. Ponovljene šanse su bile retke kao zubi u kokoške. Srećan je onaj čovek koji uspe neku da ugrabi. Rič Slejter je bio srećan čovek.

Stavio je dve hiljade na redosled prva tri grla na Lorelu i odšetao nazad do bara. To je bila vrsta kladenja uglavnom za pacere, ali išlo ga je kao ludo.

Poručio je još jedan burbon, svoje najnovije omiljeno piće i izvukao cigaru od pet dolara. Upaljač je bljesnuo ispod nje i obrve su mu se podigle. Kad je uvukao dim cigare, Rič se okrenuo da se prijatno nasmeši svom sinu. - Pa, ovo je kao u stara vremena. Daj mom malom ovde isto - naredio je barmenu.

Gejb je samo podigao prst. - Kafu, bez mleka.

- Sranje. - Rič je otegao reč na tri sloga. - Nemoj da si ta-kva kukavica, mali. Ja častim.

Iskrena izdaja

_ «afu - ponovio je Gejb i zatim proučavao svog oca. Po-znati su mu bili znaci: rumeni obrazi, sjajne oči, široki osmeh koji je otkrivao zube. Rič Slejter ne samo da je bio polupijan, već je imao novac u džepu.

- Mislio sam da imaš problema sa izlaskom iz Čikaga. -To sam sve sredio. Nemoj ti da brineš za mene, Gejb. Svi

znaju da je stari Rič Slejter spreman da plati dugove.

- Je li? - Gejb je podigao obrvu. - Mislio sam da je nevo-Ija bila zaslužna što si poslovaio sa šljmomom.

Je li je to ono što je rekao momku? - pitao se Rič i pretra-živao po svom natopljenom pamćenju. Dobro, ionako nema veze. - Samo nesuglasica, to je sve. Sad je sve sredeno.

Ovo je moja trka. - Pokazao je na ekran. - Broj tri - promrmljao je. - Da, broj tri.

Gejb je pogledao u ekran baš kada su se vratanca otvori-la. - Cuo sam da ponovo radiš na stazi.

- Hajde, mali, poljubi tu ogradiK Gde si to čuo?

- Tu i tamo. Neko te je video u Čerčil Daunsu na dan Der-bija.

Rič je nastavio da posmatra trku, bodreći svog konja krat-kim trzajima tela. Mozak mu je radio, pažljivo prolazeći min-sko polje koje mu je Gejb postavio.

- Može on to. Može! Sad, 'ajde, cilj. Ha! Majku mu, umem da ih nabodem. - Zadovoljan što je prvi konj sa njegovog li-stića izašao kao pobednik, rukom je zatražio još jedno piće. -Imam osećaja, Gejb. Uvek sam ga imao.

- Kakav si osećaj imao u Kentakiju prošlog meseca?

- Kentaki. - Široki, prijateljski osmeh se samo rasplinuo. -Nisam bio u Kentakiju, ima tome pet, šest godina ili više. Ipak, treb'o sam da se držim konja, istina je.

- Ja sam te video, tog jutra uoči trke.

Ni treptajem Rič nije odao svoju reakciju. Oči su mu i da-Ije bile uperene u sinovljeve. -

Ne bih rek'o, prijatelju moj. Imam finu gajbu kod Baltimora. Sva akcija koja mi treba je na vožnjicu daleko. Pimliko, Lorel, Čarls Taun. Sad, možda si mi-slio na Pimliko, Priknes. Bio sam tamo. Nego šta. - Namig-nuo je. - Stavio sam neku lovu i na tvog ždrepcu. Nisi me iz-

Nora Roberts

neverio. Kako mi je krenulo boli glava, možda ću da odem do Belmonta. Misliš da bi mog'o da mazneš celu Krunu, je li, Gejb? Ako je tako, moći ćemo dobro da proslavimo.

- Bilo je problema na Derbiju.

- Znam. Bio sam i ja šokiran kad sam gled'o u sobi na TV-u. Mnogo velika šteta da konj ode tako. - Zavrteo je tužno glavom nad svojim pićem. - Prokleta šteta. Al' tebi ništa nije smetalo, je li?

- Neko je pomogao tom konju da padne.

Obujmivši cigaru usnama, Rič je klimnuo glavom. - Sad, čuo sam i za to. Gadna stvar.

Bog samo zna da se i to deša-va. - Ispružio je ruku da dohvati orahe i strpao par u usta.

Gejb je primetio da nosi prsten na svom malom prstu, s ma-lim dijamantima koji su formirali znak za dolar.

- Ne onol'ko često k'o ranije - nastavljao je Rič. - Ovih dana je teže da se izvučeš ako napumpaš konja hemikalija-ma. - Otpuhnuo je dim, zabavljajući se time što zavlači Gejb-

ba. - Sad, nekad davno kad smo tvoj deda i ja igrali na poni-je, bilo je puno trikova. Tad nije bilo tol'ko testova, tol'ko pro-kletih pravila i za konje i džokeje. Al', to ti je bilo pre čet'r'es' i više godina. - Uzdahnuo je, sećajući se. - Šteta što nisi upozn'o dedu, Gejb.
- Šteta što je zaradio metak u čelo zbog... nespোরазума.
- To je istina - rekao je Rič, bez sarkazma. On je bio čo-vek koji je voleo svog tatu. - To ti je k'o što sam oduvek po-kušav'o da te naučim, sine, nekad je varanje samo deo igre. To je stvar veštine i trenutka.
- A nekad je to stvar ubistva. Konja, čoveka. Neki Ijudi ne razlikuju mnogo jedno od drugog.
- Neke konje sam više voleo nego neke Ijude.
- Sećam se jedne trke, u Leksingtonu. Tad sam bio klinac. - Gejb je uzeo kafu koja se hladila, posmatrajući svog oca preko ivice šolje. - Ali se sećam da si bio nervozan. Nije bilo tako vruće. Blugras stejks je u proleće. Ali si se mnogo zno-jio. Mene si naterao da radim na tribinama, tražim siću i pro-sjačim. Konj je pao i tog dana.

324

Iskrena izdaja

_ Dešava se. - Okrenuo se ponovo prema ekranu. Iako je bilo prohladno od klima-uredaja, vrat mu je pozadi bio vlažan. _ Svojevremeno sam to puno vidao.
- I tad je u pitanju bio Čedvikov konj.
- Ma nemoj? Bogme, to je baksuz. 'Ej, je l' ne vidiš da mi je suvo dno ovde? - Rič je pljesnuo rukom po pultu.
_ Jedan džokej se obesio zbog toga. Koliko se sećam, mi se nismo dugo zadržali posle trke. Par dana, to je sve. To je i bilo čudno, jer nam je soba bila plaćena unapred.
- Svrbeli me tabani. Uvek je tako bilo.
-Ti si bio pun posle toga. Novac nije dugo potrajao. Nikad i nije, ali imao si lepu debelu svotu kad smo krenuli odatle.
- Mora da sam se tog dana kladio na neke pobednike.
- Tebi i sad dobro ide, zar ne? Novo odelo, zlatni sat, dija-mantski prsten. - Podigao je Ričovu ruku. - Manikir.
- 'Oćeš time nešto da kažeš, dečko?
Oduprevši se vonju burbona, Gejb se nagnuo napred. Glas mu je bio tih, ledeno suzdržan.
- Moli boga da ne otkrijem da si bio u Kentakiju prve subote u maju.
- Nećeš da mi pretiš, Gejb.
- O, da, hoću.
Dok su strah i bes kružili njegovim telom, Rič je podigao novo piće. - Ti ćeš da me se okaneš, to ćeš ti da uradiš. Osta-vićeš to na miru i držaćeš se tog svog konja što će da trči sle-deće nedelje. Drž' se ti toga i te slatke plave ždrebice koju tr-paš.
Za trenutak, Gejb je rukom zgrabio čvor očeve nove kra-vate. Barmen je pohitao ka njima.
- Ne želimo nikakve probleme ovde.
- Nema problema. - Rič se iskezio Gejbu. - Nema nikakvih Problema. Samo porodična rasprava. Ta što joj stavljaš ti je vrhunski komad, sine. Plava krv. Kladio bih se da punokrvnjak k'o što je ta dobro dipa i da je izdržljiva. Možda je kucnuo čas da upozna tvog tatu.
Gejba je zbolela šaka koliko je stegao pesnicu. Bolelo ga Je da tu pesnicu upotrebi. Ma koliko mu bila odvratna, nije

Nora Roberts

mogao da prenebregne činjenicu da je taj čovek njegov otac.

- Drži se podalje od nje - rekao je Gejb tiho.

- Inače?

- Inače ću te ubiti.

- Obojica znamo da nemaš petlju za to. Ali, nagodićemo se. Ti se kloni mojih poslova, a ja ću tvojih. - Rič je izgadio kravatu kada mu je Gejb dozvolio da se oslobodi. - Inače bih mog'o da obavim jedan fini dugačak razgovor sa tom tvojom lepom damicom. Kladim se da bismo imali puno tema za raz-govor.

- Drži se podalje od onog što je moje. - Gejb je izvadio novčanicu i stavio je na pult pored kafe koju jedva da je oku-sio. - Drži se daleko od onog što je moje.

- Deca. - Rič je uputio još jedan osmeh barmenu dok je Gejb odlazio. - Nikad se ne nauče poštovanju. - Uzeo je piće i pokušao da ignoriše činjenicu da mu je ruka drhtala.

-Nekad moraš da im ga uteraš batinom - promrmljao je.

Ispijajući svoje piće, okrenuo se ka ekranu i sačekao da njegov konj prode kroz cilj.

Bio je skoro sumrak kada je Kelsi konačno izašla iz štale. Radila je iscrpljujućih dvanaest sati, vukući stajsko dubre i slamu, čisteći beton i glancajući opremu. Sada joj je svaki mišić u telu ječao. Sve što je sad htela je blagotvorna topla kupka i zaborav.

- Hoćeš pivo? - Mozes je sedeo na buretu, a dve hladne flaše su mu visile između prstiju. Čekao ju je

- Ne. - Klimnula je glavom, hladno kao što je hladno bilo pivo. - Hvala.

- Kelsi. - Podigao je flašu. - Nisam mogao da pronadem svoju lulu mira.

Oklevajući, popustila je i uzela jednu flašu. Više bi volela da joj je ponudio litar vode, ali pivo je podjednako dobro spiralo ukus prašine i znoja.

Mozes je zaškiljio kad je ugledao tamnu modncu na nje nom ramenu. - Sta se ovde desilo? Pejser te je gncnun0

- Jeste. Pa?

Iskrena izdaja

Nećeš uspeti da predugo ostaneš ljuta na mene. Previše sam šarmantan.

Kelsi je ponovo otpila. - Ne, nisi.

_ Pali kod tvoje majke - gundao je. - Slušaj, mislim da si zabrljala i ja sam ti to stavio do znanja. Sada ti kažem da si dobro obavila posao. I to ne samo danas. Najvećim delom.

_ Najvećim delom?

- Tako je. Brzo učiš i ne ponavljaš svoje greške, ali je još uvek potrebno da ti neko diše za vratom. Imaš problem s temperamentom, ali na to smo ovde navikli, od konja do tvoje majke.

- Moje... - Vilica joj je pala. - Moje majke.

- Ume da bude k'o mazga kad joj to odgovara. Sada ne ispada iz koloseka onako često kako je to činila kad je bila mlađa. Ponekad mi je žao zbog toga. - Pogledao je u svoje čizme. - Mnogo mi je žao zbog toga. Nisu je oni slomili, ali su je promenili. Očeličili je, rekao bih, pa je naučila kad da ukoči. Okomio sam se danas na tebe više zbog nje nego zbog posla.

- Ne razumem.

- Ako se sad okreneš od nje, to će je ubiti. Ona ne bi hte-la da ti ja ovo pričam, ali ti kažem, Ništa na svetu mi ne zna-či više od Naomi. Ne želim da ponovo bude povredena.
- Neću se okrenuti. Ne nameravam da je povredim. Mo-žda ti je to preveliko da bi mi verovao na reč, ali bih volela da ini veruješ. Volela bih da možeš.
- Znaš, mislim da moraš verovati onom ko može da klisti-ra konja, a da ne potrči u zaklon. Vidimo se ujutru.
- Svakako. - Krenula je napoije i zatim pogledala preko ra-mena. - Lepo je veče.
- To jeste.

Zene vole da šetaju po mesečini. Cuo sam.

- Sigurno će je biti dosta u narednih par sati. - Zadovolj-Kelsi je nastavila prema kući. Odradila je svoj posao, sav ao, zaključila je. Sad će pustiti da je Gerti nahrani ma či-
° postoji u kuhinji i onda će joj svi bolovi nestati u ma-nskoj kupki u koju namerava da zaroni.

327

Nora Roberts

Sat kasnije, dremala je usred kovitlaca mehurića i mirisa. Njen svet je ponovo bio harmoničan. Baš je lenjo zevnula ka-da su se vrata otvorila.

- Gejb. - Usplahirena, zgrčila se dok se pena propinjala opasno blizu ivice kade. - Sta to radiš?
 - Gerti mi je rekla da ću te ovde naći. - Zakačio je palče-ve za gajke od pantalona i jednostavno uživao u prizoru. -Hteo sam da dodem po tebe i odvedem te kući sa sobom. Ali, izgleda da nisi odevena za vožnju.
 - Cesto se kupam naga. To mi je navika.
 - A da ti operem leđa ili neko drugo mesto koje ne možeš da dohvatiš?
 - Mogu i sama. - Sklonila je kosu iz očiju i borila se da ne popusti porivu da prekrsti ruke preko grudi koje je pokriva-la pena. - Slušaj, što me ne bi sačekao dole dok ne završim? Razmislio je, pa odmahnuo glavom i počeo da otkopčava košulju. - Jok. Ulazim unutra.
 - Nećeš ući. Ti si u kući moje majke, pobogu.
 - Ona nije ovde.
 - Nije stvar u tome. - Hitro je skupila pramenove iz očiju. - Ostavi tu košulju na sebi, Slejteru. Gerti je dole - siktala je.
 - Moraće tamo i da oстане. Nema mesta u kadi za nas tro-je. - Bacio je svoju košulju sa strane i seo da skine čizme.
 - Ne šalim se. Jednostavno nije u redu.
 - Potrebna si mi, Kelsi.
- Njeno negodovanje se pretvorilo u uzdah. Sada je mogla da vidi napetost u njegovim ramenima. Ona neće spasti tek tako. - Do davola - promrmljala je. - Zaključaj vrata.
- Već sam to uradio.
- Njegove farmerice su pale preko njenih na pod, a on je po-lako ulazio u vruću vodu iza nje. Rukama joj je obuhvatio struk. Lice je zagnjurio u njenu kosu.
- Bože. - Udahnio je miris i uživao u dodiru dok je poku-šavao da izbaci bes koji je u njemu kuvao od susreta sa ocem.
- Bilo mu je potrebno da bes nestane, makar samo na sat vremena. To je mogla da učini za njega. Mogla je da učini sve za njega.

328

Iskrena izdaja

Gejb, reci mi šta nije u redu.

_ ps { _ Ruka mu je pošla uz glatku oblinu njenih grudi, a vlažni prsti su tek dodirnuli bradavice. - Samo me pusti da te dodirujem. Samo mi je to potrebno.

Utopio ju je u nežnosti. Nikad ranije nije bio tako nežan, tako strpljiv, tako pažljiv. Dok je bila naslonjena na njega, ra-dio je samo ono što je rekao da mu je potrebno. Dodirivao ju je. Prsti su mu klizili niz dugačke butine, prelazili preko kole-na do listova, podižući se ponovo na gore da bi ušli duboko u nju dok joj je vrelinu topila telo.

Drhteći, pokušala je da okrene lice prema njemu, ali ga je on vratio nazad. - Ne još. - Usne su mu igrale po njenom bli-stavom ramenu, duž njenog vrata na kome su joj se kovrdža-li vlažni pramenovi kose.

Ona se predala, potpuniye nego do tada, puštajući da je njegove ruke odvedu kud je hteo. Voda je prskala, mehurići su nestajali. Svaki put kada bi stigla do vrhunca i osetila ka-ko joj se telo zateže, drhti i eksplodira, bila je sigurna da je to i poslednji. Ali on bi polako, strpljivo i tiho rasplamsavao

novu vatru.

Mogla je da pluta na tom dimu i da otplovi, ne čuvši sospstvene grlene uzdahe. Kada ju je konačno okrenuo, pu-štajući da se voda nemarno prospe preko ivice, svud po plo-čicama, utonula je u oblak dima, pravo u požar.

329

Glava duadeset druga

Taj konj neće pobediti. Rič se poslužio Kaningemovim vi skijem. Na kraju krajeva, muškarac ne treba da se zalepi sa-mo za jednu vrstu pića. Ili jedan tip žena. Ili jednu vrstu igre.

Mali to nikad nije razumeo, mislio je dok je dovršavao du-pli viski i sipao sledeći Tog malog nitkova nije uspeo ničemu da nauči.

E, pa, sad će mu pokazati. Debelo i onako kako treba.

Ove godine neće biti Triple krune. Ne, bogme. Za to će se on postarati. Došao je da odradi posao i, ako se ispostavi da ima priliku i za malu ličnu osvetu, tim bolje.

Smestio se u Kaningemovu fotelju i podigao svoje sjajne nove guči mokasine na hoklicu. I nasmešio se. Ovo je za nje ga bio pravi život. Gospodarvelikog poseda. Fina kuća na se lu, par pomodnih automobila u garaži i podatna žena u kreve-tu

I to će imati. Čim se bude pobrinuo za tu poslednju stvar. jdneće svoj dobitak u Las Vegas. Znali su ga tamo, u Vega su. Nego šta, znali su starog Ričija Slejtera u tom gradu.

~e prava muškarčina, imaće apartman na vrhu .Sizars sa" i vrhunsku žensku pod rukom.

Kad ih tamo očisti, kupiće sebi kuću. Možda baš u Neva-di, sad kad razmišlja o tome.

Jednu od onih modernih, s kak-tusima i palmama i bazenom u dvorištu. A onda, kad mu do-de ili kad mu se stanji novčanik, samo bi šmugnuo u grad i ponovo ih očistio.

Samo je sedeo, maštajući malo o ruletu koji se uvek okre-tao kako je on svirao i kartama koje su mu kao anđeli padali i ruke

- Šta radiš tu? - Zarumenjen i bez daha, Kaningem je sta-\ao na vratima. Glas mu je pre bio piskav nego naredivački kakav se nadao da će biti

330

Iskrena izdaja

Završio priču sa svojim partnerima?

Ej, Bili, mali moj. — P iča se da će ta ždrebica u priplodu da zaradi ravno milion-če. " _ To ie moja stvar. - Dogovor je skoro pao i ništa ga, baš

ništa, to je obećao sebi, neće poremetiti. Trebalo je otplatiti pozajmicu, a rok se približavao. - Dobio si svoj deo, Slejteru.

Ti i ja smo završili.

Napućenih usta, Rič je razmišljao, ispijajući poslednji gu tljaj viskija. - E, to je baš neprijateljski od tebe, Bili

- Šta radiš u mojoj kući?

- Zar stari drugar ne može da svrati u posetu? - Iskezio se prostodušno. - Ta tvoja slatka mala grejačica kreveta je bila oinogo ljubaznija kad mi je otvorila vrata. Ide u kupovinu, re kla je. Do Nimana Markusa. To jest, do Nepotrebne Marže Jesi li ukapirao? - Kikotao se sopstvenoj dovitljivosti,

- Marla - rekao je Kaningem sa onoliko dostojanstva koh ko je bio u stanju da prikupi - je moja supruga.

- Nemoj da pričaš! - Pljesnuvši se po kolenu, Rič je ustao da sipa još jedno piće. -

Nabacio si sebi kuglu i okov zbog pr voklasnih sisa, je l' da? Pa, čestitam, Bili: mali rnoj Veća s budala nego što je iko mog'o da pomisli.

Ako sada i nije budala, mislio je Kaningem, sigurno je bic kada se ponovo upustio u posao sa Ričom Slejterom. Ali, sa da i od sada, sve će biti po zakonu. Dogovor o priplodu, koj> |6 Kaningem upravo sklopio u štali, bio je upravo onoliko ve 'iki koliko je i Rič čuo. Zato je bilo vreme. krajnje vreme, da oreseče stare veze. Sve veze

- Zamoliću te da odeš, Rič. Mi smo kvit, ti i ja, a nije pa-metno da nas vidaju zajedno.

Ovde nema nikog sem tebe i mene. - Rič je namignuo i uvalio se ponovo u stolicu. O, da, znao je on šta Kaningem ^islj. Da, bogme je znao. Dečko Bili je smislio da mu dobn stari Rič više ne treba. - Sad, nemoj da se brineš Nisam °s'o da ti tražim još love. Samo se ti opust r° ga je malo umirilo. - Šta onda?

Uslugu, to je sve. Samo uslugu između starih prijatelja sin poslovnih partnera. Jedan koni treba da se sredi. Bil

33-s

Nora Roberts

Podigao je čašu, uživajući u suncu koje se probilo kroz prozo-re i odbijalo od slavine.

- Neću da učestvujem u tome.

- Sta ti 'oćeš i šta ti imaš su dve različite stvari. - Pogled mu je sa čaše prešao na Kaningema. - Hoću da sredim sino-vljevog ždrepcu, Bili. A ti ćeš mi pomoći.

- Ti si lud. - Potresen, Kaningem je obrisao znoj koji mu se nakupio iznad gornje usne. - Ti si lud, Rič, i ja neću da imam ništa s tim.

- Hajde da popričamo o tome - rekao je Rič i nasmešio se.

Kelsini koferi su bili uredno spakovani i poredani pored vrata Gejbove spavaće sobe.

Trebalo je da krenu u Njujork tačno u sedam ujutru. Za šest sati, mislila je, gledajući kroz svetlarnik iznad kreveta.

Uzdahnula je, okrenula se i pribila uz Gejba. Pogodilo ju je i iznenadilo, kao i uvek, to što je on zaista bio tu. Topao, čvrst. Njen. To telo. Prstima je prešla niz njegove grudi pa po-novo na gore. Dugačke, čvrste i neumorne. To lice i njegov pogled od koga su joj se prsti na stopalima uvek grčili. A to je bila samo spoljašnjost.

Fenomenalna spoljašnjost, misiila je, jagodicama prstiju prelazeći preko ivice njegove brade. Ono što je bilo unutra bi-lo je podjednako izuzetno. Snaga, dobrotu, hrabrost. On je već uspeo uprkos slabim šansama, mnogo puta. Prevazišao je jad i zlobu koji su mu dati na rođenju i uspeo sam.

Ovog trenutka, usnuo na svom počasnom mestu u štali, bio je konj koji je imao istu takvu snagu i hrabrost. Zajedno, oni će ući u istoriju.

- Nema svrhe - promrmljala je, priljubivši usne uz njegov vrat.

- Hmm? - on ju je mehanički pomazio po ledima. Već ne-ko vreme je uživao u lenjom dodiru njenih prstiju.

- Ne mogu da spavam. Previše sam nervozna.

- Pa, onda - uvek voljan da izade u susret, prevrnuo ju je tako da je bila ispružena preko njega - uživaj.

Zakikotala se i izmigoljila. - Nisam to mislila. - Klečeći je gledala u njega, zadržavajući se iznad dugačke siluete. - Ni-332

Iskrena izdaja

> da to nije bila primamljiva ponuda. - Nagnuvši se, cmoknu-la ga je. - Prihvaću je kad se vratim.

Pokušao je da je zgrabi, ali je ona već pobegla s kreveta. _ Kad se vratiš odakle?

_ Moram da se pošetam. Hoću da pogledam Dabla.

Obukla je farmerice preko nagih nogu i kukova, a njemu je vodica krenula na usta. -

Draga, sad je jedan sat ujutru.

- Znam. - Proturila je glavu kroz otvor šljampave majice. - Za malo više od osam sati,

bićemo u Belmontu. Ko bi mo-gao sad da spava? - Zabacujući kosu, navukla je čizme.

On je mogao, ali mu je to delovalo kao da bi mogao biti predmet spora. - Idem s tobom.

- Ne moraš. Neću dugo.

Pridigao se, provukao ruku kroz kosu. - Idem s tobom.

- Dobro. Stići ćeš me. - Pohitala je napolje i sišla niz stepenice.

Bila je savršena junska noć. Topla, sa samo malo povetar-ca, rasutih zvezda. Cula je dugačak dvostruki huk sove, ose-tila miris ruža i jasmína koji je cvetao noću. Mesečina je oba-sjala dvorišne zgrade, dajući im bezvremen, bajkovit izgled.

Možda je ovo bila njena bajka, mislila je. Njen lični srećan kraj. Istina je da ju je tragedija dovela dovdle i otvorila vrata njene budućnosti. Ali, bajke su obilovale tragedijama. Siročad i začarane princeze, izdaje i žrtvovanja, zle namere i iz-gubljene ljubavi.

Ipak, dobro je uvek pobeđivalo. Možda je to razlog što joj se analogija dopadala. Ako je ovo bila njena bajka, ona će se postarati da dobro pobeđi. Neće odustati od toga da prona-
<te istinu.

Otići će ponovo da se vidi s kapetanom Tiptonom i Čar-Isom Runijem. Razgovaraće sa Gerti, sa Mozesom, i svaka-ko, sa Naomi. Sa svakim ko je imao i najmanju ulogu u događajima koji su doveli do smrti Aleka Bredlija. Ubediće Naomi da dozvoli svojim advokatima da slobodno govore.

Ali, za sada, tokom sledećih nedelju dana, postojaće samo Belmont. A ona je bila njegov deo. Tiho se nasmejavši, Kelsi je podigla glavu prema nebu. Imala je svoje mesto u toj veli-

333

Nora Roberts

čanstvenosti i odlučnosti, u znoju i zavodljivosti najlepših tre-nutaka na trkama.

Za nedelju dana, obećala je sebi, gledaće Gejba i njego-vog spektakularnog ždrepcu kako primaju poslednji dragulj u Krujii.

Stalski mačor je projurio preko staze, a njegova dugačka i vitka siva silueta bila je kao metak koji joj je srce saterao u grlo. Smejući se sama sebi, rukom je protrljala grlo, kao da želi ponovo da ga spusti u grudi.

Vrata od štale su se otvorila uz tihu škripu. Mirisi su na-došli prvi, kao stari prijatelji koji hrle ka njoj kroz mrak. Konji, koža, liniment, stajsko dubre. Ne želeći da upali svetlo i uz-nemiri one koji spavaju, pipala je zid po sećanju i pronašla ba-terijsku lampu. Njen uzani zrak je sekao kroz tamu. Potpeti-ce njenih čizama su krcnule.

U drugoj štali, jedan par očiju je sijao iz senke poput go-blina. Dah joj je zastao, a zrak svetlosti pao. Bajke, naravno, pomislila je i bila zahvalna što Gejb nije tu s njom da vidi ka-ko su je trgle dve štalske mačke.

Nasmešila se ponovo kad je videla poljski krevet ispred Dablovog boksa. Na stranu bezbednosni sistem, ali ovakav junak zavređuje lično obezbeđenje. Pa, neće uznemiravati ko-njušara, obećala je sebi. Samo da baci pogled preko kreveta u boks i ostaviće ih obojicu da spavaju.

Medutim, krevet je, na njeno iznenađenje, bio prazan. Uz-nemirena, uperila je lampu u boks. Dabl je bio tu, potpuno budan i zurio u nju.

- Izvini, dečko. Valjda sam nervozna. Je li to tvoj prijatelj otišao da zapali jednu ili je u pitanju bio zov prirode? Jesi li spakovan? - Nasmejala se i uhvatila se za vrata boksa.

Reza nije bila na mestu, a vrata su bila otvorena deset centimetara.

- Oh, bože. - Pokret iza nje ju je naveo da se okrene, dr-žeći baterijsku lampu čvrsto, kao oružje. Krv joj je tutnjala u uhu dok je lampu pokretala u cik-cak i proklinjala mačke koje su lovile po noći.

Ali mačka, ma koliko brza i pametna bila, nije skinula rezu i otvorila štalska vrata. Jedina jasna misao koju je imala, bi-

334

Iskrena izdaja

da štiti i da brani. Kelsi je odgurnula vrata i otvorila ih, a tim pojurila do ždrepcve slabine. Još dok se okretala da ". uperila lampu u uglove boksa, krv u njenom uhu je eksplo-dirala.

Bila je svesna jednog živog udara bola i piskavog uzbude-nog njištanja konja. I onda ničega.

Kad je prilika izjurila iz boksa, oštrog i uspaničenog daha, ždrebac je zaigrao, izvivši svoja smrtonosna kopita iznad Kel-sinog besvesnog tela.

Na pola puta između kuće i štale, Gejb je održavao ravno-težu s dve šolje čaja. Izgledalo mu je da će biti budni najveći deo noći, a biljni čaj koji je Kelsi više vole!a u ovom trenutku je bio bolja zamisao od kafe. Pogotovo ako uspe da je privo-li da se vrate u krevet i usmeri njenu napetu enegriju u malo

ličniju arenu.

U svakom slučaju, njih dvoje nisu uludo trošili previše vre-mena na spavanje, mislio je. Ne od one noći kada joj se pri-družio u kadi. Bilo je teško ubediti je da se preseli kod njega na nekoliko dana. Besramno je iskoristio trku kao razlog za to - svoju potrebu za malo moralne podrške.

Uspelo je, podsetio se, smešeci se dok je pijuckao iz svo-je šolje. Nameravao je da to i dalje uspeva, korak po korak, dok ne postane stanje. Ali, računao je da je ženi rovitoj od razvoda potrebno da se polako navikne na pomisao o drugom

braku.

Najveće iznenađenje je bilo to što njemu uopšte nije potrebno da se navikava na tu pomisao. Ona se jednostavno pojavila, potpuno sazrela, u njegovoj glavi. Ili možda u srcu. Nikad nije mnogo razmišljao o tradicionalnim ograničenjima braka, supruge, porodice. Uz odgoj kao što je on imao, pomi-sao na brak je bila apsurdna, čak destruktivna.

Ali ne sa Kelsi. Sa njom je hteo obećanje, budućnost. San-su.

Zajedno će deliti sve ovo. Pogledom je preleteo preko dvorišnih zgrada, brežuljaka i ograda. Zajedno će napraviti i

vise.

335

Nora Roberts

A možda će, dok to budu radili, pomoći jedno drugom da zakopaju prošlost.

Piskavo, izbezumljeno njištanje ždrepcu preseklo je tišinu. Obe šolje su se rasprsnule po šljunku kada je Gejb potrčao napred. S Kelsinim imenom na usnama, uhvatio se za vrata štale i upalio svetla. Ledena panika ga je gonila između bok-sova, zacepljujući mu kičmu. Bila je ispružena na slami, licem nadole, dok je ždrebac uz-micao ka stražnjem delu boksa, kolutajući očima i kopajući kopitom po prostirci. Svet se prevrnuo, iscedivši svu krv iz Gejbove glave kroz njegove tabane.

Kretao se kao munja, štiteći je sopstvenim telom dok ju je podizao. Zadobio je udarac u rame, ne osećajući ga dok ju je podizao. Lice joj je bilo belo kao smrt, a telo mlitavo kao kr-pa. Ne obraćajući pažnju na udarce ždrepcu, položio ju je na krevet. Prsti su mu drhtali kada ih je pritisnuo na bilo na nje-nom vratu.

- Molim te, dušo. Molim te.

Bio je tu, taj brzi treptaj života. Prste čvrsto držeći na nje-mu, kao da će taj puls života nestati ako ih bude uklonio, za-gnjurio je lice u njenu kosu.

U njemu su se smenjivali samo strah i olakšanje, strah i olakšanje, oštro i vrtoglavo klatno. Ostao je upravo tako, s prstima na njenom vratu, licem u njenoj kosi, grleći je jednom rukom.

- Gejb. Isuse Hriste, Gejb.

Prenuo ga je uplašeni glas njegovog trenera, koji je ušao u boks da smiri ždrepcu.

- Miran, dečko. Miran sad. - Džejmison je povukao ždrepcu glavu na dole, smirujući ga glasom i dodirrom. - Smiri se. - Ali, oči su mu bile sve samo ne mirne kada su pogledale Gejba. - Šta se ovde desilo? Gde je Kip? Trebalo je da on spava ispred boksa. - Nemam pojma gde je on. Ali ćeš ga naći. Naći ćeš i nje-ga i prokletog noćnog čuvara. - Nateravši se da se polako pokrene, Gejb je rukom prelazio preko Kelsinog tela, proveravajući ima li preloma. Pronašao je čvor na njenom potiljku.

336

Iskrena izdaja

ti su mu se tu zadržali, nežno poput poljupca, dok su mu f ponovo prešle na Džejmisona, goreći. - Zovi doktora i policiju. Odmah!

_ Povredena je. - Džejmison je nastavio da gladi ždrepcu koji je drhtao. - Koliko je loše?

- Ne znam. Zovi ih, do davola!

Kao u znak odgovora, Kelsi se promeškolljila pod njego-vom rukom i zastenjala.

- Kelsi. - Morao je da se suzdrži da je ne podigne k sebi.

- Kelsi, samo polako.

- Gejb. - Oči su joj zatreptale, ali joj je vid bio zamućen, podstičući mučninu. - Bože. - Ponovo ih je zatvorila, boreći se da diše jednolično.

- Nemoj još da pokušavaš da se pokreneš.

- Ne pokušavam. Veruj mi. - Usredsredila se na udah i iz-dah iz svojih pluća. Kada joj je izgledalo da je to savladala, obazrivo je ponovo otvorila oči. Ovoga puta, izoštrila je nje-govo lice. Ubistvo je bilo u njegovim očima, pomislila je smrk-nuto. I onda se setila. - Zdrebac. Neko je bio kod ždrepeca.

- Sve je u redu. On je dobro. - Gejb je žestoko opsovao kada se trglala od bola. - Sad ću te odneti u kuću. Ja ću se bri-nuti za tebe.

- Neko je bio unutra. Konjušar nije bio tu. Vrata su bila otvorena. Ali nisam mogla da vidim ko je to bio. Je li ga po-vredio?

- Ne. - Gejb je pogledao u Džejmisona koji je zatvarao vrata od boksa. - Zovi, Džejmi. Hoću poručnika Rosija. Hoću i Ganera. Neka dode ovamo i pregleda ždrepeca.

- On izgleda dobro - počeo je Džejmison, ali je već klim-nuo glavom. Oči su mu bile zakrvavljene i napete. - Dovešću ga ovde, Gejb. Odvedi je gore, uradi šta možeš za nju. Ja ću ostati kraj ždrepeca noćas.

- Hoću da dva čoveka budu kraj njega. - Gejb je podigao Kelsi, pažljivo kao duvač svoje staklo. - Ne manje od dvojice u svakom trenutku. Je l' to jasno?

- Jeste.

- I nadi Kipa. Hoću da razgovaram s njim.

337

Nora Roberts

1 ———*s

- U redu. - Teška srca, Džejmison je posmatrao kako Gejb iznosi Kelsi napolje. Okrenuo se ka ždrepcu, protrljao njego-ve podozrive oči i otišao da telefonira.

- Dobro sam, stvarno. - Ali, Kelsi je držala oči zatvorene na putu od štale do kuće. - Samo imam glavobolju.

- Nemoj da pričaš - rekao joj je Gejb, trudeći se da mu glas zvuči neopterećeno. - Samo se odmaraj.

Vilica mu se stegla kada je čizmama prešao preko parčića skrckanih šolja. Da nije zastao da napravi prokleti čaj. Da je bio s njom...

- Jesi li siguran da je Dabl dobro? Nisam stigla da pogle-dam.

- Hoćeš li da prestaneš da brineš za prokletog konja? -prasnua je i otključao kapiju. - Zar misliš da me je briga za tog konja u ovom trenutku? Sam bih ga ubio da te je povre-dio. -Gejb...

- Umukni! Do davola. - Razbesnelog lica odgurnuo je vra-ta. Ona se zgrčila, pre svega jer joj se zavrtelo u glavi od nje-gove vike.

- Nema razloga da vičeš. Imaš pravo da budeš uzbudan, ali...

- Uzbudan? - Spustio ju je na sofuu u dnevnoj sobi. Kako su mišići počeli da mu se tresu, nije bio siguran da će moći da je ponese uza stepenice. - Zar to misliš, da sam ja uzbu-den? Malo van sebe jer te je neko onesvestio? Da, tako je. Uzbudan sam.

Stegao je pesnicu i zabijajući je u zid izbacio nešto od emocija koje su ključale u njemu.

Reči koje je htela da izgovori skliznule su nemo u Kelsino grlo. Pogled joj je sa udubljenja u zidu prešao na njegove iz-ubijane zglobove prstiju.

- Verovatno sam uzbuđen jer sam te našao nesvesnu u štali sa uspaničenim konjem koji je svakog trenutka mogao da te izgazi na smrt.

Suze su počele da teku. Jedna, zatim dve, a onda bujica. - Rekla bih da „uzbuđen“ nije bila prava reč.

338

Iskrena izdaja

_ Gospode! - Izenada potpuno prazan, protrljao je lice rukama. Ali nije pomoglo. Tada je otišao do nje, privio je uza se j držao je kada se sklupčala kao loptica u njegovom krilu.

_ |suse, Kelsi, izgubio sam razum. - Poljubioju je, sada ne-žno, brišući usnama suze s njenih obraza. - Žao mi je. Idem da ti donesem malo leda.

- Ne, nemoj da ideš. Samo nemoj da ideš.

- U redu. Daj mi da vidim da li si još negde povredena.

- Samo glava. Mora da je bio iza mene. Glupo je što sam tako uletela, ali nisam razmišljala. Sve na šta sam mogla da mislim je da mu se to skoro već desilo. Ono što se desilo

Prajdu.

- Sledećeg puta misli na to šta bi se desilo meni. - Podi-gao joj je lice. - Ne bih mogao da podnesem da te izgubim.

Uzela mu je ruku i priljubila njegove izranjavljene zglobo-ve uz svoje usne. - Rekla bih da bi nam oboma prijalo malo leda.

-Da.

Ali se nisu pomerili dok Rosi nije pokucao na vrata.

Sat kasnije, Gejb je ponovo otišao do štale, ovog puta s Rosijem pored sebe. - Imate rupu u obezbedenju, gospodine Slejter.

- Svestan sam toga. - Rupu dovoljno veliku, mislio je, da se neko kroz nju provuče kada je noćni čuvar krenuo u svoj spoljni obilazak jednom u sat vremena.

- Neko je mogao da ude spolja. Neko ko zna organizaciju ovde. Veliko je imanje, ima mnogo načina da se ude i izade.

Rosi je posmatrao kroz mrak. Nije zavelo Gejbu na tome. Mnogo je više voleo svoj uredni stan, klaustrofobiju i utehu grada.

- Više volim lakši način - nastavio je - i gledanje unutra-šnjosti.

Gejb je i sam posmatrao unutrašnjost, svakog pomoćnika je nasledio od Kaningema, svakog čoveka i ženu koji su bili unajmljeni ili otpušteni u tih pet godina.

- Već imate spisak svih koji su zaposleni kod mene. Radi-te s njim šta god treba.

339

Nora Roberts

- To i nameravam.

- Tražio sam da u svakom trenutku sa ždrepcem budu dva čoveka. I sam bih bio jedan od njih, ali ne bih da ostavijam Kelsi duže nego što je neophodno.

- Nije ni čudo. - Rosi je zastao. Bila je to lepa noć, barem ono što je od nje ostalo. Kad je već tu, mogao bi i da uživa u povetarcu. - Ona ovo stoički podnosi. Bolje podnosi udarac u glavu nego što vaš konjušar podnosi svoj.

- Može biti da je njena glava tvrda. - Kipa su pronašli ka-ko stenje i dolazi svesti u praznom boksu pored Dablovog. -Nismo imali nikakvih problema da ga prebacimo u bolnicu.

- Biće joj dobro. - Radoznao, Rosi je vrhom cipele pome-rio krhotinu porcelana.

- Nosio sam dve šolje kada sam čuo konja - objasnio je Gejb. - Valjda sam ih ispustio.

- Mmm. Kao što sam rekao, biće joj dobro. Vi ste povre-dili desno rame.

Gejb ga je instinktivno ispravio. - Nije to ništa. Ždrebac me je zakačio. - Da nije bilo njegovo rame, mogla je da bude Kelsi. Njena glava, lice. Od same pomisli želudac mu se pre-vrnuo. - Uradili ste proveru mojih biografskih podataka, zar ne, Rosi?

- To je uobičajena procedura.

- Onda znate ponešto o mom ocu.

- Dovoljno da znam da ne bi osvojio nagradu za oca godi-ne.

- U gradu je. Tu je već nekoliko nedelja. - Gejb je govorio nepromenjenim glasom. Kao da je govorio o vremenskim pri-likama. - Rekao bih da sam bio jedna od njegovih prvih sta-nica. Otkao sam ga s nešto novca. Ni približno onoliko ko-liko je on hteo. To ga obično čini mrzovoljnim. On se dobro snalazi na stazi, oko štala.

- Mislite da bi vaš otac pokušao da vam zada ovakav uda-rac?

- On me ne podnosi - rekao je Gejb jednostavno. - Zadao bi mi udarac kako god može, pogotovo ako može na tome i da zaradi. Učinilo mi se da sam ga video u Čerčil Daunsu to-

340

Iskrena izdaja

nedelje Derbija. I jednom konjušaru sa Tri vrbe se učini-'teto Našao sam ga u Lorelu pre par dana. Poricao je to. -eib je potražio cigaru koju nije imao. - Laže. Shvativši šta traži, Rosi je izvadio paklu cigareta i ponudio mu jednu. - Proveriću to.

_ Uradite to, poručniče. - Gejbove oči su se sijale uz pla-men šibice. - A imajte ovo u vidu kad to budete radili. Sva je prilika da je znao Lipskog. Rič Slejter je čovek koji voli da va-ra. Takva pobeda se njemu čini zabavnijom, a jeste pobedi-vaio. Razmeće se novcem naokolo.

- Videću mogu li da saznam kako je došao do njega.

- Bila je jedna trka kada sam bio mali. Grlo iz ove ergele se trkalo protiv grla sa Tri vrbe.

- Gejb je uvukao dim u pluća i gledao ga kako odlazi s povetarcem kada ga je otpuhnuo.

-Ždrebac sa Tri vrbe se sapleo, slomio noge. Morali su da ga uspavaju. Moj otac se i posle te trke razmetao novcem.

-To mora da je bilo u Leksingtonu. Proleće '73. godine. Gejb je odmeravao Rosija kroz oblak dima. - To je tačno. To je apsolutno tačno.

Cudno da to niste ranije pomenuli.

- Ranije nije povredio Kelsi.

- Izvinite. - Met Ganer je došetao do njih. Kosa mu je još bila puna čuperaka od spavanja.

- Ždrebac je dobro, Gejb.

Odlično. Hvala ti što si došao.

Nema na čemu. - Met je pogledao ka kući. - A Kelsi? Odmara se. Doktor je savetovao da odemo u bolnicu, ali ona neće da se pomeri.

- Voleo bih da je vidim, kad bude bila u stanju. Naravno. - Poželeo mu je laku noć i okrenuo se prema

Bolje bi bilo da ga nadete pre nego što ga ja prona-

Nemate nikakvih dokaza da je vaš otac umešan u bilo šta od ovoga.
Jejb je bacio cigaretu i ugasio je nogom. - Ne moram ni da dokazujem.

341

Nora Roberts

Kelsi ga je čula kako se penje stepenicama i pažljivo se uspravila u sedeći položaj.
Tablete koje joj je lekar prepisao su je usporile, ali nije htela da rizikuje.

- Dabl? - rekla je čim je Gejb ušao u sobu.

- Met je rekao da je sve u redu. - A lično je ispraznio ždrepcëve jasle sa porcijom noćne hrane i sipao novu.

Uzdahnula je i opustila se. - Hvala bogu. Sedim ovde i razmišljam o svim mogućnostima.

- Ti treba da se odmaraš. - Seo je na krevet pažljivo da ne bi zatresao dušek. - Ponovo imaš podočnjake. - Nežno je prešao palcem preko njih. - Zašto mi uvek izgledaju tako sek-si?

- Mačizam koji traži ranjivost. - Nasmehila se. - Dodi u krevet. Možda ćemo uspeti da odspavamo par sati pre pola-ska.

- Hoću da ostanem ovde, Kelsi. Ne ovde - ispravio se - na Tri vrbe. Nisi sposobna da putuješ, a bilo bi bezbednije i pametnije da ostanem sa Gerti. Rosi će da organizuje dvojicu ljudi.

- Gejb. - Rukama mu je obuhvatila lice, svojim usnama dodirnula njegove i meko rekla. - Nema šanse.

- Slušaj me.

- Mogla bih - složila se. - Mogla bih da te slušam, i ti bi mogao mene da slušaš, pa bismo tako mogli da se dobacuje-mo sve do jutra. Ja bih svejedno išla. Zašto se onda ne bi-smo pretvarali da smo se već raspravljali i porazgovarali?

- Sebična si. - Odgurnuo se od kreveta i počeo da se svlači. - Ne želiš da propustiš trku, i zato ti nije važno to što ja neću moći da se na nju koncentrišem ili u njoj uživam.

Polako je prešla jezikom preko zuba. - Ta ti je bila dobra. Izazivanje griže savesti obično pali kod mene, ali ne ovog puta. Brinućeš bila ja tamo ili ne. A ja ću biti tamo uz tebe, Gejb. Sve vreme.

- Prokleta mazga.

- Ni to neće upaliti. Iako je vredanje prihvatljiva faza u svakoj dobroj svadi. Mogla bih da ti se suprotstavim time što bih te nazvala zaštitničkim magarcem, ali ću se suzdržati jer

342

Iskrena izdaja

Dah joj je zastao. - Oh, bože, šta si to dio sa svojim lema?

Okrenuo je glavu ali je mogao da vidi samo deo tamne mo-neovom ramenu. - Primio sam uda-

.. uradio sa svojim ledima?

Okrenuo je glavu ali je mo drice koja se širila na njegovom ramenu. - Primio sam udarac.

- Kada? Nije bila tu pre... - Prekinula se, shvativši tačno

kad i kako ju je zaradio. - Sad hoću da te nazovem magar-cem. Kakvo je ovo glupavo herojstvo? Lekar je malopre bio ovde. Mogao je da ti to sredi.

- Nije herojstvo, glupavo ili bilo kakvo drugo. Na pameti su mi bile druge stvari. - Pažljivo je zavrteo ramenom. Bol ni-je bio tako strašan, ali je pulsiranje dolazilo iz dubine, veoma oštro. - Treba mi samo malo linimenta.
- Kretenu.
Hteo je da joj odbrusi, ali je uzdahnuo, poražen. - Volim i ja tebe. - Ušavši u krevet, zagrlio ju je uz sebe.
- Šta to radiš?
- Pokušavam da odspavam. Treba da proveravam kako si svaka dva sata. Ionako nemamo mnogo više od toga.
- A liniment?
- Kasnije. Hoću samo da te zagrlim.
Zadovoljna time, sklonila mu je kosu sa čela. - Gejb, idem s tobom.
- Znam. Spavaj.

343

Glava duadeset treća

Niko joj nije dozvoljavao da radi. Prva dva dana u Njujor-ku, Kelsi samo što nije bilo zabranjeno da dolazi na stazu jer su je nadjačali i zaobišli svi, od Gejba pa sve do najodrpani-jeg štalskog momka. Izgledalo je da je samo putovanje bilo njena jedina pobeda.

Ne znajući šta da radi sa tolikim vremenom i provodeći ga uglavnom sama, zaključila je da ima dva puta. Mogla je tiho da poludi ili da shvati nametnutu neaktivnost kao kratak od-mor.

Odmor je delovao zdravije.

Iskoristila je ono što joj je hotel pružao i plivala svako ju-tro da bi održavala kondiciju u tim mišićima koje je razvila u proteklih nekoliko meseci. Išla je u kupovinu, izgradila odnos ljubavi i mržnje sa spravama u fitness-klubu i uopšte, borila se protiv dosade. Pomoglo je to što je Gejb odlučio da priredi zabavu pred trku, u hotelskoj balskoj dvorani večer uoči Belmonta. To je dalo Kelsi priliku da razradi detalje, razgovara o strategiji sa cvećarom i hotelskim servisom za isporuku hrane. Kad je ugledao kilometre spiskova, Gejb je odabrao kukavički pri-stup i prepustio joj čitavu organizaciju.

Ništa joj nije pricinjavalo veće zadovoljstvo.

Provodila je sate sa direktorom hotela, recepcionerom i kuvarom, raspravljajući i analizirajući šta može, a šta ne može biti izvedeno. Pošto joj Gejb nije ograničio budžet, već je odlučila da ne postoji ništa što ne može biti izvedeno i usred-sredila se na to da u to ubeduje osoblje.

- Bolje bi bilo da sam ti dao vile i pustio te da cele nede-Ije čistiš štale. - Gejb je na brzinu uzeo kafu i gledao kako Kelsi pažljivo iščitava poslednju verziju jelovnika za to večer. - Više bi se odmarala.

344

Iskrena izdaja

_ prestani da me gnjaviš. Ti si ovo započeo.

- Mislio sam da će zabava biti dobra zamisao. - Pomerio je stao iza nje, masirajući joj ramena dok je mrmrljala nešto

aledajući u papire. - Malo hrane, malo muzike, švedski sto. Nisam mislio da ću finansirati produkciju Dejvida O. Selzni-ka. - Zaškiljio je. - Koliko je to šampanjca?

_ |<-lj _ Ali je vrtela ramenima pod njegovim rukama. - Ti qa ionako nećeš piti. Dao si mi određene ruke, Slejteru, a ja to ne zloupotrebljavam. Samo se do osam pojavi u smokingu.

- Pre će biti kapetan Blaj nego Selznik - mrmljao je.

- Sad zvučiš kao ovi iz servisa za isporuku hrane. Idi da razgovaraš s novinarima.

- Dosta mi je novinara.

- Ljubomorani su zato što su Dabla stavili na naslovnu stranu „Sports illustrejtida“, a ne tebe.

- Imam duplericu u „Piplu“ - podsetio ju je i zabavljao se grickajući joj uho. - Ovo ovde je odlična tačka - mrmljao je, grickajući njeno levo uho odozdo na gore. - Mogao bih da bu-dem hirovit i pustim intervju.

Divni brzi drhtaji su joj odvlačili pažnju. Gejb je to iskori-stio i otkopčao prva dva dugmeta njene bluze pre nego što se ga se oslobodila.

- Prestani! Imam zakazano za petnaest minuta.

- Biću brz.

- Ozbiljno to mislim. - Bez daha se izmigoljila i pobegla sa stolice. - Idem da sredim kosu.

Iskezio se. U ovom trenutku ona je ispadala iz jarke gumi-ce presvučene platnom. To je on uradio. - Svida mi se baš ovakva kakva je.

- Drži se dalje od mene, Slejteru. Ostatak dana mi je za-uzet, svaki minut, a nisam predvidela nikakvo vreme za to da me ti juriš oko stola.

- Prilagodi se.

- Možda je za tebe ovo samo zabava. - Ma koliko smešno to bilo, jurnula je tako da ih je sto razdvajao. - Ali njena or-ganizacija mi je sačuvala razum ove nedelje. To je moja emo-tivna investicija.

345

Nora Roberts

- I moja je. - Spustio je dlanove na sto i nagnuo se napred. - Dodi ovamo.

- Ne dolazi u obzir.

- Oh, molim te. - Prevrnula bi očima da se usuđivala da skine pogled s njega. - To je stvarno neubedljivo.

Ispravio se i podigao obrvu. - Poklon za tebe. - Iz džepa je izvadio piiišanu kutijicu. - Je l' se sad stidiš?

- Poklon za mene? - Uprkos trenutnom talasu zadovolj-stva, gledala ga je podozrivo. - Je l' to neki trik?

- Otvori ga. Hteo sam da ti ga dam posle trke, ali sam mi-slio da će doneti sreću ako ga imaš pre.

To ju je privuklo. Obišla je sto da ga uzme od njega i podi-gla usne da bi poljubila njegove. - Hvala ti.

- Još ga nisi otvorila.

- Najpre zato što si mislio na mene.

Uzdahnula je kada je otvorila poklopac. Konj je blistao na crnom plišu, zauvek uhvaćen u galopu, na krilima, veličan-stven. Broš je bio napravljen od crvenog žada, tako vešto iz-rezbaren i tako nežan da je skoro mogla da oseti skup i po-kret mišića dodirujući ga prstima. Dijamantsko oko je pobed-nički sijalo.

- Divan je, savršen je. - Pogledala ga je. - I ti si.

- To je moja rečenica. - Obuhvatio ju je rukama oko stru-ka, približivši je sebi. - Nema na čemu - rekao je dok su mu usne prekrivale njene.

Zakasnila je, naravno. Kelsi je požurila u salon lepote, mr-mljajući izvinjenje. Nestrpljivo je gledala na sat dok je mani-kirka pokušavala da joj elegantno sredi zapuštene nokte.

- Maco, što ti ne bismo stavili veštačke?

- Ne, samo ću ih slomiti. - Kosa joj je bila zavijena u veli-ke penaste viklere, a lice prekriveno svetlo zelenom maskom na koju su je nekako nagovorili, a sat je otkucavao. - Samo oblikujte ono što postoji i stavite malo providnog laka.

- Zar ne želite nešto modernije?

Kelsi je bacila pogled na manikirke smrtonosno duge, sjajne nokte karmin-crvene boje.

- Ne, ostaću pri jednostav-nom.

346

Iskrena izdaja

Odmahujući glavom, žena je spustila Kelsinu desnu šaku u toplu vodu. - Šta god ti kažeš, maco.

- Vi ste Kelsi, zar ne? - Žena za susednim pultom joj se smešila. - Ja sam Dženet Gardner. Ergela Overluk, Kentaki?

_ Ah, da, gospoda Gardner. - Kelsi je odlučila da ne pome-ne da nije prepoznala ženu, ne sa tom jarkocrveno ofarbanom kosom prekrivenom sjajnom plavom kremom i licem obojenim u jarkoružičasto. - Drago mi je što vas vidim.

- Zatezanje lica bez skalpela, tako mi kažu. - Dženet se smejala dok je prstom lupkala u stvrđnutu ružičastu masku. -To ćemo još da vidimo. A vaša?

- Oh, ima neke veze s opuštanjem. Očigledno sam izgle-dala izbezumljeno.

- Ko nije pre Belmonta? Moj Henk i ja ćemo spavati dve nedelje kad se vratimo kući.

Obećali smo sebi.

Kelsi se sada setila Henka - suvonjavog čoveka s kojim je plesala prethodne večeri. Imao je obraze opaljene suncem, tanke brčiče i glas lepljiv poput melase. Hteo je da je nauči da igra tango.

- Pozdravite supruga u moje ime. Odlično pleše.

- Oh, to je moj Henk. - Dženet se ponosno kikota. - Sve žene bi volele da se zavrte na podijumu s njim. Voli da govo-ri ljudima da sam se udala za njega zbog njegovih stopala. Udovoljavajući manikirki, Dženet je skinula smaragdni pr-sten koji je mogao da oponaša pritiskač za hartiju.

- Videla sam vašu majku danas na hipodromu. Teško je po-verovati da ih zajedno obilazimo već... Pa, da baš ne otkri-vam.

Poznajete Naomi već dugo.

- Otkad sam se udala za ove konjske trke. Naravno, ona h je stekla rođenjem. - Mnogo zainteresovanija za ogovara-

s nego za modni časopis koji je prelistavala slobodnom ru-kom, Dženet ga je odložila sa strane. Oči su joj živnule od ra-doznalosti. - A i vi ste. - Sa zakašnjenjem.

Oh, pre će biti da ste se tome vratili sa zakašnjenjem. Sećam se da sam vas vidala oko staze dok ste bili u pelena-ma.

347

Nora Roberts

- Stvarno?

- Oh, bože, naravno. Naomi je bila ponosnija na vas nego na bilo koji zid pun plavih traka. Zvali smo vas Naominim pu-nokrvnjakom. Ali vi se toga sigurno ne sećate. Naomin punokrvnjak. Ta ideja ju je radovala i rastužila u isto vreme. - Ne sećam se.

- Vašeg oca sam srela jednom ili dvaput. Sirotan, uvek je izgledao tako izgubljeno. On je bio bibliotekar?

- Moj otac je šef katedre za engleski jezik na Univerzite-tu Džordžtaun.

- Oh, da. - Dženet je nastavila da blebeće, ne primećuju-ći krutost u Kelsinom glasu. Poslušno je potopila prste u či-niju svoje manikirke. - Znala sam da ima neke veze s knjiga-ma. Naomi je stavila tačku na njega. Svi smo mislili da je šte-ta što nije uspeo. Ali, šta ćete, to se stalno događa, zar ne?

- Sudeći po statističkim podacima.

- Henk i ja imamo sreće. Dvadeset osam godina ovog sep-tembra.

- Cestitam. - Pošto nije bilo bežanja, Kelsi je pokušala s menjanjem teme. - Imate decu?

- Troje. Dva sina i jednu kćerku. Naša Didi je sad udata, ima dve devojčice. - Da je imala slobodnu ruku, Dženet bi od-mah potražila slike u novčaniku. - Moji momci kažu da još traže. Naravno, mom najmladem jedva da je dvadeset. Stu-dira građevinu. Ja se u to uopšte ne razumem.

Jedno vreme je nastavila da priča o deci dok se Kelsi opu-štala i ubacila u ritam.

- Ali ima nečeg posebnog između majki i kćerki - rekla je Dženet, lukavo skrećući s teme. - Zar ne mislite tako? Mi-slim, čak i posle svih tih godina razdvojenosti, vi i Naomi iz-gledate tako Ijupko zajedno. Istinu govoreći, toliko je godina prošlo da su mnogi zaboravili da ima kćerku, ako su to uop-šte i znali.

Dženet je podigla jednu ruku, razgledajući prvi sloj laka slezove boje. - Da, dušo, ovo je vrlo lepo. - Kada se ponovo okrenula prema Kelsi, glas joj je poprimio poverljiv ton. - Na-dam se da se nećete uvrediti ako vam kažem da je većina nas

348

Iskrena izdaja

koji smo znali Naomi i situaciju navijala za nju. Mislim, ideja da se dete oduzme od majke jednostavno izgleda neprirodno. Potpuno svesna da su obe manikirke načuljile uši, Kelsi se potrudila da joj glas ostane hladan. - Sigurna sam da vam je Naomi na tome bila zahvalna.

- To ionako ničemu nije koristilo. Žao mi je što moram da kažem da je tokom tog teškog perioda ona sama sebi bila najveći neprijatelj. Uvek sam mislila da je njena Ijutnja na vašeg oca bila razlog što se ponašala tako bezobzirno. A dru-štvena scena je bila malo... neobuzdanija u to vreme. Ipak, Alek Bredli. - Coktala je jezikom. - Naomi je morala da zna da ne treba s takvim da flertuje. Oh. - Kao da se tog trenut-ka setila ishoda tog flerta, Dženet je trepnula i promeškolljila se. - Oh, dušo, izvinite. To vam je sigurno bolna tačka. Pomisao da su ubistvo vatrenim oružjem i decenija u za-tvoru bili označeni kao bolna tačka možda bi zabavljala Kelsi u nekim drugim okolnostima. Ali ona se vratila na jednu reče-nicu koja joj je privukla pažnju. - Da li ste poznavali Aleka Bredlija?

- O, da. Većina nas ga je tada barem znala, Bio je lep da padneš u nesvest, što bi moja Didi rekla. Visok, crn i zgodan, sa osmehom koji je topio žensko srce. I on je to znao.

Veruj-te mi, znao je i koristio je to. Malo se motao i oko mene, ali je Henk to presekao. -

Kikotala se kao šiparica. - Priznajem da mi je pomalo godilo, čak i znajući njegovu reputaciju.

- Kakva mu je bila reputacija?

- Pa, dušo - uzbuđeno se nagla napred u svojoj stolici -njegova porodica ga je jedva priznavala. Možda su imali ne-kih finansijskih preokreta, ali krv im je još uvek bila plava. A bio je i taj skandal s njegovom prvom ženom. - Približila se još više, zauzimajući položaj za ogovaranje. - Svidale su mu se starije žene, znate. Dobrostojeće starije žene. Svi su zna-li d^a mu je žena dala velikodušno poravnanje u razvodu da bi sačuvala obraz. Nije bilo od pomoći, u stvari, jer su svi znali da je, da kažemo, opsluživao dame.

- Dakle, bio je ženskaroš.

- Oh, šampion. A priča je bila da naplaćuje usluge.

Nora Roberts

- On... žene su mu plaćale, za seks? Još jednom se zakikotala, pomalo posramljena.

Dženet je više volela lukave eufemizme. - Ne znam da li je bilo baš ta-ko otvoreno, ali je bila javna stvar da on ima cenu. Kao prat-nja. Ima mnogo samih žena, čak i na trkama. Neudatih, raz-vedenih, između brakova. Alek je mogao biti unajmljen da po-puni prazninu. Zgodna ruka za koju možeš da se držiš na za-bavi, na stazi. On je bio, kao što sam rekla, vrlo šarmantan. A imao je sklonost da se mnogo kladi. I to loše.

Kada se smešila, ružičaste mrvice su otpadale s njenog li-ca i padale na zlatno-crni štitnik kao šarena perut. - E sad, niko nije mislio da je između njega i tvoje majke u pitanju bio poslovni aranžman, dušo. Žena poput Naomi je mogla da ima kog god muškarca poželi. Još uvek može. Alek je izgledao prilično ošamućen njome. Iako je nastavio da ima flertove sa strane. Naomi nije od onih koje bi trpele takve budalaštine. Žestoko su se raspravljali na tu temu, i ona mu je dala nogu. Ovoga puta je Dženet bila istinski usplahirena. -Tojest... Mislim...

- Bili ste tamo te noći. - Nezainteresovana za izbegavanje ili iznenadne napade griže savesti, Kelsi je bila uporna. - One noći kada je umro?

- Jesam, bila sam. - Dženet je ovlažila usne, iznenadena i pomalo uznemirena Kelsinim direktnim pitanjem. - Henk i ja smo poslom bili u Virdžiniji. Nekoliko ljudi iz trkačkog sveta je bilo u privatnom klubu na zabavi. Eh, izgleda da sam gotova. - Podigla je ruke. - A kad smo kod zabava, jedva čekam ve-čeras. Taj vaš zgodni mladi čovek nas sve drži kao na iglama.

- Oni su se raspravljali. - Kelsi je ignorisala bučno nego-dovanje svoje manikirke kada je izvukla šaku i zgrabila Dže-net za ruku. - Te večeri, oni su se raspravljali.

- Jesu, dušo. - Žaleći što ju je nagon za ogovaranjem lu-pio po glavi, Dženet je govorila ljubazno. - Nekoliko nas su ispitivali o tome posle... nevolje. Raspravljali su se veoma bučno i Naomi mu je rekla, vrlo otvoreno, da je njihova veza gotova. Oboje su popili možda malo više nego što je trebalo. Opaske su letele. Naomi mu je sasula čašu šampanjca u lice

350

Iskrena izdaja

otišla. To je bio poslednji put da sam je videia za veoma du-go vreme.

pod jarkom klovnovskom maskom, Dženetine oči su smek-šale. - Naomi mi je bila draga. I još uvek je. Muškarac nije bio vredan toga, dušo. On jednostavno nije zavredivao ni da

mu posveti minut svog vremena. Mislim da je pravi zločin u tome što ona to nije shvatila sve dok nije bilo prekasno.

Ostatak popodneva Kelsi se mučila da taj razgovor poti-sne u svom umu. Htela je da ponovo razmisli o njemu, da ana-lizira svaku reč ponaosob. Imalo je veze, zar ne?

Nekako je imalo veze to što je Alek Bredli bio potkupljiv.

Ali, kako god da su se izmenile kockice koje je toliko žele-la da sklopi, bilo je previše mešanja da bi se koncentrisala.

Obukla se rano i ostavila Gejbu poruku na sredini kreveta da se nade s njom u balskoj dvorani tačno u osam.

Završni detalji su zahtevali njenu pažnju, slagali se s tim kuvar, cvečar i hotelsko osoblje ili ne. Trebalo je da bude sa-vršeno. I dok je stajala u središtu ogromne prostorije obasjane svetlom lusteru, tako je i bilo.

Crveno-bele boje Longšota bile su dominantne. Na stol-njacima, svećama, cveću. U čast tri dragulja Triple krune, bu-keti crvenih ruža, sunčanih pupavica i belih karanfila bili su rasuti po stolovima i ispadali iz korpi. Konobari u crnim ode-lima su stali u red radi inspekcije, dok se osoblje servisa za isporuku hrane brinulo o poslednjim finim detaljima na tri ogromna švedska stoia.

Ali, njena inspiracija, njen glavni adut i njena najveća gla-vobolja, bilo je kockanje.

Uveličane novčanice su se mogle kupiti, i sve u dobrotvor-ne svrhe, ali se zbog pojedinosti danima nadmudrivala s ad-ministracijom. Kao Naomin punokrvnjak, na kraju je učutkala sva protivljenja.

Sada je mogla mirno da proučava rulete, stolove za kocki-ce i blekdžek i da zna da je Gejbu upriličila zabavu sezone. Onakvu, mislila je, kakva bi mu pristajala kao njegova koža. Dok se orkestar štimovao, prišla je i nehajno zavrtela ru-let.

351

Nora Roberts

Iskrena izdaja

- Na crveno.

Smejući se, okrenula se i nasmešila Gejbu. - Tačan si.

- Ti si prelepa. - Nije joj prišao, ne još. Hteo je samo da je gleda. Bila je odevena u blještavo belu usku haljinu koja je svetlucala od oblina njenih grudi, pa sve do zglobova.

Njegoy poklon joj je bio zakačen na grudima. Kosa joj je se raskošno kovrdžala skupljena pozadi svetlucavim šnalama i padala joj preko obnaženih ramena. Naušnice od dijamanata i rubina vi-sile su joj na ušima. - Zaista si neverovatno lepa.

- Tvoje boje. - Ispružila je ruke ka njegovim. - Sta kažeš?

- Kažem da me zaprepašćuješ. - Još uvek je rukom drže-ći na rastojanju, osvrnuo se po prostoriji. - Šta si uradila ov-de?

- Osim što sam izludela svakog trgovca i gradskog oca u krugu od pedeset milja?

Napravila sam ti kockarnicu za jed-nu noć. Kod Slejtera.

- A prihodi?

- Postoji utočište za zlostavljane žene i decu u Vašingto-nu.

Oči su mu potamnele, a zatim se spustile na njihove ukr-štene šake. - Postidela si me, Kelsi.

- Volim te, Gejb.

Dirnut, podigao je njenu ruku do svojih usana. - Koji okret ruleta te je doneo meni?

- Najsrećniji u tvom životu. - Pogledala je u rulet i ugleda-la srebrnu kuglicu ugneždenu u otvoru. - Crveno - promr-mljala je. - Opet si dobio. Znaš, Gejb, ovo nije samo zbog te-be. - Nije?

- Nije. - Približila mu se i zagrlila ga oko vrata. - Hoću da te gledam kako igraš ovde večeras. Imam osećaj da će mi to biti veoma uzbudljivo.

Tako je i bilo. Nekoliko sati kasnije, kada je prostorija bila prepuna ljudi, švedski stolovi desetkovani, a podijum za ples pun parova, stajala je pored Gejbovog ramena i proučavala njegovu tehniku.

352

Mislila je da razume blekdžek. Jednostavna igra kartama u kojoj učestvuju sreća i logika, u kojoj pokuvavaš da budeš što bliže zbiru od dvadeset jedan. Ako imaš više, izgubio si. Ali nikako nije mogla da razume zašto se Gejb u jednoj ruci suzdržao da uzme još jednu kartu na bednih petnaest i dobio, a u drugoj na šesnaest išao dalje i pobedio.

- To su samo brojevi - rekao joj je. - Samo brojevi, draga. To je upravo ono što je i ona mislila. Dok ga nije videla ka-

ko igra. - Nema načina da zapamtiš sve brojeve, sve kombinacije.

On se samo nasmešio, tapkajući kartama i dodao četvor-ku do dvadeset jedan već držeći u ruci sedamnaest. - Evo ti. - Gurnuo je hrpu crvenih i belih žetona prema njoj. - Igraj ti malo.

- U redu, hoću. - Sela je na stolicu s koje je on ustao i po-digla pogled kada je Naomi sela pored nje.

- Upravo sam izgubila gomilu na krepsu. Ovoj igri dajem deset minuta pre nego što ugnjavim Mozesa da pleše sa mnom. - Sklonila je pramen zlataste kose iza uha i prekrstila noge. Nakon što je izdvojila nekoliko žetona, osvrnula se po prostoriji. - Dobra zabava.

- Tvoja kćerka je neverovatna.

- Znam. - Naomine obrve su se namrštile dok je proučavala karte. - Daj mi jednu - naredila je i uzdahnula. - Tropa.

- Sve je to u dobrotvorne svrhe. Trebalo bi da ti srce igra zato što si izgubila. - Grickajući usnu, Kelsi je razmišljala o svojoj osmici i petici. - U redu, uzeću jednu. Osmica! Još jedna osmica! Dobila sam. - Kikotala se zgrčući žetone, dok ni-je uhvatila Naomin podozriv pogled. - Pa, i od pobeđe srce zaigra. Pleši s mojom majkom, Gejb, a ja ću videti koliko tvog novca mogu da izgubim.

Kako da odbijem takvu ponudu? - Ispružio je ruku, sa-vivsi Naomine prste svojim. -

Divno izgledaš večeras - rekao je kada su krenuli ukorak na plesnom podijumu. Otkud ti znaš? Nisi pogledao nikoga osim Kelsi. Za trenutak nije rekao ništa. - Izgleda da nemam ugladen odgovor na to.

353

Nora Roberts

Zabacivši glavu, pažljivo ga je proučavala. - Bila bih razočarana da ga imaš. Dopada mi se da na njenom licu vidim sve što oseća prema tebi. I dopada mi se da znam da zbog onoga što osećaš prema njoj, ti ponekad zastaneš. Na neki čudan način oboje ste bili tako predvidljivi. Saplićete jedno drugo.

- Ali, ti si zabrinuta.

- Ne zbog onoga što postoji između vas dvoje. Zbog svega ostalog. - Pogledala je u pravcu u kome je Kelsi sedela smejući se za stolom za blekdžek, gurajući još žetona ispred sebe. - Znam da ona pokušava da odbaci ono što se desilo pre neke večere. Ali mene to zastrašuje.

Pogled mu je obmanjujuće zahladneo. - To uopšte nije trebalo da se desi. Trebalo je da budem s njom.

- Ne, uopšte nije trebalo da se desi - složila se Naomi, još uvek gledajući u kćerku, a ne u Gejbu. - Mislim da bi trebalo da bude na Tri vrbe, ili, još bolje, da se vrati svom ocu dok se sve ovo ne sredi.

On je mislio isto, ali mu nije bilo ništa lakše da to čuje. - Čak i da ona pristane na to, ne znamo koliko će dugo biti po-trebno da se išta od ovoga sredi.

- Išta od ovoga?

Proklinjao je sebe zbog još jednog pogrešnog koraka. Sto se Naomi tiče, postojala je samo trenutna nevolja s konjima. - Ko je probio moje obezbeđenje i šta je nameravao da učini s druge strane, to može biti i sutra, kad se trka završi.

- Računaću na to. Ne mogu da podnesem da joj se išta desi, Gejb. Užasava me pomisao da ju je dodirnulo makar i malo od grozote, upravo ona gadost za koju je Milisent uvek tvrdila da je neodvojiva od trka. - Zabacila je glavu dok su joj oči sijale. - Ali nije tako.

To nije to. To nije ono što smo mi. Ali kada se desi, to je sve što ljudi pamte.

- Jesi li zabrinuta zbog onoga što misli Milisent Bajden?

- Ne, nikako. - Stari prkos se vratio. - Ali neću joj dozvoliti da bude u pravu. I biću prokleta ako joj dozvolim da se ce-ri nad mojom ponovo ukaljanom čašću. Zato želim da se ovo okonča. Zbog Kelsi, zbog tebe. I zbog sebe.

354

Iskrena izdaja

Soba je bila sveža i mračna kada se Kelsi probudila. Lenjo se okrenula dok su joj se prizori iz prethodne večeri smenjivali u glavi. Boje i svetlost, glasovi, muzika. Vrtoglavi okreti ruleta, hitro bacanje kockica. Na kartama je izgubila polovinu Gejbovog dobitka; udvostručila ga je ponovo na krepisu.

Najviše od svega, sećala se kako je on izgledao, crn i opa-san u večernjem odelu, tih privlačnih i misterioznih ptavih očiju koje su pratile okretanje ruleta, otvaranje karata. I onoga kako bi se te oči odjednom zaustavile na njenima i oduzele joj dah.

A kada su bili sami, kada su večere i buka gomile bila iza njih, on ju je spustio na krevet. Njegove vešte ruke su se po-igravale s njom, mameći uzdahe i sve mračnije i mračnije porive.

Radio joj je takve stvari, stvari za koje nikad ne bi pomislila da će dozvoliti, a još manje tražiti.

Sada kad se budila, telo joj je bilo meko i nežno, bolno i maženo. Zatvorenih očiju, prešla je rukom preko čaršava, želeći ga. Mamurna, pridigla se u krevetu, podupirući se rukama, i shvatila da je sama.

Neće se on tako lako izvući, rekla je sebi. Još uvek sanjiva, izvukla se iz kreveta. Ušla je u salon apartmana, vezujući pojas svog ogrtača.

Namrštila se kada ju je zaslepilo svetlo koje je dopiralo kroz otvorene zavese.

Zaklanjajući oči, uhvatila se za kvaku 'ia vratima.

- Bože. Koliko je sati?
- Tek je prošlo deset. - Naomi je sipala šolju kafe iz boka-la na poslužavniku. - Došla si u pravi čas, Kelsi. Doručak je upravo stigao.
- Doručak? Deset? - Žmirkala je kroz raširene prste. - Gejb?
Oh, on je na hipodromu od svitanja.
- Ali... - Sada već potpuno budna, spustila je ruke. - Taj kreten! Obećao mi je da neće otići bez mene ovog jutra. Baš ov^o9 jutra.

355

Nora Roberts

- Mmm. - Naomi je sipala drugu šolju za svoju kćerku. - On tvrdi da si bila jedna mrzovoljna grudvica koja mu je rekla da se skloni kada je pomenuo da je vreme za ustajanje.
- Nisam. - Otpila je gutljaj kafe. - Jesam li? Verovatno iz-mišlja.
- Verovatno je hteo da se malo odmoriš.
- On mi je ljubavnik, a ne čuvar. - Onda se zarumenela. Ma kako neuobičajen bio njihov odnos, Naomi joj je ipak maj-ka. Nakašljala se i sela. - Šta ti radiš ovde? Mislila sam da ćeš biti na trkalištu.
- To za nas nije velika trka. Milja i po. - Slegla je rameni-ma i namazala džem od kupina na trouglasto parče prepeče-nog hleba. - Voleli bismo samo da Haj Voter ostane na svo-me. Valjda bi i moglo da nam se posreći jer je ždrebac iz Ar-kanzasa ispisan.
- Ispisan? Kad? Sta se desilo?
- Oh, hramao je juče na treningu. Uganuo prednju nogu. Izgleda da sam zaboravila da ti kažem.
Napućivši usne, Kelsi je zagrizla parče slanine. - Osećam se kao da sam izostavljena iz zabave, lica prilepljenog za iz-log dok svi ostali jedu kolače.
- Žao mi je, dušo. Moraćeš da otrpiš to što smo svi mi za-brinuti za tebe. Kad samo pomislim šta je moglo da se desi... - Uzdahnula je i namazala još džema. - U redu, u redu, neće-mo o tome. Znam taj „ne mešaj se" pogled na tvom licu. Vi-dela sam ga u ogledalu dovoljno puta.
- Nije značio: ne mešaj se - rekla je Kelsi s osmehom. -Značio je: nemoj da brineš.
- To dolazi u paketu, čak i kad su u pitanju majke koje su došle s one strane. Dakle, jedi doručak. Imam naređenje da se postaram da sve pojedješ.
- Opet Gejb.
- Pretpostavljam da znaš da te voli.
- Da, znam.
- Znaš li da je ošamućen?
Ovoga puta, osmeh se prikrao na Kelsinom licu. - Misliš?

356

Iskrena izdaja

Naomi se samo smejala. - Nema veze, ti već znaš. Uzbu-dljivo je, zar ne, i užasavajuće da se muškarac tako spetlja zbog tebe.
- Da, a dvostruko uzbudljivije i užasavajuće kad si ti isto tako spetljana zbog njega. Znam da izgleda prerano biti u Ovakvoj vezi s nekim posle razvoda, ali...
- Kelsi, ja ne samo da nisam u poziciji da kritikujem, već ću ti naglasiti da ste ti i tvoj bivši muž bili rastavljeni dve go-

dine.

- Ipak... - Kelsi je odmahнула glavom. - Ja analiziram svoje postupke zato što mi ne izgledaju u redu. Samo se osećam dobro. - Igrala se s hranom po tanjiru, nadajući se da nije odabrala pogrešan trenutak. - Kada si se rastavila od tate, jesi li ga još uvek volela? Izvini. - Podigla je pogled. - Neko mi je juče rekao nešto zbog čega sam se to zapitala. Razu-meću ako bi radije da mi ne odgovoriš.

- Rekla sam ti jednom da ću pokušati da ti odgovorim na sve što me budeš pitala. - Ali ovo joj je bilo teško. Otvaralo je staru ranu u srcu, onu koja je skoro zaboravljena. - Da, još uvek sam ga volela. Volela sam ga dugo, dugo nakon što je već bilo glupo da tako bude. I zato što jesam, bila sam ljuta, na njega, na sebe i odlučna da dokažem da to nije važno.

- Jesi li zato...

- Bacila se na zabave? - nastavila je Naomi. - Uživala u raširenim tračevima o sebi i drugim muškarcima? Izložila se sitnim skandalima? Da, barem delimično. Nisam nameravala da priznam da nisam uspela. Htela sam da Filip pati, da ne spava noću misleći na to kako uživam u slobodi. I zato što sam nesumnjivo uspela u tome, otuđivao se od mene sve vi-se i više, sve dok nije postalo nemoguće da imam ono što sam najviše želela.

Htela si da ti se vrati.

- Očajnički. Bila sam dovoljno sujetna da mislim da ga mo-J imati isključivo pod sopstvenim uslovima.

- A Alek Bredli? - Videla je da se Naomi žacnula i nateradovršila. - Jesi li njega koristila da bi naterala tatu da pati?

357

Nora Roberts

Naomi je prešla s kafe na vodu. - On je na neki način bio bačena rukavica. Čovek podjednako sjajnog pedigreea i plave krvi kao i Filip, ali s malo neugodnijom reputacijom. Kelsina creva su se zavezala. Morala je da zna, a da bi znala, morala je da pita. - Jesi li ga unajmila?

Nelagodnost u Naominim očima je nestala. - Unajmila njega? - ponovila je bezizrazno.

- Cula sam da je izvesne veštine stavio u promet. - Guta-la je kafu. - Da tako kažem. Poslednja reakcija koju je Kelsi očekivala je bio smeh. Ali on se orio, grleno i radosno preko stola. - Isuse, kakva ideja! Kakva ideja! Poslednja stvar koju sam htela od Aleka su bile njegove usluge pastuva. - Više nije bila zabavljena. - Apso-lutno poslednja stvar. - Izvini, to je bilo glupo pitanje. Nisam mislila baš onako kako je zvučalo. Mislila sam više na javne nastupe nego one privatne.

- Ne, nisam ga unajmila. Iako mu jesam pozajmila novac jednom ili dvaput. Vidiš, on je uvek bio između poslova - rekla je suvo. - Uvek usred malih problema sa prihodima. Mo-žda je ponovo u pitanju sujeta koja mi sad boji sećanje, ali, koliko se ja sećam, on je jurio mene. Iako ga ja nisam izbegavala - dodala je i uzela jednu malinu iz činije. - Htela sampa-žnju. Bila mi je potrebna, a on je bio veoma šarmantan. Čak i kada si znala da nije tako, on je mogao da te ubedi da si je-dina žena u prostoriji. Ja sam svakako znala njegovu reputaciju i činjenicu da je bio potkupljiv. To ga je, pretpostavljam, činilo privlačnijim. Činjenica da je bio sa mnom, šarmirajući me i nadajući se da će me osvojiti, jer nije mogao da se su-zdrži, činila je čuda za moj ego. - A veliki deo toga, sećala se, bio

je jednostavno ego. - Na kraju je odbio da prihvati, ili ni-je bio u stanju da prihvati da nisam htela da budem osvoje-na. I to ga je ubilo.

- Ali silovanje nema veze sa seksom.

- Ne. - Nekada je mislila da ima, ili je htela u to da veru-je, jer je seks nešto mnogo jednostavnije. - Hteo je da me povredi. Da me ponizi. Nikad stvarno nisam shvatila zašto je

358

Iskrena izdaja

°61 u nie9°vim očima nije b,il0 :

129 ' NHB bilo požude. Mislim da bih protiv toga mogta da se - rim da to nadmudrim.

Očaj u njegovim očima me je nate

'j ' ooseanem za pištoljem.

' stresla jednom i pročistila pluća jedn.m dug.m ,

aom - To sam zaboravila.

mi je što sam te podsetila. - lako je obećala sebi da u razmisliti kasnije, Kelsi je rukom prekrila Naomi-Rui to sad. Obe ćemo to da pustimo. Ovo je dan za aledanje unapred, ne unazad. Hajde sa mnom da t, pokažem komplet koji sam kupila za trku. Ako ga ne obucem uskoro, propustićemo prvi start.

359

Glava dvadeset četurta

Rino je nosio sivo odelo i kravatu boje sleza. Njegove me-ke italijanske čizme sijale su se kao ogledala. Žena tanka kao prut koja ga je držala pod ruku bila je za glavu viša od njega i okretala je umetnički našminkano lice prema kamerama.

Znao je da je to bedan stereotip - nizak muškarac koji do-kazuje svoju muškost držeći se za visoku, prelepu ženu. Bilo ga je baš briga. Sada mu je bilo potrebno nešto da dokaže svoju muškost, svoju vrednost. Svoju petlju.

Povez na njegovoj ruci u nijansu se slagao sa svilenom kravatom. To je, znao je, jedino svilenkasto što će nositi da-nas.

Smešio se i nameštao pred kamerama, željan pažnje kao i žena koja je pozirala s njim.

Ispod junaštva, brzih samouvere-nih odgovora o svom sledećem nastupu, svojoj sledećoj se-zoni, bila je zbrka nervoze i jada.

Gledao je kako džokeji ulaze u padok, znao šta svaki od njih oseća i misli. Koncentracija, male mentalne igre za odr-žavanje visokog nivoa adrenalina.

Samo jedan je mogao da pobedi, ali ostali mogu dokazati svoju hrabrost jahanjem. Neki će ponovo doći, na neku dru-gu trku, neke druge godine. Drugi će izbledeti - dobiće na ki-laži, izgubiti interesovanje, pasti. Mogli bi da odaberu da bu-du glavni u selu, radije birajući drugorazredne pobede od pr-vorazrednih poraza. Oni veliki će ostati u jednom kolu, boga-teći se i idući za onim što sleduje, izbegavajući ili prevazila-zeći slomljene kosti i loše padove.

Oni osrednji će ići sa staze na stazu, prateći trenere, mal-tretirajući agente; možda će nestati da bi zatim ponovo ispli-vali kao konjušari ili nadzornici, ili pomoćnici trenera u nekoj maloj ergeli u provinciji.

Ali, ništa od toga se sada nije videlo. Sada su bili ratnici, vojnici, zabavljači, čije su oči napeto škiljile iza plastičnih na

360

Iskrena izdaja

~ara, tela vitkih, zategnutih i gipkih ispod svilenkastih blu-i stopala obloženih savitljivim, finim čizmama. Slemovi su hil'i na svojim mestima ispod platnenih šiljatih kapa, a startni brojevi na kartonskim povezima na rukama.

Neki od njih su ustali u zoru da rade lično sa svojim part-nerima. Drugi su, opet, spavali dugo, jer je njihov odnos sa konjima strogo poslovan i nije emotivan. Strah od vage će mnoge od njih držati podalje od hrane i mamiti ih na još jedan sat preznojavanja u pari. Sada su bili izmereni i spremni. Rino ih je gledao s muč-nom Ijubomorom i očajem.

On je trebalo da bude tamo, da sluša, potpuno usredsre-den, trenerove poslednje instrukcije. Trebalo je da on bude taj što skuplja pohvale, divljenje i nade vlasnika.

Trebalo je da on bude taj koji leti niz stazu s bičem u zubima.

Njegov najveći strah je bio da to nikad više neće biti on.

Naterao se da krene napred, ne skidajući taj brzi, samou-vereni osmeh s lica.

- Gospodice Naomi.

- Rino. - Naomi je odmah ispružila ruku, uhvativši ga za zdravu ruku. - Odlično izgledaš.

- Više bih voleo da nosim vaše boje.

- I hoćeš, uskoro. - Pogledala je ženu koju je ostavio da zabavlja neke novinare. - Lepa devojka. Izgleda mi poznato.

- Možda ste je videli u nekoliko reklama. Uglavnom šam-pon i pasta za zube. Pokušava da se ubaci u neki film. - Sleg-nuo je ramenima na nju i pogledao u ždrepcu. - Trčaće on za vas, gospodice Naomi.

- Da, znam da hoće.

- Upravo onaj koga sam htela da vidim. - Kelsi je korak-ula napred. - Nadala sam se da ćeš imati malo vremena u

narednih par nedelja da pogledaš opet moju omicu, Rino.

Jnor je potreban jahač koji može da izvuče najbolje iz nje. Zeludac mu se okrenuo za trenutak, ali snažno. - Svaka-ovakako. Uradiću to. Sve što imam je vreme. Idem da is-Pratim Džojja.

361

Nora Roberts

- Jesam li rekla nešto što ne treba? - promrmljala je Kel-si kada je on odjurio.

- Ne znam. - Odsutna, Naomi je gledala prema Mozesu. -I on je verovatno napet kao i svi ostali.

- Sigurno si u pravu. Idem da Gejbu poželim sreću. Vidi-mo se u boksu.

- Udi u istoriju za mene, Džoi. - Gejb se rukovao sa svo-jim džokejem.

Džoi je istežao šake i pucketao prstima. - I hoću, gospo-dine Slejter.

- Sputavaj ga, kao što sam ti rekao - dodao je Džejmison. - Ne želim da zapne do vrha staze. Ovde nam ne treba re-kord. Treba nam pobeda.

- Ja i Dabl možemo obojicu da vas sredimo. - Iskezio se i uputio vojnički pozdrav Rinu koji im se pridružio. - Zauzmi mesto u prednjem redu, družo. I spremi malo tog finog šam-panjca što te obično čeka.

- I hoću. - Rinov osmeh je i dalje bio na mestu kada je klimnuo glavu Gejbu. - Srećno danas, gospodine Slejter. Ima-te konja jednog u milion. - Ruka mu se znojila u džepu. - Vo-leo bih da imam priliku da ga jednom i sam zajašem.

- O tome ćemo da razgovaramo kada se sasvim oporaviš.
- Čovek se razmazi kad jaše konja kakvog sam ja jahao proteklih godinu dana ili dve. - Oči su mu bile uperene u Džejmisona. - Tako je, zar ne, Džejmi? Mi se razmazimo.
- Moglo bi tako da se kaže, Rino. - Džejmisonu je ruka bi-la na Dablovoj uzdi.
- Ja sam vam pobedio na Belmontu pre dve godine, seća-te se? Svi su to zvali senzacijom
- pomoćni džokej i ždrebac sa slabim šansama. Ali, u stvari, to je bio moj dan. Moj konj. Moja trka. - U džepu, vlažni prsti su mu se grčili i opuštali, grčili i opuštali. - Nego, ljudi zaboravljaju. Zaboravljaju sve trke, sve pobjede. Pamte samo Derbi. Derbi te vodi na vrh. Ruka mu je drhtala kada ju je izvadio iz džepa i položio is-pruženi dlan na ždrepčev vrat.
- Pa, ti si uzeo Derbi, i mnogo više od toga. - Usiljeno se nasmejao. - Pobedio ili izgubio, 362

Iskrena izdaja

i Belmont neće biti zaboravljen. Zato pobjedi. Pobjedi spektakularno.

_ Jahači, na konje!

Na taj poziv, Rino je koraknuo unazad. Lice mu je bilo be-lo i presijavalo se od znoja. Brzo se okrenuvši, počeo je da se udaljava. Kelsi ga je uhvatila za ruku u trenutku kada je pro-šao pored nje.

- Rino?

- Žao mi je - bilo je sve što je rekao pre nego što ju je otrešao i pohitao iz padoka.

- Džokeji. - Džejmison je podigao Džoijsu u sedlo. - Cudljivo.

- Izgledao je kao da mu je pozlilo - promrmljala je Kelsi, ali nije bilo vremena da brine, jedva da je imala vremena da misli. Nakon trke, obećala je sebi, pokušaće da ga pronade i vidi može li da pomogne. Ali, sada je bio Gejbov trenutak. Ni-je htela da ga pokvari.

- Poželeću ti sreću, iako si otišao bez mene jutros.

- Samo bi te dizalica digla iz kreveta u zoru. - A hteo je ju-tro za sebe, da bi tražio tragove svog oca. Međutim, nije ih našao. Opušteniji, Gejb je nakrivio glavu i proučavao je. Ko-sa joj je bila zategnuta ispod belog slamnatog šešira, a nje-gov široki obod koketno nagnut preko jednog oka. Preko kratke, pripijene crvene haljine nosila je belu jaknu do stru-ka. Njegov broš joj je galopirao na grudima.

- Sad kad vidim šta ti je donelo nekoliko sati više sna, dra 90 mi je što nisam pri ruci imao dizalicu.

- Vrlo vešt način da se izvučeš, Slejteru.

- I ja mislim. - Provukao joj je ruku ispod svoje. Nosiš moje boje.

- One su danas jedine boje koje vredi nositi. - Stavila je ruku na srce kada su prišli njegovom boksu. - Zašto nisi ner-vozan?

Nervoza ništa neće promeniti.

- Reci to mom stomaku - promrmljala je i zavukla ruku u asnu tražeći dvogled. -

Počinjem da mislim da ovo više želln nego ti.

363

I

Nora Roberts

Stavio je ruku na njenu dok su konje izvodili na start. Izgledi su bili određeni, šalteri kladionice zatvoreni. Iznad je nebo bilo jasne sanjive plave boje leta. Ovalna staza, milja i po pažljivo obradenog terena, bila je danas brza. Neprestani žagor gomile na tribinama, koja je bila na nogama, povremeno su prekidalu povici i usklici.

Bilo je lako zaboraviti koliko je sve to veliko. Onima koji su gledali ovaj sport samo na televizijskim ekranima izgledalo je malo i prisno, pre nego kao zaseban svet kakav je zaista i bio. On je ostao, uz pomoć ambicije, sreće i stalnog unutrašnjeg nagona, Gejbov svet. A sada, sav trud, razočarenja, trijumfi i nade, svele su se na jednu jedinu trku. Na ovog konja. Gledao je kako Dabla uvode u start-mašinu i setio se noći kada se on oždrebio. Kako je ždrebnica kobila šištalala, kako je vetar duvao zavijajući uz zidove štale za ždrebljenje. Snežga i susnežice koji su padali, beskrajnog čekanja dok se ko-bila napinjala i ždrebila.

Taj mali, mokri život je ležao na uprljanoj slami, po prvi put udahnuvši vazduh koji će dovesti Dabl or Notinga, potomka Bold Karidža, do startne linije u Belmont Parku na Long Ajlendu.

A sada, tri godine kasnije, Gejb se sećao uzbuđenja koje ga je proželo poput strele kada je pogledao u ždrepcove oči.

- Obožavam tog konja.

Nije shvatio da je to izgovorio naglas dok ga Kelsini prsti nisu stegli. - Znam da je tako. Vratanca su se otvorila uz škripu metala. Gotovo istovremeno začulo se dahtanje gomile dok je Dabl skretao udesno od svoje startne pozicije broj šest, skoro izbacivši svog jahača iz sedla. Sta god da ga je uplašilo, taj katastrofalni potez ga je ostavio iza čitavog zida konja, sa džokejem koji se upinjao da održi ravnotežu.

Sve Džejmisonove pažljive instrukcije kako treba trčati ovu trku su postale beskorisne u međuprostoru od jednog otokućaja srca. Džojjev jedini cilj je sada bio da Dabl or Notinga vrati na Belmont.

Probijati se kroz polje ili ga zaobilaziti, bila je odluka done-ta u sekundi. Jahač i konj su je doneli zajedno, nakrivivši se

364

Iskrena izdaja

u potezu koji će, u zavisnosti od ishoda, biti smatran jučkim ili ludim. Kao da je znao šta se mora učiniti, ždrebac je zapeo iz petnih žila.

Grabio je poljem, smanjujući razdaljinu divljom brzinom. Kada su prošli prvi krug, bio je jednu dužinu iza grla na čelu, grabeći dalje.

Sa svog mesta u boksu, Gejb je gledao kroz dvogled. Usredsredio se samo na jednog konja. Sama trka je bila skoro zaboravljena, u senci jasnog nastupa divljenja. Ovo je bilo više od lepote. Ovo je bila hrabrost. Pobedio ili izgubio, to neće zaboraviti.

Polu milje su prošli za tačno četrdeset šest sekundi, sa Dablom i vodećim grlom koja su se sve vreme izdvajala od gomile. Publika je divljala u pomami zvukova. Ali, Gejb je čuo samo Kelsin glas pored sebe, koji je tiho mrmljao ohrabrujuće reči. Mogli su da budu sasvim sami, s rukom u ruci, gledajući jednog konja.

Na daljoj okuci, Dabl je krenuo u izazov, boreći se za prednost kada su stigli do vrha staze. Upravo ovde, na svom zahvatnom srceparajućem delu staze koji je vodio ka cilju, Belmont je iskušavao hrabrost. Ždrebac iz Kentakija je grabio otpozadi, probijajući se ka grlima u vodstvu poput koplja.

Ali, bilo je prekasno. Ono što se rodilo u ždrepcu sa Long-šota te vetrovite kasne zimske večeri, ono što je Gejb video u njegovim očima u tim prvim divnim trenucima njegovog ži-vota, gonilo ga je brže od biča koji mu je bio na ledima.

Srcem i čašću, projurio je preko linije cilja za dve dužine is-pred svih da osvoji Belmont Stejks i Triplu krunu.

Za trenutak, Gejb je samo buljio. Osećanja u njemu su na-virala prebrzo i previše silovito da bi mogao da izdvoji samo uzbuđenje zbog pobede. Ovo je bio njegov konj, sada u laga-nom galopu, sa jahačem visoko u uzengijama. To je bio nje-gov san, prekriven znojem, prašinom i slavom. Ma šta se de-silo sada, nikad mu niko ne može oduzeti ovo, spektakular-n°g ždrepcu ili ovaj zasenjujući trenutak.

- To je stvarno silan konj - promrmljao je Gejb glasom ko-J' je zvučao zardalo.

Ošamućen, pogledao je u Kelsi, video da su joj obrazi mokri od suza. - To je stvarno silan konj.

365

Nora Roberts

Iskrena izdaja

- Da. - Dok su joj suze tekle, smeh joj je žuborio u Podigla je ruke i zagrlila Gejba oko vrata. - Cestitam, Slejte-ru. Uspeo si.

- Isuse. - Nikakva kontrola sada nije mogla da zadrži luc-kasti osmeh koji mu se razlio po licu. - Isuse Histe, uspej smo! - Podigao ju je i zavrteo, ne primećujući kamere. Ona se još uvek smejala kada je usnama prekrila njegove.

U svojoj sobi nekoliko stotina milja odatle, Rič je buljio u ekran televizora. Nije otišao u Njujork. Imajući u vidu ono što je očekivao da se desi, bilo je pametnije, bezbednije da osta-ne tu gde je.

Klimnuo je glavom kada su kamere sa pobedničkog ždrep-ca prešle na njegovog vlasnika. - Uživaj dok možeš, dečko -promrmljao je i nazdravio sebi dvanaestogodišnjim viskijem. Zlobni osmeh zbog slavljeničkog poljupca mu je iskrivio usne, dok je najavljiivačev zadihani glas označavao Gabrijela Slejte-ra i Kelsi Bajden kao veoma prijateljski nastrojene suparnike.

Rič se zavalio i čekao metež. Ždrepcu će odvesti u ambu-lantu za doping kontrolu, kao i posle svake trke. A onda, mi-slio je Rič, onda Gejbov osmeh više neće biti tako širok. Još je bolje ovako, zaključio je. Bolje je oduzeti mu nagradu na-kon što mu je dodeljena.

Stvari su tekle kao po loju. Zahvaljujući Naominoj lepoj devojčici. Da nije došla u štalu te noći i prekinula ono što je planirao sa ždrepcem, nikad se više ne bi trkao.

Ali, trkao se, i pobedio. Sada, za nekoliko trenutaka, začu-će se šokantna objava da je Dabl or Noting u organizmu imao nedozvoljenu supstancu.

Ne samo da će Gejb izgubiti, već će biti umešan u skan dal, biće predmet poruge i sramote.

Pripremajući se za sopstvenu pobedu, Rič je ispio piće. Ruka mu se zatresla i piće se prolilo kada se začula zvanična objava.

Devet. Pet. Dva.

Njegov zaprepašćeni mozak nije primećivao blebetanje o nagradnom fondu i isplatama. Gledao je nezvereno dok su

366

n ispunjavali konj i jahač, svaki od njih prekriveni belim anfilima. Video je Gejba, s rukom posednički prebačenom

•ko Kelsinih ramena, kako čestita svom jahaču i zatim se sačinio, kao sentimentalni kauboj iz filma, da poljubi znojavog ždrepeca.

Ričova čaša je pogodila ekran, razbivši ga. Vazduh je za-vonjao na alkohol kada je iskočio iz stolice. Za trenutak je iz-oubio razum, šutirajući i udarajući televizor dok mu se zglobovi na prstima nisu zacrveneli i zatim ga hitnuo sa stola. Njegov jedini cilj je bio da ga uništi, da nekako uništi aparat koji mu je donosio takve slike.

Kada se konačno zaustavio, bez daha i isceden, vazduh je smrdeo na dim i viski i njegov žustri znoj. Zglobovi na šaci su mu krvarili, a njegov drhtavi dah je škripao. Sapleo se na slo-mljenu stolicu i uspravio flašu viskija. Većina se izlila na te-pih, ali ga je ostalo dovoljno da spere žuč iz njegovog grla ka-da je potegao iz boce. Dovoljno da mu ponovo razbistri um.

Glave će leteti, obećao je sebi. A pošto očigledno nije mogao da se pouzda ni u koga da izvede jednostavan zadatak, moraće da se sam postara za sve.

U nedelji koja je usledila posle Dablovog osvajanja Triple krune, jedva da je bilo vremena da čovek razmišlja. Svako-dnevice na Tri vrbe je morala da se nastavi, bez obzira na sla-vu njihovog suseda. Trkačka sezona se nije završavala Bel-montom, niti su dnevna nega i treninzi konja dozvoljavali po-čivanje na lovorikama.

A Kelsi je imala sopstvene ambicije, među kojima ništa manja nije bila dna da oblikuje sopstvenog šampiona. Data joj je prilika sa Onor i bila je odlučna da to iskoristi najbolje što može.

Nije zaboravila svoj cilj slaganja kockica prošlosti. Čarls Runi je možda odbio da prihvati ili uzvрати njene pozive, ali je imala nameru da ga istera iz jazbine. Na kraju će on opet raz-govarati s njom. Posetiće i kapetana Tiptona. Ako bude neo-Phodno, otići će do svog oca i tražiti od njega da ponovo pro-živi te mesece svog života dan po dan dok ona ne bude dobi-la jasnu sliku.

367

Nora Roberts

Jer, slika koja se sada kristalisala bila je slika žene koja je volela svog muža. Žene koja je svakako pravila greške, greške ponosa i sujete i tvrdoglavosti, pokušavajući da ga primora da se izjasni. Ali, bez obzira koliko hladno i mirno to pokušavala, Kelsi je tek trebalo da pronade kockicu koja je samo-voljnu, pa čak i bezobzirniju mladu ženu navela na ubistvo.

- Hej seko!

- Čening! - Kelsi se okrenula sa sunderom u rukama da ga poljubi. - Nisam imala pet minuta da ti kažem koliko mi je drago što si ovde.

- Uprkos bolovima u mojim ledima, ovde sam tek nekoliko sati. - Košulja mu je već bila mokra od znoja. - Mozes me je ubacio u mašinu takvom brzinom da imam osećaj da nisam ni odlazio odavde.

- Nisam mislila da ćeš se vratiti. - Pažljivim pokretima, Kelsi je brisala omicinu glavu. - Sad smo na pola juna.

- Trebalo mi je malo vremena da sve smislim.

- Kendis se još protivi tvom boravku ovde?

- Možemo sa sigurnošću reći da nije presrećna mnome. Vodilivsmo žučnu raspravu.

- Žao mi je.

- Ne, bilo je dobro. Dosta toga je izašlo na videlo što se dugo skupijalo. Meni, barem. Htela je da nastavim porodičnu tradiciju. Čitavog života to mi je bilo zadato. Treba da posta-nem sjajan hirurg kao moj otac, kao njegov otac i tako dalje. Ona je to očekivala. Ja sam je pustio da to očekuje.

- To nije ono što ti želiš?

- Idem na veterinu. - Oči su mu bile ukočene, kao da je očekivao protivljenje, ili još gore, brz udovoljavajući smeh. Umesto toga, ona mu je prišla i poljubila ga u oba obraza.

- Odlično.

- To je sve?

- Mogla bih da ti održim tiradu o tome kako je nemoguće i koliko je frustrirajuće pokušati da ispuniš tuda očekivanja. Posebno porodična. U poslednjih nekoliko meseci i sama sam imala takva iskustva. Ali, mislim da ti to već znaš. Ona će se osvestiti, Čening. Ona te voli i ispod svega toga, ona samo želi ono što ti želiš.

368

Iskrena izdaja

_ Možda. - Stopalom je gurao slamu. - Ne podnosim da se svadam s njom. Valjda me nervira što znam da bih popu-stio da profa nije ustao u moju odbranu.

_ Tata? Stvarno?

- Bilo je kao da je uletela Sedma konjica, samo bez truba i grmećih pušaka. - Iskezio se. - Samo je govorio, onako po-lako i strpljivo, kako to samo on ume. Nikad nisam video da joj se tako usprotivio. Pretpostavljam da je šok što je on stao na moju stranu, a ne na njenu, preokrenuo stvar.

- I on te voli. — Grickajući^usnu, vratila se svom poslu. -Imaju li njih dvoje probleme, Čening?

- Stvari su među njima malo napete. Ali, otkad sam ja ov-de, imaće vremena da nasamo izglate stvari. Uostalom, ona tebeyeše krivi nego profu.

Kelsi je napravila grimasu. - Bolje bi mi bilo da s njom iz-gladim nesuglasice.

- Mama nije zlopamtilo. Barem ne zadugo. Njen osećaj za red je uzdrman, to je sve. Biće joj potrebno vreme da se na njega navikne.

- Izvinite. - Rino je stajao kod otvora boksa.

- Rino, zdravo. - Kelsi se pomerila, dok su joj ruke još uvek bile zauzete četkanjem omice. - Sećaš se Čeninga, mog brata?

- Naravno. Kako ide?

- Dobro. Kako rame?

Instinktivno, Rino ga je zavrteo. - Ide nekako. Biću spre-man da zajašem za par nedelja. Imam neke ponude da jašem u evropskom kolu ove sezone.

v - Cula sam Mozesu kad je to pomenuo - rekla je Kelsi. -Saljemo tamo Haj Votera za par nedelja. Nadam se da ćeš to prihvatiti.

- Može biti. To je Onor, zar ne? Naomis Onor.

- Nego šta. Kako ti se čini?

- Pustiću vas da naklapate o konjima - ubacio se Čening. - Ako me Mozes uhvati da dangubim, odbiće mi od plate. Drago mi je što sam te video, Rino.

- Da. Vidimo se. - Ušao je u boks i čučnuo. Noge puno-krvnjaka su uvek bile na prvom mestu. Nije rekao ništa, kru-

369

Nora Roberts •

žio je oko Onor, rukama prešao preko njenih grudi, slabina i grebena pre nego što je došao s druge strane da joj pregle-da oči i zube.

- Ona je lepotica - konagno je rekao Rino. - Fantastična forma, mnogo prostora za srčanost. Uvodila si je u start-ma-šinu?

- Da. Tamo nema nikakvih problema. Ponekad se uplaši, ali, otkad smo počeli da koristimo nosnik, smirila se. - Omi-ca joj je gurnula ruku, a Kelsi je, udovoljivši joj, izvadila šar-garepu iz džepa. - Ona je blaga, ali ima vatre u njoj. Mozes misli da bi trebalo da je oprobamo u par trka sledeće godine. Jesi li zainteresovan?

- Ona je lepotica - rekao je Rino ponovo i osetio istovre-meno drhtaje nade i očaja. - Zašto hoćeš da je ja jašem?

- Gledala sam te kako jašeš, pod jedan. A i sviđa mi se što ti ne jašeš konja samo za vreme trke. Dolaziš na treninge, ulaziš u štalu. Ti se prema tome odnosiš kao prema partner-stvu. - Oklevala je, priljubivši se uz konja. - Znam da si vo-leo Prajda, Rino. Videlo se šta si osećao prema njemu i kako si na njega gledao. Takvog jahača želim za Onor.

Pogledao je na drugu stranu, boreći se s porivom da se sklupča na slami i plače. Njene reči su bile kao mali, oštri no-ževi koji ga seku. - Stvarno sam voleo tog konja - Nije mogao da smiri glas i odustao je od pokušaja. - On bi učinio sve za mene. Slomio je srce zbog mene.

- Rino, ne možeš da kriviš sebe za ono što se desilo.

- Ne bih ga povredio. Kako smo mogli da znamo da će ga trka ubiti? - Zurio je slepo u Kelsino lice. - Kako možemo da znamo?

- Nisi mogao - rekla je nežno. - Pre ili kasnije naći ćemo onog ko je hteo da ga povredi. Ispustio je drhtavi uzdah. - Pre ili kasnije. - Koraknuo je unazad. - To je odličan konj.

- Hoćeš li je jahati?

Rino ju je pogledao skrhan očajem koji mu je izazvala. Ali, kada je ispružila ruku, on je ispustio tih, životinjski zvuk iz gr-la i pobegao.

370

Glava dvadeset peta

- Kažem ti, Gejb, srce mi se cepalo.

Kelsi je držala svoju vinsku čašu obema rukama i savila noge pod sobom na dugačkoj, udobnoj sofi. Veče je bilo div-no, vrata i prozori širom otvoreni da udome povetarac nato-pljen mirisom cveća. Ali, još uvek je pred sobom imala Rino-vo lice, njegovo potpuno beznade, isprano prošaranom sun-čevom svetlošću u Onorinom boksu.

- Treba ponovo da zajaše.

Gejb se ispružio na istoj sofi, odbijajući dim ka tavanici, s nogama u Kelsinom krilu. Nije da nije saosećao s Rinovom neprilikom, ali bio je, jednostavno, iscrpljen. Ko je mogao da zna da će brzometna runda publiciteta, sastanaka, telefon-skih poziva i zahteva biti zamornija od nedelju dana kopanja rovova?

U ovom trenutku više bi voleo lopatu i znojava leda od za-tupljujućih cifara i terminskih poslova koje su sračunavali advokati, knjigovode i mešetari.

Upravo tog popodneva je morao da odbije ponudu za ot-kupljivanje prava na njegovu životnu priču, i Dablovu, za te-levizijski film nedelje.

- Ne znam - nastavila je Kelsi, dok su Gejbove misli luta-le. - I ja sam mislila da mu je samo potrebno da jaše na još jednoj treci, dok... - Spustila je glavu na jastuk. Gejb je pustio Mocarta, zbog nje. Znala je da je više voleo običan rok ili me-lanholiju bluza od

klasičnog spoja klavira i orkestra. - To nije bio samo altruistički gest, znaš, to što sam ga pitala da jaše Onor. Hoću najboljeg, ali sam mislila i da će mu pomoći. Ali, naprotiv, pogoršala sam stvari.

- To ne možeš da znaš.

- Nisi mu video lice. Kad razmišljam o tome, znam šta mi Je učinilo to što sam izgubila Prajda. Koliko me je bolelo. A,

371

Nora Roberts

koliko god sam volela tog ždrepcu, nisam mogla biti ni približno toliko vezana kao Rino.

On krivi sebe, Gejb, zato što je bio na ždrepcu kada je pao. - Igrala se sa svojim vinom.

- Razmišljam o tome da zamolim Naomi da ga ubedi da potraži stručnu pomoć. Misliš li... - pogledala je u Gejba. Oči su mu bile zatvorene. - Držim li te budnim?

- Izvini. - Otvorio je jedno oko. - Odlutao sam.

- Ne, izvini ti. - Pomerila se i počela da mu masira stopa-la. - Ti si iznuren. Videla sam to čim sam ušla na vrata. Tre-balo bi da te pitam kako su prošli tvoji sastanci danas ume-sto što isprobavam svoje psihološke teorije na tebi.

- Ako nastaviš da mi masiraš stopala, moći ćeš na meni da isprobaš šta god hoćeš.

Zakikotala se i ostavila svoju čašu sa strane da bi mogla sasvim da se posveti tome. - Pa, kako su protekli sastanci? Da li bi trebalo da proslavljamo novi rekord priploda?

- Ne. - Bilo je fascinantno, mislio je, i zahvalno otkrivati koliko erogenih zona postoji na tabanu. - Neću dati Dabla u priplod.

- Zašto? - Ruke su joj stale. - Ali, Gejb, poslednji niz cifa-ra koji si pomenuo je bio astronomski.

- Neću da ga delim. - Oči su mu se ponovo otvorile, pri-kovane za njene. - Odslušao sam sve savete, ponude, cifre i odlučio da uradim ono što ja želim. Kad je nešto moje, to je moje.

- Tb je veoma nepraktična, emotivna odluka.

- Šta hoćeš da kažeš?

Zavrtela je glavom. - Pa, tu propade moj plan da se doko-pam nekih akcija osvajača Triple krune.

- Zavisu. - Upotrebio je svu moć svoje volje da mu mišići ostanu opuštenu, a glas blag. - Možeš da dobiješ njegovu po-lovinu.

- Polovinu? - Obrve su joj se podigle kada je prstima pri-tisnula gornji deo Gejbovog stopala. - Mislim da to malo pre-vazilazi ono što sebi mogu da priuštiti.

- Mnogi ljudi će ti reći da si u pravu. Ne možeš sebi da pri-uštiš uslove.

372

Iskrena izdaja

To joj je napućilo usne. - Mislim da bolje znam šta mogu, Sta ne mogu sebi da priuštiti.

U redu, koji su uslovi? ' _ postoji samo jedan. - Oči su mu bljesnule prema njenim. - Sve što treba da uradiš je da se udaš za mene.

Rino je prvi ušao u štalu. Štalu koja je nekad bila Kaninge-mova. Niko ga nije zaustavio. Obezbedenje, konjušari, svi su poznavali Rina. Sastao se sa Džejmisonom, rekao im je i oni su prihvatili. Prihvatili su ga.

Imao je potrebu da ponovo vidi konje, da oseti njihov mi-ris, da ih dodirne. Razmišljao je malo o tome da ode kod Džejmisona, da mu otvori srce i dušu. Ali, šta bi to promenilo?

Ništa se ne bi promenilo. Ništa se ne bi popravilo.

Proveo je puno vremena tokom protekle nedelje ispaljuju-ći strelice krivice. Ali, na kraju, shvatio je da su mu se sve yratile kao bumerang. On je bio taj koji je uzeo špric. On je bio taj koji je ubrizgao otrov u prelepog, hrabrog atletu.

Nije bilo važno kako je taj instrument dospelo u njegove ruke. Sada je to shvatio. To je sada prihvatio. Ubio je nešto što je voleo, uništivši time i sebe.

Kakav otac, takav sin. Rino se naslonio na strpljivu kobilu i plakao. To je došlo krvlju, mislio je. Došlo je kroz poreklo. Iz-govori koje je koristio bili su zamagljivanje očiju. Da li je stvarno verovao da je pokušavao da osveti oca koga nikad ni-je upoznao? To je svakako bilo oružje upotrebljeno protiv nje-ga baš kao što je i sam upotrebio iglu protiv konja.

Slab. Bio je slab kao što je njegov otac bio slab. I proklet, baš kao i njegov otac.

Zato, preostalo je samo jedno da se uradi.

On će da završi s tim, kao što je njegov otac s tim završio. Završiće krug koji je započeo čovek koga je znao samo sa fo-tografija i nejasnih novinskih isečaka. Covek čiji je duh pošto-vaio više od sopstvenog dostojanstva.

Kao u snu, Rino je napustio štalu i umirujući miris konja. 3ao je u prostoriju za opremu. Prostoriju za opremu koja 6 nekad bila Kaningemova.

373

Nora Roberts

Iskrena

Prošlo je punih deset sekundi pre nego što je Kelsi povra-tila svoj glas. To je bila, pretpostavljala je, sasvim uobičajena ponuda za čoveka kao što je Gejb. Izazovna, hladnokrvna i ri-skantna. Sasvim namerno, pomerila je njegovo stopalo iz svog krila i uzela vino.

- Ako se udam za tebe, dobiću polovinu akcija Dabla.

- Tako je. - Očekivao je, barem se nadao drugačijoj reak-ciji. - Polovinu akcija Longšota i sve što ide uz to.

Pijuckala je, proučavajući ga. - I polovinu akcija tebe, Slej-teru?

To ga je iznerviralo. Razdragano strpljenje u njenom glasu, u njenim očima. Skinuo je noge sa sofe i ustao. - Ja nisam Vejd, Kelsi. Ako ćemo ući u to, uzimamo jedno drugo potpu-no. Ovo neće biti uredan dogovor u stilu: iskoristi ioše delje-nje na najbolji način uz mogućnost da odustaneš.

- Razumem. Kad povećam ulog, gotova sam.

- Upravo to. A pošto ja stavljam ulog, pokazaću ti karte s kojima igram. Zelim te. To je moja najbolja karta. Biće ti po-trebno mnogo da to nadigraš. Možda misliš da su šanse po-merene. Već si se jednom opekla i nećeš da ti se to ponovi. Ali ovo je drugačija igra, s drugim igračima i kako ja to vidim, ulozi su mnogo veći.

Oči su joj bile uperene u vino. A on je rekao da ne može da blefira, mislila je s izvesnim ponosom. Ipak, nije htela da mu dozvoli da joj dobro pogleda lice dok ne bude spremna da odgovori na igru.

- Misliš da ću da odustanem od braka, da ustuknem od potpunog obavezivanja samo zato što sam prethodno izgubi-la? To je neverovatno uvredljivo. Skoro podjednako uvredljivo kao ta polukretenska ponuda o koju se spotićeš.

- Hoćeš cveće i sveće, prsten u mom džepu? - Namera-vaio je da joj ih da. Cinjenica da je istrčao kao ždrebe pred ru-du samo ga je još više razbesnela. - Neću ti dati ništa što ti je on dao.

Pogled joj se tada podigao, a u njemu je bilo taman dovoljno temperamenta da prikrije njeno srce. - Oh, koga to sad sputava prošlost, Slejteru? - Udarila je čašom o sto i ustala.
374

7 što me ne bi samo odvuкао u... u Las Vegas? To bi bio ". | p gmbijent, zar ne? Mogli bismo da kažemo „da" preko stola za kreps.

Kruto je klimnuo glavom. - U redu. Ako je to ono sto zeliš.

- Ono što ja želim je jednostavno, direktno pitanje na koje mogu da dam jednostavan, direktan odgovor. Dakle, mo-žeš ili da me zaprosiš ili da se nosiš do davola.

Škiljeći ju je proučavao, ali po prvi put nije mogao ništa da joj pročita sa lica. Kako je mogao, shvatio je, kada je ovo bio prvi put u njegovom životu da je neko drugi držao sve karte?

- Hoćeš li da se udaš za mene?

- Da - rekla je. - Apsolutno.

Odmeravajući je, ispustio nešto tog daha koji nije ni bio svestan da je zadržao. - To je sve?

- To je sve - potvrdila je. - Dakle, kome sad idu žetoni? Usne su mu se polako zaokruglile. - Ovo mi se čini kao do-

bar trenutak da počnemo da delimo dobitak. - Koraknuo je prema njoj, provukao šake kroz njenu kosu i čvrsto je uhvatio. - Volim te, Kelsi.

- Mora da je tako, inače ne bi tako gadno uprskao.

- Uprskao, vraga! - Poljubio ju je silovito. - Imam tebe, zar ne?

- Da. - Sa smehom mu je bacila ruke oko vrata. - Da, imaš.

Podigao ju je od poda. - Nego, taj put u Las Vegas.

- Ne.

Nisi razmotrila mogućnosti. - Sada sa samo jednim ci-em na umu, krenuo je ka stepenicama. - Brzo je, praktično, zioisno. Mogli bismo da provedemo prvu bračnu noć u ve-

krevetu u obliku srca ispod ogromnog ogledala. - Ma koliko to privlačno zvučalo, ja bih to propustila. Za-so nebismo...

esak u stražnjem delu kuće naveo je Gejba da je spusti Ostani ovde - naredio joj je i gurnuo je prema ste-»ma, pre nego što je uspeo da dode na pola puta do idakle je dopirao zvuk, jedan od njegovih konjušara je unutra, prebledeo i razrogačenih očiju.

375

Nora Roberts

Iskrena izdaja

- Gospodine Slejter. Isuse, gospodine Slejter, morate da dodete. U pitanju je Rino. Oh, bože, mislim da je mrtav.

Nije bilo sumnje u to. Iako je neko imao hrabrosti i samilo-sti da ga skine sa mesta na kome je visio na konopcu zave-zanom za gredu, nije bilo sumnje da je u pitanju smrt. Kelsi nije mogla da skine pogled s njega, mlitavog tela prekrivenog trkačkom bluzom, užasnog ugla pod kojim mu je padala glava i tamnih modrica oko vrata.

- Pozovite policiju - naredio je Gejb. Grubo je okrenuo Kelsi. - Izadi odavde. Idi kući.

- Ne, ostajem ovde. Dobro mi je. Ostajem ovde s tobom. Nije imao vremena da se raspravlja. - Sačekaj napolju,
^obogu! - prasnuo je kada je tvrdoglavo ostala kraj njega. -Čekaj napolju!
Samo je odmahнула glavom. Okrenula je glavu da ne gle-da u Rina i oči su joj se zaustavile na Džejmisonovim. Oči su mu bile kao od stakla od užasa ili iznenađenja, nije bila sigurno. Ali mu je prišla, nežno ga povevši do stolice.
- Sedi, Džejmi.
- Ja sam ga našao. Neko mi je rekao da je tu i da me je tražio. Ne znam zašto sam ušao ovamo, ne znam zašto, sa-mo znam da jesam. I pronašao sam njega. Baš kao i prošli put. Pronašao sam ga.
- Prošli put?
- Beni. Baš kao Benija. Oh, bože! - Zagnjurio je lice u ša-ke. - Oh, bože, kad će to stati?
- Tu je i poruka, gospodine Slejter. - Mladi štalski momak se približio. Prošaputao je, kao da mrtvi mogu da čuju. - Po-ruka je tu, na klupi. Nisam je dirao - dodao je. - Uvek kažu da ne treba ništa da se dira.
- Tako je. Idi napolje i sačekaj policiju, hoćeš?
- Svakako, gospodine Slejter. - Oklevao je. - Mi smo ga skinuli - izbrbljao je. - Možda nismo smeli, ali nismo mogli da ga ostavimo tako. Morali smo da ga spustimo.
- Dobro ste uradili. - Gejb je stavio ruku na mladićevo ra-me. - Sačekaj sad napolju. - Već strahujući od onog što će naći, Gejb je otišao do klupe, do lista papira ispisanog rukom.
376

Žao mi je- Ovo je kukavički način, ali je jedini koji znam. Nikad više neću jahati konja. Ubio sam najboljeg konja koga m ikad jahao. A bog mi je svedok, nisam znao da je to bila smrtonosna doza. Trebalo je da ga diskvalifikuje, to je sve. I poravna račune. Nikad nisam verovao da je moj otac kriv. Sve do sada. Šta je on učinio, učinio sam i ja. Šta je on uči-nio, i ja ću učiniti. Zla krv. Ne možeš se boñti protiv zle krvi.
Gejb je okrenuo glavu od poruke i pogledao u svog trene-ra. - Jesi li znao, Džejmi?
Suze su kapale na Džejmisonove šake dok je klimao gla-vom. - Znao sam. Znao sam da je Rino sin Benija Moralesa. Nek mu je bog u pomoći.
Kockice su se savršeno složile kada su konačno izašle na videlo. Beni Morales, osramoćen i očajan, obesio se i za so-bom ostavio mladu udovicu u drugom stanju. Ona je pobešla iz Virdžinije i nastanila se u Kansasu, odvojivši sebe i malog sina koga je rodila od skandala.
Kada je Rino imao pet godina, ona se ponovo udala. Rino je preuzeo prezime svog očuha, ali nikad nije prestao da ma-šta o svom pravom ocu. Od Benija je nasledio sitan rast, njegove brze ruke i ljubav prema konjima. Tako je pošao stopa-ma svog oca, napredujući od šetača zagrejanih grla do vežba-ča i pomoćnog džokeja.
Opsednut uspomenu na oca, preselio se u Virdžiniju. Sa-mo je Džejmisonu, najbližijem prijatelju svog oca, poverio svoju tajnu. A Džejmison ju je čuvao.
- Imao je albume sa isečcima o svom ocu. - Dva dana na-kon samoubistva, Rosi je podelio neke od pojedinosti sa Gej-bom. - Pravu malu biblioteku. Nekoliko njih je bilo posveće-no optužbama upućenim na račun njegovog oca, istrazi i sa-nnoubistvu. Njegovi majka i očuh će danas doći iz Kansasa po elo. Mogu da vam kažem da mi je ona je u razgovoru potvr-Ji'a da je imao nezdravu opsesiju svojim ocem. Rino je u nje-mLi video heroja i žrtveno jagnje i bio je odlučan da ispravi staru nepravdu.

Nora Roberts

- Tako što će ubrizgati narkotik u ždrepeca Čedvikovih - re-kao je Gejb meko. - Diskvalifikovati ga iz Derbija.

- Morales je jahao za Cedvikove kada je pao s konja. Zbog tog pada se nije trkao više od godinu dana. - Rosiju nisu bi-le potrebne beleške, ali je prelistavao svoj notes iz navike.

-A onda, kada je taj j<onj, San Spot, morao da bude uspavan u Kinlendu, Metju Cedvik je bio najotvorenije protiv Benija Moralesa. On je ipak bio taj koji je izgubio vrednu investiciju zbog manipulacija.

- Zla krv. - Gejb je stisnuo zube. - Još uvek ostaje pita-nje gde je Rino nabavio narkotik. Mislim da možemo da pret-postavimo da ga je ubrizgao u konja negde posle merenja, a pre nego što su uvedeni u start-mašinu. Najverovatnije dok su bili u tunelu. Ali, kako ju je nabavio i od koga?

- To mi ne izgleda previše komplikovano za čoveka u nje-govom položaju, gospodine Slejter. Rino se muvao po hipo-dromima od adolescentskih godina. Sigurno je znao prave ljude. A i one koji nisu ispravni.

- Ako je sam nabavio narkotik, ne bi pogrešio dozu. Nije nameravao da ubije konja, poručniče. To mi je jasno.

- Pogrešio je.

- Ili je prevaren. Jeste li pronašli mog oca?

- Ovo je prava porodična stvar, zar ne? Ne - rekao je ka-da je Gejb začutao. - Preselio se iz svoje sobe, bez dalje adrese. Jedini razlog zbog koga moram da sledim taj trag je vaš instinkt. Verujem vam, gospodine Slejter. Ako se on bu-de pojavio oko hipodroma ili bilo gde u njegovoj blizini, prive-šćemo ga na ispitivanje.

- Pojaviće se. Previše je sujetan da prepozna kad da spre-či dalje gubitke.

Nije verovao u krivicu svog oca. Kelsi je stajala kraj pro-zora spavaće sobe, sveža od kasnopopodnevnog tuširanja, i zurila preko brežuljaka. Rino nije verovao u krivicu svog oca i proveo je većinu svog života jureći tog duha. Želeći da mu odbrani čast, da ga osveti. Na kraju, otkrio je nešto o čove-ku čija je krv tekla njegovim venama, i nešto o sebi, sa čim nije bio u stanju da živi.

Iskrena izdaja

Uvek je rizik čačkati po prošlosti. Podsticala je Gejba da dbaci sopstveno breme nasleda i bude ono što jeste. S dru-Qe strane, ona to nije mogla.

Zar nije rizikovala sve što je izgradila sa Naomi proteklih meseci time što je istraživala, čačkala i preispitivala pro-šlost? A kada bude pošla tim putem, kada bude utvrdila šta se krije ispod prašine, da li će moći da živi s tim?

Ostavi sve to, naredila je sebi. Zašto čačkati po nečemu za šta svi drugi žele da oстане zaključano? Imala je čitav ži-vot pred sobom. Život sa Gejbom. Novi početak u svakom pogledu. Sve što je trebalo da uradi je da okrene leđa senka-ma i prihvati ono što jeste.

- Gospodice Kelsi?

Kelsi se odazvala ne okrenuvši se. - Da, Gerti?

- Kancelarija gospodina Lingstroma je na vezi. Hteo je da razgovara s gospodicom Naomi, ali, pošto je ona izašla, hteo bi da razgovara s vama.

- U redu, Gerti. Vezu ću uzeti dole.

Poziv je preuzela u majčinoj kancelariji, preko poslovne li-nije. Slušala je i uspela da da odgovarajuće komentare. Kada je razgovor završen, Kelsi je pažljivo spustila slušalicu. Još uvek je sedela za radnim stolom kada je Naomi ušla unutra.

- Bože me sačuvaj ovih glupih ručkova za gubljenje vre-mena. Ne znam zašto uvek mislim da sam u obavezi da odem. Jedina svetla tačka je što sam slučajno ušla u jedan mali bu-tik u blizini restorana kad se sve završio. Videla sam potpu-no neverovatnu haljinu, savršenu za jednostavno venčanje u bašti. Cuvaće je dvadeset četiri sata ako hoćeš...

Prekinula se, a polet koji ju je vukao kroz celu kuću pravo do njene kćerke je izbledeo. Kelsi je zurila u nju, sa šakama čvrsto ukrštenim na stolu.

- Sta se desilo? - pitala je Naomi. - Je li u pitanju Rino?

Hi nešto drugo?

- Ne, nije u pitanju Rino. - Giedala je kako je izraz olakša-nja preleteo preko Naominog lica. - Upravo se javio tvoj advokat.

- Stvarno? - Nova nervoza navela je Naomi da podigne ruku i igra se sa zvezdastim brošem na svom reveru.

379

Nora Roberts

- Hteo je da ti kaže da su dokumenti čije si nacрте tražila spremni za tvoj potpis. - Zastala je. - Oni kojima polovinu Tri vrbe prenosiš na moje ime.

- Dobro, onda. To je u redu.

- Zašto bi radila tako nešto?

- To je nešto o čemu smo tvoj deda i ja razgovarali pre ne-go što je umro. To mi je oduvek bila namera, Kelsi, a i njemu. Sada ću to samo da ozakonim.

- Ne rekavši meni.

- Nisam htela da to ima prizvuk obaveze - rekla je Naomi pažljivo. - Ni s tvoje, ni s moje strane. Nema mnogo toga što sam mogla da ti dam. Ovo je nešto što mogu. Moj otac je me-ni prepustio trenutak i način, ali u suštini, ovo ti dolazi od nje-ga. Ja sam osećala da je ovo pravi trenutak i pravi način. To nije konopac da te ovde veže, Kelsi. Ili da te veže za mene.

- Moraš da znaš da sam već vezana ovde, a i za tebe. Igra-la si na to da će tako biti kada si me pozvala da dodem ovde.

- Jesam. Nisam mogla da pretpostavim niti da se nadam da ćeš osećati išta prema meni. Ali, bila sam sigurna da ćeš nešto osećati prema Tri vrbe.

- To je ista stvar.

Tračak osmeha je pomerio Naomine usne. - Tako mi kažu.

- Veoma je teško voleti i poštovati jedno, a da ne voliš i ne poštuješ drugo. - Ustala je, ispruživši ruke iznad stola. - To mi nije pošlo za rukom. Ne vidim ni zašto bi.

- Ne bi mi svako pružio priliku. - Naomi je uzela Kelsine ruke i čvrsto ih stegla.

Svi to i nisu učinili, mislila je Kelsi. Ali, ona će preuzeti ri-zik i pokušati da to promeni. Bilo je skoro pet kada se parkirala ispred Tiptonove kuće iza prašnjavog kombija starijeg modela. Susedov pas je lajao, trčeći na lancu napred-nazad duž ograde koja je odvajala travnjake, kao da ju je upozoravao da je njegov teren nedo-dirljiv. Žena se nagla sa prozora na spratu i viknula psu da se smiri pre nego što je odmerila Kelsi.

- Tražite Džima.

380

Iskrena izdaja

. Da. Je li kod kuće? U radionici je. - Pokazala je, vrteći glavom. - Zar ne čujete galamu?

Zaista ju je čula, sad kad se pas utišao i samo režao iz gr-la Prtila je prodorno zavijanje motorne testere koje je dopiralo iz dvorišta. Tu je bila malena šupa, kakva bi se dala sastaviti od materijala s maltene bilo kog stovarišta drvene grade.

Kelsi je pokucala na vrata koja su nakrivo visila na šarkama. Na lagani dodir, ona su se širom otvorila i udarila u zid s unutrašnje strane.

Tipton je stajao kod klupe sa zaštitnim naočarima na glavi i štitnicima za uši, dok mu je kapa Oriolsa bila okrenuta naopak. Prašina od testere je letela dok je sekao tablu dva sa četiri. Kelsi je zaključila da je bezbednije za oboje da sačeka da se sečivo zaustavi.

- Sredio sam te, kućkin sine - promrmljao je Tipton kada je komad drveta pao na pod.

- Kapetane Tipton?

Okrenuo se, izgledajući kao nešto iz drugorazrednog horor filma, s očima zatamnjenim plastikom boje ćilibara, ispupčenim i sivim štitnicima za uši i crvenim mrljama isprskanim po košulji.

- Oh, bože, posekli ste se.

- Gde? Sta? - Uzbuden, Tipton je proveravao da vidi da li su mu svi prsti na broju dok je Kelsi žurno hodala kroz prostoriju. - Oh, ovo. ^- Iskeživši se, potapšao se po grudima.

- Sok od brusnica. Žena ne voli kad radim u dobroj odeći.

Kelsi se mlitavo naslonila na klupu i opsovala.

- Uplašili se, a? - Još uvek se kikoćući, skinuo je štitnike za uši i podigao naočare. - Hoćete li da sednete?

- Ne, u redu je.

- Pravim neke police. - Uzeo je široku ravnu tablu i pregledao da se nije iskrivila. - Žena i ja imamo jednu malu igru. Ja pravim police, a ona ih puni stvarčicama. To nas oboje uveseljava.

- To je lepo. Možete li da odvojite par minuta?

381

Nora Roberts

-----^^^

- Mogao bih da vas nekako uguram u program. Malo lirnu-nade? - Ne čekajući njen pristanak, podigao je veliki plastični bokal i napunio dve papirne čaše. - Imali ste još nevolja na plećima, čujem.

- Da. To je čudna podudarnost, zar ne? Da Rino tako potpuno preslika očev život. I smrt.

- Svet je pun čudnih podudarnosti, gospodice Bajden. - Ali nije bio srećan zbog ove.

Završio je svoju proveru porekla Benija Moralesa i prikupio sve detalje samo nekoliko sati pre Rinovog samoubistva. Da je imao još samo dvadeset četiri sata, događaji bi se možda odvijali drugačije. - To, ipak, rešava jedan od vaših problema. Znae ko je sredio vašeg konja.

- Rino nije htio da ga ubije. Sigurna sam u to. - Otpila je limunadu koja je bila opora i puna pulpe. Njegova žena, misli-la je, sigurno je sama pravi. - Neko ga je iskoristio, kapeta-ne. I toga ima mnogo na ovom svetu. Ljudi koji koriste druge ljude.

- U tome se vi i ja ne sporimo.

- Moja majka je kori^tla Aleka Bredlija da napravi mog oca ljubomornim, da dokaže svoju nezavisnost i čak podstak-ne ogovaranje. Ipak/še pitam na koji način je Alek Bredli ko-ristio nju.

Devojka je ijrjala fin, metodičan um, zaključio je Tipton. Podigao je parče šmirgle i počeo njime da trlja zaobljenu dr-venu daščieu. - Ona je lepa žena.

- Qvde se nije radilo o seksu, kapetane. Silovanje nema vezę sa seksom.

Uzdahnuo je. - Možda ne. Imali smo samo njene tvrdnje o pokušaju silovanja.

- Ja joj verujem. I vi ste joj verovali. Jeste li ste se ikad zapitali zašto je, ako je ona govorila istinu, Alek Bredli oda-brao baš tu noć da je napadne? Vidali su se nedeljama. Ona nije od onih žena koja bi nastavila da se vida s muškarcem koji je maltretira. Ili onim koji joj preti maltretiranjem.

Tipton je nastavio da šmirgla dasku. Biće to stolica za lju-ljanje za rodendan njegove unuke u septembru.

- Ako je govorila istinu, gospodice Bajden. Ako. On je pio. Imali su scenu pred svima.

Dala mu je otpust iz službe i ispo

382

Iskrena izdaja

rnu lice francuskim šampanjcem. Takva kombinacija že određenu vrstu muškaraca da gurne u pogrešnom prav-- Lagano je dunuo u piljevinu. - Ali, kao što sam rekao, niie bilo dokaza da to potvrde.

- Njena spavaćica je bila pocepana. Imala je modrice. -Kelsi je ispustila nestrpljiv uzdah na njegovo sleganje rame-nima. - U redu, mogla ih je lako sama naneti, ali ne mora da znači. Ali, ako kažemo da nije, ako verujemo da nije, kako će-mo to dokazati? Vi ste svakako proverili njegove biografske podatke. Ako je postojala još neka žena, neko drugi koga je on maltretirao ili napao, to bi svakako išlo u Naominu korist, zar ne?

- Nisam našao nikoga takvog. Mnoga silovanja nikad ne bivaju prijavljena. Posebno ovakva o kakvima razgovaramo. Silovanja za vreme izlaska.

Nije voleo taj konkretan izraz. Silovanje za vreme izlaska, silovanje među poznanicima.

To je nasilnički akt činilo previ-

še prijateljskim.

- A pre dvadeset godina ljudi su imali drugačiji pristup. Bredli je imao reputaciju, ali nasilje nije bilo deo nje. Imao je neke ogromne dugove - nastavio je Tipton, skoro sam sa so-bom. - Otprilike u vreme kad je počeo da se vida s vašom majkom, otplatio je neke od njih. U vrednosti od oko dvade-set hiljada dolara. Ali, bilo mu je potrebno barem još toliko da bi se ponovo izvukao.

- Dakle, bio mu je potreban novac. Moja majka je imala novca.

- Nikad od nje nije tražio više od par hiljada. - Tipton je spustio dasku sa strane. - To je ona izjavila. Nikad joj nije tra-zio mnogo novca. I to je jedna od stvari koje su mi bile čud-

. Zato što je imao običaj da se grebe o žene.

- Možda je čekao svoju priliku. Ili... možda je očekivao no-c iz drugog izvora.
~ To je bila i moja ideja. - Tipton je iz zadnjeg džepa izva-'io čokoladicu Bejb Rut, prelomio je na pola i ponudio Kelsi jeo. - |pakt nikad to nisam uspeo da utvrdim. Uvek sam se P'tao odakle je dobio tih dvadeset hiljada. Mogao je i da ih

383

Nora Roberts

zaradi na hipodromu. Ali tamo se pričalo da je izgubio isto onoliko koliko je i dobio, a da je najveći deo toga bila sića. Prj. čao je o velikim svotama - dodao je Tipton s punim ustirna čokolade. - Stavio je mnogim Ijudima do znanja da mu se sprema neki posao. Samo priče, koliko sam ja mogao da sa-znam.

- Ali ako jeste, ako je to imalo neke veze s mojom majkom. - Kelsi je počela da korača po radionici da bi analizirala. -Ona je završila s njim, rekla mu je da je gotovo. On se onda uspaničio, pokušao da je primora. Ako ga otkači, posao je propao. Bio mu je potreban novac. Mnogi Ijudi su znali da mu je bio potreban novac. Ali, ko bi njega iskoristio da napakosti mojoj majci?

Dok joj je odgovor dolazio na um, zaustavila se. Ruka ko-jom je držala papirnu čašu se stegla, zgužvavši je u vlažnu grudvu.

- To je problem kad čeprkaš po/nečemu - rekao je Tipton Ijubazno. - Retko ti se sviđi ono što pronadeš. Nisam nikad našao vezu između vašeg oca i Aleka Bredlija. A pokušao sam. Preko sudskog naloga sam/tražio bankovne izvode va-šeg oca, prečešljao ih tražeći | u isplatu od dvadeset hiljada dolara. Bio je čist. Telefonski/izveštaji takode. Nikakvi pozivi nisu došli od Aleka Bredlija/ifi do njega iz kuće u Potomaku ili njegove kancelarije na IJfiverzitetu.

- On tako nešto nikad ne bi uradio. - Kelsine usne su bile ukočene i hladne. - Jv1oj otac nikad ne bi uradio tako nešto.

- Kako stvari stoje, vi ste u pravu. Naravno, to vraća sum-nju na vašu majklj.

- Postoji drugo rešenje. - Kelsi se okrenula na drugu stra-nu. - Znam dć/postoji drugo rešenje.

- Vi želit^drugo rešenje - rekao je Tipton nežno. - Možda ćete ga i na^Ći. Možda vam se neće svideti. - Uzdahnuo je i is-pružio rujku da uzme zgužvanu čašu iz njene ruke. - Sarno jedno ie povezivalo Filipa Bajdena sa onim što se desilo te noćMia Tri vrbe. A to je bio Carls Runi.

384

Giava dvadeset šesta

Bilo je jasno da nešto nije u redu. Došla je kod njega na-kon što je pao mrak, rekavši da samo želi da bude s njim. Gejb je želeo da veruje da je bilo tako jednostavno. Da je to bila istina.

Ali njen pogled je bio dalek, njen osmeh previše izražen, napet na ivicama. Njeni nagoni, koji su mu uvek pričinjavali radost, bili su pomamni. Bacila se na seks sa divljim zaboravom koji nije uspevao da prikrije očaj.

Kao da se pročišćavala, mislio je sada, dok je tiha ležala pored njega. Njegovo telo je reagovalo i u toj najprimarnijoj vezi oni su se sreli, suočili i spojili. Ali, mislio je sada dok se tišina razlegala između njih, ni jedno od njih dvoje nije bilo za-dovoljno.

- Jesi li sad spremna? - pitao ju je.

Okrenula je giavu, tražeći hladnije mesto od toplih čarša-va da spusti svoj obraz. - Spreмна?

- Da mi kažeš šta te izjeda.
- Sta bi trebalo da me izjeda? - Glas joj je bio tup, umoran. - Covek koga sam poznavala i volela ubio se pre par dana.
Ovo nema veze s Rinom. Radi se o tebi. Okrenula se na leđa, zureći u tamni svetlarnik. Večeras nema meseca, mislila je. Zaklonili su ga oblaci poput dima. Tako malo je bilo potrebno da sakrije tako mnogo.
- Voleo je svog oca - počela je. - Nije ga čak ni poznao, i ga je voleo. Verovao je u njega. Sve što je Rino uradio sve-
6 na tu ljubav i veru. Slepu, bespogovornu ljubav i veru. - zdahnula je. - A kada je stvatio da je izgubljena, barem je
VGra K'l • i_i
a izgubljena, nije mogao da živi s tim.
•lemirno se pomerila, a zvuk trenja njene kože o čaršave 0 je kao šapat u tami.

385

Nora Roberts

Iskrena izdaja

- Bilo bi bolje da je samo okrenuo glavu od svega toga, zar ne? Bolje za njega, bolje za sve, da je ono što se desilo pre toliko godina ostavio na miru. Sta se može dokazati, šta se može rešiti, Gejb, upornim vraćanjem unazad?
- To zavisi od toga koliko ti je stalo do toga da se vraćaš. I od toga šta otkriješ. - Dotakao joj je kosu, pustio da mu prođe kroz prste. - Ovde se radi o tebi, zar ne, Kelsi? 0 tebi i Naomi.
- Ona to smatra završenom stvari. Zašto to ne mogu i ja? Ne mogu da vratim časovnik unazad, da joj vratim sve te go-dine koje smo izgubile. Koje smo obe izgubile. Ubila je Aleka Bredlija. To treba da prihvatim. Ne bi trebalo da dozvolim da bude važno zašto. Kelsi se ponovo pomerila, pridigla se i privukla svoja kolena, obgrlivši ih rukama, tako se dirljivo štiteći da mu se srce cepalo.
- Onda ostavi to na miru.
- Ostavi na miru - ponovila je. - To je razumno. Na kraju krajeva, ma koliko da se ogrešila, kakve god greške da je počinila, platila je za to. Nisam je tad poznavala, ili se ne sećam da sam je znala. Zašto mislim da mogu da se vratim unazad i popravim sve to? Ili da uopšte treba to da radjm? Ona je srećna. Moj otac je srećan. Ni jedno od njih dvoje^ni ne bi bi-li zahvalni zbog čeprkanja po tome. Nemam pravo da otva-ram stare rane samo da bih zadovoljila svoju smešnu potrebu za istinom, za pravdom.
Čvrsto zažmurivši, nabila je lice na kolena. - Nisu uvek ista stvar, zar ne? Istina i pravda?
- Trebalo bi da budu. Jedna od stvari kojoj se divim kod te-be je što ti želiš da one to budu. - Rukom joj je prešao preko ramena, osetio čvoriće od napetosti i počeo da ih masira. -Šta je ovo podstaklo, Kelsi?
Udahnula je duboko, smirujući se i ispričala mu o svojoj poseti Tiptonu. Nije je prekidao, pokušavajući da se izbori sa sopstvenim gnevom koji ga je odmah obuzeo zato što je otišla bez njega.
- A sada si zabrinuta da je tvoj otac na neki način umešan.

386

- Niie mogao biti. - Glava joj se hitro ispravila. U mraku u joi oči sijale, moleći za razumevanje. - Nije mogao biti, Geib. Ti ga ne poznaješ.

_ N@I ne poznajem ga. - Iznerviran sobom, Gejb se odma-kao i potražio cigaru na noćnom stočiću. - Preskočili smo taj mali običaj.

Podozrivo je prošla rukom kroz kosu. Nekako je uspela da ga povredi. - Sve ovo se desilo tako brzo, a sve između tebe i mene se desilo dvostruko brže. A situacija, moja porodična situacija, je na vrlo klizavom terenu. Nije stvar u tome da sam te sklonila od njega.

- Zaboravi. - Kresnuo je upaljač i mrko gledao u plamen. - Zaboravi - ponovio je tiše. - Nije u tome stvar. I to nije ono što me nervira. Išao bih s tobom danas. Trebalo je da budem s tobom.

- Odjednom mi je došlo da idem. - To je bila istina, misli-la je, ali samo delimično. - Možda sam htela da odem sama. Možda mi je to bilo potrebno. Ne želim da budem zaštićena, Gejb. Čitavog svog života sam bila zaštićena, a da to nisam ni znala. Ne mogu da do kraja živim tako.

- Postoji razlika između zaštićenosti i podrške. Potrebno mi je da se osloniš na mene, Kelsi. Baš kao što mi je potreb-no da znam da mogu da se oslonim na tebe.

Nakon jednog trenutka, uzela ga je za ruku. - Zar moraš da uvek budeš u pravu?

- Više volim da bude tako. - Prineo je njene prste svojim usnama. - Šta želiš da uradiš?

- Ono što želim je da zaboravim. Da to ostavim na miru i krenem s ove tačke. Ali ne mogu. Moram da znam. A kada budem saznala, moraću da živim s tim, ma šta to bilo. - Izme-rila je svoj dlan prema njegovom i zatim ukrstila prste. - Su-tra popodne idem da se vidim s Runijem. Hoćeš li da podeš sa mnom?

Još laži, mislila je Kelsi. Onih iz nužde.

- Bićeš oduševljena haljinom. - Naomi je izvadila posetni-cu boje izbledele lavande. - Prodavačicino ime je na poledini. 'Isa. Tamo rade i prepravke.

387

Nora Roberts

Iskrena izdaja

- Odlično.

- Ako ti ne bude odgovarala, sigurna sam da ćeš naći ne-što drugo. Radnja je divna. Oh, razgovarala sam i sa isporu-čiocima hrane u klubu. Znam da želiš jednostavno venčanje, ali moraš imati hranu. On će da osmisli nekoliko menija između kojih bi mogla da se odlučiš. I... - Zgrabila je još jedan spi-sak. - Znam da Gejb ima divnu baštu i da ima prirodan ose-ćaj za cveće, ali sigurno ćeš hteti neke biljke za verandu i aranžmane da popune mesto. Kada se odlučiš za boje, može-mo da naručimo ono što ti se svića.

- U redu.

- Slušaj mene. - Smejući se sama sebi, Naomi je vratila spiskove na svoj sto. -

Naglavačke sam pala u zamku zvanu „nevestina majka". Sama sebi idem na živce.

Kelsi je primorala svoje usne da se zakrivi i pokušala da izvede da joj se osmeh odrazi i u očima. - Ne, stvarno ti hva-la. Čak i kad je u pitanju malo neformalno venčanje kod kuće, ima desetina detalja.

- Koje si savršeno u stanju da rešiš sama - dovršila je Na-omi. - Znam da si imala veliko, raskošno venčanje, Kelsi, i da želiš da ovo bude drugačije.

- Da, tako je. - Kelsi je prevrnula pxoseticu u svojoj ruci i zatim ju je, puna griže savesti, stavila iKdžep. - Kendis je to organizovala. Ja jedva da sam morala da bradim išta osim

da se tamo pojavim. - Slušajući se, procedila j& dah. - To zvuči nezahvalno. A ja to nisam. Ona je bila divna.

- Ali ovo bi volela da sama odradiš.

- Recimo da bih volela da imam više udela u tome. Ali mi ne smeta da ponešto dodelim i drugima.

- Nisam mislila da ću ikad dobiti ovu priliku. Da planiram venčanje svoje kćerke. - Odlučna, gurnula je sve spiskove na gomilu i preko njih stavila mesingani pritiskač za hartiju. - Samo me cimni za povodac ako ti se čini da ću preterati. I.-- Prislonila je kuk na ugao stola. - Oko te haljine. Obećavam da ni reč neću reći ako ti se ne sviđa. Ali hoće. E, sad, bolje idi pre nego što te namolim da me pustiš da idem s tobom umesto Gejba.

388

_ Ići ćemo zajedno da kupimo haljinu za tebe - rekla je Kel-i a savest ju je sve više pekla.

- Možda za vikend.

- Volela bih. - Naomi je lako provukla svoju ruku pod Kel-sinu dok ju je pratila do vrata.

- To će mi dati šansu da te gnjavim o fotografima. A sad idi i lepo se provedi.

Kelsi je promrmljala nešto i izašla napolje baš kada je Gejb zaustavio automobil na puteljku.

- Moramo prvo da svratimo na jedno mesto - rekla mu je Kelsi, izvadiвши posetnicu čim je sela na suvozačko mesto.

Podigao je obrvu. - Kupovina?

- Umirujem svoju savest.

Nije vredelo. Čak ni kada se ispostavilo da je Naomi bila potpuno u pravu kada je u pitanju haljina. Ili možda baš zbog toga.

Pod bilo kojim drugim okolnostima, haljina bi joj podigla raspoloženje. Bledoružičasta boja svile, elegantne dužine do pola lista, s jednostavnim linijama naglašenim biserčićima poput kišnih kapljica. To je bila haljina snova za koju ju je Ilsa uverila da kao da je za Kelsi šivena. A imali su i presladak še-šir koji bi išao uz nju, objasnila je prodavačica. Kapriciozan šeširić sa zgodnim velom koji je sezao do prstiju na rukama, potpuno savršen za venčanje na otvorenom prostoru.

Cipele, naravno. Klasične satenske cipele na navlačenje koje se mogu obojiti da bi se slagale. Kakav bidermajer će nositi? Još ne zna? Bele ruže bi bile divne, uveravala ju je. Nevesta ima pravo na belo. E, sad, da li bi želela da ponese haljinu i šešir sa sobom, ili da joj ih pošalju?

Ponela ih je sa sobom, prolazeći kroz ceo proces kao u snu. Bilo je tako čudno. I tako jednostavno.

- Nisi je isprobala preda mnom - prokomentarisao je Gejb dok je hodao pored nje ka automobilu.

- To bi bio maler - rekla je odsutno. Onda se zaustavila i r'tisnula rukama svoje zarumenele obraze. - Bože, jesam li

Ja upravo kupila venčanicu?

- Izgleda. - Uhvatio joj je ramena i okrenuo njeno lice pre-ma sebi. - Predomišljaš se?

389

Nora Roberts

Iskrena izdaja

- Ne. Ne zbog tebe, ne zbog nas. Ili ovoga. Samo se sve odvija tako brzo. Upravo sam kupila venčanicu i šešir. Ja sam stvarno kupila šešir. Ofarbaće mi cipele. A ja nisam ni rekla svojoj porodici.

- fo možeš danas da ispraviš. Ako to želiš. - Stavio je ku-tije u prtljažnik.

- U redu. - Klimnula je glavom i uhvatila se za ručicu na vratima. Gejb je svojom šakom preklopio njenu i zatim je po-vukao.

- Hajde da ovo onda isprobamo za sreću. - Stavio joj je na prst prsten sa jednim četvrtastim dijamantom na sredini zlat-ne burme, optočenim malenim rubinima. Suze su joj krenule na oči. Možda su stajali na parkiralištu na letnjem suncu koje je peklo, ali, za nju, ovaj trenutak je bio romantičan kao i krstarenje po mesečinom obasjanoj reci. -Divan je, Gejb. Nije mi bio potreban.

- Meni jeste.

Preko puta parkirališta, Rič se šćućurio u svom automobi-lu, posmatrajući ovu razmenu i zagrljaj. Otpio je gutljaj iz svo-je pljoske. Kakav su oni samo zgodan par, \mislio je ogorčeno. Njegov sin i kćerka one drolje.

Gejb je kriv što je ponovo bio u pokretu, što je morao da spakuje šator i išunja se. Sada neće biti trijuwifalne vožnje do Vegasa. Policija se raspitivala. Toliko je Rič izyukao iz Kanin-gema kada mu je izmuzao još dve hiljade.

Samo neka se pitaju, mislio je, paleći motor kada je jagu-ar zabrundao. On neće biti tu da odgovara. Ne ^gospodine, Rič Slejter ide glavnim putem sve do Meksika, čim bude zav-šio jedan poslić.

Isparkirao se, ne ispuštajući jaguara iz vida.

\

- Moraćemo da budemo drski - rekla je Kelsi Gejbu dok su se probijali kroz saobraćajnu gužvu Aleksandrije. - Runi nije odgovarao na moje telefonske pozive.

- Onda ćemo biti drski.

- Ti misliš da gubim vreme.

390

_ Važno je šta ti misliš. Ako hoćeš da razgovaraš s njim, razgovaraćemo s njim. pomerila se u svom sedištu, istovremeno želeći da požure i da im bude potrebna čitava večnost da stignu. - Mislim da želim da znam koliko je moj otac bio uključen u Runijevu is-tragu. Da li je tata poznavao Aleka Bredlija ili je samo čuo za njega. Potrebno mi je da to raščistim u svojoj glavi. Pretpo-stavljam da to ne menja išta od onoga što se desilo te noći, ali mi je potrebno da znam.

- Mogla bi da pitaš svog oca.

- Moraću, pre ili kasnije. Za sada bih samo... - prekinula se. Odjednom se uspravila u sedištu i nagla napred dok je Gejb skretao u garažu ispod Runijeve zgrade.

- Šta je bilo?

- Taj auto, onaj koji se upravo isparkirao.

Gejb je bacio pogled u retrovizor taman na vreme da vidi kako je automobil skrenuo levo i uključio se u saobraćaj. -Taj crni linkoln?

- Moja baka. - Kelsi je protrljala naježene ruke. - To je bio automobil moje bake. Njen vozač je bio za volanom. Prepo-znala sam ga.

- Ima mnogo kancelarija u ovoj zgradi, Kelsi.

- A život je pun čudnih podudarnosti. Ne. - Odmahnula je glavom, zureći pravo ispred sebe kada je Gejb uparkirao au-tomobil na slobodnom mestu. - Ne verujem u to. Ona je bila tu da se vidi s Runijem. A ja ću saznati zašto.
Dok je hodala ka liftu, Gejb ju je uхватиo pod ruku. Trepe-rela je od uzbuđenja i nervoze.
- Ako udeš unutra i osuješ paljbu, samo ćeš ga prepasti.
- Sta god bude potrebno. - Ušla je unutra i pritisnula dug-me za Runijev sprat.
Kao da je imala uperen pištolj, mislio je Gejb dok ju je gle-dao kako se okomila na sekretaricu u plišanoj kancelariji is-pred Runijeve.
- Kelsi Bajden i Gabrijel Slejter, kod gospodina Runija. Zenin profesionalni osmeh je bljesnuo. - Imate li zakazan sastanak?

391

Nora Roberts

-Ne.

- Žao mi je, gospodice Bajden, gospodine Slejter...

- Neka vam ne bude - prekinula ju je Kelsi i naslonila se na sto tako da je taj profesionalni osmeh počeo brzo da za-mire. - Samo mu recite da smo ovde. A nećemo otići dok se ne vidimo s njim. Oh, možete da pomenete i da sam upravo videla kako moja baka odlazi odavde. Milisent Bajden.

To je bio ključ. U roku od deset minuta, bili su uvedeni u Runijevu kancelariju. Ovog puta nije ustao od radnog stola, ali ih je oboje pozdravio jednim kratkim klimanjem glave.

- Uхватili ste me u nezgodnom trenutku. Bojim se da ne mogu da izdvojim više od pet minuta.

- Mogli smo da se dogovorimo i za zgodnije vreme, gospo-dine Runi, da ste odgovorili na neki od mojih poziva.

- Gospodice Bajden. - Pokušavajući da odiše strpljivošću, Runi je prekrstio svoje ruke na stolu. Uspeo je samo da izgle-da kao čovek koji moli. - Pokušao sam da nam oboma uštedim vreme i trud. Ne mogu da vam pomognem.

- Zašto ste bili tamo te noći, gospodine Runi? Vidite, na to pitanje se stalno vraćam.

Možda je to zato što se sve de-silo tako davno i ja to gledam iz drugačijeg ugla od onih koji su bili umešani u tom sudbonosnom trenutku. Ali, zašto te noći? Baš te noći od svih?

- Bio sam u rutinskoj prismotri. Mogli biste isto tako da se zapitate zašto je vaša majka odabrala baš tu noć da puca na Aleka Bredlija.

- Na to pitanje znam odgovor- mirno se vratila Kelsi. - Pi-tam se da li vi znate. Koliko toga ste zapravo videli?

- To je stvar koja stoji u izveštaju. - Ustao je, želeći da ih isprati. - Ne mogu da vam pomognem.

- Koliko daleko vam je moj otac rekao da idete? Da li je odobravao vašu odluku da se ušunjate na posed moje majke i špijunirate je kroz prozore?

- Plaćen sam da sam donosim sud.

- Mora da ste veoma dobro upoznali moju majku i Aleka Bredlija u onim nedeljama dok ste ih pratili. Jeste li ikad pra-tili samo njega? Proverili s kim se vida, s kim razgovara, ko je mogao da mu da novac?

392

Iskrena izdaja

Jedva da je mogao da guta, a zatim je shvatio da nije ni potrebno. Usta su mu bila potpuno suva. - Bio sam unajmljen da vodim istragu o vašoj majci.

- Ali on je bio deo vaše istrage. Koliko dobro ga je moj otac poznao?

Runijeva vilica se stegla. - Koliko ja znam, oni se nisu poznavali.

Na površini hladnokrvna, Kelsi je samo podigla obrvu. -Nije bio zainteresovan za čoveka s kojim je njegova žena na-vodno imala vezu?

- Rastavljena žena, i ne, u to vreme Filip Bajden je bio za-interesovan samo za jedno: svoje dete.

- Ali kada ste mu podneli izveštaj...

- Podneo sam izveštaj njegovim advokatima. Ne mogu da kažem da li je on čitao primerke koje su mu oni slali. Nije hteo da bude umešan u to. - Maleni osmeh se pojavio na Runije-vim usnama. - Smatrao je da je zamisao da se angažuje de-tektiv bila nedostojanstvena.

- Ali vas je ipak angažovao?

- Možda je smatrao da cilj opravdava sredstvo. Imam još jedan sastanak. Moraću da vas napustim.

- Zašto je moja baka dolazila ovde danas?

- To je poverljivo.

- Ona je vaš klijent?

- Ne mogu da vam pomognem - rekao je, proredivši reči. Ali mu se pogled susreo s Gejbovim i zatim sklonio.

Runi je sam sedeo za stolom, smirujući disanje. Zavukao je ruku u džep i istisnuo tabletu protiv gorušice koja će učini-ti malo da mu smiri stomak.

Kako je moglo ovako da se vrati? Posle tolikih godina. Sve e radio po propisima. Sve je radio tačno po propisima dva-eset tri godine. Kako je jedna tako davna noć mogla da ga lapadne iz prikrajka poput tigra?

rrenuo se na zvuk interfona i opsovao samog sebe. U ovoj 'tuaciji uopšte mu neće biti od koristi da dozvoli da ga živci 'drmaju. Odgovorio je na interfon.

393

Nora Roberts

- Gospodine Runi. Došao je jedan gospodin da vas vidi. Nema zakazan sastanak, ali tvrdi da je vaš stari prijatelj. Re-čeno mi je da vam kažem da je u pitanju stari Rič.

- Ne znam ni jednog... - Usta su mu se ponovo osušila, a dlanovi oznojili. Jedan izbezumljen trenutak, Runi se osvrtao po kancelariji tražeći sporedni izlaz. Nije postojao, to je znao. Bio je zarobljen, baš kao i sabljarka staklastih očiju na njego-vom zidu.

- Pošaljite ga unutra, molim vas i nemojte mi prosledivati nijedan telefonski poziv.

- U redu, gospodine.

Rič je blistao kada je ušao u Runijevu kancelariju. - Dugo se nismo videli.

- Sta hoćeš?

Rič je seo i podigao noge na sto. - Ugojio si se malo, Čar-li. Ali, dobro ti stoji. Nekad si izgledao malo k'o strašilo. Sto ne bi starog prijatelja častio jednim pićem?

- Šta hoćeš? - ponovio je Runi.

- Pa, mogao bi da počneš time što ćeš mi reći šta su moj mali i ta njegova lepa damica hteli od tebe. - Rič je izvukao cigaretu. - Da krenemo od toga.

- Ne osećam se bog zna koliko bolje - rekla je Kelsi kada su se vratili u automobil. - Treba li da mi bude drago što je moj otac angažovao tog čoveka, ali se sam distancirao da ne bi ukaljao svoje dostojanstvo? Ili treba da mi lakne što nije imao ništa s Runijem ili Alekom Bredlijem?

- Možda bi trebalo da se malo zapitaš zašto je Runi bio ta-ko nervozan.

- Nervozan? Izgledao mi je hladan, dalek i iznerviran, ali ne nervozan.

- Ruke je držao prekrštene da bi ih smirio. - Gejb je iza-šao iz parking-mesta. - Klima-uredaj je bio uključen na najja-če u toj kancelariji, a on se preznojavao. Vilica mu je bila ta-ko čvrsto stegnuta da je imao tik u uglu usta. Blefirao je sve vreme. - Gejb je platio službeniku i polako se uključio u ulicu. - Ali, stalno su ga odavale sitnice. I njegove oči. Izgledao je

394

Iskrena izdaja

čovek koji u ruci drži slabe karte, ali sve vreme udvostru-
čuje pot.

Radoznala i fascinirana, Kelsi ga je proučavala. - Sve to znaš zahvaljujući kockanju?

- To je dar. Nešto ga je uplašilo.

- Sve što treba da uradimo je da saznamo šta. - Uzdah-nula je. - Treba mi telefonska govornica, Gejb. Mislim da je vreme da okupim porodicu.

Milisent je uzela šeri koji joj je sin sipao i, osećajući se ve-likodušno, potapšala ga po ruci. - Konačno se dozvala pame-ti. Nemoj da izgledaš tako zabrinuto, Filipe. Sasvim sam volj-na da ovih proteklih nekoliko meseci ostavim iza nas. Ona je, ipak, Bajdenova. - Naslonila se, uzdahnula i otpila. - Krv će pokazati.

- U svakom slueaju se nadam da je povelu Čeninga sa so-bom. - Kendis je šetala prema prozoru i nestrpljivo proviriva-la kroz čipkanu zavesu. - Ne vidim zašto bi on ostao na tom mestu ako se Kelsi vraća kući.

- Cening radi ono što je ispravno za njega samog. - Filip je nežno spustio ruku na Kendisino rame. Deo nje je hteo da je otrese, ali drugi, mnogo dublji, nije mogao da podnese po-misao na još jednu grubu reč između njih dvoje.

- Zelim da on bude srećan, Filipe. Znaš da to želim.

- Naravno da želiš.

- Dozvaće se momak pameti - uveravala ih je Milisent. -To je samo mladalački bunt i ništa više. I reakcija. Veterinar? Ma hajde, molim te. To će ga proći.

Odbacila je Čeningov san jednim elegantnim pokretom ru-*e- - Pa, jedno vreme, ako možeš da zamisliš, kada je Filip bio mladić, sećaš li se, dušo? - hteo je da postane bezbol igrač. Od svih stvari na svetu.

- Sećam se - promrmljao je. Imao je šesnaest godina, za-'sta je to želeo i uprkos svom izgledu knjiškog moljca, imao je rvuku kao raketa. Naravno, taj san je zatrt u samom začetku.

/Si

J

J

v

lan porodice Bajden nije profesionalni sportista. Clan poro-dice Bajden je profesionalac.

395

Nora Roberts

- Čening će slediti razum, baš kao što ga je i Filip sledio. Tvoja greška, draga Kendis, je u tome što nisi učvrstila svoj autontet.

- Čening je punoletan - rekla je Kendis kruto.
- Majka je uvek majka. - Milisentin osmeh se udobno smestio kada se na vratima začulo zvonce. - Ah, biće da je to bludna kćerka. Pusti je da se prvo izvini, Filipe. Osećaće se bolje zbog toga. A onda ćemo da zatražimo od kuvara da na-pravi veliku gozbu u njenu čast.

Ali, Kelsi nije izgledala pomirljivo kada je ušla u dnevnu so-bu s Gejbom pored sebe. Nasmešila se ocu i prišla mu da ga poljubi u znak pozdrava. Nadajući se da će izgladiti odnose, zagrlila je Kendis pre nego što se okrenula svojoj baki.

- Hvala vam što ste se okupili da se vidite sa mnom. - Na-gla se i poljubila Milisent u lagano napuderisan obraz. - Ba-ko, tata, Kendis, ovo je Gabrijel Slejter. Gejb, ovo su Mili-sent, Kendis i Filip Bajden.

- Drago mi je - Filip je pružio ruku.

- Ne bih da budem neuljudna - Milisentin pogled se zadr-žao na Gejbu - ali sam imala utisak da treba da razgovaramo o porodičnim stvarima.

- Da, tako je. Starim i novim. Valjda bi trebalo da počnem od novih. Gejb i ja ćemo se venčati.

Trenutak tišine je prošao u zaprepašćenju pre nego što je Filip došao k sebi. - Pa, to je... iznenadenje. Radosno iznena-denje.

- Bombastično - ispravila ga je Kendis. - I toliko tipiČno za tebe, Kelsi. - Ali je smekšala kada se setila narandžinog cve-ta. - Rekla bih da šeri ovog puta nije prikladan. Moramo da otvorimo šampanjac.

- To neću dozvoliti - progovorila je Milisent, lica belog kao kreč ispod svog rumenila. - Neću dozvoliti ovo uvredljivo po-našanje u svom domu.

- Majko... - počeo je Filip nesigurno.

- U mom domu - ponovila je, udarajući pesnicom o naslon za ruke svoje stolice. - Je li ovo šamar namenjen meni? -zahtevala je odgovor od Kelsi. - Suptilna uvreda? Dovala bi ovu osobu u moj dom, pretiš da bi ga dovela u ovu porodicu?

396

Iskrena izdaja

Čak i znajući Milisent, Kelsi je bila šokirana njenom reak-cijom. - To nije šamar, ni uvreda, a ni pretnja. To je činjenica. Venčaćemo se za nekoliko nedelja, u Gejbovoj kući u Virdži-niji. Veoma bih volela ako biste svi mogli da dodete.

- Naravno da hoćemo - ubacila se Kendis, u želji da što pre izgladi stvari. - Samo smo malo zbunjeni iznenadnom ob-javom, ali to ni za šta na svetu ne bismo propustili. Nadam se da ćeš mi dozvoliti da ti pomognem oko nekih pojedinosti.

- Dosta! - Milisent je lupila čašom šerija o sto tako silovi-to da je slomila njen krhki stalak. Preostale kapi ćilibarske tečnosti su iscurile i uprljale tepih. - Apsolutno neće biti ni-kakvog venčanja. Ti si, Kelsi, očigledno dozvolila sebi da pad-neš na lepo lice. To je budalasto, ali nije neopozivo.

S naporom je umirila disanje i održala samokontrolu. - Ni-je bilo javne objave, pa samim tim neće biti ničeg da se zata-ška. - Vi - pokazala je na Gejba - vi sad sebe možete da poštedite malo neprijatnosti time što ćete otići.

- Ne bih rekao - izgovorio je ravnodušno. - Budite nepri-jatni prema meni.

- Oboje ćemo otići. - Podrhtavajući od besa, Kelsi ga je uhvatila za ruku. - Ovo je bila greška. Šta god imala da ka-žem svojoj baki, reći ću joj neki drugi put. Nije trebalo da te dovedem ovde i izložim te ovome.

- Prestani. - Gejb je prineo njihove prepletene ruke svo-jim usnama i poljubio njenu tačno iznad prstena. - Pusti je da završi.
- Zamoliću te da mi dozvoliš da se izvinim. - Filip se po-merio između stolice na kojoj je sedela njegova majka i svo-je kćerke. - Ovo je svakako došlo kao iznenađenje. Možda je najbolje da o tome razgovaramo kasnije.
- Nemoj da je štitiš. - Milisent je ustala i otišla do sjajnog cipendejl radnog stola. - Dovoljno dugo si to radio. Vreme je da nauči da se suoči sa činjenicama.
- To sam i radila - promrmljala je Kelsi. - Već izvesno vre-me.
Onda se suoči s ovim činjenicama. - Izvadila je fasciklu - stola. - Skupila sam priličnu količinu informacija o vama,

397

Nora Roberts

gospodine Slejter. Priličnu koičinu. Profesionalni kockar, biv-ši robijaš. Sin čistačice i putujućeg pijanca, bez vidljivih sred-stava za život. Begunac koji je živio na ulici i proveo vreme u zatvoru zbog nelegalnog kockanja.

Cvrsto je držala u ruci fasciklu dok je proučavala Gejba hladnim, osudujućim pogledom.

- Možda ste razvili sklonosti ka finim stvarima i prikupili neke od njih, ali to ne menja ono što jeste.

- Ne, ne menja - složio se Gejb. - Baš kao što ni to što ste ih vi stekli rođenjem ne menja ono što ste.

Tresnula je fasciklom o sto. - Izlazite iz moje kuće.

v J

J

- Cekaj. - Kelsina ruka je grčevito obuhvatila Gejbovu. -Kako se usuduješ da to radiš? Kako se usuduješ da zabadaš nos u Gejbov lični život? I u moj?

- Uradiću šta god bude potrebno da zaštitim ime Bajde-novih. A ti, uprkos iznenadnoj vezanosti koju si razvila prema toj ženi, jesi Bajdenova.

- Ta žena je moja majka. Jesi li i o njoj sastavila dosije? -zahtevala je odgovor. - Jesi li tražila gadne male tajne da ih baciš mom ocu u lice u pokušaju da ga sprečiš da se oženi njome?

- To je, na moju žalost, jedna od nekoliko situacija u nje-govom životu kada me nije poslušao.

Ta scena je bila poprilično slična ovoj, sećala se Milisent. Filip je stvarno vikao na nju i postavio joj ultimatum da pri-hvati tu ženu ili da izgubi svog sina.

- Ne, nije me poslušao - ponovila je. - A posledice su bi-le katastrofalne.

- Ja sam jedna od posledica - Kelsi je bacila glavu. - Je li to ono što si radila danas popodne u Runijevoj kancelariji?

Milisent se jednom rukom uhvatila za sto. - Ne znam o če-mu pričaš.

- Videla sam te. Ponovo si ga angažovala, zar ne? Da bi špijunirao Gejba, čeprkao po njegovoj prošlosti.

- To je bilo samo nužno zlo da bih sakupila informacije ko-je će te prizvati pameti - branila se Milisent.

- E, pa, bacila si pare. Za mene to ništa ne menja. Ja sve to već znam.

398

Iskrena izdaja

_ Onda više ličiš na majku nego što sam htela da verujem. Zaslužuješ ono u šta ćeš se pretvoriti.

- U pravu si. - Kelsi se okrenula prema svom ocu. - Jesi li prestao da je voliš, tata? Ili si dozvolio sebi da te izguraju iz toga?

- Kelsi - rekao je promuklim glasom, jer odjednom više nije bio siguran u odgovor - šta je bilo, bilo je. Svim srcem se izvinjavam zbog ovoga. - Krut od šoka i posramljenosti, po-gledao je u Gejba. - Oboma.

- Izvinjavaš se? - procedila je Milisent. - Rekla sam ti ka-kav je to čovek, kakvog čoveka ona koristi da bi ponizila ovu porodicu, a ti se izvinjavaš.

- Da. - Sa tugom u očima, Filip je pogledao svoju majku. - Izvinjavam se zbog tebe, zbog činjenice da si ime ove poro-dice iskoristila kao bič. Ime koje je oduvek tebi značilo više od nečega tako jednostavnog kao što je sreća.

Bleda kao smrt, Milisent se uhvatila za ivicu stola. - Neću dozvoliti da moj sin tako razgovara sa mnom u mojoj rodenoj kući. - Oči su joj ponovo bljesnule prema Kelsi. - Ona je srž svega ovoga. Naomi je srž svega ovoga.

Kelsi je polako klimnula glavom. - Možda i jeste. Zao mi je. Neću se vraćati. Hajdemo kući, Gejb.

- Kelsi. - Zarumenjena, Kendis je pohitala za njima, zau-stavljaajući ih na vratima. - Molim te, nemoj da kriviš svog oca.

- Pokušavam da to ne činim.

- On nikad ne bi dozvolio da se ovo desi da je znao... ti svakako znaš kakav je on čovek. Kelsi je pogledala u Kendisine zabrinute oči. - Da, znam. Znaš, oduvek sam mislila da ti i tata baš odgovarate jedno drugom. Da se dopunjavate, popunjavate praznine. - Nagi-^jući se napred, meko je poljubila Kendis u obraz. - Do ovog renutka nisam shvatala koliko ga voliš. Trebalo je da to shva-t'm. Reci mu da ću ga pozvati kasnije, hoćeš?

Hoću. Reci ću mu. Onda, Kelsi - osmeh joj je bio poma-1 iskrivljen, ali je bio tu. - Želim vam oboma sve najbolje.

399

Glava dvadeset sedma

- Silna ti je porodica, draga.

- U redu, Gejb. - Čim se parkirao na puteljku na Tri vrbe, Kelsi je izašla iz automobila i vrlo pažljivo zatvorila vrata. -Ovo nije trenutak za šalu.

- Ne, stvarno to mislim. Pustio sam te da bulazniš pola pu-ta ka kući i drugu polovinu da se p'tišiš. Time bi trebalo da je stvar završena.

Ona nije bila ni blizu toga. - Nije se radilo samo o meni. U stvari se uopšte nije radilo o meni. Radilo se o tebi.

- Do davola! - Laganim pokretom, prebacio joj je ruku pre-ko ramena. - Slušao sam ja i mnogo gore stvari. Nije pome-nula igračicu iz Rina ili posao iz El Pasa.

- Nije u tome stvar. - Ukočila je na prvom stepeniku. - Ko-ju igračicu?

- Sad imam svu tvoju pažnju. - Stegao ju je, gotovo brat-ski. - Osim toga, svideli su mi se tvoj otac i tvoja maćeha. To je dvoje od troje njih.

Zbunjena, bila je u stanju samo da bulji u njega. - Čak ni-si ni Ijut. Čak te ni ne Ijuti ono što je ona uradila. Gejb, anga-žovala je detektiva da čeprka po tvom životu, da sastavi do-sije o tebi kao da si nekakav kriminalac.

- A šta je postigla, Kelsi? Već si znala najgore o meni i branila si čak i to. Time se moje otvaranje karata unapred is-postavilo kao najbolja opklada koju sam ikad sklopio.

- To ne opravdava ono što je uradila.

- Ali obesmišljava ono što je uradila. Vidi, možda ja to po-malo i razumem, jer nikad nisam imao porodično ime koje bih branio.

Sada se ona zaustavila. - Ti si stao u njenu odbranu?

- Ne. Ali verujem da je napravila pogrešan korak. To ju je na kraju koštalo mnogo više nego što je koštalo mene.

400

Iskrena izdaja

Dunula je u svoje šiške. - Možda mi je potrebno još malo vremena da se lišim predrasuda. Izvadi moju haljinu iz auta, hoćeš li? Barem ćemo nekog usrećiti danas kad je budem pokazala Naomi.

- Kako bi bilo da vas obe izvedem na večeru? - Palcem je protrljao prsten na njenom prstu. Svidelo mu se što ga tu vi-di. - Da proslavimo?

- Zašto da ne? Idem da joj kažem.

Pohitala je u kuću i jednom brzo odmahнула glavom u po-kušaju da se otrese najgoreg dela dana. Bila je na pola ste-penica kada ju je Naomi pozvala.

- Oh, tu si. - Jednom rukom se držeći za ogradu, Kelsi je ponovo požurila dole. - Bila si potpuno u pravu za haljinu. Gejb je iznosi iz kola, a onda nas vodi na večeru. Da proverim možemo li da izvučemo Mozesa iz štale?

Naomi je stajala u holu sa zgrčenim rukama. - Moramo da razgovaramo. Možda bi bilo bolje da sednemo.

- Šta se desilo? Oh, bože, nije valjda neki od konja. Dža-stis je malo šištao, ali sam mu dala dozu kako mi je Mozes re-kao.

- Nije u pitanju nijedan konj, Kelsi. Molim te, udi i sedi. Tudinka je ponovo bila tu. Ta hladna, suzdržana žena koja

ju je prvi put pozvala na čaj. Zbunjena, Kelsi ju je sledila kroz vrata. - Ljuta si na mene zbog nečega.

- Ne, mislim da „ljuta" nije prava reč. - Pogledala je u Gej-bovom pravcu kada je ušao kroz vrata. - Možda bi bilo najbo-lje da o ovome nasamo porazgovaramo.

- Ne, ne postoji ništa što ne možeš da mi kažeš pred Gej-bom.

- Onda u redu. - Naomi je otišla do prozora, pogledala na-polje. Bila joj je potrebna sva kontrola, sav oslonac u sebi sa-moj, kome je morala da se nauči da bi opstala u zatvoru.

-Imala si poziv dok si bila van kuće. Gerti je primila poruku. Ostavila ju je na radnom stolu u tvojoj sobi. Ja sam ušla unu-tra pre nekoliko minuta da unesem spisak gostiju koji sam sa-stavljala.

401

Nora Roberts

Iskrena izdaja

Bezizražajnog lica, okrenula se napred. - Izviniću ti se što sam je pročitala. Nije bilo namerno. Jednostavno je stajala tamo i pogled mi je pao na nju.

- Zašto mi samo ne kažeš ko je zvao?

- Čarls Runi. Poruka je bila označena kao hitna. Želi da mu se javiš što pre možeš.

- Onda bi bolje bilo da proverim o čemu se radi.

- Molim te. - Naomi je podigla ruku. - Nakon više od dva-deset godina, ne mogu da verujem da bi moglo da bude tako hitno. Išla si da se vidiš s njim.

- Da, dva puta.

- S kojim ciljem, Kelsi? Zar nisam odgovorila na tvoja pi-tanja?

- Jesi, odgovorila si. To je jedan od razloga zbog kog sam išla kod njega. Zato što si odgovorila na moja pitanja.

- A ti? - Okrenula se prema Gejbu, dok se na trenutke po-maljala njena ćud. - Ti si je podsticao na to?

- Nije stvar u podsticanju. Ali razumem.

- Kako možeš da razumeš? - ogorčeno je zahtevala odgo-vor. - Kako bi ijedno od vas dvoje uopšte moglo da razume? Ne možeš da zamisliš šta mi je prolazilo kroz glavu kada sam na stolu videla njegovo ime. Više od decenije svog života sam provela pokušavajući da zaboravim. Naterala sam se da sve to ponovo prekopam, da ponovo proživim. Cena, mislila sam, nadala sam se, za povratak moje kćerke. Ali izgleda da nije bila dovoljna.

- Nisam otišla da se vidim s njim da bih te povredila. Žao mi je što je do toga došlo. Otišla sam zato što sam htela da pomognem, zato što sam se nadala da ću pronaći nešto što će promeniti stvari.

- One se ne mogu promeniti.

- Ako je video nešto te noći što nije rekao policiji. Ako je zadržao nešto za sebe. Zapanjena, Naomi se spustila na naslon sofe. - Da li si mi-slila, da li si stvarno mislila da možeš naći nešto što će spra-ti Ijagu s mog imena? Da li se o tome radi, Kelsi? Zakasnelom pranju prljavog porodičnog veša? - Slabašno se nasme-

402

'avši, Naomi je protrljala oči. - Bože. Sta bi se sada moglo ti-ne promeniti? Ne možeš da mi vratiš ni jedan sekund koji sam izgubila. Ne možeš ukloniti ni jedan šapat, ni jedan po-drugljiv osmeh, ni jedan pogled popreko. S tim je gotovo - re-kla je i spustila ruke. - Zauvek je zakopano, baš kao Alek Bredli.

- Ne za mene. Uradila sam ono što sam smatrala isprav-nim. A ako me je Runi zvao, za to postoji razlog. Danas nije hteo da razgovara sa mnom. Bio je nervozan, možda čak i uplašen.

- Samo pusti sve to.

- To ne mogu da uradim. - Koraknula je napred, uhvativši Naomine hladne ruke svojim.

- Ima još toga. Ono što se de-silo Prajdu i Rinu toliko liči na ono što se desilo pre toliko go-dina. Tvoj konj, Beni Morales. To je kao užasan odjek kome su bile potrebne godine da pristigne. I to još nije prestalo. Čak se i policija pita da li postoji veza.

- Policija. - Nestalo je i ono malo boje što je bilo u Nao-minim obrazima. - Razgovarala si s policijom?

Kelsi je pustila majčine ruke i odmaknula se. - Išla sam da se vidim s kapetanom Tiptonom.

- Tiptonom. - Uzdrhtala je pre nego što je uspela da to za-ustavi. - Oh, bože!

- Verovao ti je. - Kelsi je gledala kako Naomi podiže gla-vu. - Rekao mi je da ti je verovao.

- To je budalaština. - Tresući se, skočila je i ustala. - Nisi bila tamo, u toj užasnoj prostoriji dok te zasipaju pitanjima, stalno istim pitanjima. Niko mi nije verovao, pogotovo ne Tip-ton. Da jeste, zašto bih otišla u zatvor?

- Nije mogao da dokaže. Fotografije...

- Vрати se na Runija - prekinula ju je Naomi. - Zar stvarno misliš da ovo možeš da preokreneš? Da otkriješ neki za sve ovo vreme neotkriveni trag koji će dokazati da sam branila svoju čast? - Bol joj je podrhtavao u srcu, u njenom glasu. -E, pa, ne možeš. A

čak i ako hoćeš da pomogneš, nećeš moći. Zato što ja ne bih preživela da ponovo prolazim kroz to. Jednostavno ne bih.

403

Nora Roberts

Izašla je iz sobe i potrčala uza stepenice. Nekoliko trenu-taka kasnije, čuli su kako su se vrata zalupila.

- Kakav kaos! - Kelsi se bacila u stolicu i zatvorila oči. -Kakav kaos sam napravila od svega.

- Ne, nisi. Samo si uzburkala neke stvari. Možda ih je trebalo uzburkati.

- Prešle smo dug put. Ona i ja smo prešle tako dug put, Gejb. Ja sam to upropastila.

- Da li stvarno veruješ u to?

- Ne znam. - Podigla je ruke i pustila ih da padnu. - Počela sam tako što sam govorila sebi da postavljam pitanja zbog sebe. Zato što imam pravo da znam. Negde usput sam to iz-vrnula i ubedila sebe da to radim zbog nje. Ali mislim da sam bila u pravu na početku. Htela sam da sve to sredim. Da raščistim. Ako joj ja verujem, svi bi trebalo da joj veruju.

- To od tebe ne čini zlikovca. - Prešao je preko sobe i seo na naslon njene stolice. - Reci mi šta želiš da uradiš.

Duboko je uvukla vazduh i ispustila ga. - Pozvaću Carlsa Runija. Moram s tim da završim.

Sastali su se s njim u baru. Ne u nekoj gadnoj rupi nato-pljenoj džinom koja je mogla da doda na atmosferi tajnog sa-stanka, već u salonu punom biljaka koji je opsluživao zaposlene u kancelarijama. Runi je upotrebio sve veštine i svaki trik uz put da bude siguran da ga niko ne prati.

Kada ih je video kako ulaze, iskapio je svoj prvi džin-tonik. Bio je gotov i to je znao.

Nakon što je Rič Slejter napustio njegovu kancelariju, proveo je sate praveći planove da nesta-ne. Znao je kako, imao je veze, a sada i motiv.

- Gospodine Runi.

- Sedite. Mogu da preporučim domaće vino.

- U redu - rekla je Kelsi i klimnula glavom konobarici koja je čekala.

- Kafu - tražio je Gejb. - Bez mleka. Rekli ste da je hitno - podsetio je Runija.

- Jesam. - Prstom je lupkao po čaši kao znak da poručuje još jedno piće. Još jedna za put.

Planirao je da će do jutra

404

Iskrena izdaja

već pijuckati mimozu u Riju. - Bojim se da sam bio malo slu-<jen kada sam vas pozvao.

Danas je bio dan za neočekivane posetioce u mojoj kancelariji. Poslednji je bio

neprijatan. De-tektiv sam već više od dvadeset pet godina. Dugo. Imao sam mnogo

zanimljivih slučajeva. Nikad nisam upotrebio oružje. -Dva puta je hitro kucnuo o sto. -

Uživam u svom poslu i od-vek je bilo tako. Teško je okupiti pravu klijentelu. Određena

klasa ljudi, prava klasa ljudi, obično ne želi otvorenu povezanost sa nekim iz mog posla.

Angažuju nas podjednako prene-raženi i zgadeni kao kad angažuju nekog da im istrebi

buba-švabe. Žele rezultate, naravno, ali retko hoće da razgovaraju o izvršenju. Neki više

vole operativniji pristup. Zastao je dok su im posluživali piće.

- Ovo je fascinantno, Runi - prokomentarisao je Gejb - ali teško da je hitno.

- Milisent Bajden - rekao je i posmatrao kako se Kelsine usne stežu. - Ona je žena koja je navikla da naređuje poslu-zu, izdaje naloge i stara se da se oni izvršavaju prema njenim uputstvima.

- Znamo da vas je angažovala da istražujete Gejba - Kel-si je vinom sprala loš ukus u svojim ustima. - Nadam se da ste dobili izdašnu kaparu, gospodine Runi. Yerujte mi, daleko od toga da je ona zadovoljna rezultatima.

- Sručili ste joj sve u lice, zar ne? - To ga je zabavilo i on se zakikotao preko svog pića. - Možda ima neke pravde na ovom svetu. Bila je zadovoljna rezultatima prvi put kad me je angažovala. Više nego zadovoljna.

- Prvi put?

- Vaša baka je bila ta koja me je angažovala za parnicu o starateljstvu.

- Prema mojim informacijama, vas su unajmili advokati mog oca.

- Njeni advokati, gospodice Bajden. Treba da se setite da su oni bili i njeni advokati. A ona je htela da se tako odvijaju stvari.

Izvadio je krišku limuna iz svog pića i iscedio sok u čašu.

- Obavio sam posao za jednu njenu poznanicu. Razvod. Mora da je shvatila da sam dobro obavio posao, diskretno. A

405

Nora Roberts

Iskrena izdaja

i potpuno sam poslužio svrsi. Ambiciozan, još uvek dovoljno mlad da budem impresioniran onim što je ona bila, zapravo onim što je bio njen muž, i iznosom na čeku. Slego je ramenima i zavukao ruku u činiju punu pereca u obliku kineskih ideograma.

- Ne vidim kakve veze ima odakle je potekla kapara - pro-komentarisa je Kelsi.

- Oh, ali imalo je veze. Vašeg oca nikad nisam sreo. Video sam ga na sudenju, ali se nikad nismo sreli oči u oči. Tako je htela vaša baka. A ona je odlična u tome da izvede da stvari budu po njenom. Htela je da izbacila vašu majku, da je sasvim eliminiše iz njegovog života, a i vašeg. I razradila je veoma jednostavan plan da bi to postigla. Moj posao je bio da pra-tim Naomi, da snimam fotografije, podnosim izveštaje. To je sve što mi je Milisent Bajden rekla. Ali ja sam dobar istražitelj, gospodice Bajden. Čak i tada sam bio dobar i otkrio vi-še.

- Više? - Kelsi je osetila da su se ta vrata sa škripom otvo-rila malo više, i bila je uplašena, veoma uplašena od onoga što će videti iza njih.

- Bilo je prilično jednostavno sklapati poznanstva po hipo-dromu. Jedan od mojih izvora je imao informacije o Bredliju. Znao je da se zaglibio i da se zadužio kod pogrešnih ljudi. Bredli nije umeo da čuva tajne pa je pričao. Pričao o velikom poslu na kome radi. Sve što je trebalo da uradi je da provodi vreme s lepom ženom i sve bi bilo sredeno. Bredli i moj izvor su postali prisni. Nisu se kretali u istim krugovima ali su pra-vljeni od manje-više istog materijala. Bredli je mnogo pričao, moj izvor je iz njega iscedio i više od toga i, uz nadoknadu, meni preneo informacije.

- Treba vam mnogo vremena da predete na stvar, Runi -rekao je Gejb.

- Onda mi dozvolite da uprostim. - Popustio je svoju za-tegnutu kravatu. - Parnica o starateljstvu je naginjala u ko-rist Naomi. Sudovi ne vole da razdvajaju dete od majke. Mo-žda je volela da se zabavlja, možda je volela muškarce, ali se nije igrala ni sa čim sličnim kada je dete bilo u blizini. Imala je

406

novca i načina, a bilo je mnogo ljudi koji su bili voljni da po-Svedoče da je bila dobra i požrtvovana majka. Tako je Bajde-novima bilo potrebno nešto da bi stvar prevagnula u njihovu korist. Milisent je to pronašla u Aleku Bredliju.

- Moja... - Kelsi se zaustavila za trenutak da umiri glas. - Moja baka je poznavala Aleka Bredlija.

- Da, poznavala ga je, znala je njegove roditelje. Poznavala mu je narav. Unajmila ga je da zavede vašu majku. Da je namami u kompromitujuću situaciju, situaciju zbog koje bi iz-gledala sve samo ne moralno i majčinski.

Ispod stola, Keisi je zgrabila Gejba za ruku. - Vi govorite da je moja baka platila Aleku Bredliju. Platila mu da... zašto bih vam verovala?

- Verujte šta god hoćete. - Runija je bilo baš briga. On je u neku ruku raščišćavao stvari pre penzije. - Došli ste po od-govore, gospodice Bajden. Nemojte mene da krivite ako vam ne odgovaraju. Dala mu je dvadeset hiljada dolara unapred.

Kelsi je ispustila slabašan uzvik setivši se cifre.

- Problem je bio u tome što Naomi nije nasedala na igru. Ne onako kako su Bredli i vaša baka hteli. Držala ga je na uzi-ci. Kako se parnica o starateljstvu zahuktavala, vašoj baki je bilo potrebno da se stvari pokrenu. Tako je našla još jedan sa-stojak da ubaci u mešavinu. Bilo je nekih problema na trkali-štu. Mrtav konj, mrtav džokej. Publicitet tim povodom se kao bumerang vratio Čedvikovima u prilog.

Gejb je podigao ruku. - Govorite li da je to povezano?

- Sve je povezano. Bredliju je bio potreban novac, ali je Milisent držala svoj novčanik čvrsto zatvoren dok on ne ostvari rezultate. Tako su Bredli i njegov drugar sa staze smislili mali dogovor. Kada je konj pao, Bredli je pokupio nešto siće, ali nije dobio bonus kome se nadao kada je sažaljenje prevagnulo na Naominoj strani. Milisent mu je dala rok. Runi je proučavao ono što je ostalo od njegovog pića i raz-matrao da li da sebi priušti još jedno. Pošto je imao manje od dva sata do leta, odlučio je da mu glava ostane bistra.

- Rekla mi je da spremim fotoaparati i dosta filma. Da bu-dem izvan kuće. Prvo sam otišao u klub i gledao Bredlija ka-ko namešta tu Ijubomornu scenu.

407

Nora Roberts

- Namešta? - ponovila je Kelsi.

- Lakše je prozreti glumu kada nisi upleten. Osim toga, moj izvor me je upozorio. To je bila ta noć. Bredli je hteo da je razljuti. Mislim da nije očekivao da ga ona otkači. Imao je previsoko mišljenje o sebi kada su dame bile u pitanju. Kada je vaša majka pošla, ja sam je pratio u stopu. Nikog drugog nije bilo u kući. Sve dok Bredli nije stigao. Meni je bilo nalo-ženo da snimam, ali samo one fotografije koje bi išle Bajde novima u prilog.

- Vama je to - pitala je Kelsi tupo - naložila moja baka?

- Tačno. Obećavalo je u početku, kad mu je ona otvorila vrata u spavaćici i pustila ga unutra. Popili su još jedno piće i on je počeo da prosipa svoj šarm. Kroz prozor sam snimio dobru fotografiju njih dvoje kako se ljube. Nisam snimio onu kada ga je odgurnula. To nije bio moj posao. Onda su počeli da se raspravljaju. Kada je vikala dovoljno glasno, mogao sam na mahove da ih čujem kroz prozor. Govorila mu je da izade napolje. Da je među njima gotovo. On ju je zgrabio i po-čeo da je spopada. Runi je podigao oči ka Kelsinim. - Na trenutak sam razmi-šljao da li da udem unutra i prekinem to. Bila je u nevolji. Ni-je bilo zablude u kakvoj nevolji. Ali nisam ušao. Cekao me je posao. U svakom slučaju, ona se odbranila od njega. Bila je besna, još uvek više

besna nego uplašena. Vikala je na nje-ga, krenula ka telefonu, ali se on ponovo ustremio na nju. Mi-slim da nije imala nikakve sumnje šta će se dogoditi. Potrča-la je.

Runi se zaustavio, obrisao usta rukom. - On je znao da sam tamo. Nitkovje znao da sam tamo. Pogledao je kroz pro-zor i uperio prst, ovako. - Runi je pokazao prstom prema ta-vanici. - Gore, govorio mi je. Srediću to gore. I tako sam ura-dio ono za šta su me angažovali. Popeo sam se na drvo. Ni-sam ništa mogao da čujem, ne pored tog lupanja srca. Nisam sebi dozvolio da mislim. Imao sam posao, veliki posao, koji je trebalo da mi donese mnogo drugih. A ona je to tražila, zar ne? To sam govorio sebi. Ona je to tražila, pošto ga je onako vukla za nos.

408

Iskrena izdaja

- Znali ste da će je silovati - uspela je Kelsi da izgovori. -Znali ste i ništa niste preduzeli. - Tako je. - Runi je iskapio ostatak pića. - Ušla je u spa-vaću sobu, trčeći. Tada je bila uplašena, ali je bila i besna. Taj koprenasti ogrtač koji je nosila na sebi joj je spadao sa rame-na gde je bio pocepan. Ušao je za njom i smešio se. Izgledao je prijateljski, čak pomirljivo. Kako su samo izgledali, uokvire-ni prozorom, okrenuti jedno prema drugom, potpuno usred-sredeni jedno na drugo, s njenom odećom koja je padala i ot-kopčanom košuljom njegovog smokinga. Izgledalo je provo-kativno. Čak i seksi. Ne znam šta su govorili jedno drugom, ali je ona odmahivala glavom i uzmicala. On je spustio ruke kao da će da otkopča pantalone. Ona ga je ošamarila. - Ru-ni je ovlažio usne. - To sam snimio. On joj je uzvratio šama-rom. Taj snimak nisam napravio.

Morao je ponovo da se zaustavi. Nije shvatao kako će uti-cati na njega to što će ispričati šta se dogodalo te noći, ko-rak po korak. Onda se osetio malim i uplašenim. Sada se sa-mo osećao malim.

- Ona se bacila. Na minut se izgubila iz vida. On je podi-gao ruke. Još uvek se smešio, ali sada više nije izgledao ta-ko prijateljski. Onda sam je ponovo ugledao i video pištolj.

- Tada sam počeo brzo da slikam. Bio sam uplašen. Na-stavio sam da slikam čak i nakon što je pucala u njega, čak i kada više ništa nije moglo da se vidi.

- To je bila samoodbrana. - Kelsini prsti su se zarili u Gej-bove. - Baš kao što je ona sve vreme tvrdila.

- Da, bila je. Možda, možda je mogla da ga otera kad je izvadila pištolj. Ali ona se uplašila. Bila je u klopci. Da su sve činjenice izašle na videlo, mislim da je ne bi optužili ni za ubi-stvo bez predumišljaja. A sasvim je sigurno ne bi osudili.

- Ali činjenice nisu izašle na videlo.

- Ne, ja sam ih odneo pravo Milisent Bajden. Nisam raz-mišljao, otišao sam do njene kuće usred noći, digao je iz kre-veta. Sama mi je sipala konjak, rekla mi da sednem. Onda je odslušala ono što sam imao da joj ispričam. Od početka do kraja. Rekla je da je ispalo najbolje što je moglo. Naložila mi je da sačekam dan-dva pre nego što odem u policiju.

409

Nora Roberts

- Ona je znala - prošaputala je Kelsi. - Dakle, sve je zna-la.

- Ona je to organizovala. Da Naomi do tada nije bila uhap-šena, trebalo je da odnesem negative policiji i dam izjavu. Trebalo je da im kažem šta sam video, samo ono što sam vi-deo, ne ono što sam pretpostavio, niti ono što sam protuma-čio. Onda mi je rekla šta sam video. Ženu, provokativno ode-venu, koja pušta svog ljubavnika u praznu kuću.

Ispijaju po pi-će, dele zagrljaj. Onda se posvadaju. Zena je Ijubomorna. To je očigledno

posle scene u klubu. Ona odlazi gore, njen Iju-bavnik je sledi da joj se izvini, da se pomire i možda da je za-vede. A u nastupu Ijubomora, žena vadi pištolj i ubija ga. Te noći mi je dala još pet hiljada u gotovini i obećala nekoliko preporuka.

Prebledela, Kelsi je izašla iz separea. S jednom rukom pri-tisnutom na svom uznemirenom stomaku, pohitala je ka toa-letu.

Gejb ju je gledao kako odlazi. Shvatio je da su mu pesni-ce stegnute ispod stola. - Vi ste jedan odvratan primerak, Runi. Par hiljada dolara i nekoliko finih imena na spisku klijenata. Za to, gledali ste pokušaj silovanja, a onda pomogli da žrtva bude strpana u zatvor.

- Ima još - rekao je Runi. - Sačekaćemo Kelsi.

- Recite mi jedno. Zašto ste odlučili da izadete sa svim tim sada? Pre par sati niste imali ništa da kažete.

- Stvar se komplikuje. Ne volim kada me stiskaju s dve strane. - Runi je slegnuo ramenima. - Kad ovo izade na vide-lo, a ja sam odlučio da tako bude, moja reputacija je mrtva. Izgleda mi da ću se penzionisati nekoliko godina ranije. Onda mi je bolje da to uradim bez ijedne mrlje.

- Pitam se - počeo je Gejb, a njegov glas je bio hladan, varljivo rezervisan - da li da vas izvedem napolje i promenim vam lični opis, ili da vas samo pustim da živite s ovim.

Runi je podigao svoju čašu i polako pijuckao otopljene kockice leda. - Svi mi sami biramo, Slejteru. Vi ste kockar. Kad znate da je krupije namestio karte, hoćete li se kladiti protiv njega?

410

Iskrena izdaja

Neke igre se jednostavno ne igraju. - Ustao je kada se i vratila u separe.

_ Dobro sam. Izvinite. - Još uvek je bila bleđa oko usana, ali joj je ruka bila mirna kada je uhvatila Gejba.

_ Sačekajte malo. - Ponovo je pažnju usmerio na Runija. - Da čujemo ostatak.

- Neće vam se svideti. Milisent Bajden me nije angažovala samo da sastavim vaš dosije, gospodine Slejter. To je došlo kasnije. Pre više meseci mi je dala kaparu, odmah nakon što je Kelsi kontaktirala Naomi Čedvik.

Kelsi je stisnula usne, moleći se da joj se stomak smiri. -Ne razumem. - Ali mislila je da razume, plašila se da razume.

- Prosto rečeno - nastavio je Runi - nije htela da budete tamp. Nije htela da rizikuje da se vi i Naomi složite.

- Kako je nameravala da to spreči?

- Pa, pošto nije bilo ničeg čime bi mogla da ukalja Naomi otkad je puštena iz zatvora, Milisent je iskoristila prošlost. Kada je Alek Bredli ubijen, odneo sam joj svoje dosijee. Sve svoje dosijee. U njima je bilo mnogo pojedinosti. Ne samo o Naomi. Ja sam temeljan, znate. Imao sam dokumentaciju o Bredliju i njegovom pomoćniku. Nameštena trka, moje sum-nje da je Kaningem umešan. Kada vas je cimnula, Kelsi, a vi niste došli k nozi, ona je iskoristila te informacije.

- Kako? - Kelsi se pribrala. - Bolje bi vam bilo da mi kažete kako.

- Naterala me je da nadem Bredlijevog starog prijatelja i namamim ga da dode u ovaj kraj obećavši mu posao. Ona mi nije rekla kakav će to posao biti, ali nije mi bilo potrebno mnogo da shvatim. Pošto se istorija ponavlja. Nameštena tr-ka, mrtav konj. Ogovaranje i sumnje su kružile oko Naomi i vas. - Prstom je dotakao Gejba. - Milisent nije htela da bu-

dete igde blizu njene krvi. Kelsi je trebalo da vidi koliko je tr-kanje neprijatno, koliko je okrutno. I trebalo je da se trčeći vrati kući.

- Ali nisam. - Kelsi je osetila kako joj suze peku oči, ali ni-je htela da ih pusti. Ne sada. Ne još. - Vi mi govorite da ona stoji iza svega? Iza Prajdove smrti? I, bože, Mikove?
411

Nora Roberts

- Čak ni žena kao Milisent ne može da kontroliše čoveka bez morala. Može se reći da je njen najamnik momentalno otišao od nje. Ona je bila besna posle konjušarevog ubistva. Očitala mi je bukvicu kao da sam nesrećnika sam izbo. - Od-mahnuo je glavom, sećajući se. - A konj, e, to je nešto što je ona želela. Ponovno stvaranje zloČina, skandal, da njena unu-ka nauči lekciju.

- Zbog mene - promrmljala je Kelsi. Ruka joj je samo sta-jala ispod Gejbove. - Sve je to zbog mene.

- Vi ste poslednji u lozi Bajdenovih - ukazao je Runi. - Ona se time rukovodi. A mrzi Naomi s hladnokrvnom strašću ka-kva ne jenjava vremenom. Kada bi mogla da je ponovo uništi i održi kontrolu nad vama, sve bi joj bilo vredno toga. Pozaj-mila je Kaningemu dovoljno novca da kupi konja, Big Sibiu. Više nego dovoljno da ga drži na uzdi i ubedi ga da radi kao njena marioneta. Mada joj se to nije svidalo - dodao je Runi. - Da bude povezana s takvima, makar i na odstojanju. Ali cilj je to opravdavao.

- Mislim da ne poznajem ženu o kojoj govorite - rekla je Kelsi polako. - Mislim da je ne prepoznajem. Kako može da uništava toliko života?

- Da ih kontroliše - ispravio ju je Runi. - Ništa od ovoga nije smatrala ničim drugim do neophodnom kontrolom. A ja sam na to pristao. - Protrljao je rukom deo između očiju. - Pr-vi put sam bio mlad, željan, bilo me je lako impresionirati. Ovoga puta sam se osećao uhvaćen u klopku. A i, do davola, to mi je bio posao. Moj poslednji posetilac za danas je pro-menio stvari. - Dugo je proučavao Gejba. - Možda starim. Sam bog zna da sam umoran. Zato sam, kada se on pojavio pokušavajući da napravi novi dogovor, i odlučio da sprečim dalje gubitke. A možda volim da mislim da sam shvatio da je došlo vreme za malo pokajanja.

Runijeve oči su se izoštrile. - Hoćete li da znate kako je sin Benija Moralesa sredio ždrepcu Cedvikovih? Kako je neko umalo sredio jednog od vaših, Slejteru? Pogledajte u sop-stveni tim i svog starog. Tako je - rekao je, pomalo se sme-šeci. - Rič Slejter je iscedio mnogo tajni iz Aleka Bredlija. I

412

Iskrena izdaja

-

da ih upotrebi i ponovi to kada ga je tražila. Osveta i kontrola, osveta, novac. njegovi. To je paklena kombmac.ja.

413

Iskrena izdaja

Glava dvadeset osma

- Sići s puta, molim te.

Na pola milje do Longšota, Gejb je skrenuo na zaustavnu traku puta. - Je li ti ponovo muka?

- Ne. - Bilo joj je muka, ali ne onako kako je on mislio. -Samo mi je potrebno da se malo prošetam. Možemo li da se prošetamo? - Ne čekajući njegov odgovor, iskočila je iz automobila.

Savršena noć, mislila je. Prava letnja noć na selu s kristal-no blistavim svodom neba, zvezda i meseca. Ni tračka obla-ka da je pokvari. Vazduh je mirisao na orlove nokte koji su strpljivo obrastali ogradu duž talasastog polja s desne stra-ne. Visoka trava koja je rasla iza nje oživela je od cvrčanja zri-kavaca. Dok je hodala, meki obod je popuštao pod Kelsinim koracima.

- Ovo je previše - promrmljala je. - Ovo je preyiše za raz-umeti. Kako da joj kažem, Gejb? - Okrenula se, ispruživši ru-ke prema njemu i tražeći od njega rešenje. - Kako da kažem svojoj majci da je to sve bilo isplanirano? Da je sve što se de-silo bilo deo nekakve zavere da je odvoji od mene?

- Prvo - podigao je ruku da bi joj sklonio kosu iza uha -prestani da kriviš sebe.

- Ne krivim se. - Zaustavila se i okrenula da se nasloni na ogradu, da bi gledala u mračna brda. - Ali sam Ijuta što sam iskorišćena, kao nekakav pion. Nije čak ni mislila na mene kao na dete. Vidim to. Ne kao na dete, a pogotovo ne kao na osobu. Potomstvo - rekla je Kelsi ogorčeno. - To je sve što sam bila. Sve što joj predstavljam. Samo sledeća Bajdenova.

Počeo je da govori, da bi joj pružio makar malo utehe, a onda se zaustavio. Nekad je bolje jednostavno slušati.

- Mislim - nastavila je Kelsi - stvarno mislim da je želela da me voli, da je pokušala i čak uspela u izvesnim vremen-414

skim periodima. Ali uz ono što je osećala prema mojoj majci, i, daj bože, možda grižu savesti zbog onoga što je učinila, to je bilo gotovo nemoguće. Htela je da služim na čast imenu porodice. Skolovana u najboljim školama, obrazovana u obla-sti umetnosti, muzike i drugih prihvatljivih rasonoda. Moji pri-jatelji su morali da potiču iz odgovarajućih porodica. Možda ih zato i nisam imala među onima koji su mi zaista bili bliski. I svaki mali bunt, svaki nagoveštaj moje ličnosti ili potreba, bio je viden kao odraz žene koju je uništila.

Kelsi je ubrala malo orlovih noktiju sa loze i počela polako i predano da kida nežne bele cvetove.

- Kada sam napunila dvanaest, htela je da idem u internat u Engleskoj. Moj otac je to odbio. To je bila jedna od retkih prilika kada sam ih videla da se svadaju. Potrebna mi je disciplina, potrebno mi je usmerenje. Moj otac je rekao da mi je potrebno detinjstvo. S uzdahom je protrljala iskidane laticice između prstiju i is-punila vazduh mirisom - Da li je shvatala da je i njega koristi-la? Još jednog piona. Koliko je uopšte razumna, Gejb, ako je uništila njihov brak i makar kakvu šansu da on uspe? A to je najmanji deo priče - promrmljala je i pustila da cvetovi popa-daju. - Sad moram da nadem načina da kažem svojoj majci zašto, kako i ko je to učinio. I svom ocu. Moraću i njemu da kažem, zar ne? On ima pravo da zna sve što je ona tad ura-dila. Sve što je sad uradila.

Tada se okrenula prema Gejbu i naslonila lice na njegove grudi, zahvalna što su njegove ruke bile tu da je zagrle. - To-lika šteta. Toliko života izgubljenih ili uništenih. A sve se to svodi na nekakav užasno izgubljen porodični ponos.

- I na nekoliko smrtnih greha - rekao je mirno, misleći na sopstvenog oca. - Zavist, srebroljublje, razvrat. Oduvek sam verovao više u sreću nego u sudbinu. Ali više od sreće

je do-nelo ovaj zatvoreni krug. - Povukao ju je nazad da bi mogao da joj vidi lice. - Ti i ja, Kelsi. - Oboje smo deo toga od po-četka.

- A možda se ne bismo toliko približili okončanju cele stva-ri da nismo pronašli jedno drugo. Ti ćeš sada hteti da ga na-deš, zar ne? Svog oca?

415

Nora Roberts

- Moraću da ga nadem.

- Mogao bi to da prepustiš Rosiju. - Odjednom ga je hitro stegla. - Gejb, on želi da te povredi. Ako je otišao u Runije-vu kancelariju odmah nakon što smo mi bili tamo, verovatno nas je pratio. Traži način da dopre do tebe.

- Onda ću ga naći prvi. To je moj krug, Kelsi. Moram da ga zatvorim.

- Ali, ako bismo se obratili policiji...

- Zašto ih već nismo pozvali?

Pogledala je u stranu. Previše je dobro prozreo šta joj je u srcu, šta joj je potrebno. - U redu. Treba prvo da razgovaram sa Naomi, a onda ti treba da nadeš svog oca. Onda ćemo sve da okončamo. Mislim da bi bilo najbolje da me odvedeš kući.

Kada su se parkirali na Tri vrbe, odbjla je njegovu ponudu da ude sa njom. Ovo će obaviti sama. Čekao je dok nije ušla unutra, dok se svetlo na prednjem tremu nije ugasio. Gejb je morao da se uhvati u koštac sa sopstvenim demo-nima. A prvi od njih nije bio njegov otac.

Unutra, Kelsi je pogledala u vrh stepenica. Bilo je kasno. Naomi je nesumnjivo već u krevetu. Sačekaj do jutra, pomi-slila je. Kad je čekalo već toliko dugo, sigurno da može da sa-čeka još jednu noć. Ali to je bio kukavičluk. S uzdahom se za-putila ka kuhinji. Najpre će skuvati čaj. To će joj dati priliku da smisli tačno kako će početi.

- Gerti? - Kelsi se iznenadila kada je zatekla Gerbi budnu kako stavlja sudove u mašinu za pranje.

- Oh, gospodice Kelsi, tako ste me uplašili. - Pritisla je ru-ku na gornji deo svog ružičastog frotirskog ogrtača.

- Prošla je ponoć. Ne bi trebalo da radite tako kasno.

- Oh, baš sam sad stavljala sudove. Na televiziji je veče-ras bio film sa Bet Dejvis, „Na raskršću". Pojela sam malo kolača od limuna i dobro se isplakala. - Srećno je uzdahnula setivši se toga. - Danas se takvi filmovi više ne prave, gospo-dice Kelsi.

- Ne, ne prave se. - Pokušavajući da održi konverzaciju, Kelsi se pomerila ka šporetu, a njeni pokreti su bili mehanič-

416

Iskrena izdaja

ki dok je podizala čajnik i išla ka sudoperi da ga napuni. - Je-su li svi u krevetu?

_ Hoćete li malo čaja? Pustite mene. - Čuvajući teritonju Gerti ju je pomerila u stranu i stavila čajnik na vatru. - Če ning je izašao s Metom Ganerom. Taj Tenesi Voker Vilijamso vih ima ždrebećak. Ne znaju hoće li preživeti do jutra.

- Oh, baš mi je žao.

- Pa, šteta je, to je istina. - Gerti se uposlila grejuci *.era-mički čajnik dpk je čekala da voda proključa. - Ali moram da kažem da je Čening baš uzbuđen zbog ideje da će presedet' pola noći u štali. Rekla sam mu da neću staviti rezu na kunmj-ska vrata i da ima fini tanjir hladne piletine u frižideru.

- Onda će nesumnjivo biti ushićen.

- Drago mi je što je ovde.
- Meni takode. Trebaju mi dve šolje, Gerti. Hoću da odne-sem jednu svojoj majci.
- Oh, ona spava, dušo. - Gerti je uzela kamilicu i odoka iz-merila količinu čaja. - U stvari, izgledala je tako umorna i uz-nemirena zbog nečega, da sam morala da joj odnesem pilulu za spavanje pre sat vremena.
- Pilulu za spavanje?
- Ona je rekla da preterujem, ali mi nije izgledala dobro. Sva izmučena i bleđa. Treba joj da se dobro naspava i to sam joj i rekla. Htela sam da vidim kako je pre nego što podem u krevet.
- Ja ću. - Kelsi je pogledala u čajnik istovremeno se po mirivši s tom činjenicom i osetivši olakšanje. - Onda samo jednu šolju, Gerti. Razgovaraću s njom ujutru.
- Tad će biti dobro. Samo je premorena, rekla bih. - Gerti je stavila čajnik na poslužavnik, namestila šolju i tacnu. -Ovih proteklih nekoliko meseci je izgledala bolje i srećnije ne go dugo, dugo pre toga. To je zbog vas. Ma šta se drugo de šavalo, majka čezne za svojim detetom.
- Sad sam tu.
- Znam, dušo. Nemojte da ostajete do kasno.
- Neću. Laku noć, Gerti.

Kelsi je ponela poslužavnik gore i stavila ga u svoju ..obu pre nego što je otišla da proverii kako joj j.e majka. Pod zra

41 7

Nora Roberts

kom mesečine koji je ulazio kroz prozor, videla je Naomi du-boko usnulu.

Ipak će to biti ujutru, pomislila je, i otišla u svoju sobu da sačeka zoru.

Gejb se nije zaustavio ispred kuće, već je automobilom produžio do štale. Video je svetlost iznad prostorije za opre-mu, smrknuto kružio oko nje i popeo se uza stepenice.

Nije pokucao.

Džejmison je sedeo za svojim radnim stolom, s papirima u urednim, organizovanim gomilama i čašom konjaka pored lak-ta. Podigao je pogled, trepćući kao sova.

- Gejb. Sta te dovodi ovde tako kasno?

- Mogao bih isto to tebe da pitam.

- Oh, pa... - s umornim osmehom, Džejmison je pokazao na gomilu papira. - Uvek ima nešto što mora da se sredi. Lakše je koncentrisati se noću, kada je mirno. U onoj tegli ima instant kafe - dodao je. - Možeš da ugriješ vodu na vru-ćoj ringli.

- Ne. - Gejb je proučavao svog trenera, svog prijatelja, pod žutim svetlom stone lampe. Protekli meseci napetosti i brige uzeli su svoj danak. Podočnjaci ispod njegovih očiju su bili kao modrice, a bore koje su mu uokvirivale usta bile su ta-ko usečene i duboke kao da su izrezbarene nožem.

To nije bilo lice čoveka koji je nedavno trenirao konja za Triplu^krunu.

- Cesto sam se muvao po štali dok sam radio ovde, zar ne Džejmi? Kaćio se tebi i Miku.

- Jesi, vala. - Džejmison je opustio ramena koja su se ukrutila zbog Gejbovog ispitivanja.

- Ili bi nas navukao na partiju pokera i olakšao nas za nedeljnu platu.

- Koliko se sećam, Kaningem vam nikad nije davao mno-go mira. Ako si imao jednog pobednika, on je hteo dva. Uvek veću trku, veći nagradni fond. Sećam se da je uvek govorio da Mozes sa Tri vrbe zna da napravi šampione. A ako ti ne umeš, naći će drugoga ko ume.'

Iskrena izdaja

_ S njim je bilo teško saradivati. Trenirao sam mu dobre konje, dobio mnogo trka. Dobio sam nagradu za grlo godine sa Traj Agenom. Ali on nikad nije bio zadovoljan.

- Hteo je pobjednika Derbija. To ti nikad nije pošlo za ru-kom. Čak i nakon što su Čedvikovi izgubili tog ždrepcu u Kin-lendu, tamo negde, koje ono beše? Sedamdeset treće, i kad je Kaningemovo grlo bilo favorit, ni tad nisi uspeo.

Gejbov glas je bio miran, hladan. - Taj ždrebac je stigao treći, koliko se sećam.

Razočaravajuće treće mesto. To mora da je bilo teško podneti nakon svega što si učinio da obezbe-diš da on prvi prode kroz cilj.

Od sećanja na to Džejmisonova usta su se grčila. - Pla-sman na Derbiju nije sramota. Taj ždrebac nije trčao najbolje što je mogao tog dana, izgubio je u poslednjih dvesta meta-ra. A ovde je bilo teško, baš teško. Podigao je svoj konjak i otpio. - Kad se Beni obesio.

- Ti i Beni ste bili bliski.

- Bili smo dobri prijatelji.

- Da. Dobri prijatelji. - Gejb je okrenuo stolicu i opkoračio je. - Kakve si veze imao s tim, Džejmi? Onda i sada?

- Šta hoćeš da kažeš?

-Ti i Beni ste bili bliski. Jesi li ga nagovorio da namesti tr-ku, ili si se samo složio s tim? Reći ću ti šta ja mislim - nastavio je Gejb, ne čekajući odgovor. - Mislim da si ga zamolio da ti pomogne. Da ždrepcu malo razdraži. Kaningem te je kinjio zbog malo te napetosti. Možda ti je ponudio veći deo nagrad-nog fonda. Možda te je samo držao pod pritiskom dok nisi poklekao. A kada si poklekao, povukao si i Benija Moralesa sa sobom. Netremice je gledao u Džejmisonovo lice. - Pobjeda na Derbiju, Džejmi. Nešto što si oduvek želeo, a sve do sada, ni-kad nisi uspeo da izvedeš.

- Govoriš gluposti, Gejb. Znaš me dovoljno dugo.

- Znam te, Džejmi. Znao sam te predugo da bih znao da se ništa ne dešava u štali a da ti u tome ne učestvuješ. Ovo-9a puta te nisam povezao sa onim što se desilo ždrepcu sa Tri vrbe, ili s onim što se zamalo desilo mom. To je moja gre-

419

Nora Roberts

ška - rekao je i gledao kako Džejmison obara pogled. - Ni-sam shvatio da bi ubio konja samo da pobjeđi na trci. Bilo ko-joj trci.

Gejb je izvadio cigaru, proučavajući je od jednog do dru-gog kraja, dok je Džejmison ćutao. - To je ono što me je za-varalo, sve do Rinovog slučaja. On nije znao da je u pitanju smrtonosna doza. Nisi ni ti. Ti si samo mom ždrepcu dao ma-lo razdražljivosti, zar ne, postaravši se da Prajd bude elimini-san. Je li to ono kako ti je to moj otac objasnio, Džejmi? Da si mu uneo malo napetosti.

- Hteo sam da imam svoju farmu - prošaputao je Džejmi-son. - Čovek zaslužuje da ima sopstvenu nakon što se toliko godina brinuo o tudoj. Bilo koje druge godine, taj ždrebac bi kao od šale dobio Derbi. Zašto se desilo da i Mozes ima jed-nog koji je mogao da mu konkuriše? Zašto je bilo tako?

- Zla sreća. - Gejb je upalio cigaru. Prestao je da oseća tugu. Prestao je da oseća žaljenje.

- Hteo si tu pobjedu, Gejb. Nemoj mi reći da nisi.

- Da, hteo sam je. Neću ti reći da nisam.

- Hoćeš li da mi kažeš da ne bi progledao kroz prste da si znao?

Gejbove oči su zasjale. Ne, u njima nije bilo tuge. A i da-leko su bile od žaljenja. - Ako si tako mislio, zašto si to sa-krio od mene?

- Ti si bio nepredvidljiv. Tako mi je Rič rekao. Ti si bio ne-predvidljiv i nije ti se moglo verovati. Pogledaj samo kako je trčao taj ždrebac, Gejb - rekao je, očajan. - Razmisli o tome. Uzeo je tri dragulja i ništa ga nije moglo zaustaviti.

- Po koju cenu? To nije samo mrtav konj, Džejmi. Tu su i Mik i Rino.

Džejmisonove oči su se sasvim napunile suzama. - To nije moje maslo. Isuse, Gejb, ne veruješ valjda da je to moje ma-slo? Lipski je radio na svoju ruku. Za to sam i saznao tek ka-snije. Nisam znao da će da se nameri na Dabla, Gejb. Bog mi je svedok. Trebalo je da bude ždrebac sa Tri vrbe. Skandal, diskvalifikacija.

420

Iskrena izdaja

Uzdrhtao je, čekajući da Gejb progovori, okrenuvši se vi-se ka ivici kada je naišao samo na tišinu. - Moraš da shvatiš da su to Rič i Kaningem smislili, Gejb. To moraš da shvatiš.

- Tako je. To moram da shvatim.

- Diskvalifikacija nije Riču bila dovoljna. Novac koji je do-bio od njenog nameštanja nije bio dovoljan. Bio je pohlepan, to znaš. Iskoristio nas je da bi ubio tog ždrepcu. Patio sam kada je taj konj pao. Kada sam shvatio šta nas je naterao da uradimo. I Rina. - Zagnjurio je lice u šake. - Bio mi je drag taj dečko. Posle svega, rekao sam mu da on nije odgovoran. Za sve to. Onda je došao ovde i promenio pravila.

- Kako?

Džejmison je spustio ruke i nadlanicom prešao preko usta. Ponovo je uzeo konjak i popio ga kao da je bio lek.

- Nije hteo da osvojiš Triplu krunu, Gejb. Pomisao da to možeš izjedala ga je. Rekao mi je da je to poslić, samo jedna opklada koju je imao sa strane. Ali on je u stvari hteo novac. Držao me je u šaci, zar ne shvataš? Držao je u šaci i mene i Rina. Ali ja nisam želeo da povredim Dabla, moraš da mi ve-ruješ. Ovog puta sam lično nabavio narkotik. Samo onoliko koliko je bilo potrebno da ga eliminiše.

Gejbove oči su škiljile, ali se u njima video plamen. - One noći kada je Kelsi ušla u štalu, to si bio ti, zar ne? Ti si onaj koji ju je povredio.

- Nisam joj stvarno naudio. Hteo sam samo da izadem odatle dok me ne vidi. Kipa sam sklonio s puta. Nisam mu za-dao ništa više od glavobolje. A onda, kada je ona ušla, nisam mogao da dovršim. Samo sam...

- Samo zbog toga bih mogao da te raspolutim, Džejmi. -Brzo kao zmija, Gejbova ruka je poletela i zgrabila Džejmiso-na za gušu. - Samo zbog toga - mrmljao je, stežući ga.

- Uspaničio sam se, Gejb. - Prestrašen, Džejmison je ču-pao Gejbov gvozdeni stisak. - Isuse, bio sam napola van se-be. Zar ne vidiš?

- Vidim ja mnogo toga. - Zgaden, Gejb ga je pustio. Ružno prošarano crvenilo je počelo da bleđi sa Džejmiso-

novog lica dok je pokušavao da dode do daha. - Uhvatio me

421

Nora Roberts

je u klopku. Zar ne shvataš? Rekao sam Riču da to neću da uradim, ali on je rekao da ću platiti ako ne bude završeno. Ta-ko sam pokušao, iako mi je to slamalo srce, pokušao

sam. Ali nije uspelo. Rino je to trebalo da uradi na dan Belmonta, ali nije mogao. Isuse, Gejb, on se obesio. Konj nije vredan umi-ranja.

- Ali je zavredio da se zbog njega ubije?

- Rekao sam ti, nisam...

- Reci sebi - ispljunuo je Gejb. - Reci sebi da si bio žrtva, Džejmi. Da si iskorišćen. Ono što se desilo Beniju Moralesu, i Miku i Rinu, čak i Lipskom, bilo je samo nesrećno izvlačenje. Onda ćeš videti možeš li da živiš s tim. - Ustao je, šutnuvši stolicu u stranu.

- Uradio sam šta sam morao. I usprotivio sam mu se. Baš večeras sam mu se usprotivio. Gejb je trgao glavu na gore. - O čemu pričaš?

- Rič je bio ovde. Pre nepunih sat vremena. Pijan, zao. Pri-čao je koještarije. Da će pobiti konje, zapaliti štalu. Sam bog zna šta bi uradio da mu se nisam odupro.

Gejb se hitro okrenuo i poleteo niz stepenice dok je Džej-mi vikao za njim. Brzo je upalio svetla u štali i zadržavao dah dok je pregledao boksove jedan po jedan.

- Rekao sam ti da ga nisam pustio unutra - rekao je Džej-mison. - Rekao sam mu da ide i da odspava. Da smo nas dvo-jica završili. Da neću više obavljati njegov prljavi posao. Ne posle onog što se dogodilo s Rinom. Bez obzira na sve.

Gejb je stajao ispred Dablovog boksa. Konj se pomerio napred i lenjo umiljavao uz njegovu ruku. - Završio si, Džej-mi. Pakuj se i odlazi večeras.

- Čovek ima pravo da ima svoje mesto. To bi trebalo da znaš.

- Da, znam. A tvoje nije ovde, ne više.

U roku od dvadeset minuta, Gejb je probudio tri konjuša-ra i postavio ih u štalu. Dok ne istera svog oca iz jazbine, ta-mo će ostati dvadesetčetvoročasovni nadzor. Vratit će se on, mislio je Gejb, dok je hodao ka kući. Kombinacija pohlepe i mržnje će ga vući nazad.

422

Ništa ne bi zadovoljilo Riča Slejtera osim potpunog jada njegovog sina. Ono što je bilo najvažnije, najdragocenije, moralo je biti uništeno.

Ali, ovoga puta će biti drugačije. Ovoga puta... Sva krv je nestala sa Gejbovog lica dok su mu misli kolale po glavi. Ono najvažnije, najdragocenije.

Kelsi.

Gerti je isprobala noćnu kremu koju je naručila sa nekog telešopa, zadovoljstvo puno griže savesti koje je nekad ume-la da priušti sebi uz kuhinjski televizor. Mlada i energična pro-davačica na ekranu je predstavljala kremu kao nešto što je li-čilo na ponovno rođenje.

Gerti nije očekivala čuda, samo privremeno ublaživanje bora koje su izgledale da niču na njenom licu sa sve većom učestalošću.

Sujeta, koktala je svom odrazu. Luckasta sujeta za ženu koja je na licu zemlje živela već više od pola veka. Ali, kad je gledala izbliza, mislila je da će možda, možda baš ugledati ka-ko joj je predeo oko očiju smekšao, upravo onde gde je vre-me ostavilo svoje najdublje brazde.

Zadovoljna svojim noćnim ritualom, stajala je da bi skinu-la svoj ogrtač i nasmešila se kad je čula kako se kuhinjska vrata sa škripom otvaraju.

Taj momak će sigurno nayaliti na frižider, mislila je, i sigur-no ostaviti svinjac. Momci Čeningovih godina nikad nisu skla-njali mrve iza sebe. Ona bi samo otišla da mu sama

napuni tanjir, da se pobrine da uz to popije mleko umesto gaziranog soka koji je stalno gutao.

- Cujem te tamo - rekla je dok je ulazila u kuhinju iz svo-je susedne sobe. - Nema svrhe da se kriješ. Samo ti sedi i ja ću... - zaustavila se namrštena. Pod syetlošću lampe sa šporeta, koju je ostavila uključenu zbog Ceninga, kuhinja je bila tiha, čista i prazna. - Sluh me je prevario - promrmljala je. -Možda će na televiziji početi da prodaju nešto i za to. Počela je da se okreće na drugu stranu, kada je osetila oštar bol u glavi. Uspela je da ispusti jedan slabašan ptičiji krik pre nego što se srušila na pod.

423

Nora Roberts

Rič je stajao iznad nje, iskežen. Zveknuo mršavu drtinu njenom oklagijom, mislio je, tapkajući glatkim i teškim mer-merom o svoj dlan. Stopalom ju je gurnuo u slabinu, lagano, i brzo se uhvatio zaljuljavši se od stajanja na jednoj nozi.

Treba mu malo ravnoteže, zaključio je i potražio pljosku u svom zadnjem džepu.

Opsovao je, pošto mu je svega nekoli-ko bednih kapljica palo na jezik. Gurnuvši praznu pljosku na-zad u džep, preskočio je onesvešćenu Gerti. Sigurno imaju neki alkohol ovde, mislio je. Neko dobro piće, mora biti. Kad se bude nakresao, uloviće Gejbovu lepu malu golubicu.

Na spratu je Kelsi ispijala drugu šolju čaja, šetajući po so-bi. Volela bi da Cening već jednom stigne kući. Tada bi barem mogla s nekim da razgovara. A ko bi bolje od njega razumeo ovaj užasni sukob porodičnih odanosti. Čak i Gejb, i pored sve svoje^ podrške, nije delio ista sećanja, iste ljubavi i fru-stracije. Čening je bio čvrst oslonac kada su nevolje bile pra-ve.

Ujutru, za samo nekoliko sati, ispričaće Naomi sve što je saznala. Kad joj bude rekla, znala je da će osloboditi jednu ženu koju je volela i osuditi drugu.

Jer, ispod svog tog ogorčenja, gneva i bolnog razočarenja, ona je još uvek volela svoju baku.

Veličanstvena Milisent, mislila je, zatvorivši oči. Kako će preživeti skandal, a o pravnim posledicama da i ne govori? A posledica će sigurno biti.

I kako će, pitala se Kelsi, ona biti u stanju da živi sa činje-nicom da ono što je uradila i ono što će uraditi može odvesti njenu baku u zatvor?

Zvuk razbijenog stakla u prizemlju zaustavio joj je dah. Cening, pomislila je, spustivši svoju šolju. Nije ga čula kada se dovezao, ali je očigledno bio dole, bauljajući kroz mrak u veoma lošem pokušaju da ne probudi ostatak ukućane

S olakšanjem, Kelsi je pohitala iz svoje sobe niz stepenice da ga pronaćfe.

- Čening, budalo jedna. Šta si razbio? Ako je to bio jedan od Naominih kristalnih konja, biće svašta.

424

Iskrena izdaja

Zaustavila se u podnožju stepenica, osluškujući. Kuća je d bja tiha. Dovoljno tiha da je osetila jezu po rukama. Pre-stani, naredila je sebi i protrljala ih da se ugrelu. - Hajde, Čeping, nisam raspoložena da se igram. Stvarno moram da raz govaram s tobom.

Upalila je svetlo u holu.

- Vidi, znam da si^tu. Tvoja mačkasta gracioznost te uvek odaje. Važno mi je, Čening. Sada već iznervirana, ušetala je u dnevnu sobu. Pod sve-tlošću mesečine, videla je kako se na tepihu presijava slo-

mljeno staklo.

- Do davola! Jeste bio jedan od konja. Svaka čast, šampi-one! - Pohitala je ka tom mestu i kleknula da pokupi krhoti-

ne.

- Svi kraljičini konji - rekao je Rič i upalio svetla. - Svi kra-Ijičini muškarci. - Iskezio se prema Kelsi. - Ali može li kralji-čina Ijupka kćerka da ponovo sastavi ijednog od njih? Zabacio je glavu i smejao se svojoj poetičnosti.

425

Iskrena izdaja

Glava dvadeset deveta

Kelsi je izgubila dah od iznenadenja i bola dok joj se ruka grčila oko parčeta stakla. Krv joj je ispunila dlan.

- Pažljivo, šećeru - Rič je došetao do nje. - Mogla bi da se iseckaš na komadiće. - Coktao je nad posekotinom na nje-noj šaci i zatim joj velikodušno ponudio maramicu. - Nisam hteo da te tako prepadnem, al' sam pomislio da je vreme da ti i ja porazgovaramo. Kako vidim, ti skoro svake noći greješ mom malom krevet.

- Vi ste Gejbov otac. - Kelsi se uspravila na nogama, ali nedovoljno brzo. Ričeva ruka je poletela i zgrabila njenu.

- Ličimo nas dvojica, je i' da? Zenske su uvek govorile da smo zgodan par, ja i moj mali.

- Njegove oči, blistave od al-kohola i iščekivanja, preletele su preko njenog lica. -

Bogme, još si lepša izbliza, prava lutka. Nije teško zaključiti što je moj mali njuškao oko tebe. Ne, bogme. Uopšte nije teško. Evo ti. - Nagurao je maramicu u njenu okrvavljenju ruku. - Zavij to.

Automatski ga je poslušala. - Ako tražite Gejba... - preki-nula se i brzo razmislila. - On je... gore - rekla je. - Idem da mu kažem da ste tu.

- Samo jednu stvar nikad kod žene nisam podnosio, a to je laž. - Jednim pokretom, gurnuo ju je u stolicu tako jako da joj se glava zanela. - Bolje bi ti bilo da se odmah ispraviš. -Nagnuo se nad stolicom, zarobivši je između svojih ruku. - E, sad, Gejb nije gore, je l' da? Video sam ga da te je malopre dovez'o svojim finim kolima. Ne znam što bi otiš'o kući u svoj hladni krevet, kad ima nekog k'o što si ti. Ali, ja sam oduvek imao muke da tog malog naučim bilo šta.

Potapšao ju je po obrazu, zadovoljan talasom moći koju je osetio kada se ona zgrčila. -

Al' ovo mi baš fino odgovara. Samo ti i ja, da se upoznamo. Opa! Sta je ovo? - Cerekaju-ći se, prstima joj je zgrabio zglob šake i silom joj podigao ru-

426

ku - Kakva je ovo grdosija, je li? - rekao je, odmeravajući joj prsten. - Je l' to ono što mislim da jeste? - Mahao je prstom jspred njenog lica. - 'Oće li moj mali da napravi poštenu že-nu od tebe, šećeru? Dobro, ti si stvarno korak napred od ve-ćine drolja s kojima se vodao ranije. Bez uvrede.

- Ne - rekla je nadajući se da će odigrati igru. - Nisam se uvredila. Gejb i ja ćemo se venčati u avgustu. Nadam se da ćete doći.

Vrisnuia je u šoku kada ju je nadlanicom udario po licu. Njegov prijateljski izraz lica se nije promenio. - Sta sam ti ja ono pričao o laganju? Ono što biste taj moj mali i ti hteli je da ja smesta crknem, Je l' nije tako?

Trepnula je da bi izbistrila vid. - Ne poznajem vas - rekla je pažljivo. Ali je znala dovoljno da bi se plašila i njeni drhta-
ji su je odali.

- Znaš ti mene. Kladio bi' se da ti je moj voljeni sin isprič'o sve o meni. I tvojoj mami. - Kiselo se osmehnuo pri pomisli na Naomi. - Ona bi imala ponešto da kaže o dobrom starom

Riču Slejteru.

Kelsi je ukotvila bradu da bi je sprečila da drhti. - Žao mi je, nikad vas nije pomenula.

Osmeh mu se istanjio. - Kučka. Uvek je bila kučka. Ti si ista k'o ona.

- Na neki način. To me boli, gospodine Slejter.

- Rič, šećeru. Ili, još bolje, zovi me tata. Pošto ćemo biti rod. - Od same pomisli na to grohotom se smejaio dok mu se oči nisu napunile suzama. - Jedna velika srećna porodica. Kladam se da se ona matora ledenica puši zbog toga. Jesam li pomenuo da znam tvoju baku? Znam je baš dobro. Mora da joj ide pena na usta kad pomisli da se njena uobražena unu-ka igra muža i žene s mojim sinom. Mrzela je tvoju mamu, znaš. Mrzela je iz dna duše.

- Znam.

- Znaš šta ja mislim? - Podigao je ruku i uštinuo Kelsi za drhtavi obraz toliko jako da je ostala bez daha. - Mislim da bi mogla oboma da nam sipaš neko fino piće. Onda ćemo da se upoznamo.

427

Nora Roberts

- U redu. - Kada se odmakao, Kelsi se opustila u stolici. Oči su joj se ustremile prema vratima verande, ulazu koji je vodio prema holu. Ako bi uspela da izade iz sobe, bila je si-gurna da bi trčala brže od njega.

- Ne bi to da pokušavaš, šećeru. - Ponovo ju je uštinuo za ruku, zarivši joj svoje prste do kostiju. - Ne bi to.

- Ima konjaka tamo u kredencu. Napoleon.

- Pa, to je baš divno i krasno. - Držao ju je za ruku i odvu-kao je do tamo. - Sipaj nam oboma par dobrih gutljaja.

Već je pijan, mislila je izbezumljeno. Ako mu sipa izdašnu količinu, mogla bi da mu izmakne pogledu. - Gejb kaže da ste dosta putovali.

- Bio sam kojekuda.

- Ja yolim nova mesta. - Nasmehila se i dodala mu čašicu pića. - Ziveli. - Svojom čašicom je kucnula njegovu.

- Ti si hladna. - Rič je iskapio konjak i ispustio dugačak za-dovoljan uzdah. - To je jedna od stvari koja mi se najviše svi-dala kod tvoje majke. Ona je bila jedna velika, hladna čaša vode, ta Naomi. Al' mi nikad nije dala da cugnem. Druge je puštala da lapaju kol'ko im se htelo, al' starom dobrom Riču nije dala ni jedan mali cug. Možda će sad dati.

Kladim se da bih mog'o da je nateram da se predomisli. Je l' gore?

- Nije kod kuće. - Pre nego što je stigla da to izgovori, Kelsi se zateturala unazad. Dok je padala, od udarca je vide-la zvezde pred očima.

- Lažljiva kučka. - Slabašno se osmehujući, Rič je otpio još konjaka. - Hladnokrvna lažljiva kučka, baš kao tvoja ma-ma. Možda bi ti radije da tebe malo isprobam. - Smejao se dok ga slabine nisu zbolele od njenog životinjski užasnuto izraza na licu. - Ne, ne, to ne bi bilo u redu, da džaram tamo gde je moj mali već bio. Osim toga, više volim... zrelije žene. A Naomi, ona je bila u prometu jednom il' dvaput, je l' da? E, sad, da je tvoja baka uzela mene umesto Bredlija što je šmr-kao koku, stvari bi bile drukčije. Zašto ne bismo otišli da pi-tamo Naomi da l' bi sad probala s Ričom?

- Držite se dalje od nje. - Zgadeno je okrenula glavu dok se uspravljala na nogama. Vid joj je bio zamagljen na mestu gde joj je udarac pogodio oko. - Ubiću vas ako je dodirnete.
428

Iskrena izdaja

—] baš k'o tvoja mama. Da ubiješ čoveka zato što radi nešto što dolazi prirodno.

- Znamo mi sve o vama. - Osetivši vrtoglavicu, naslonila se na kredenac. Bio joj je potreban samo minut, rekla je se-bi. Da bi razbistrila bol iz glave, da bi ponovo dobila osećaj u klimavim nogama. - Gejb nije ovde jer je otišao u policiju. Sti-ći će svakog trenutka.

Zateturala se unazad i zamalo pala kada je ponovo zamah-
nuo rukom.

- Treba da mi govoriš istinu, šećeru. Ili ću da pokvarim to tvoje lepo lice.

- To je istina. Večeras smo se sastali s Carlsom Runijem. Zvao je nakon što ste bili kod njega u kancelariji. Sve nam je ispričao. - Moleći se za još vremena, počela je da nabraja de-talje. Sada joj je poverovao; to se videlo na njegovom licu. A ono što se videlo, govorilo joj je da bi mogao da učini i nešto gore, mnogo gore od toga da je ponovo udari.

- Pronaći će vas ovde ako ostanete - nastavila je. - Pro-naći će vas i strpaće vas u zatvor. Kao što su moju majku sta-vili u zatvor. Verovatno još možete da pobegnute. Možda vas ne uhvate ako požurite.

- Nemaju ništa o meni. Ništa. - Uzeo je njen nepopijem konjak i iskapio ga.< - To je sve vazduh. A ti zaboravljaš baku

- Ne, ne zaboravljam. Moju majku su zatvorili uz pomoc la ži. Biće lako zatvoriti vas uz pomoć istine.

- On bi me prijavio. - Razbešnjem, Rič je bacio čašicu ra bivši staklo po podu kao da slavi. - Moj rod ročteni bi me pi javio. Zbog toga će da zažali. Stvarno da zažali.

Bacio se. Uspaničena i puna energije, Kelsi se zavrtila u stranu, tako da je uhvatio jedino rukav njene bluze. Kako se sav pocepao, ona se otrgla, poletevši ka izlazu.

Uhvatio ju je i oborio na pod, obuhvativši joj noge tako da ju je bol prožeo do kostiju.

Dahćući u jecajima, šutirala je na slepo, zadavši mu lagan udarac u rame, pa još jedan u grudī. dok je grčevito osvajala centimetar po centimetar tepiha.

Sada će je ubiti, bila je sigurna u to. Prebiće je ili će je udaviti tim ogromnim nasilnim šakama. A kad bude završio, ustremiće se na Naomi.

429

Nora Roberts

Vrisnula je kada joj je cimnuo glavu unazad povukavši je za kosu. Svetlost je bljesnula ispred njenih očiju, prošavši kao kometa koju je ispalio užasan bol. Da je imala glas možda bi tada i preklinjala, molila i preklinjala. Ali, vazduh je sa-mo ulazio i izlazio iz njenog grla.

- U'vatio sam te, je l' da? U'vatio sam te. Mislila da si jed-na pametna kučkica.

Njeni prsti su se zarili u tepih, tražili i zatim napipali neko-liko centimetara dugačku krhotinu stakla. Bezumna od stra-ha i bola, zamahnula je.

Onda je on vrisnuo, izvivši se unazad, dok je krv šikljala iz njegovog obraza, gde ga je proburazila krhka prednja noga staklenog punokrvnjaka.

Cvileći, jedva se podigla i pohitala iz sobe u paničnom, hromom trku dok su je psovke pratile.

Pala je na stepenice, boreći se da udahne vazduh i da raz-bistri um od straha, da bi mogla da razmisli. Kada je povika-la, pokušavajući da upozori majku, samo je slabašni pisak izlazio iz nje. Dok su je usta pekla od krvi i straha, teturala se do gore, dočepavši se vrha stepenica baš kada je čula Riča kako juri za njom.

- Ńe! - Zgrabila je vazu s Ijljanima i hitnula je dole na nje-ga. Lom i bolni jauk doneli su joj nekoliko dragocenih sekun-di, protraćenih dok se krvavim rukama hvatala za kvaku vra-ta spavaće sobe svoje majke. - Mama! Oh, bože, mama! -Jednom slepo skupivši snagu, odgurnuila je vrata i zalupila ih iza sebe. - Mama! Ustaj! - Plakala je, boreći se da ih zaklju-ča prstima otupelim od užasa. - Zaboga, probudi se!

Jednim pokretom se bacila na krevet, podigavši Naomi za ramena, tresući se i preklinjući.

- Sta...? - Ošamućena od pilule zavspavanje, Naomi je iz-nervirano odgurnula kćerkinu ruku. - Sta se dešava?

- On dolazi. Probudi se! Moramo da izademo. Razumeš li me?

-^Ko dolazi? - Naomi je teških kapaka otvorila oči. - Kel-si? Sta se dešava?

- Ubiće nas! Ustani iz kreveta, do davola! - Ponovo je vri-snula kada se Rič svom težinom navalio na vrata. - Ustaj \i

430

Iskrena izdaja

veta! _ Vrelog daha, okrenula je užasnut pogled ka vrati-•na - Neće izdržati. Dragi bože, neće izdržati. Pištolj. Imaš li

još uvek pištolj?

Mrmrljala je kratke molitve dok je grabila da otvori fioku noćnog stočića. Bio je tu, srebrnkasto se presijavajući na me-sečini.

- Šta to radiš? - Sanjiva i ošamućena, Naomi je uspela da se probije kroz izmaglicu i klekne u krevetu. - Pobogu, Kelsi, šta to radiš? Ko je pred vratima?

Ali dok se drvo cepalo, Kelsi je zurila ispred sebe. Držala je pištolj obema rukama, upinjući se da ga zadrži da ne skli-zne kroz njene drhtave prste.

Uleteo je unutra dok mu se krv presijavala na licu. I video samo Naomi kako kleči na krevetu u tankoj svilennoj spavaći-ci koja joj je padala sa ramena. Zubi su mu bljesnuli kada je koraknuo napred. Kelsi je osetila da se pištolj tresao kao ne-što živo, šaljući vibracije koje su joj se pele do ramena.

Pucanj nije ni čula.

- Alek? - Ošamućenost je lebdela u Naominoj glavi, sme-njujući slike prošlosti i sadašnjosti.
- Nije Alek. - Kelsi je čula sopstveni glas, tih zbog udaljenosti. - To je Gejbov otac. Ubila sam Gejbovog oca.
- Slejter? - U polusnu, Naomi je ispuzala iz kreveta i, kao što je to učinila pre mnogo godina, sagla se iznad mrtvog čoveka. Mehanički mu je proverila puls pre nego što se ponovo ispravila. - Riči Slejter? - Zbunjena, rukama je protrljala oči.
- Sta se, za ime boga, dešava ovde?
- Ubila sam ga. - Kelsi je spustila ruku, dok je pištolj visio s njenih prstiju.
Naomi je pogledala u lice svoje kćerke. Prepoznala je šok, nevericu i strah. Naterala je svoje drhtave noge da se pokrenu napred,
- Sedi, Kelsi. Tako je, sedi. - Spustila ju je nežno na ivicu kreveta. Ništa sada nije bilo važno, ništa osim Kelsi.
Daj mi pištolj. U redu. - Naomi ga je spustila sa strane za trenutak. Nije potrebno ni malo vremena da se to uradi. - Sad spusti glavu među noge i diši.

431

Nora Roberts

- Ne mogu. Ne mogu da dišem.
- Da, možeš. Polako i duboko. Tako je, dušo. - Dok je Kelsi pokušavala da je poslušati, Naomi je iznela svoj plan. - Sad ću ti reći šta ćemo da uradimo, i želim da me slušaš veoma pažljivo i uradiš tačno, upravo tačno ono što ti kažem. Razu-meš?
- Hteo je da me ubije, a i tebe. Ubio bi nas obe. Ali, ja sam ubila njega. Ne sećam se da sam povukla okidač, ali mora da jesam. - Zubi su počeli da joj cvokoću. - Zato što sam ga ubila.
- Ne, ja sam ga ubila. Pogledaj me, Kelsi. - Naomi je nežno podigla Kelsino opustošeno lice. - O, bože. - Zadrhtala je i zarila nokte u svoje dlanove dok bol nije oterao nešto šoka. - Slušaj me, dušo. Provalio je unutra i onda... - Dotakla je posekotinu na Kelsinom obrazu. - I onda te je povredio. Zato sam uzela pištolj i pucala u njega.
- Ne, to nije u redu. Nisam mogla da te probudim.
- Ne, ne, dušo. Probudila sam se kad si ušla. Ušla si unutra da pobegneš od njega. Onda je on provalio vrata i ja sam pucala u njega. Sad ću pozvati policiju i to je upravo ono što ćemo im reći.
- Ja neću... - Kelsi je podigla ruku do svoje ošamućene glave. - Ja neću... - Trgla se i zavrištala na zvuk koraka koji su se peli stepenicama.
- Bože blagi. - Gejb je pogledao oca i zatim zurio u dve žene zagrljene na krevetu. - Kelsi! - Jednim skokom čučnuo je ispred nje, držeći je za ranjene ruke. - Povredio te je. Pogledaj kakvo ti je lice. Hitro je ustao, ukočenih, smrtonosnih očiju. - Sam ću ga ubiti.
- Ja sam to već učinila - rekla je Naomi mirno. - Gejb, izvedi je odavde. Vodi je u njenu sobu. Ja ću pozvati policiju.
- Dobro mi je - bila je uporna Kelsi, ali se soba smračila kada se podigla na noge.
- Samo treba da legneš. - Gejb ju je podigao. - Ja ću se pobrinuti za tebe. - Ponovo je pogledao u Naomi. - Ja ću se pobrinuti za nju.

432

Iskrena izdaja

_ Nateraj je da ostane unutra dok ovo ne završim. - Nao-mi je podigla slušalicu telefona pored kreveta.

_ Samo je stajao tamo - mrmljala je Kelsi, drhteći dok ju je Gejb nosio u njenu sobu i spuštao je na krevet. - Samo je stajao tamo. Razbio je konja.

- Samo lezi mirno. - Hteo je da je zagrlji. Hteo je da pre-tvori nešto ili nekoga u prah i pepeo. Umesto toga, raširio je pokrivač preko nje. Jako se tresla, zenica od šoka skupljenih u tačkice. A njeno lice... Gejb je bespomoćno sklupčao ruke sa strane. Lice joj je bilo modro i krvarilo je. Nije mogao da misli; u tom trenutku nije sebi mogao da dozvoli da misli da joj je njegov rodeni otac to uradio.

Hitro je otišao do kupatila, nakvasio krpu i napunio čašu vode.

- Uzmi, dušo. - Nežno je zavukao ruku ispod nje i prineo joj čašu. - Popij malo.

-J3io je dole. - Prstima je petljala po pokrivaču. - To nije bio Cening. Mali konj se razbio, a on je samo stajao tamo. Sve vreme se smešio. Sve vreme me je udarao i smešio se.

Ruka na vlažnoj krpi se stegla dok mu zglobovi prstiju ni-su pobeleli. - Više te neće povrediti. - Brisao je krv prstima ništa manje drhtavim od njenih. - Drži se za mene, Kelsi. Ni-ko te više neće povrediti.

- Nisam mogla da ga prevarim. - Drhteći, sklupčala se uz njega. Bilo joj je hladno, tako hladno, a on je bio topao. - Po-kušala sam, ali sam bila tako uplašena i tako ljuta. A on je znao i udario me je ponovo. - Okrenula je svoje izubijano lice ka Gejbovom vratu. - Ima tako velike ruke.

I više je voleo da ih upotrebi, mislio je Gejb smrknuto, na ženama. - Ubio bih ga zbog ovoga - promrmljao je. - Ubio bih ga golim rukama zato što te je dodirnuo.

- Nisam ja bila ta. - Odjednom je bila tako umorna, tako užasno, užasno umorna. -Ti si bio taj. Tebe je hteo da povre-di.

- Znam. - Okrenuo je glavu tek toliko da usnama dotakne njenu obrvu i onda je ponovo spustio na jastuke. - Sad je sve gotovo.

433

Nora Roberts

Iskrena izdaja

Pustila je da joj se oči sklope na trenutak. Dok je najgori šok jenjavao, bol se ponovo prikrađao. Imala je osećaj kao da joj je telo slomljeno. - Došao si. - Ne gledajući, pipala je, tra-žeći njegovu ruku i pronašla je.

- Da. - Pogledao je u njihove sklopljene ruke. - Imao sam predosećaj. Problem je samo u tome što sam ga sledio pre-kasno.

Ponovo je otvorila oči iz kojih je izbijala nova panika. - Na-omi.

- Dobro je. Da si bila sama... - Od pomisli na to, strah mu je kidao želudac. - Kelsi, pružiću ti izlaz. Odmah.

- Izlaz? - Iako nije bila sigurna da će joj se dopasti ono što pronade, podigla je ruku da pipne svoje pulsirajuće lice.

- Ako sam pošten, treba da odem.

- Da odeš? - Teška magla se podizala. Sada je mogla ja-sno da ga vidi. Napetost koja mu je zategla lice, vrtlog ose-ćanja u njegovim očima. - Gejb - dodirnula mu je rukom obraz, kao da je u njega htela da unese malo boje i mirnoće.

- Nemoj. Sad mi je dobro.

- Izudarao te je po licu. Pocepao ti je odeću. Preplašio te je. - Namerno je sklonio njenu zgrčenu ruku sa svoje i ustao.

- On mi je bio otac. Nema veze što sam se čitavog svog ži-vota trudio da se oslobodim bilo kog njegovog udela. To je krv i ona će uvek biti tu. Nema mi mesta u tvom životu, Kelsi. Najveća usluga koju bih mogao da ti učinim je da izadem iz njega.

Uz izvestan napor, pridigla se. Bol joj je sada zvečao u svakoj kosti. - Jesam li ti tražila neku prokletu usiugu? - pra-snula je. Namrštila se kada je vrisak sirena zaparao noć i njenu pulsirajuću glavu. - Ako hoćeš nešto da mi učiniš, dodaj mi bočicu aspirina i zadrži svoje smešne velikodušne gestove za sebe.

Skoro da se nasmešio. - Pokušavam da budem plemenit.

- E, pa, ne ide ti. A i ne sviđaju mi se plemeniti. Ti mi se sviđaš. - Zagladila je kosu pozadi i odmeravala ga škiljeći. - Misliš li da ćeš da se izvučeš iz ovoga dok sam ja nemoćna? Imali smo dogovor, Slejteru, i ti mi nećeš sad podvaliti.

434

- Ja nikad ne podvaljujem. - Ponovo je seo na ivicu kreve-ta i lagano joj stavio ruke na ramena. - I to je moj poslednji pokušaj da budem plemenit. Baš sam neki heroj. Trebalo je da ja budem taj koji ga je ubio, Kelsi.

Prekrstila je ruku preko svog tela da bi uhvatila njegovu. -Nemoj. Nisi mogao da znaš da će biti ovde, da će uraditi ovo. A ipak si došao. - Namrštila se. - Zašto si došao?

- Sad više nije važno. Ali mogao sam da to budem ja. Tre-balo je da ja to uradim, a ne Naomi.

Kelsi se povukla unazad, a lice joj je ponovo ubledelo. -Nisi to uradio ti - rekla je polako.

- A nije ni Naomi. Ja sam ubila tvog oca, Gejb.

Naomi je polako pijuckala konjak. Sedela je u kuhinji. Sve-tla su blještala i išla joj u oči. Ruke su joj drhtale.

Ali mogla je s tim da izade na kraj. Izaći će s tim na kraj.

Sve o čemu je mogla da razmišlja je da je njena kćerka bi-la gore, povredena i izmučena. A Gerti, draga Gerti, bila je u ambulatnim kolima na putu ka bolnici.

- Mora da je ušao ovuda - rekla je. - Udario Gerti. Ona će biti dobro, zar ne? - Kontrola joj je popustila za mrvicu i usne su joj zadrhtale. - Ona je tako sitna i tako bezopasna.

- Oni iz Hitne pomoći su rekli da je svesna, gospodo Če-dvik. - Rosi je tiho govorio. Žena je izgledala kao da će se svakog trenutka raspasti u komadiće. - Proverićemo kako je kada budu uspeli da je smeste u bolnicu.

- Trebalo je da Mozes ode s njom. Trebalo je da ga nate-ram da ode.

- Neće da vas ostavi. Imamo dovoljno teškoća i da ga sa-mo zadržimo van ove prostorije. Samo mi recite šta se desi-lo.

Naomi je duboko udahnula i počela. - Ušao je u kuću. Ne znam kako. Bila sam gore u krevetu, spavala sam. Buka me je probudila. Pre nego što sam stigla da ustanem, Kelsi je utr-čala u moju sobu. Bila je preplašena, izbezumljena. Lice joj je... Mogla sam da vidim gde ju je udario.

Rukom je prekrila usta. To je prespavala. Spavala je dok joj je tukao dete.

435

Nora Roberts

- Onda se čulo udaranje na vrata spavaće sobe. Kao da se neko zaletao u njih. Uzela sam pištolj iz fioke pored kreveta. Kada je provalio unutra, pucala sam u njega.

Rosi ju je gledao dok je podizala čašu, uhvativši je i dru-gom rukom da bi je umirila dok je pila iz nje.

- Bili ste u krevetu kada ste pucali u njega, gospodo Če-dvik?

- Da. Ne. - Spustila je svoju čašu. Morala je da bude pažljiva. Morala je da bude vrlo pažljiva. - Bila sam ispred pro-zora. Ustala sam. To se desilo veoma brzo.

- Rekli ste da vas je buka probudila, ali je vaša kćerka utr-čala unutra pre nego što ste stigli da ustanete i vidite o če-mu se radi?

- Da. - Zašto su uvek morali da ponavljaju ono što je re-kla? To su i ranije radili, setila se. Nije bilo važno šta je rekla. Nikad nije bilo važno.

- Jeste li ulazili u dnevnu sobu, gospodo Čedvik, otkad ste obavestili policiju?

- Ne. - Stegla je usne. Ako je to bio trik, nije mogla da ga prozre. - Nisam silazila. Ostala sam gore dok vi niste došli.

-Tamo je potpuni haos. Krv, izlomljen nameštaj. Rekao bih, da je bilo potrebno izvesno vreme da se napravi toliko štete. Dovoljno vremena za bilo koga da ustane iz kreveta i vidi šta se događa.

- Bila sam... Bila sam uplašena. - Da li je trebalo da mu kaže da je popila pilulu za spavanje? Da. Ne. - Ostala sam u svojoj sobi jer sam bila uplašena.

- S telefonom na dohvat ruke i pištoljem u fioci? Pogledala je u njega i oči su im se susrele. - Provalio je u

moju spavaću sobu - rekla je ravnodušno. - I ja sam ga ubi-la.

- Ne, nije. - Kelsi je ušla u kuhinju. Iako je bila zahvalna za oslonac Gejbove ruke, naterala se da se odvoji od nje. - Ona nikog nije ubila.

- Ne bi trebalo da budeš ovde. - Uspaničena, Naomi se odgurnula od stola. - Povedi je gore, Gejb. Vidiš da je povre-ćfena. - Očajnički je zgrabila Rosija za ruku. - Vidite da je po-

436

Iskrena izdaja

vredena. Pogledajte šta joj je taj nitkov uradio. Pogledajte šta je uradio mom detetu. Ona je u šoku. Ne zna šta se de-silo.

- Prestani. - Kelsi je prišla stolu. Na jakom svetlu, njene

posekotine i modrice su se isticale kao pravi reljef na njenom bledom tenu. - Neću ti dozvoliti da to uradiš. Nije potrebno.

A i nije u redu.

- Zašto ne biste seli, gospodice Bajden? - predložio je Ro-si. - I rekli mi šta se dogodilo.

- Nei - Naglim pokretom, Naomi je obišla sto i zgrabila Kelsi za ruke. - Slušaj me, Kelsi. Ti si povredena i zbunjena si. Gejb će te odvesti u bolnicu, a ovo prepusti meni.

- Ne. - Odmahnula je glavom, približivši se da bi privukla Naomi k sebi. - Ne, mama.

- Neću ti dozvoliti da prolaziš kroz ovo. Neću! - Sada već drhteći, čvrsto je zagrlila Kelsi.

- Ti ne znaš kako je to. Neće biti važno šta ćeš ti reći. Neće biti važno šta se desilo. Odve-šće te, Kelsi. Molim te, molim te, slušaj me!

- Važno je - promrmljala je Kelsi. - Nije kao pre.

Ali jeste, mislila je Naomi. Naravno da jeste. - Moji otisci su na pištolju. - Skamenjenog lica, Naomi se okrenula prema Rosiju. - Pištolj je bio u mojoj sobi. On je ubijen u mojoj so-bi. To bi trebalo da vam bude dovoljno.

- Naomi - rekao je Gejb nežno - sedi.

- Rekao si da ćeš se pobrinuti za nju. - Okrenula se pre-fna njemu. - Rekao si da hoćeš. Sad je nateraj da ode gore.

- Gospodo Cedvik. - Rosi je proučavao njene oči. - Posto-ji yeoma jednostavan test koji će dokazati da li ste vi ili vaša kćerka opalili iz pištolja.

- Baš me briga za vaše testove. Nećete moju kćerku sta-vljati u ćeliju.

- Mislim da u tome možemo da se složimo. Sedite. Molim vas - dodao je Rosi.

Dodi. - Kelsi je prebacila ruku preko Naominih ramena. • Ne treba ni zbog čega da brineš. Obećavam.

~>a li ste za malo konjaka, gospodice Bajden? - pitao ju Rosi kada se smestila za stolom.

437

Nora Roberts

Kelsi je pogledala u čašicu i uzdrhtala. - Ne. Izgubila sam volju za njim. - Duboko je udahнула vazduh. - Čula sam kako se dole razbilo staklo - počela je.

438

Glava trideseta

Rosa je blistala na travi. Iz svoje stolice na verandi, Kelsi je posmatrala kako se presijava, znajući da će sunce uskoro biti dovoljno jako da je osuši.

Dole u konjušnici, trenirali su se konji, čistile su se štale i punila korita. Celo telo ju je još uvek bolelo dovoljno da je spreči da bude povredena zbog činjenice da joj je na nedelju dana zabranjeno da učestvuje u svakodnevnim aktivnostima.

Okrenula se kada su se vrata iza nje otvorila i nasmešila se svojoj majci. - Gerti?

- Bolje se oseća. Popuje. - Naomi je sela s uzdahom i is-pružila noge. Razmišljala je o tome da sipa sebi kafu iz boka-la koji je Kelsi stavila na sto, ali se osećala previše lenjom za to. - Koristim grižu savesti da je zadržim u krevetu još dan ili dva. Brinuću se ako ustane.

- Lukavo.

- Sta god davalo rezultate. Upravo prazni telešopove. Ka-ko se ti osećaš?

- Dobro sam, dok se ne pogledam u ogledalo. - Napravi-la je grimasu. Za protekla dva dana, neke modrice su izble-dele, ali su se razvile druge. - Dok to ne uradim, sve mi izgle-da kao san. Ne znam da li je to samo faza u kojoj sam se za-ustavila. Znam da sam ubila čoveka, ali izgleda da ne osećam užas zbog toga.

- Nemoj da pokušavaš. Uradila si šta si morala da bi za-stitila sebe. I mene. - Naomi je podigla glavu prema suncu. -Cak ga se ni ne sećam, Kelsi. Ne baš. Valjda sam ga povre-leno vidala na hipodromu. Možda sam čak i razgovarala s njim. Ali se zapravo ne sećam. Stalno mislim da bi trebalo da 3 sećam, da bi sve to trebalo da mi je živo u pamćenju. Ka-0 je moguće da se ne sećam čoveka koji je imao toliko uti-caja na ono što se izdešavalo u mom životu?

439

Nora Roberts

- Nikad ti nije bio bitan. I on je to znao. To je bio deo gne-va koji se skupljao u njemu. Našao je načina da ti se osveti i da zaradi na tome. - Gurnula je tanjir s kroasanima ka Nao-mi.

- San Spot - promrmljala je Naomi. - Bože, kako sam vo-lela tog konja. Da, i te kako mi se osvetio.

- Ona je, mislim na baku, iskoristila Aleka Bredlija za to, za mnogo stvari. I Kaningema.

- Bil. - Udahnuvši duboko, Naomi je zavrtila glavom. - On je mnogo veća budala nego što sam pretpostavljala. I kakvo dobro mu je to donelo, Kelsi, onda ili sada?
- Ranije nije platio za to. Ali će platiti sada. Policija, Trkač-ka komisija, oni će se postarati da Kaningem plati za ono što je uradio Prajdu i San Spotu.
- Pre toliko godina. Niko to nikad nije povezao.
- Moglo je da se završi na tome, sa svim lažima i jadom, da se Gejb nije vratio. Da nije izvukao boju u kartama. - Na-smešila se kada je Naomi otkinula kraj kroasana. - Da od se-be nije napravio čoveka kakav jeste.
- I da se ti nisi zaljubila u njega. To je nešto što ispravlja i najgore stvari, Kelsi. Kad pomislim šta je moglo da se desi...
- Ali nije. Rič Slejter je platio cenu za svoj udeo u svemu. I slučaj je završen.
Samoodbrana.
- Izgleda da je bilo glupo od mene što sam lagala policiju. - Ostavila je odgrizeni kroasan sa strane. - Nije mi povero-vao. Ironično, zar ne? Jednom sam rekla istinu, jednom sam slagala. Ni jedno ni drugo nije vredelo.
- Pokušala si da me zaštitiš. - Bilo je vreme da se to ka-že, rekla je Kelsi sebi i ponadala se da će se razumeti sve što je time mislila. - Pokušala si i ranije da me zaštitiš, kada sam bila dete. Nisi bila u pravu ni jednom od ta dva puta. I bila si u pravu oba puta.
- Nema jednostavnih odgovora.
- Bilo mi je potrebno mnogo vremena da shvatim da ne postoji samo jedan odgovor. - Stisnula je usne pre nego što je nastavila. - Zahvalna sam za ono što si uradila za Milisent. Ne, molim te, nemoj da mi se sad tu uštogliš. Zahvalna sam,
440

Iskrena izdaja

'ako to ne mogu da razrešim u svom srcu, iako je to laž. Zahvalna sam.

- Kakvog uticaja bi sad to imalo, Kelsi? Da dozvolimo da cela priča izade na videlo i uništi ono što je ostalo od njenog života? - Ptice su pevale, a njihova pesma je bila tako umiru-iuća. - To mi ne bi vratilo sve te godine. Ne bi promenilo ono što se desilo Miku, Prajdu i Rinu.
- Ona je odgovorna za to, za sve to. - Stid i ogorčenje su se borili u Kelsinom biću. - Bez obzira što nije planirala da bi-lo ko umre, ona je odgovorna. Angažovala Ijude da urade ono što je smatrala neophodnim da zaštiti ime porodice? Kakvo ime joj je sada ostalo? - zahtevala je odgovor Kelsi. - Kakva čast?
- To je nešto sa čim ona mora da živi. To ne mogu da uči-nim za nju.
- Znam.
Naomi je podigla obrvu. - To čak nije ni sasvim nesebično. Ne želim da prolazim kroz to, da preživljavam novinare, poli-ciju. A dobila sam dar tvoje vere u mene. Dovoljno si mi ve-rovala da bi ostala sa mnom.
- Nisam bila jedina koja ti je verovala. A svi bi saznali šta se desilo s Alekom Bredlijem, s Prajdom i svim ostalim da je cela priča izašla na videlo.
- Nije mi stalo do svih. - Naomi je odlučila da će ipak se-bi sipati kafu. - Razgovarala sam sinoć o tome s Mozesom i mi smo se složili. - Nasmehila se i sipala mleko u kafu. - Ka-da žena ima muškarca koji će je podržati u najgorim trenuci-ma, ostalo je lako.
Naomi je pogledala ispred, čuvši zvuk automobila koji se parkirao na puteljku. - To je verovatno Gejb.

Bolje bi mu bilo. Trebalo je da uz doručak predemo ove svadbene jelovnike.

- Onda je bolje da vas ostavim nasamo da to završite.

• Ne, što ne bi ostala? Tako ćeš moći da se složiš s onim 'to sam već odlučila i držiš mi stranu.

Kelsi se nagla napred i uhvatila majku za ruku. - Volim te. Osećanja su joj navrla i zatim se divno smestila. - Znam.

441

Nora Roberts

Kelsi je ustala i pošla preko verande da ga dočeka. Oči su joj se razrogačile kada su sa Gejba prešle na njenog oca, a zatim ponovo na Gejba. - Tata?

- O, Kelsi! - Filip joj je instinktivno obujmio lice svojim ru-kama. Ništa što mu je Gejb ispričao nije ga moglo pripremi-ti. - Oh, zlato moje.

- Dobro sam, zaista. Mnogo gore izgleda nego što jeste. Htela sam da dodem da te vidim za par dana. - Kada bude iz-gledala reprezentativnije, mislila je i uputila Gejbu značajan pogled.

- Dobro je što mi je tvoj mladić ispričao celu priču. Celu priču - ponovio je, netremice joj gledajući u oči. - Mnogo po-jedinosti si izostavila kad si razgovarala sa mnom telefonom, Kelsi.

Drugačija vrsta laži, pomislila je. Greh prećutkivanja. - Mi-slila sam da je tako najbolje. Htela sam samo da znaš da sam dobro pre nego što to novine budu objavile. A ja jesam dobro.

- Tako mi kažu. - Pogledao je ponovo u Gejba, a zatim je udaljio pogled i uperio ga preko Kelsinog ramena. Ona se po-merila u stranu i stala između svojih roditelja.

- Tata je hteo da se uveri da sam dobro - počela je.

- Naravno. - Naomi je klimnula glavom, s rukama pored tela. - Zdravo Filipe.

- Naomi. Dobro izgledaš. -Iti.

- Ah... - Kelsi je pokušavala da nade načina da se preva-zide neprijatnost. - Cening je dole u štali. Što ne bi pošao ta-mo sa mnom, tata? Uživaceš u tome da ga gledaš kako radi, a on će moći da se pravi važan. - Bespomoćno je gledala u Gejba.

- Sigurna sam da bi voleo da razgovaraš s Kelsi - rekla je Naomi. - I sama sam krenula u štalu. Reći ću Ceningu da si ovde.

- Ne, ja... - počeo je Filip i zatim se sabrao. - U stvari, hteo bih da porazgovaram s tobom. Ako imaš vremena.

- U redu.

- Hajde da se prošetamo - promrmljao je Gejb i zgrabio Kelsi za ruku.

442

Iskrena izdaja

- Ne znam odakle da počnem, Naomi. Gejb mi je sve is-pričao. Sve - ponovio je Filip utučeno. - Bio je dovoljno pa-iljiv da me sačeka dok sam otišao kod nje - dodao je - pre nego što sam došao ovamo.

- Razumem.

- Razumeš? - Nepodnošljivo umoran, zavukao je prste is-pod naočara i pritisnuo ih na oči. - Ja ne mogu. Ne mogu da razumem. Sve što je uradila, bol koji je nanela. A kada sam se suočio s njom, bila je nepopustljiva, Nije se dala uzdrmati - rekao je i spustio ruke. - Sve što je uradila vidi samo kao nešto što je bilo neophodno. Ljudi su umrli, a ona ne oseća nikakvu odgovornost. Ni prema njima, ni prema tebi.

- A to te iznenaduje?

Trgao se. - Ona mi je i dalje majka, Naomi. I pored svega što znam. Razmišljao sam o stotinu načina da pokušam da se izvinim, ali ni jedan od njih nije ni približno dovoljan.

Za ono što je ona uradila. Za ono što sam ja uradio. - Skinuo je na-očare, ponovo protrljao oči i opet ih stavio. - A činjenica je da ja jednostavno ne znam šta da ti kažem.

- Gotovo je, Filipe.

- Izneverio sam te. Pre toliko godina, ja sam te izneverio.

- Ne. Jedno vreme sam tako mislila. Pomoglo mi je, ali to zapravo nije bila istina. Ja nisam bila ono što si želeo da bu-dem. Ma šta da je uradila, Milisent za to nije bila odgovorna. Odgovorna je samo za to što se postarala da ti to shvatiš.

- Mogla je da spreči da odeš u zatvor. -Da.

- I ono što je sad uradila, tebi... i Kelsi. - Dah mu je za-stao kada mu je slika modrog lica njegove kćerke došla u pa-met. _ Bože moj, Naomi. Mogla je da pogine.

• Stitila je sebe. I mene. - Proučavala ga je, bol u njego-vim očima, zbunjenu nevericu u njima. - Ne mogu da ti kažem da ne osećaš ono što sada osećaš. Kelsi je povredena i bila e prinudena da se brani oduzevši jedan život. A ti i ja to ni-kad nećemo zaboraviti. Nikad nećemo zaboraviti ko je zapo--eo lanac događaja. Možda je to - rekla je polako - dovoljna kazna za Milisent.

443

Nora Roberts

- Ne postoji ništa što mogu da uradim - Filipov glas je po-sustao, isprekidan - ništa što mogu da učinim da to nadokna-dim.

- Ne postoji ništa što treba da uradiš. Uprkos svemu, Kel-si ima ono što želi. A i ja. - Usne su joj se meko zaokruglile. - Imam sve što želim. Ergelu, čoveka koji me voli. Svoju kćer-ku. Divno si je odgajio, Filipe. Oduvek sam znala da hoćeš.

- Ona tako liči na tebe. - Proučavao je ženu kojom je ne-kad bio oženjen. Toliko toga, a opet tako malo toga se prome-nilo. - Bože, Naomi, kad bih samo mogao da se vratim una-zad, da učinim nešto. Bilo šta.

- Ne možeš. - Oduvek je bio tako pošten, mislila je. Tako častan. Sada je patio jer nikavo poštenje ni čast ne mogu iz-brisati bol. - Hteli smo jedno od drugog ono što ni jedno od nas nije moglo dati. I pravili smo greške, greške koje smo ko-ristili jedno protiv drugog i koje su drugi koristili protiv nas. Bili smo žrtve tuđih potreba, Filipe.

- Ti si za to skupo platila.

- Ali sam i dobila. Ona me voli. Sve je tako jednostavno, Tako divno. Zato, hajde da ostavimo sve ostalo tamo gde pri-pada. Među završene stvari. - Udahnula je. - Znaš, oduvek sam se pitala kako bih se osećala da te ponovo vidim.

- I ja sam se pitao. Kako se osećaš Naomi?

- Drago mi je što te vidim, Filipe.

- Misliš li da treba da ih ostavimo same tako dugo?

- Da, mislim. - Da bi to dokazao, Gejb ju je požurivao. -Treba da završe neka stara posla.

- Ali... - Kelsi se osvrnula preko ramena. - Još uvek su stajali na nekoliko metara udaljenosti. - Izgledao je tako tu-žno.

- Svet mu je prilično uzdrman. Sve će doći na svoje me-sto. Možda ne na isti način, ali će doći na svoje mesto.

- Kendis mu neće dati da dugo razmišlja. - Još uvek se vu-kla. - Gejb, šta te je navelo da ga dovedeš ovamo?

- Zatvaramo krug - rekao je - pre nego što započnemo sopstveni.

444

Iskrena izdaja

- Svida mi se kako to zvuči. - Podigla je glavu prema nje-govom ramenu. - Ti si užasno pametan, Slejteru. A i lukav, što si otišao meni iza leđa da ga ovamo dovedeš.

- Bila je moja zamisao da odem da ga vidim. Dolazak ov-de je bila njego-va. Potrebno mu je da se pomiri sa Naomi.

- I hoće. - Nasmejala se u sebi. To je ipak bila njena lična bajka. - Mnogo volim ovo mesto - promrmljala je. - Volim sve što ima veze s njim. Pomisli samo na šampione koje ćemo na-praviti, Gejb.

- Je l' pričamo o konjima?

Odmahnula je glavom i nasmejala mu se. - Ne samo o ko-njima. Slažeš li se s tim?

- Apsolutno se slažem s tim.

Hodao je s njom, udaljavajući se od štale i od timova, pre-ma brežuljcima koji su se uzdizali. Na njima su kobile napasa-le svoju ždrebad, a konji se utrkivali sa svojim senkama.

- Sledećeg proleća će se oždrebiti ždrebe. Njegova majka je sa Tri vrbe, njegov otac sa Longšota. - Okrenuo ju je i za-grlio svojim rukama. - Sećaću se dana kada je začeo, toga kako sam te gledao i želeo da budeš moja.

- I jesam tvoja. - Spojila je ruke oko njegovog vrata. - Da-kle, šta je sledeće?

- Imamo novi špil. - Potapšao se po džepu. - Sve je mo-guće.

- Sve? Pa... - Privukla je njegove usne svojim. - Deli on-da.

445

NAJPRODAVANIJI BESTSELER NJUJORK TAJMSA

„Sklanjaj se s puta, Sidni Seldone, svet je dobio novog majstora romantičnih trilera, a to je Nora Roberts”

Reks Rid

Ema - lepa, inteligentna, zabavna, slavna i talentovana; živi u blještavom svetu bogatih i privilegovanih. Ali, uskoro će saznati da slava nije nikakva odbrana kada neko želi da te ubije...

JAVIME TAJIME

Treba samo da sklopi oči da bi se setila dana kada je Brajan Mekavoj kao vihor ušao u njen život. Bila je uplašeni švrca i tada nije mogla znati da mu je vanbračna kći, a ni da je on pop zvezda na usponu. Znala je samo da se sa Brajanom, njegovim drugovima iz grupe i njegovom novom ženom oseća bezbedno. Kada je na svet došao njen mladi brat, Ema je pomislila da je najsrećnija devojčica na svetu... sve do noći kada je neuspeli pokušaj kidnapovanja uništio sve njihove živote...

JAVNE TAJNE

Ali Ema je preživela, iako su je povremeno mučile more o toj užasnoj noći. Izborila se za sjajnu i uspešnu karijeru i čak se i ludo zaljubila. Međutim, čovek koji će joj postati muž nije onakav kakvim se na prvi pogled čini. Ema će se probuditi sa jezivom spoznajom da u njoj leži najmračnija tajna od svih - tajna zbog koje se ubija.

TRI NAJDRAŽA ROMANA
NAJPOPULARNIJEG AUTORA
NJUJORK TAJMSA
VEČERAS I UVEK STVAR IZBORA
KRAJEVI I POČECI
U JEDNOJ KIMJIZI
OD SRCA
NORA ROBERTS

Naslov originala: Nora Roberts: True Betrayals Izdavač: Editor, Beograd

YUBC, Mihaila Pupina 10g, V.R lok.65 Za izdavača: Jelica Gazdić

Suizdavač: Alnari, Beograd Ustanička 125B

Urednik: Vanja Ovuka

Lektura i korektura: Ana Petrović

Prevod: Nataša Tomić

Tehnička priprema: Plavo slovo

Stampa: Plavo slovo, Beograd Vojvode Stepe 643A 011/394-7535

Tiraž: 500

1. izdanje

Plasman: 011/133-129

CIP - KaTajiornaauMJJa y ny6jiMKauMJn Hapo^Ha SMSJTMO- 'oSnje,

Beorpa^

521.111(7

POEEPTC, Hoi

Iskrena i^uaja / Nora Roberts ; s engleskog prevela Nataša Tomić. - (1. izd.). - Beograd :

Editor, 2003 (Beograd : Plavo slovo). - 349 str. ; 21 cm

Prevod dela: True Betrayals. - Tiraž 500.

ISBN 86-83591-44-1 COBISS-ID 103953676

Nora Robcrts JAYNETAJNE

Nora Roberts ODSRCA

Nora Roberts VILA

Zaklin Su/an DOLINA LUTAKA

Olivija Goldsmit SESTRK PO KAZNI

"Brza, očaravajuća priča o zavisti, pohlepi i ljubavi. još jedan pogodak za ovu popularnu autorku."

- Publisbers Weekly

Kelsi Bajden je oduvek verovala da joj je majka mrtva. Ali sad posle sveg tog vremena, okрила je istinu: Nejomi Cedvik je još uvek živa - pošto je provela godine u zatvoru zbog ubistva svog ljubavnika. Sada, na Nejominoj farmi za konje u Yirdžiniji, Kels pokušava da sredi svoj život prepun prevara - i osećanja prema svojoj majci. Veze ljubavi mogu biti krte... kako je Kelsi naučila iz svog nedavno okončanog braka. Ali dok dve žene ponovo grade svoju vezu - a Kelsi se zatiče usred nove, uznemirujuće romanse - ona mora da odluči kome može da veruje, a ko joj preti izdajom...

"Zabavno od početka do kraja." - USA Today
ISBN 86-83591-44-1
n~1 8 8 6 8 3 "5 9 144 21